Michael CONNELLY

Básník

Z anglického originálu The Poet
(First published by Little, Brown and Company)
přeložili Alena Raková a Pavel Rak
Vydal Jiří Buchal v edici BB art
Praha 2001
První vydání v českém jazyce

Copyright © 1996 by Hieronymus, Inc.
All rights reserved
Translation © 2001 Alena Raková a Pavel Rak
ISBN 80-7257-369-9

PHIUPU SPITZEROVI A JOELU GOTLEROVI,
MÝM NEJLEPŠÍM PORADCŮM A AGENTŮM,
ALE HLAVNĚ MÝM NEJLEPŠÍM PŘÁTELŮM

Poděkování

Rád bych poděkoval níže uvedeným osobám za jejich skvěle odvedenou práci a za oporu, kterou mi poskytly.

Mnohonásobný dík mému redaktoru Michaelu Peitschovi za dlouhou a těžkou práci, konečně tak jako kdykoliv předtím, kterou měl s mým rukopisem, a jeho kolegům z Little, Brown, obzvláště mému příteli Tomu Ruschovi, za všechno jejich úsilí, které vynaložili v můj prospěch. Ještě jednou poděkování Betty Powerové, která opět předvedla svoje mistrovství při redigování mého textu, a rovněž mým agentům, Philipu Spitzerovi a Joelu Gottlerovi, kteří při mně stáli už tehdy, když byl tento příběh jenom pouhý nápad.

Moje manželka Linda, právě tak jako další členové naší rodiny, mně poskytli neocenitelnou pomoc tím, že si laskavě přečetli všechny první koncepty románu a trpělivě mě upozorňovali, kde jsem se – opakovaně – dopouštěl chyb. A cítím se neskonale vděčen bratru mého otce, reverendu Donaldu C. Connellymu, za jeho vyprávění o tom, jaké to je vyrůstat jako dvojče.

Rád bych dále poděkoval Michele Brustinové a Davidu Percelayovi za jejich přínosné a tvůrčí rady a, ohledně vyhledávání informací, Billu Ryanovi a Richardu Whittinghamovi, výbornému spisovateli z Chicaga, spolu s Rickem a Kim Garzaovými.

A v neposlední řadě bych také chtěl vyjádřit svůj dík mnoha knihkupcům, s nimiž jsem se v několika posledních letech seznámil a kteří mají zásluhu na tom, že se mé knihy dostávají do rukou čtenářů.

Kapitola 1

Smrt je moje parketa. Skýtá mi živobytí. Na ní jsem založil svoji kariéru a udělal si jméno. Zvládám ji s profesionalitou majitele pohřebního ústavu – zasmušile a zúčastněně, když jsem s pozůstalými, a s řemeslnou obratností, když jsem sám. Vždy jsem si myslel, že umění zabývat se smrtí spočívá v tom, že si ji člověk musí držet od těla alespoň na délku paže. To byla moje zásada. Nenechat si zubatou dýchat do tváře.

Ale v okamžiku, kdy mi dva detektivové přišli oznámit, co se stalo se Seanem, mi ta zásada nebyla k ničemu. Projel mnou ledový chlad a ztuhl jsem, jako by u mě zaživa nastal rigor mortis. Strnulost provázel pocit, že se nacházím uvnitř akvária, pod vodou se pohupuji vpřed a zase vzad a na zbytek světa se dívám přes skleněnou stěnu. Pokaždé, když jsme míjeli lampu u silnice, jsem ze zadního sedadla služebního vozu zahlédl ve zpětném zrcátku svoje oči. Rozpoznal jsem v nich strnulý pohled, jenž se upíral na něco kdesi v nekonečnu. Stejný, jaký jsem vídal v očích právě ovdovělých manželek, které jsem během všech těch let požádal o rozhovor.

Ze dvou detektivů, kteří mě vezli s sebou, jsem znal jenom jednoho. Harolda Wexlera. Setkal jsem se s ním před dvěma měsíci, kdy jsem se zastavil ve výčepu Pints Of, abych si dal se Seanem skleničku. Pamatuji si, že mu Sean říkal Wex. Policajti se vždycky

oslovují různými přízvisky. Wexler je Wex, Sean byl Mac. Připomíná to jakousi kmenovou sounáležitost. Některá z oněch jmen nejsou příliš lichotivá, ale jejich nositelé si nestěžují. Znal jsem jednoho v Colorado Springs, vlastním jménem Scoto, jemuž většina kolegů říkala Scroto, což je zkomolenina latinského názvu pro šourek. A někteří ten název používali v plném znění a říkali mu Scrotum. Ale to už musí být člověk hodně blízký přítel, aby si něco takového mohl dovolit. Alespoň si to myslím.

Wexler svou tělesnou konstrukcí připomínal malého bizona; byl mohutný, ale podsaditý. Hlasivky měl za ta léta vyuděné cigaretovým kouřem a spálené nespočetnými skleničkami whisky. Kdykoliv jsem mu pohlédl do ostře řezané tváře, pokaždé jsem měl dojem, že se její majitel rozpačitě červená. Vzpomínám si, že pil Jima Beama a s ledem dost šetřil. Vždycky mě zajímalo, co policajti pijí. Dost mi to o nich prozradí. Došel jsem k závěru, že přednost nezředěným drinkům dávají proto, že až příliš často vídají věci, které většina lidí neuvidí za celý svůj život ani jednou. Sean pil tehdy pivo s nízkým obsahem alkoholu, ale byl ještě mladý. Ačkoliv to již dotáhl v oddělení ZFO na vrchního inspektora, byl alespoň o deset let mladší než Wexler. Možná, že za deset let by tu ohnivou medicínu zapomnění do sebe lil stejně jako on. Ale to už se nikdy nedovím.

Většinu cesty z Denveru jsem přemýšlel o onom večeru stráveném v Pints Of. Ne že by se tam přihodilo něco významného. Jen jsem se svým bratrem popíjel v hospodě, kam chodí policajti. Ale bylo to naposledy, kdy mezi námi vládla pohoda. Potom došlo k případu Theresy Loftonové. Tahle vzpomínka mě zase vrátila za skleněnou stěnu akvária.

Ale i ta chvilička, kdy se neodbytné skutečnosti podařilo prorazit sklo svým ostřím a zabodnout je přímo do mého srdce, stačila na to, aby se mě zmocnil zármutek a pocit marnosti. Když před léty zemřela moje sestra Sarah, mládí mi tehdy zabránilo, abych bolest a smutek nad jejím nenaplněným životem pocítil naplno. Nyní jsem si tyto pocity mohl vychutnat víc než vrchovatě. Obzvláště proto, že jsem ani netušil, jak malinký krůček dělil Seana od propasti. Vždyť

mu přeci stačilo pár piv, zatímco ostatní policajti, které jsem znal, se neobešli bez whisky.

Samozřejmě, že jsem si byl vědom, jak sebelítostivý bývá lidský žal. Pravda byla taková, že už dlouho jsme se jeden druhému příliš nevěnovali. Oba jsme si zvolili svou vlastní cestu. Pokaždé, když jsem si tuto pravdu připustil, mě zaplavila nová vlna smutku.

# # #

Jednou mi bratr vysvětloval svou teorii limitu: každý policajt, co dělá vraždy, má svoji omezenou kvótu, ale neví jakou, dokud ji nevyčerpá. Tím mínil počet mrtvých těl. Sean byl přesvědčen, že jejich množství je úměrné tomu, na kolik se jich policista snese podívat. A že limity nejsou pro všechny stejné. Někdo toho svého dosáhne záhy. Někdo se dá k mordpartě ve dvaceti a nikdy se ke krajnímu bodu ani nepřiblíží. Ale určitá hranice existuje. A když se k ní člověk dostane, spadne klec. Necháte se přeložit do archivu, vrátíte odznak, zkrátka z toho nějak vycouváte. Nic jiného vám ani nezbývá, protože se na další oběť už nedokážete podívat. A pokud na ni pohlédnete, pokud překročíte svůj limit, potom jste v pěkném průšvihu. Můžete se leda ukonejšit pistolí v puse. Takhle mi to Sean řekl.

# # #

Uvědomil jsem si, že ten druhý, Ray St. Louis, mi něco povídá.

Otočil se ke mně dozadu. Byl mnohem větší než Wexler. I v šeru auta se dala rozpoznat hrubá pleť tváře zbrázděná mělkými krátery jako povrch Měsíce. Neznal jsem ho, ale slyšel jsem o něm mluvit jeho kolegy, a tak jsem věděl, že mu říkají Velký pes. Když jsem ho poprvé uviděl spolu s Wexlerem ve vestibulu vydavatelství Rocky, připomněli mi svým zjevem typickou dvojici Holmese a Watsona. Vypadali, jako by si sem odskočili z filmu pro pamětníky. Dlouhé tmavé převlečníky, klobouky. Chybělo jen, aby celá scéna byla černobílá.

„Poslouchejte, Jacku. Řekneme jí to sami. To už holt patří k našemu povolání. Ale pomůže nám, když při tom budete, třeba byste s ní mohl zůstat, kdyby to jaksi nemohla zvládnout. Víte, kdyby u sebe někoho potřebovala. Platí?“

„Jo.“

„Tak fajn, Jacku.“

Jeli jsme do Seanova domu. Ne do bytu, který sdílel s dalšími čtyřmi policisty ve městě, aby byl podle předpisů obyvatelem Denveru. Bratr měl dům v Boulderu, kde nám přijde otevřít jeho žena Riley. Hned bude vědět, jakou zvěst jí neseme; až uvidí, že za dveřmi stojíme my tři bez Seana. Všechny manželky policistů to poznají. Celý svůj život se té chvíle dělí a připravují se na to, že jednou nastane. Pokaždé, když se ozve zaklepání, otevírají dveře s hrůzou, že za nimi stojí posel smrti. Tentokrát tam bude.

„Víte, stejně to hned bude vědět,“ vyslovil jsem nahlas svou myšlenku.

„Nejspíš jo,“ souhlasil Wexler. „Vždycky to vědí.“

Zřejmě počítali s tím, že Riley si uvědomí, o co jde, jakmile otevře dveře. To by mělo jejich nepříjemný úkol trochu usnadnit.

Nechal jsem bradu klesnout na prsa, dlaně si položil na tváře a prsty jsem si pod brýlemi stiskl kořen nosu. Vlastně jsem se stal postavou některého z mých vlastních článků – vždy jsem se ve svých příbězích pracně snažil vykreslit bolest a utrpení, aby těch pár řádek mělo šťávu a zabralo. Teď jsem byl já sám vhodným subjektem pro přesně takové srdceryvné vyprávění.

Zmocnil se mě pocit studu, když jsem pomyslel na všechny rozhovory, které jsem vymámil z nešťastných vdov a rodičů mrtvých dětí. Nebo bratrů sebevrahů. Ano, i ty jsem si vyzpovídal. Nemyslím, že by byl nějaký způsob smrti, o kterém bych nepsal, a k získání potřebných detailů se nerýpal, se stejnou bezohledností jako nelítostný vetřelec, v otevřených ranách pozůstalých.

Jak se cítíte? Osvědčená fráze, kterou reportéři používají jako první otázku. Většinou ji takhle přímo nepoloží, ale pečlivě ji zabalí do slov vyjadřujících soucit a účast – což jsou pocity, které jsem nikdy doopravdy necítil. A mám na tu svoji bezcitnost památku. Slabou bílou jizvu na levé tváři, která se táhne od vnějšího koutku

oka až k okraji vousů. Pochází od diamantu na zásnubním prstenu ženy, jejíž snoubenec zahynul pod lavinou u Breckenridge. Vytáhl jsem na ni jeden ze svých vyzkoušených obratů a ona mi odpověď vryla přímo do tváře. Tehdy jsem byl v branži nový a myslel jsem si, že jsem to přepískl. Teď se tím šrámem pyšním jako trofejí za náročnost novinářské profese.

„Radši byste měli zastavit," vysoukal jsem ze sebe ztěžka. „Asi budu zvracet."

Wexler strhl auto do odstavného pruhu. Trochu se na zledovatělém povrchu dostal do smyku, ale hned získal nad řízením kontrolu. Než auto zcela zastavilo, snažil jsem se zoufale otevřít dvířka, ale nešlo to. Teprve po několika marných pokusech jsem si uvědomil, že je to služební auto a že většina pasažérů, přepravovaných detektivy na zadním sedadle, jsou podezřelí a vězni. Zadní dvířka jsou opatřena zámky, které se ovládají zepředu.

„Dveře," zaúpěl jsem.

Auto konečně trhnutím zastavilo a Wexler zároveň uvolnil bezpečnostní západky. Otevřel jsem dvířka a sotva jsem se stačil vyklonit, už jsem zvracel do špinavé sněhové břečky. Třikrát se mi vnitřnosti obrátily naruby. Další půl minuty jsem zůstal nehybně v předklonu a očekával další nápor svých střev, ale žádný se nekonal. Už neměly co vyhodit. Náhle mě napadla taková myšlenka. Že zadní sedadlo je určené pro vězně a podezřelé a já že jsem teď obojí. Podezřelý jako bratr. A vězeň vlastní pýchy. Svůj rozsudek jsem znal – odsouzen k životu.

Tyhle úvahy se rychle rozplynuly, jakmile se po tělesné očistě dostavila úleva. Roztřeseně jsem vystoupil z auta a vydal se k okraji asfaltu, kde se světla projíždějících automobilů zrcadlila v ledovém škraloupu, který se utvořil na naftou nasyceném únorovém sněhu, a klouzala po něm jako duha. Zdálo se mi, že stojíme vedle nějaké pastviny, ale nevěděl jsem kde. Během jízdy jsem se nezajímal, jak daleko jsme od Boulderu. Sundal jsem si rukavice a brýle a obojí zastrčil do kapes kabátu. Potom jsem se ohnul a rukou jsem pod špinavým povrchem vyhrabal čistý sníh. Nabral jsem si dvě plné hrsti té chladivé nadýchané hmoty, přitiskl si ji ke tvářím a třel jsem si je sněhem tak dlouho, až jsem v nich pocítil mravenčení.

„Tak jak je?“ ozval se za mnou St. Louis.

Nelenil vylézt z vozu, aby mi položil tuhle pitomou otázku. Patřila do stejné kategorie jako ta naše *Jak se cítíte?* Ignoroval jsem ji.

Vrátili jsme se do auta a Wexler bez jediného slova vyjel zpátky na dálnici. Uviděl jsem nápis Broomfíeld exit a věděl jsem, že zhruba polovinu cesty máme za sebou. Když jsem žil ještě v Boulderu, těch třicet mil mezi ním a Denverem jsem absolvoval snad tisíckrát, ale nyní se mi zdálo, že tato důvěrně známá trasa vede naprosto neznámou krajinou.

Poprvé jsem pomyslel na rodiče a na to, jak se s tím vyrovnají. Stoicky, usoudil jsem. Na všechny události reagují stejně. Když se něco stane, mlčky to přijmou a kráčejí životem dál. Jako když zemřela Sarah. A se Seanem to nebude jiné.

„Proč to udělal?“ zeptal jsem se po pár minutách jízdy.

Wexler ani St. Louis nic neřekli.

„Jsem přece jeho bratr. Byli jsme dvojčata, prokristapána!“

„Ale taky jste reportér,“ poznamenal St. Louis. „Vzali jsme vás s sebou, protože jsme chtěli, aby Riley měla u sebe někoho z rodiny, kdyby to bylo nutný. Vy jste jedinej, co –“

„Oddělal se můj brácha, krucinál!“

Pronesl jsem tu větu příliš hlasitě. Ozvala se v ní pořádná dávka hysterie a ta, jak jsem věděl, na policajty neplatí. Když na ně začnete ječet, uzavřou se do sebe a už si vás nepustí k tělu. Podstatně jsem snížil intenzitu hlasového projevu.

„Myslím si, že mám právo vědět, co se stalo, a proč. Copak z vás tahám rozumy pro nějaký svůj článek? Panebože, vždyť vy…“

Potřásl jsem hlavou a nechal svou úvahu nedořčenou. Kdybych ji dokončil, prohrál bych další kolo. Podíval jsem se ven okýnkem a spatřil jsem, jak se k nám ze tmy přibližují zářící světla Boulderu. Bylo jich mnohem víc, než když jsem byl malý kluk.

„Nevíme, proč,“ nechal se konečně slyšet Wexler. „Jasný? S jistotou můžu jedině prohlásit, že se to stalo. Někdy mají policajti všech těch hnusáren, co musejí strávit, plný zuby. Třeba už to Maka unavovalo. Kdo ví? Ale dělají na tom. Pokud něco zjistí, budu to vědět i já. A vy se to dovíte hned po mně, Jacku. Slibuju.“

„Kdo na tom dělá?“

„Správa parku se obrátila na denverskou policii. Zabývá se tím ÚZV.“

„Myslíte tím Útvar pro zvláštní vyšetřování? Ti se přeci nezabývají sebevraždami.“

„Obvykle ne. Ty děláme my, ZFO. Ale tentokrát nás k tomu nepustili. Že nesmíme vyšetřovat případ, co se nás osobně týká. To víte, prej by to byl střet zájmů.“

ZFO, pomyslel jsem si. Zločiny proti fyzickým osobám. Vraždy, zabití, znásilnění, sebevraždy. Zajímalo by mě, kdo bude ve vyšetřovací zprávě uveden jako osoba, proti níž byl spáchán trestný čin. Riley? Já? Moji rodiče? Můj bratr?

„Zničila ho Theresa Loftonová, že jo?“ zeptal jsem se, i když jsem to jako otázku nemínil. Neměl jsem potřebu, aby mi tenhle fakt odkývali nebo popřeli. Jen jsem konstatoval nahlas něco, co jsem považoval za samozřejmé.

„Nevíme, Jacku,“ ozval se St. Louise. „A u toho zůstaneme.“

# # #

Způsob, jakým byla zabita Theresa Loftonová, zařadil její vraždu k těm, nad nimiž lidem ztuhne krev a strnou, jako by náhle zkameněli. Nejen v Denveru, ale i všude jinde. Každého, kdo o její smrti slyšel nebo četl, doslova paralyzovala konkrétní představa spáchaného zločinu, která se mu na pár okamžiků vynořila v mysli, aby se vzápětí přesunula dolů a rozbouřila mu útroby.

Většina úmyslných zabití jsou jenom malé vraždy. Takhle jim říkáme v naší branži. Čtenáře příliš nevzruší a jejich pozornost upoutají jen nakrátko. Vydají sotva na pár odstavců, které jsou pod návalem ostatních zpráv pohřbeny někde uvnitř novin stejně jako oběti vražd pod drnem.

Když je ale atraktivní vysokoškolačka nalezena v poklidném přírodním areálu zvaném Washington Park rozřezaná na dvě části, potom není v novinách dost místa pro všechny sloupce, které se na toto téma zplodí. Případ Theresy Loftonové nebyl žádná malá vražda. Byl to magnet, který přitahoval reportéry z celých Států. Theresa Loftonová byla dívka ve dvou kusech. Právě tenhle fakt

dělal její smrt tolik zajímavou. A tak se do Denveru stáhli novináři a televizní štáby z takových měst, jako je New York, Chicago nebo Los Angeles. Na celý týden obsadili prvotřídní hotely, zahltili město a univerzitní kampus, kladli bezduché otázky a dostávali na ně adekvátní odpovědi. Někteří oblehli dětské centrum, kde předtím Loftonová na půl úvazku pracovala, nebo vzali útokem Butte, odkud pocházela. Ať přišli kamkoliv, všude se dozvěděli stejnou věc: že Theresa Loftonová splňuje tu nejideálnější představu mladé americké dívky, kterou všechna média tak ráda prezentují.

Vražda Theresy Loftonové byla nevyhnutelně srovnávána s případem Černé Dahlie, jenž se před dvaceti lety udal v Los Angeles. Tehdy byla až ne tak typická americká dívka objevena na opuštěném pozemku s tělem přepůleným přesně v místě, kde bránice odděluje dutinu hrudní od dutiny břišní. V reportážním pořadu jedné obzvláště senzacechtivé televize dostala Theresa Loftonová přízvisko Bílá Dahlia, protože autoři vycházeli ze skutečnosti, že její tělo leželo na zasněženém poli poblíž denverského jezera Grassmere.

Nakonec ten případ strávil sám sebe. Po téměř dva týdny plápolal mezi hlavními zprávami jako ohýnek v nádobě na odpadky. Ale nikdo nebyl zatčen a došlo k dalším zločinům, u jejichž čerstvě rozhořelých plamenů se mohla média ohřát. Zprávy k případu Loftonové zapadaly čím dál hlouběji do vnitřních stránek coloradských novin, až se z nich staly krátké noticky v přehledu místních zpráv. A Theresa Loftonová zaujala místo mezi malými vraždami. Byla pohřbena.

Celou tu dobu nepodávala policie, jmenovitě můj bratr, prakticky žádné informace. Odmítl dokonce potvrdit skutečnost, že tělo oběti bylo rozděleno na dvě části. V *Rocky* se ta reportáž objevila čirou náhodou. Fotograf jménem Iggy Gomez se vydal do parku, aby pro okurkovou sezónu, která v novinách občas nastává, nafotil pár záběrů zimní krajiny. A náhle se ocitl přímo na místě činu. V předstihu před ostatními reportéry a fotografy, kteří tentokrát neměli šanci. Policisté věděli, že *Rocky* a *Post* znají frekvenci jejich rádií, a tak poslali koronerovi a výjezdovce výzvu telefonem. Gomez vyfotografoval dvoje nosítka: na každých se převážel jeden pytel s tělem. Zavolal do

redakce a sdělil, že policie má na místě činu dva pytle s těly a soudě podle jejich velikosti jsou oběťmi pravděpodobně děti.

Později se reportér z kriminální rubriky v Rocky jménem Van Jackson dostal ke zdroji blízkému policii, který mu potvrdil úděsnou skutečnost, že oběť byla do márnice dopravena ve dvou kusech. Příběh uveřejněný na titulní stránce v ranním vydáním Rocky posloužil jako siréna k přivolání médií z celé země.

Můj bratr a jeho kolegové se během vyšetřování tohoto případu chovali tak, jako by vůbec necítili žádnou povinnost informovat o jeho průběhu veřejnost. Každý den vydalo tiskové oddělení Denverského policejního departmentu prohlášení, v němž se v různých obměnách uváděla dvě stejná fakta: vyšetřování probíhá a k žádným zatčením nedošlo. Když za to byla policie kritizována, zaříkali se nadřízení tím, že případ se přece nebude vyšetřovat v médiích, což bylo samo o sobě směšné prohlášení. Protože pokud nechá policie, co se informací týče, sdělovací prostředky na holičkách, udělají to, co v takových případech obvykle dělávají. Aby zvýšili počet výtisků novin a sledovanost pořadů, pustí se do vyšetřování případu vlastními silami a zásobují své čtenáře a diváky exkluzivními reportážemi ze života obětí, které ve skutečnosti nemají s případem nic společného.

Jelikož policisté i přes všechny snahy reportérů zachovávali mlčení a za zdi policejního departmentu v Delaware Street se dostalo jen minimum faktů, nápor médií po pár týdnech utichl, vyčerpán naprostým nedostatkem životodárných tekutin, informací.

# # #

Žádný článek jsem o Therese Loftonové nenapsal. Ne že bych nechtěl. Byl to případ, ke kterému tady v Denveru dojde jednou za věčnost a každý reportér by z něj rád něco urval. Ale u nás, v *Rocky Mountains News*, už na něm pracoval Van Jackson společně s Laurou Fitzgibbonovou, která průběžně sledovala dění na univerzitě i v jejím areálu, a tak jsem musel čekat, až přijde můj čas. Věděl jsem, že dokud policie případ nevyřeší, pořád mám ještě šanci blýsknout se na titulní straně. Když mě v prvních dnech vyšetřování Jackson požádal,

jestli bych ze svého bratra nemohl vytáhnout nějaké důvěrné informace, slíbil jsem mu sice, že se pokusím, ale neudělal jsem to. Chtěl jsem svůj vlastní příběh a nehodlal jsem udržovat Jacksona na výsluní informacemi z vlastních zdrojů.

Koncem ledna, když případ zestárl o celý měsíc a začal se vytrácet z hlavních zpráv, udělal jsem svůj geniální tah. A s ním i školáckou chybu.

Jednou dopoledne jsem zašel za Gregem Glennem, naším šéfredaktorem, a řekl mu, že bych chtěl napsat pár článků k případu Theresy Loftonové. To byla moje specialita, moje silná stránka. Dlouhé články věnované vraždám, ke kterým došlo pod velebnými vrcholy Rocky Mountains. Moje znalecká pojednání, abych použil novinářské klišé, následovala hned za hlavními tituly, aby *poskytla veřejnosti pravdivý příběh.* Tak jsem šel za Glennem a připomněl mu, že mám v případu Loftonové svoje želízko v ohni. Můj bratr vede vyšetřování, zdůraznil jsem, a bude o něm mluvit pouze a výhradně se mnou. Glenn se vůbec nerozpakoval. Přesně tak, jak jsem předpokládal. Věděl jsem, že jediné, co ho zajímá, je otisknout příběh, který Post nemá. Takže bez ohledu na to, kolik času a úsilí věnoval případu Jackson, jsem odkráčel z Glennovy kanceláře s požehnáním, abych se ujal případu.

Chyba, jíž jsem se dopustil, spočívala v tom, že jsem mával Glennovi před očima tím svým „želízkem v ohni“ dřív, než jsem si promluvil s bratrem. Druhý den v poledne jsem zašel na policejní stanici dva bloky od *Rocky* a setkal jsem se tam se Seanem v jídelně. Zažertoval jsem, že i já jsem teď pověřen případem Loftonová, ale místo očekávané spolupráce mi doporučil, abych zařadil zpátečku.

„Jdi od toho, Jacku. V tomhle ti nemůžu pomoct.“

„O čem to mluvíš, prosím tě? Vždyť je to tvůj případ.“

„Je to můj případ, ale nehodlám nikomu podávat žádný informace. Poskytl jsem o něm základní podrobnosti a to je všechno, co na mně může kdo chtít. A při tom taky zůstane.“

Zahleděl se někam na druhý konec jídelny. Měl příšerný zlozvyk nedívat se na vás, když jste s ním nesouhlasili. Jako malý kluk jsem tuto situaci řešíval jednoduše tím, že jsem na něj skočil a povalil ho

na záda. Teď už jsem takovým způsobem reagovat nemohl, i když jsem mnohokrát chtěl.

„Je to dobrý příběh, Seane. Měl bys –“

„Nemusím nic a kašlu ti na to, jakej ten příběh je. Ta vražda smrdí zlem, Jacku, chápeš? Pořád na ten případ musím myslet. Ale rozhodně s ním nehodlám přispívat ke zvýšení prodejnosti vašich noviny.“

„C’mon, člověče. Já jsem spisovatel. Je mi jedno, jestli se kvůli mýmu článku budou noviny prodávat míň nebo víc. Mně jde o ten příběh. Noviny mi můžou být ukradený. To jenom abys pochopil, jak na to jsem.“

Konečně se ke mně obrátil.

„Pak tedy musíš vědět, jak jsem na tom já, pokud jde o ten případ.“

Chvíli jsem mlčel a vytáhl si cigaretu. Tehdy jsem vykouřil tak půl balíčku denně a klidně jsem ji mohl oželet, ale věděl jsem, že tím Sena nadzvednu. To byl hlavní důvod, proč jsem si zapálil.

„Tohle není žádná kuřárna, Jacku.“

„Tak mě nech zavřít. Alespoň někoho bys zatknul.“

„Proč se musíš chovat jako úplnej idiot, když se ti nepodaří vydupat to, co jsi chtěl?“

„A jak se chováš ty? Vy ten případ asi nevyřešíte, že jo? O to tady jde. Proto nechceš, abych se v něm hrabal a vynášel na světlo tvoje neúspěchy. Ty už jsi to vzdal, Seane, co?“

„Nech si ty svoje podpásovky. Jestli se pamatuješ, tak na mě nikdy nezabíraly.“

Měl pravdu. Byl vůči nim zcela imunní.

„O co tedy jde? Chceš mít tu krvavou historku jen sám pro sebe?“

„Jo, něco takového. Dalo by se to tak říct.“

# # #

Seděl jsem na zadním sedadle za Wexlerem a St. Louisem, ruce zkřížené na prsou. Bylo to uklidňující. Jako bych držel v náručí sama sebe. Čím víc jsem o svém bratrovi přemýšlel, tím víc mi ta věc nedávala smysl. Věděl jsem, že případ Loftonové ho dost sebral, ale ne do té míry, aby si vzal život. Sean rozhodně ne.

„Použil svoji zbraň?“

Wexler na mě pohlédl do zpětného zrcátka. Studuje mě, pomyslel jsem si. Rád bych věděl, jestli ví o tom, jak jsme se vzájemně se Seanem odcizili.

„Ano.“

Teprve teď jsem si to uvědomil, co mi celou dobu unikalo. Pokaždé, když jsme se spolu sešli, tak jsme k té roztržce pomalu směřovali. Mě vlastně nezajímal případ Loftonové. Což, jak se říká, ode mě nebylo hezké.

„Ne Sean.“

St. Louis se otočil a zadíval se na mě.

„Co jako?“

„Něco takového by neudělal, to je všechno.“

„Podívejte, Jacku, on –“

„Jeho by nějaké hnusoty, co musí policajt spolknout, nikdy neotrávily. Vždyť on svojí prací žil. Zeptejte si Riley. Nebo kohokoliv z týmu – Wexi, vy jste ho znal nejlíp a víte, že mám pravdu. Jemu se líbilo být lovcem a, jak sám říkal, pronásledovat kořist. Nevyměnil by to za nic na světě. Nejspíš už mohl mít pár frček navíc a sedět někde v teple jako zástupce náčelníka, ale on chtěl dělat na vraždách. Proto zůstal v ZFO.“

Wexler neodpověděl a ve voze zavládlo neproniknutelné ticho. Teď jsme byli v Boulderu a po Baseline jsme směřovali ke Cascade. Všechno, co jsem vyslechl o Seanově smrti, na mě dopadlo tak, že jsem si připadal stejně špinavý a přešlý mrazem jako ta sněhová závěj při naší zastávce na dálnici.

„A nechal nějaký dopis nebo něco podobného?“ zeptal jsem se. „Co –“

„Spíš vzkaz než dopis. Jen pár slov, nejspíš na rozloučenou.“

Všiml jsem si, že St. Louis se na Wexlera ostře podíval, v očích naprosto srozumitelnou výtku, že moc mluví.

„Jakých? Co tam bylo?“ vyhrkl jsem nedočkavě.

Nakonec, po nepřežitelně dlouhé odmlce, se Wexler přeci jen rozhodl ignorovat kolegův nesouhlasný pohled.

„*Mimo prostor,*“ pohlédl na mě do zrcátka. „*Mimo čas.*“

„‚Mimo prostor. Mimo čas.‘ Jenom tohle?“

„Jenom tohle. Nic víc.“

# # #

Úsměv na Rileyně tváři nezůstal déle než tři vteřiny. Potom byl okamžitě nahrazen výrazem hrůzy, který tak výstižně na svém obraze zachytil Edvard Munch. Mozek je neuvěřitelně výkonný počítač. Třívteřinový pohled na tři tváře u dveří mu stačí na zpracování informace, že manžel se už domů nevrátí. IBM proti němu nemá šanci. Ženina ústa se změnila ve strašlivou černou díru, z které vyšel nesrozumitelný skřek, po němž následovalo rozeznatelné, ale naprosto zbytečné slovo: „*Ne!*“

„Riley,“ pokusil se ji utišit Wexler. „Sedneme si na chvilku, pojď.“

„Ne, Panebože, ne!“

„Riley…“

Obrátila se zpátky do domu a prchala před námi jako pronásledované zvíře. Každých pár kroků měnila směr pohybu – nejspíš v bláhové naději, že když se kličkováním zbaví nás, unikne i zprávě, kterou jsme jí přinesli. Zahnula za roh a zmizela v obývacím pokoji. Když jsme tam došli, ležela uprostřed pohovky v téměř katatonickém stavu, ne nepodobném tomu, v jakém jsem se nacházel i já. Oči měla zalité slzami. Wexler si sedl vedle ní na pohovku, zatímco Velký pes a já jsme zůstali stát a mlčeli jsme jako dva zbabělci.

„Je mrtvý?“ zeptala se, i když už odpověď znala předem. Ale uvědomovala si, že tím musí začít.

Wexler přikývl.

„Jak?“

Seanův parťák se zadíval na koberec u pohovky a chvíli zvažoval další slova. Nejprve zvedl oči ke mně a teprve potom pohlédl na Riley.

„Zabil se sám, holka. Je mi to líto.“

# # #

Nevěřila tomu, stejně jako já. Ale Wexler uměl ten příběh přesvědčivě podat a ona za chvíli přestala protestovat. Potom se na mě poprvé podívala. Po tvářích se jí koulely slzy a v očích měla úpěnlivý pohled, jako by se mě ptala, jestli oba prožíváme stejnou noční můru a jestli by se s tím něco nedalo udělat. Nemohl bych ji vzbudit? Nemohl bych říct těm dvěma figurkám ze starých černobílých detektivek, jak se mýlí? Přistoupil jsem k pohovce, sedl si ke své švagrové a objal ji. Nic víc jsem pro ni udělat nemohl.

„Zůstanu tu s tebou," zašeptal jsem. „Jak dlouho budeš chtít."

Neodpověděla. Vyklouzla z mých paží a obrátila se k Wexlerovi.

„Kde se to stalo?"

„V Estes Park. Hned u jezera."

„Ne, k jezeru on by – a co tam dělal?"

„Někdo mu volal. Že prej má zajímavou informaci k jednomu jeho případu. Když se ji chce dozvědět, ať si zajde na kafe ke Stanleymu. Tak tam šel a… odtamtud odjel k jezeru. Nevíme proč. V autě ho našel strážce parku, kterej zaslechl výstřel."

„O jaký šlo případ?" zeptal jsem se.

„Podívejte, Jacku, nechci zacházet do žádnejch podrobností –"

„*Jaký to byl případ?*" zaječel jsem a tentokrát jsem si s intenzitou hlasu nedělal starosti. „Theresy Loftonové, že jo?"

Wexler krátce přikývl. St. Louis se vydal směrem k východu a cestou nesouhlasně kroutil hlavou.

„S kým se měl sejít?"

„To by stačilo, Jacku. Tohle s váma nehodláme probírat."

„Já jsem jeho bratr. A tady je jeho žena."

„Všechno se teprve vyšetřuje. Ale pokud vás zajímá to, jestli kolem jeho smrti nevznikly nějaký pochybnosti, tak ne. Byli jsme tam. Zastřelil se sám. Vlastní zbraní… a na rozloučenou nechal pár slov. Na rukou měl zbytky střelnýho prachu. Přál bych si, aby to bylo jinak. Ale nebylo."

Kapitola 2

Když v Coloradu vládne zima, je nejprve nutné rozrýt zmrzlou vrstvu země, aby se pod ní mohl vykopat hrob. Můj bratr byl pohřben v Boulderu v Green Mountain Memorial Parku, na hřbitově vzdáleném ani ne míli od domu, kde jsme vyrostli. Když jsme byli dětmi, jezdívali jsme kolem hřbitova na letní tábor v Chautauqua Park. Nevzpomínám si, že bychom kdy pohlédli na náhrobní kameny s myšlenkou, že tohle bude jednou místo našeho posledního odpočinku. A teď tam ležel Sean.

Vrchol hory Green Mountain, podle níž byl hřbitov pojmenován a která se nad ním tyčila jako obrovský oltář, se ztrácel někde v oblacích a naše nepočetné smuteční shromáždění se pod ním zdálo ještě menší. Byla tu samozřejmě Riley spolu se svými a mými rodiči, Wexler a St. Louis, asi tucet policistů, několik bývalých spolužáků z místní střední školy, s nimiž jsem se po maturitě nikdy neviděl zrovna tak jako Sean a Riley, a já. Nebyl to oficiální pohřeb se všemi náležitými fanfárami a rakví přikrytou státní vlajkou. Tenhle rituál náležel těm, kteří položili život při plnění služebních povinností. Ačkoliv by se dalo diskutovat o tom, zda Seanův dobrovolný odchod ze světa nespadá do téže kategorie, Denverský policejní department jednoznačně usoudil, že ne. A tak se můj bratr nedočkal policejní přehlídky ani salvy vypálené na jeho počest a většina příslušníků denverského policejního sboru se pohřbu neúčastnila. Co se sebevraždy týče, traduje mezi policisty pověra, že je nakažlivá.

Byl jsem jedním z mužů, kteří nesli rakev. Vzal jsem ji se svým otcem vepředu, dva Seanovi kolegové ze ZFO, které jsem neznal, byli uprostřed a vzadu šel Wexler se St. Louisem. Velký pes byl příliš vysoký a Wex příliš krátký. Sherlock a Watson. Po celou dobu, co jsme s rakví kráčeli k hrobu, byla vzadu nahnuta k jedné straně. Myslím, že to muselo vypadat divně. Jak jsme se tak potýkali s váhou rakve, napadlo mi, že uvnitř se Seanovo tělo kolébá jako loď na vlnách.

# # #

Toho dne jsem se svými rodiči příliš nemluvil, i když jsem jel s nimi, s Riley a jejími rodiči ve stejné limuzíně. Již léta jsme spolu o podstatných věcech nediskutovali a ani Seanova smrt tuto bariéra neprorazila. Po smrti mé sestry před dvaceti lety se v jejich vztahu ke mně něco změnilo. Jako by jim připadalo podezřelé, že já jsem tu nehodu přežil. Že jsem zůstal naživu. A svými životními rozhodnutími, která jsem od té doby učinil, jsem je také příliš nepotěšil. Ta drobná zklamání se v nich postupně hromadila jako úroky na účtu v bance, až jich bylo dost na to, aby se z nás stali naprostí cizinci. Jezdil jsem k nim na návštěvu jen při povinných rodinných oslavách a svátcích. A tak jsem nepřišel na nic příhodného, co bych jim mohl říct, a oni to cítili stejně. Nebýt Rileyina občasného zaštkání, bylo v limuzíně ticho jako v Seanově hrobě.

# # #

Po pohřbu jsem si vzal dva týdny řádné dovolené a jeden týden volna, který firma poskytovala zaměstnancům při úmrtí v rodině, a rozjel jsem se do Rocky Mountains. Hory pro mě měly zvláštní kouzlo. Pokaždé mě uchvátily svojí velebností a neznal jsem jiné místo, kde bych se dokázal zotavit rychleji.

Po dálnici číslo 70 jsem se dal na západ, vyjel jsem nahoru Lovelanským průsmykem a po hřebenech pokračoval ke Grand Junction. Nikam jsem nepospíchal. Dopřál jsem si na cestu tři dny. Někdy jsem zastavil, abych si zalyžoval. Občas jsem zajel na odpočívadlo a jen tak přemýšlel. Za Grand Junction jsem zabočil směrem na jih a příštího dne jsem dorazil do Telluride. Celou cestu jsem jel s náhonem na čtyři kola. Zůstal jsem v Silvertonu, protože tam bylo levnější ubytování a lyžovalo se každý den v týdnu. Večery jsem trávil v pokoji popíjením Jägermeisteru nebo jsem se s ním usadil u krbu některé lyžařské chaty, ve které jsem právě pobýval. Snažil jsem se unavit svoje tělo a doufal jsem, že tělesné vyčerpání

se přenese i na moji mysl. Ale nešlo to. Pořád jsem se v myšlenkách vracel k Seanovi. Mimo prostor. Mimo čas. Jeho poslední slova se mi převalovala v hlavě jako neřešitelný rébus.

To ušlechtilé poslání, za které můj bratr práci detektiva považoval, ho z nějakého důvodu zradilo. Zabilo ho. Když jsem došel k tomuto jednoduchému závěru, zmocnil se mě tak hluboký smutek, že jsem ho v sobě nemohl potlačit, ani když jsem po příkrých svazích hor sjížděl na lyžích dolů a vítr pronikající za sluneční brýle mi vháněl slzy do očí.

Už jsem se přestal dožadovat oficiálních závěrů, ale nebyl to ani Wexler, ani St. Louis, kdo mě o tom přesvědčil. K tomu jsem dospěl sám, když moji posedlost vysvětlit Seanovu smrt pomalu obrousil čas a nezvratná fakta. Jak šel den po dni, přestával jsem se děsit toho, čeho se můj bratr dopustil, a postupně jsem se s tím smířil. Navíc tu bylo něco, co jsem se dověděl od Riley. Po té první strašné noci mi ráno svěřila to, co Wexler se St. Louisem ještě nevěděli. Sean jednou týdně chodíval ke svému psychologovi. Samozřejmě že policie nabízela zaměstnancům různé poradenské služby, ale on se rozhodl pro soukromou léčbu, protože nechtěl ohrozit svoje postavení šířením nějakých neopodstatněných zvěstí.

Uvědomil jsem si, že svého terapeuta navštěvoval ve stejnou dobu, kdy já jsem za ním přišel kvůli tomu vysněnému článku o Therese Loftonové. Napadlo mi, že mě chtěl možná uchránit mučivých hrůz, které kvůli případu prožíval on. Představa, že se ke mně zachoval právě takhle, byla příjemná a já jsem se snažil, aby mě hřála na duši po celý můj pobyt na horách.

Jednoho rána, po noci strávené s příliš mnoha drinky, jsem stanul před zrcadlem v odhodlání oholit si vousy a vlasy si ostříhat nakrátko, tak jako je měl Sean. Byli jsme jednovaječná dvojčata – stejné, oříškově hnědé oči, světle hnědé vlasy, vysoká hubená postava –, ale obvykle to lidi vůbec nepostřehli. Podnikali jsme totiž různé kroky, abychom naše identické rysy co nejvíc potlačili. Sean používal kontaktní čočky a úporně kmital činkami, aby si figuru obalil svaly. Já jsem nosil brýle a vousy jsem si nechal narůst ještě za studií na Denverské univerzitě. A od doby, kdy jsem na střední škole hrával basketbal, jsem se činek ani nedotkl a svoje vyzáblé tělo jsem

nechával s chutí zahálet. Také jsem měl jizvu na tváři, památku na prsten té ženy z Breckenridge. Moje válečné zranění.

Sean se dal hned po střední škole do služeb ozbrojených sil a potom k policii. Ale i když se stal detektivem, pořád si na hlavě udržoval svůj vojenský sestřih. Můj cílevědomý bratr začal při zaměstnání studovat a získal vysokoškolský diplom, protože ho pro svoji další kariéru u policie potřeboval. Já jsem se několik let jen tak poflakoval, žil jsem v New Yorku a v Paříži, a teprve potom jsem se nechal zapsat na univerzitu k dennímu studiu. Chtěl jsem být spisovatelem a skončil jsem u novin. Pořád jsem se snažil přesvědčit, že jde jen o přechodné postavení. Už jsem si to říkal deset let, možná i o něco déle.

Té noci jsem se v hotelovém pokoji na sebe dlouze díval do zrcadla, ale neoholil jsem si vousy ani si vlasy neostříhal na ježka. Myslel jsem na Seana spočívajícího pod zmrzlou zemí a cítil jsem, jak se mně svírá žaludek. Rozhodl jsem se, že až přijde můj čas, chci se nechat spálit. Nechci být pohřbený dole pod ledem.

Co mě však pronásledovalo nejvíc, byla Seanova slova na rozloučenou. Oficiální policejní verze zněla zhruba takto: Poté, co můj bratr odešel z restaurace ve Stanley Hotel, odjel přes Estes Park k Medvědímu jezeru a zaparkoval služební automobil na parkovišti. Nechal motor a topení zapnuté, a když se ve voze zamlžila okna, napsal na přední sklo svůj vzkaz prstem v rukavici. Písmena byla napsaná zrcadlově a pozpátku, aby se dala přečíst zvenku. Poslední slova určená pro celý svět včetně jeho rodičů, manželky a bratra.

Mimo prostor. Mimo čas.

Nechápal jsem jejich význam. Jaký prostor? Jaký čas? Musel dojít k nějakému zoufalému poznání, s námi však o něm nikdy nediskutoval. Nesvěřil se ani mně, ani rodičům, ani Riley. Měli jsme mu snad nabídnout pomocnou ruku, když jsme o jeho zraněné duši nic netušili? Jak jsem tak osaměle ujížděl po horské silničce, usoudil jsem, že ne. Nestál o naši pomoc. Ale měl se na nás obrátit. Takhle nás připravil o šanci zachránit mu život. A tím i o možnost zmírnit

náš zármutek a pocit viny. Nemohl jsem Šeanovi, svému dvojčeti, stále odpustit, že mi něco takového mohl udělal.

Ale je těžké zlobit se na mrtvého. Musel jsem svou zášť vůči němu nějak potlačit. A jediný způsob, jak to udělat, bylo zpochybnit to, co se stalo. Tím jsem celý ten cyklus nastartoval znovu. Popření policejní verze, její přijetí, hněv na Seana. Odmítnutí, souhlas, zloba.

Když jsem byl poslední den v Telluride, zavolal jsem Wexlerovi. Neřekl bych, že by tím byl příliš nadšený.

„Našli jste toho informátora od Stanleyho?“

„Ne, Jacku, samá voda. Jinak bych vám přece zavolal, vždyť jsem to slíbil.“

„Já vím, ale trápí mě i jiné věci. Vás ne?“

„Nechte to být, Jacku. Všem nám bude líp, až to budeme mít za sebou.“

„A co ÚZV? Ti už mýho bráchu taky odepsali? Uzavřeli už ten případ?“

„Nejspíš. Ještě jsem s nima tenhle týden nemluvil.“

„Tak proč se pořád snažíte najít toho informátora?“

„Asi si dávám podobný otázky jako vy. Nemám rád nedotažený věci.“

„Změnil jste na Seana názor?“

„Ne. Ale chci mít v pořádku i ty nejmenší detaily. Rád bych věděl, o čem s tím člověkem mluvil, pokud se tedy vůbec sešli. Jak víte, případ Loftonová je pořád otevřený. A vůbec by mi nevadilo, kdybych ho díky Seanovi konečně mohl zavřít.“

Všiml jsem si, že už mu neříká Mac. Sean opustil kmenový klan.

# # #

Příští pondělí jsem se vrátil do *Rocky Mountain News*. Když jsem vešel do redakce, ucítil jsem, jak se na mě upřelo několik pohledů. Na tom nebylo nic neobvyklého. Pokaždé mě při vstupu do místnosti sledovaly něčí oči. Zaujímal jsem v redakci postavení, po jakém každý reportér jen toužebně vzdychá. Žádné denní kvóty, žádný blázinec před uzávěrkou. Mohl jsem se volně potloukat po celé oblasti Skalistých hor a věnovat svůj novinářský um jen jediné věci.

Vraždám. To je vděčné téma. Každý si o nějaké té vraždičce docela rád přečte. Některý týden jsem si třeba za námět vybral přestřelky a vyprávěl příběhy o tom, jak došlo k fatálnímu střetu střelce a oběti. Příště jsem zase líčil sociální aspekty vraždy na Cherry Hill v porovnání se střelbou v baru v Leadville. Smetánka nebo spodina, velké či malé vraždy. Můj bratr měl pravdu. Když se v novinách objeví dobrý příběh, prodávají se jedna radost. A to jsem měl v *Rocky* na triku já. Proto jsem potřeboval dostatek času, abych mohl odvádět kvalitní práci.

Na stole vedle počítače se vršila vysoká hromada novin. V nich jsem nacházel většinu materiálů pro svoje články. Nechal jsem si předplatit všechny deníky, týdeníky i měsíčníky, které vycházely severně od Puebla až k Bozemanu. Vyhledal jsem v nich všechny malé příběhy o úmyslných zabitích, o nichž jsem předpokládal, že bych je mohl vyšperkovat a udělat z nich čtivé příběhy o zajímavých zločinech. Již od dob zlaté horečky tu v říši pod Skalistými horami žijí lidé, kterým koluje v žilách horká krev. Nemáme tu tolik násilí jako v Los Angeles, v Miami nebo v New Yorku, ani zdaleka ne. Ale nikdy netrpíme nedostatkem místních námětů. Vždycky jsem pátral po něčem novém či nevšedním, ať už v samotném případu či v jeho vyšetřování, nad čím by čtenáři strnuli údivem nebo je to chytlo za srdce. A úspěch mé práce spočíval v tom, zda ve zdánlivě obyčejném příběhu dokážu vyhmátnout právě tyto jedinečné prvky.

Ale dnes dopoledne jsem nehledal motiv pro článek. Prohlížel jsem všechna vydání *Rocky* i našeho konkurenčního deníku Post. Sebevražda není pro noviny žádné terno, pokud k ní nedojde za neobvyklých okolností. Smrt mého bratra spadala do této skupiny. Proto jsem se domníval, že o ní něco v novinách objevím.

Měl jsem pravdu. I když v *Rocky* se o mém bratrovi nepsalo, nejspíš s ohledem na mě, v *Postu* se hned následující den po Seanově smrti objevil na stránce s místními zprávami krátký článek.

DETEKTIV DENVERSKÉ POLICIE SI VZAL ŽIVOT V NÁRODNÍM PARKU

Zkušený detektiv denverské policie, který vedl vyšetřování vraždy studentky Denverské univerzity Theresy Loftonové, byl nalezen mrtev v oblasti přírodní rezervace Rocky Mountain National Park a podle prohlášení policie se evidentně jedná o sebevraždu zastřelením.

Sean McEvoy (34) byl nalezen v neoznačeném policejním autě zaparkovaném na parkovišti u Medvědího jezera poblíž vjezdu do přírodní rezervace Estes Park. Tělo detektiva objevil strážce parku, který přibližně v 17.00 zaslechl výstřel a vydal se na parkoviště zjistit jeho příčinu.

Vedení správy parku požádalo Denverský policejní department, aby případ převzal, a ten jím posléze pověřil Útvar pro zvláštní vyšetřování. Jak nás informoval vedoucí detektiv vyšetřovacího týmu Robert Scalari, předběžné šetření na místě činu jasně prokázalo, že příčinou smrti byla sebevražedná střela. Scalari řekl, že zesnulý zanechal na místě dopis, ale odmítl sdělit jeho obsah. Připustil, že existují domněnky o tom, že McEvoy v poslední době podléhal depresím ve spojení s problémy v zaměstnání, ale odmítl tyto potíže blíže specifikovat.

McEvoy, jenž vyrostl a žil v Boulderu, byl ženatý, ale neměl žádné děti. K policejnímu sboru byl přijat před dvanácti lety a z řadového policisty se rychle vypracoval na vrchního inspektora policejního oddělení Zločinů proti fyzickým osobám, které se zabývá vyšetřováním všech násilných činů v Denveru. V ZFO zaujímal McEvoy vedoucí postavení a v poslední době řídil vyšetřování vraždy devatenáctileté studentky Theresy Loftonové, kterou nalezli mrtvou a zohavenou před třemi měsíci ve Washington Parku.

Na otázku, zda v dopise na rozloučenou není zmínka o dosud nevyřešeném případu Loftonové či zda její případ nepatřil k oněm McEvoyovým pracovním problémům, se Scalari nevyjádřil.

Scalari uvedl, že dosud není objasněno, proč jel McEvoy před smrtí do Estes Park, a připomněl, že vyšetřování detektivovy smrti dále pokračuje.

Přečetl jsem si ten článek dvakrát. Nenašel jsem v něm nic, o čem bych nevěděl, ale přesto v něm bylo něco, co mě svým způsobem fascinovalo. Možná kvůli tomu, že, jak jsem věřil, vím nebo alespoň mám určitou představu, proč Sean zamířil do Estes Park a dojel až k Medvědímu jezeru. Byl to ovšem důvod, o němž se mi nechtělo příliš přemýšlet. Založil jsem článek do desek a zastrčil je do zásuvky ve stole.

Ozvalo se zapípání počítače a přes horní část obrazovky se natiskl vzkaz. Šéfredaktor vyjádřil přání, že by mě rád viděl. Byl jsem zase v práci.

# # #

Kancelář Grega Glenna byla až na konci redakční místnosti a od redakce ji dělila prosklená stěna, která skýtala šéfovi možnost obsáhnout jediným pohledem řady kójí, v nichž pracovali reportéři. Okna podél západní stěny mu nabízela výhled na pohoří Skalistých hor, pokud se ovšem právě neskrývalo ve smogu.

Glenn patřil k oněm vzácným šéfredaktorům, kteří si v příbězích cení dobrého počtení víc než čehokoliv jiného. To byl důvod, proč jsem ho měl rád. V naší branži existují dva typy novinářů. Jedni dávají přednost faktům a nacpou jich do příběhu takové množství, že nikdo kromě nich nepřelouská článek až do konce. A ti druzí milují slova a nedopustí, aby se jim nějaké informace postavily do cesty. Glenn byl se mnou spokojený, protože jsem uměl psát, a tak mě nechával, abych si sám zvolil téma. Nikdy mě nehonil, abych mu už své výtvory přinesl ukázat, a když jsem mu je potom předložil, zbytečně se v jejich textech nešťoural. Už před dlouhou dobou jsem si uvědomil, že kdyby z *Rockie* odešel nebo začal zastávat jiné místo, ať už by postoupil nahoru nebo naopak dolů, všechno by se pravděpodobně změnilo. Šéfredaktoři si budují svá vlastní hnízda. Kdyby byl pryč, pravděpodobně bych se zase ocitl v některé z kójí jako řadový reportér a makal na zprávách od místní policie, abych jimi den co den zaplnil černou kroniku. Maximálně bych se dostal k malým vraždám.

Usadil jsem se na polstrovanou židli před jeho psacím stolem a čekal, až dotelefonuje. Glenn byl přibližně o pět let starší než já. Když já jsem před deseti lety v Rocky začínal, patřil v redakci k reportérským esům a svěřovali mu ty největší trháky tak jako teď on mě. Nakonec ho jeho profesionální přístup k práci vynesl na řídící post. Každý den nyní chodil v obleku, na stole mu stála jedna z těch sošek fotbalisty s kývající se hlavou a v barvách klubu Bronco, telefonování věnoval více času než jakékoliv jiné činnosti a pečlivě sledoval, kterým směrem vanou politické větry v Cincinnati, kde sídlilo ústředí firmy. Byl to čtyřicetiletý chlápek s pupkem, manželkou, dvěma děcky a dobrým platem, který ovšem nebyl až tak dobrý, aby se dal za něj koupit dům ve čtvrti, kde by si jeho žena přála bydlet. Jednou mi tohle vyprávěl nad pivem u Wynkoopa, což byl jediný večer za poslední čtyři roky, kdy si někam vyrazil.

Přes celou jednu stěnu Glennovy kanceláře visely přišpendlené titulní stránky posledních sedmi vydání. Každé ráno zahajoval Greg pracovní den tím, že sundal noviny týden staré a místo nich připíchl čerstvé. Myslím si, že nejspíš to dělal proto, aby měl přehled o zprávách, které jsme zveřejnili, a o tom, jak sledujeme jejich vývoj. Nebo si tím možná připomínal skutečnost, že i když se už jeho jméno neobjevuje v podtitulcích článků, jako šéfredaktor odpovídá za všechny. Glenn zavěsil a zvedl ke mě oči.

„Díky, že jsi přišel, Jacku. Jen jsem ti chtěl ještě jednou říct, jak moc je mi líto… to s tvým bratrem. A kdybys měl pocit, že potřebuješ ještě pár dní volna, stačí říct. Nějak bychom to zvládli."

„Díky. Ale už jsem tady."

Přikývl, ale nijak nenaznačil, že slyšení je u konce. Bylo víc než jasné, že si mě nezavolal jen kvůli tomu, aby mi kondoloval.

„Takže tedy k práci. Máš něco rozdělaného? Pokud se pamatuju, tak jsi se právě ohlížel po dalším námětu, když… když se to stalo. No, a řekl bych, že jestli to s tím svým návratem myslíš vážně, asi by pro tebe bylo lepší, kdyby ses hned do něčeho pustil. Aby tě to přivedlo na jiné myšlenky."

Právě v tom okamžiku mě napadlo, o čem chci psát. Zřejmě jsem v sobě ten záměr nosil celou dobu, ale až Glennova otázka ho vynesla na povrch. Pak už bylo všechno naprosto samozřejmé.

„Hodlám napsat o svém bratrovi,“ oznámil jsem.

Nevím, jestli Glenn čekal, že vyrukuju právě s tímhle, ale skoro bych řekl, že ano. Myslím si, že se mu tenhle projekt uhnízdil v hlavě už ve chvíli, kdy se k němu doneslo, že jsem se ve vestibulu setkal s policajty a ti mi oznámili, co se přihodilo s mým bratrem. Náš šéf byl natolik inteligentní, aby věděl, že takové téma mi nemůže navrhnout on a že musí počkat, až s tím přijdu já sám. Stačilo věc nastartovat jednoduchou otázkou.

Ať už to bylo jakkoliv, tu návnadu jsem spolkl. A tím se všechno změnilo. Když popisujete osud nějakého člověka, ne vždy se dá s přesností zjistit, kdy v jeho životě nastal zlom. U mě je to naprosto jasné. Jakmile jsem vyřkl tu větu, o čem chci psát. Domníval jsem se, že o smrti už něco vím. A o zlu taky. Ale nevěděl jsem vůbec nic.

Kapitola 3

William Gladden nespouštěl oči z rozradostněných tvářiček, které se před ním střídaly jedna za druhou. Jako by to byl obrovský prodejní automat. Vyber si, co chceš. Nelíbí se ti? Už přijíždí další. Což tahle?

Tentokrát žádný úlovek. Navíc se tam pořád motali rodiče. Musel by si počkat, až některý z nich udělá chybu, odejde někam pryč, třeba ke stánku s cukrovou vatou, a na chvíli ten svůj poklad nechá bez dozoru.

Kolotoč stojící na molu v Santa Monice Gladden miloval. Ne proto, že šlo o originál, jehož restaurování, jak se psalo ve vitrínce u vchodu, trvalo celých šest let a všechny ty cválající koně bylo třeba namalovat ručně, aby přesně odpovídaly původním návrhům. Ani ne kvůli tomu, že se tak často objevoval ve spoustě filmů, které za ta léta viděl, obzvlášť když byl v Raifordu. A rozhodně ho neměl v oblibě proto, že mu připomínal kolotoč na výročním trhu v Sarasotě, na němž se vozíval se svým opatrovníkem. Miloval ho kvůli dětem, které na něm jezdily. Nevinnost a naprosté nadšení se zračily v každé tváři, kroužící kolem dokola za doprovodu parních varhan. Chodíval sem od doby, co přijel z Phoenixu. Každý den. Věděl, že to nebude hned, ale jednou se mu určitě naskytne šance, aby si z té lákavé nabídky mohl vybrat.

Jak pozoroval tu míhající se barevnou koláž, ocitl se myslí daleko v minulosti, tak jak se mu od jeho pobytu v Raifordu stávalo častokrát. Vzpomněl si na *Nejlepšího kamaráda*, svého opatrovníka ze stejnojmenné dobročinné organizace. Znovu byl zavřený ve skříni obklopen černou tmou, kterou uzounký proužek světla deroucí se pode dveřmi činil ještě černější. Schoulil se dole na podlaze co nejtěsněji ke světlu, co nejblíže ke vzduchu. Viděl, jak kolem procházejí hnědé polobotky, Tam a zase zpátky. Přál si, aby byl starší. A hlavně vyšší. Alespoň tak, aby dosáhl na nejhořejší polici. Potom by jeho *Nejlepšího kamaráda* čekalo velké překvapení.

Vzpomínka zmizela a Gladden se rozhlédl kolem. Jízda skončila a poslední děti se prodíraly ke svým rodičům, kteří na ně čekali za vstupní bránou. Tam už se tísnila další fronta dětí připravených rozběhnout se ke kolotoči a vybrat si toho nejkrásnějšího koně. Rozhlédl se, zda ještě nespatří tmavovlasou dívenku s hlaďoučkou hnědou pletí, ale už byla pryč. Vtom si všiml, že ho pozoruje žena, která od dětí vybírá lístky. Na chvilku se jejich pohledy setkaly a Gladden se rychle odvrátil. Nadhodil si na rameni popruh od sportovního pytle. Fotoaparát i knihy uvnitř nebyly právě lehké a popruh mu pořád sklouzával dolů. Příště si musí knihy nechat v autě. Naposledy se podíval na kolotoč a vydal se k jednomu východu na molo.

Když došel k vozu, nenápadně se ohlédl k ženě u kolotoče. Děti nadskakovaly na houpajících se dřevěných koních a výskaly radostí. S několika z nich se na koních usadili i rodiče, většinou však jely samy. Zdálo se, že žena trhající lístky ho už dávno pustila z hlavy. Žádné nebezpečí mu nehrozilo.

Kapitola 4

Hned jak jsem se objevil ve dveřích, Laurie Prineová vzhlédla od svého terminálu a usmála se na mě. Doufal jsem, že ji tam najdu. Obešel jsem pult, vzal jsem židli od vedlejšího prázdného stolu a přitáhl si ji k Laurii. Zdálo se, že v knihovně *Rocky Mountain News* není momentálně příliš velký provoz.

„Ach ne," zvolala vesele. „Jak se mi tady takhle ubydlíš, hned je mi jasný, že tu zas budu ponocovat."

Narážela tím na rozsáhlé vyhledávání nejrůznějších informací, do něhož jsem se před psaním svých článků pouštěl. V mnoha z nich jsem totiž zabrousil do širokého spektra právnických otázek a vždy jsem chtěl vědět, jaký postoj a kde k dané problematice zaujali jiní.

„Promiň," pravil jsem s předstíranou kajícností. „Ale tentokrát to vypadá, že s tím svým Lexem a Nexem strávíš nanejvýš zbytek dne."

„Tím mi naznačuješ, že bych sebou měla hodit, že jo? Co potřebuješ?"

Byla to takovým nenápadným způsobem přitažlivá žena. Za brýlemi s kovovými obroučkami na vás hleděly hnědé oči a plné rty nikdy neměla nalíčené. Tvář jí lemovaly tmavé dlouhé vlasy, ale vždycky je nosila spletené do copu. Přitáhla si před sebe poznámkový blok, upravila si brýle a vzala tužku, připravena zapisovat sáhodlouhý seznam věcí, které budu potřebovat. Lexis a Nexis byly počítačové databáze, v nichž se daly najít nejznámější i méně známé noviny vydávané v celých Státech zrovna tak jako různá soudní rozhodnutí a nekonečná řada dalších údajů, u nichž se při své jízdě po informační dálnici můžete zastavit. Pokud se snažíte zjistit, kolik toho bylo o specifickém problému nebo určité záležitosti napsáno, začněte klidně u Lexis/Nexis.

„Sebevraždy policistů," začal jsem. „Chci o nich vyhledat všechno, co se dá."

Její tvář ztuhla. Asi mě podezírala z toho, že jde o pátrání z ryze soukromých důvodů. Počítačový čas je drahý a firma vydala přísný zákaz používat ho pro osobní potřebu.

„Neboj, Laurie, to je kvůli článku. Glenn mi tohle téma právě odklepnul."

Přikývla, ale stejně jsem měl pocit, že mně nevěří. Předpokládal jsem, že se na to Glenna ještě přeptá. Upřela oči zpátky na poznámkový blok.

„To, co hledám, je statistika zpracovaná v celých Státech, zejména dat týkajících se množství sebevražd policistů v porovnání s jinými povoláními a s celkovou populací. Dále jakékoliv zmínky o výzkumných týmech nebo státních institucích, které se touhle otázkou můžou zabývat. A co ještě… no, a všechny zprávy."

„Všechny zprávy?"

„Myslím tím všechny články a noticky, co byly zveřejněné o případech sebevražd policistů. Řekněme pět let zpátky. Potřebuju konkrétní příklady."

„Jako je případ tvýho…"

Uvědomila si, co říká.

„Ano, jako mého bratra."

„To se přece nesluší."

Nic dalšího už neřekla. Nechal jsem to ticho nad námi ještě chvíli viset a potom jsem se jí zeptal, jak dlouho podle jejího odhadu bude trvat, než počítač vyhledá všechny údaje. Moje požadavky obvykle neměly prioritu, protože jsem nepatřil k reportérům, kteří musí stihnout uzávěrku listu.

„No, nějakou chvíli to potrvá, protože když nemám žádný konkrétní údaj, tak se hned tak nestrefím. A až se mi sem nahrnou ostatní, tak toho budu muset nechat. Ale zkusím to. Což takhle k večeru, bude to stačit?“

„Naprosto.“

Když jsem se vrátil do redakční místnosti, pohlédl jsem na nástěnné hodiny. Ukazovaly půl dvanácté. Časování bylo dokonalé. Sedl jsem si za stůl a zavolal svému osvědčenému zdroji z policejní stanice.

„Hej, šerloku, budeš u sebe?“

„Kdy?“

„Během polední pauzy. Něco bych potřeboval.“

„Jdi do hajzlu. Ale tak jo. Jsem tady. A vlastně, kdy ses vrátil?“

„Dneska. Ještě dáme řeč.“

Položil jsem sluchátko, nasoukal se do svého dlouhého kabátu a vypadl z redakce. Ušel jsem dva bloky dělící Rocky od budovy Denverského policejního departmentu, předložil jsem svůj novinářský průkaz policistovi v recepci, jenž se ani neobtěžoval vzhlédnout od svého Postu a pokračoval jsem ke kancelářím Útvaru pro zvláštní vyšetřování, který sídlil ve čtvrtém poschodí.

„Mám jednu otázku,“ zareagoval detektiv Robert Scalari, hned jak jsem mu vyklopil, proč jsem za ním přišel. „Jsi tady jako bratr, nebo jako reportér?“

„Jako obojí.“

„Sedni si.“

Scalari se naklonil přes psací stůl. Možná proto, napadlo mě, abych ocenil jeho umnou tkalcovskou techniku, díky níž se mu z několika vlasů podařilo vykouzlit na pleši přímo umělecké dílo.

„Poslouchej, Jacku,“ zadíval se mi do očí. „Tohle bude problém.“

„Jaký problém?“

„Podívej, kdybys za mnou přišel jako jeho bratr, kterej se chce dozvědět, co se stalo, pravděpodobně bych s tím nedělal žádný strachy a vyklopil bych ti všechno, co vím. Ale když to, co ti řeknu, skončí v *Rocky Mountain News*, tak to tedy pardon. Vážím si tvýho bráchy natolik, že nemůžu dopustit, aby to, co se mu stalo, pomohlo nějakejm novinám prodávat ten jejich pitoměj plátek. I když tobě o tohle asi nejde.“

Seděli jsme sami dva v malé kanceláři se čtyřmi psacími stoly. Scalariho slova mě pěkně nadzvedla, ale spolkl jsem to. Teď jsem se k němu naklonil já. Ať má taky šanci prohlídnout si moje temeno, pokryté zdravou hustou kšticí.

„Mohl bych se na něco zeptat, detektive Scalari? Byl můj bratr zavražděn?“

„Ovšem že ne.“

„Takže jsi naprosto přesvědčený o tom, že jde o sebevraždu.“

„Přesně tak.“

„A případ jste už uzavřeli, že jo?“

Narovnal jsem se a opřel se vzadu o židli.

„A to je ta věc, co mi na tom vadí.“

„Jaká?“

„Protože ty se chováš, jako byste ještě pokračovali v pátrání. Vykládáš mi tady, že případ je uzavřený, a hned nato mi řekneš, že se do jeho spisů nemůžu kouknout. Jako bych snad tím, že jsem reportér, mohl ohrozit jeho vyšetřování.“

Dal jsem mu chvíli na to, aby můj postřeh zpracoval.

„Takže,“ navázal jsem, „pokud budeme uvažovat logicky, neexistuje žádný důvod, proč bych ten vyšetřovací spis nemohl vidět.“

Scalari se na mě upřeně díval. Ve tváři se mu objevil hněv.

„Tak na rovinu, Jacku. V těch papírech jsou věci, o kterejch je lepší nevědět. Natož je publikovat.“

„Myslím si, že tohle umím posoudit líp, detektive. On byl můj bratr. Moje dvojče. Nehodlám udělat nic, co by mu mohlo ublížit. Jen se v tom jeho rozhodnutí pokouším najít nějaký smysl. Pokud bych o tom pak napsal, byl by to pro mě vlastně způsob, jak se s jeho smrtí vyrovnat. Chápeš?“

Dlouhou dobu jsme jen tak seděli a měřili se pohledy. Teď byl na řadě on a čekal jsem na jeho reakci.

„Nemůžu ti pomoct, Jacku," ozval se konečně. „I kdybych chtěl. Případ je uzavřený a celou jeho složku jsme předali dál, aby ji založili."

„Tak dík, žes mi to řekl hned, jak jsem přišel."

Aniž bych pronesl nějakou další duchaplnost, odkráčel jsem z jeho kanceláře. Věděl jsem už předem, že mě Scalari slušně řečeno pošle do háje, ale musel jsem tenhle taneček absolvovat, abych se z něj pokusil vytáhnout, kde teď spisy jsou.

Sešel jsem dolů po schodišti používaném hlavně místními zaměstnanci a zastavil jsem se za dveřmi s nápisem Administrativní oddělení, kap. Forest Grolon. Bylo čtvrt na jednu, takže pult v recepci byl opuštěný. Zaklepal jsem tedy a uvnitř se ozval hlas, který mě vybídl, abych vstoupil.

Kapitán Grolon, černoch s tmavě hnědou pletí a vyholenou hlavou, seděl za psacím stolem. Byl to tak mohutný a rozložitý muž, že stůl standardní velikosti vypadal jako stoleček z dětského pokojíku. Vstal, aby mě přivítal, a nešlo si nepovšimnout, že na mě shlíží z výšky dobrých dvou metrů. A abych už doplnil jeho tělesné údaje, musel vážit takových 150 kg. Potřásli jsme si rukama. Zásoboval mě informacemi už v době, kdy jsem se ještě před šesti lety lopotil s kriminální rubrikou a on, tehdy jako seržant, střežil klid v ulicích Denveru. Oba jsme tohle období měli šťastně za sebou.

„Tak co, Jacku, jak je? Říkáš, že jsi se teď vrátil?"

„Jo, vzal jsem si pár dnů volna. Už je to dobrý."

Nezmínil se o Seanovi. Byl jedním z mála kolegů mého bratra, kteří se objevili na pohřbu, a tím svoje pocity vyjádřil jasněji než nějakými slovy. Zase si sedl za stůl a já se posadil na židli před ním.

Grolonova nynější práce měla s udržováním pořádku ve městě málo společného. Teď se staral o vnitřní chod departmentu. O rozpočet, přijímání policistů a jejich profesionální výcvik. A také o jejich vyhazovy, samozřejmě. Moc si přitom policejní rutiny neužil, ale to byla součást jeho dlouhodobého plánu. Jednoho dne se chtěl stát náčelníkem policie a snažil se nasbírat co nejširší škálu profesionálních zkušeností, aby, až ten čas přijde, byl pro tuto funkci

jednoznačně nejlepší. Součástí jeho plánu bylo i udržování kontaktů s místními médii. Až doba uzraje, počítá s tím, že se v *Rocky* o jeho osobě rozepíšu pochvalným tónem.

„To abych se pro dnešek rozloučil s obědem. O co dobrého asi přijdu?“ zahuhlal otráveně. To byla součást hry, kterou jsme oba přijali. Věděl jsem, že Grolon dává přednost naším schůzkám v polední pauze, když jeho pobočník vypadne z recepce a nevidí mě.

„Neboj, nezmeškáš ho. Jen se trošku opozdíš. Chci se podívat na složku svého bratra. Scalari říkal, že už ji poslali k ofocení. Tak mě napadlo, že by sis ji mohl vypůjčit a nechat mě do ní mrknout.“

„O co ti jde, Jacku? Proč nenecháš spící psy ležet?“ napomenul mě citátem z klasika.

„Musím tu složku vidět, kapitáne. Nic z toho nezveřejním. Jen si ji prolistuju. Když mně ji teď přineseš, skončím dřív, než se lidi od mikrofilmů vrátí z oběda. Nikdo o tom nebude vědět. Jen ty a já. A já ti to nezapomenu.“

Ani ne za deset minut mi Grolon podal slabou složku. Ani nevím proč, ale představoval jsem si, že bude rozhodně silnější a těžší. Jako by tloušťka vyšetřovacího spisu měla zdůraznit závažnost té které smrti.

Uvnitř ležela obálka nadepsaná FOTO, kterou jsem dal stranou, aniž bych ji otevřel. Pod ní byl pitevní protokol a několik zpráv z průběhu vyšetřování sepnutých svorkou.

Už jsem procházel tolik pitevních protokolů, že jsem věděl, že mohu přeskočit první stránky s nekonečnými popisy tělesných žláz, orgánů a zdravotního stavu zemřelého a začíst se rovnou do posledních stránek, kde byly uvedeny konečné závěry. Žádné překvapení se nekonalo. Příčinou smrti byla rána způsobená výstřelem do hlavy. Rozbor krve prokázal stopy po drogách obsažených v běžných lécích, jmenovitě dextromethorphan hydrobromide. Dole byla připojena poznámka laboratorního technika „sirup proti kašli – v přihrádce na palubní desce“. To znamenalo, že když si můj bratr vložil pistoli do úst, byl naprosto střízlivý, kromě jednoho nebo dvou loků sirupu proti kašli.

Zpráva ze soudního ohledání obsahovala dodatek s nadpisem GSR, což, jak jsem věděl, byla zkratka pro *gunshot residue*, tedy zůstatky

po výstřelu. Dočetl jsem se, že neutronovou aktivizací provedená analýza kožených rukavic, které měla oběť na ruce, prokázala částečky spáleného střelného prachu na pravé rukavici, a tento fakt dokazuje, že z pistole bylo vystřeleno touto rukou. Zbytky střelného prachu a popáleniny způsobené při výstřelu byly zjištěny rovněž v hrdle oběti. Závěr učiněný z těchto nálezů zněl, že hlaveň pistole se v okamžiku, kdy z ní vylétla kulka, nalézala v Seanových ústech.

Jako další byl ve složce inventurní seznam, ale ani tam jsem nic neobvyklého nenašel. Po něm následovala výpověď svědka. Učinil ji strážce parku Stephen Pena, který měl stanoviště v chatě stojící na břehu Medvědího jezera.

> Svědek prohlašuje, že v době, kdy pracoval v kanceláři uvnitř chaty, neměl na parkoviště výhled. Přibližně v 16.58 zaslechl svědek tlumenou ránu, v níž podle svých zkušeností poznal výstřel. Jako místo, odkud zazněla, určil parkoviště a okamžitě se tam vydal, aby si ověřil, zda se nejedná o nelegální lov. Na parkovišti v tu chvíli stál jediný vůz a za částečně zamlženými okénky spatřil oběť zhroucenou na sedadle řidiče. Svědek doběhl k autu, ale nemohl dvířka otevřít, protože byla zamčená. Při bližším pohledu přes zamlžené sklo zjistil, že vzhledem k rozsáhlému zranění na hlavě bude oběť zřejmě mrtvá. Svědek se potom vrátil na svoje stanoviště, odkud okamžitě informoval o svém nálezu policii i své nadřízené. Poté se vrátil na parkoviště k vozu oběti a čekal na příjezd přivolané policie.
>
> Svědek prohlašuje, že po výstřelu se ocitl vůz oběti v jeho dohledu zhruba za pět vteřin. Vůz parkoval přibližně 50 m od nejbližšího lesního porostu a svědek je přesvědčen, že je nemožné, aby někdo, kdo by po výstřelu prchal z auta, se stačil ukrýt v lese, aniž by ho on spatřil.

Vrátil jsem list s prohlášením svědka zpátky do desek a pustil se do zbývajících zpráv. Narazil jsem na formulář Denní hlášení s údaji zaznamenanými v průběhu posledního pracovního dne detektiva McEvoye. Příchod v 07.30, v poledne oběd s Wexlerem a ve 14.00

odchod ke Stanleymu. Ani Wexlerovi, ani nikomu jinému neřekl, s kým se tam má setkat.

Pokusy vyšetřovatelů zjistit, zda Sean skutečně do restaurace přišel, byly neúspěšné. Vyslechli všechen obsluhující i pomocný personál, ale nikdo si mého bratra nepamatoval.

Vzal jsem do ruky další list papíru. Shrnutí rozhovoru Scalariho se Seanovým psychologem se vešlo na jednu stránku. Nějak se dozvěděl, možná od Riley, že Sean soukromě navštěvoval terapeuta. Podle Scalariho se dr. Colin Dorschner vyjádřil v tom smyslu, že Sean trpěl akutním stresem z povolání, jenž z velké míry zavinilo neúspěšné vyšetřování případu Loftonové. Ze zprávy nevyplynulo, zda se můj bratr zabýval myšlenkou na sebevraždu. Rád bych věděl, jestli se na to Scalari vůbec Dorschnera zeptal.

Jako poslední ležela v deskách závěrečná zpráva z vyšetřování. Poslední odstavec, Scalari za celým případem udělal tečku, jsem si přečetl dvakrát.

> Na základě tělesných důkazů a výpovědi svědka došel vyšetřující detektiv k závěru, že oběť zemřela na následky zranění hlavy, které si způsobila výstřelem do úst, poté co na vnitřní stranu zamlženého předního okna služebního vozu napsala několik slov. Podle vyjádření manželky, psychologa Colina Dorschnera a kolegů (včetně vyšetřovatele) oběť těžce nesla skutečnost, že dosud nedošlo k zatčení pachatele vraždy Theresy Loftonové spáchané dne 19. prosince m. r. (č. př. 832). Je možné, že tento neúspěch přivedl oběť do stavu krajního zoufalství a následně k rozhodnutí vzít si život. Policejní poradce psycholog dr. Armand Griggs v rozhovoru uskutečněném 22/2 uvedl, že slova napsaná na předním skle – Mimo prostor, mimo čas – vypovídají o psychickému stavu, v jakém se oběť před svým činem nacházela, a mohou být považována za dopis, který člověk se sebevražednými úmysly ve většině případů zanechá na rozloučenou.
>
> V dané chvíli neexistují žádné důkazy, které by byly v rozporu se závěrem, že se jedná o případ sebevraždy.
>
> 24/2 W/D RJS D-II

Když jsem spínal jednotlivé listy vyšetřovací zprávy svorkou dohromady, uvědomil jsem si, že ještě zbývá jedna věc, na kterou jsem se nepodíval.

Grolon se už předtím vydal do jídelny pro sendvič, takže jsem zůstal v kanceláři sám. Dobrých pět minut jsem se nerozhodně díval na obálkou s fotografiemi. Věděl jsem, že když si je prohlédnu, podobu mého bratra, tak jak si ho pamatuji, nahradí v mojí paměti ten mrtvý člověk z policejních snímků. A to jsem nechtěl. Na druhé straně jsem cítil, že teprve po jejich zhlédnutí získám jistotu, že Sean dobrovolně odešel ze světa, a to mi pomůže rozptýlit poslední pochybnosti o jeho smrti.

Rychlým pohybem jsem otevřel obálku, abych své rozhodnutí nemohl změnit. Vytáhl jsem z ní balíček barevných fotografií 8x10 a jako první ležel nahoře celkový pohled na místo činu. Služební vůz mého bratra, bílý Chevy Caprice, stál osamělý na konci parkoviště. Kousek za ním, na nevysokém pahorku, jsem uviděl dřevěnou boudu strážce parku. Parkoviště bylo čerstvě shrabané, lemované přes metr vysokými závějemi pluhem nahrnutého sněhu.

Na druhém snímku byl bližší záběr vozu pořízený přes přední okno. Písmena na skle byla téměř nečitelná, protože dovnitř už pronikl studený vzduch zvenčí a okna se přestala potit. Ale přesto jsem ta slova rozpoznal a za nimi jsem spatřil Seana. Hlavu měl zvrácenou dozadu, brada trčela nahoru. Vzal jsem další fotografii a ocitl jsem se v autě. Snímek byl pořízen z předního sedadla pro spolucestujícího a zabíral celé Seanovo tělo. Jako bych seděl vedle něj. Krev stékající z rány na temeni hlavy si našla cestičku kolem krku, na němž vypadala jako masivní rudý náhrdelník, a vepředu pak pokračovala po svetru dolů. Tlustou prošívanou bundu měl rozepnutou. Na stropě a na zadním postranním okénku byly cákance krve. Pistole ležela na sedadle vedle jeho pravé ruky.

Zbývající fotografie byly většinou detaily pořízené z různých úhlů. Ale nezapůsobily na mě tak, jak jsem se obával. Ostrým nasvícením vnitřku vozu jako by se něco změnilo. Při pohledu na svého bratra jsem měl pocit, že se nedívám na lidskou bytost, ale na figurínu manekýna. Na fotografiích jsem nenašel nic, co by mě rozrušilo víc

než zjištění, že Sean skutečně zemřel vlastní rukou. Musel jsem tenhle fakt připustit, i když jsem tajně doufal, že zjistím opak.

Právě v tu chvíli se vrátil Grolon. Pohlédl na mě se zvědavostí v očích. Vstal jsem, dal zprávu do desek a položil mu ji na stůl. Usedl a otevřel hnědý papírový sáček, z něhož vytáhl ve fólii zabalený sendvič s vajíčkovým salátem.

„Tak jak?“ prohodil.

„Jo, jde to.“

„Nechceš půlku?“

„Ne.“

„No… a jak se cejtíš?“

Musel jsem se zasmát, protože stejnou otázku jsem v minulosti položil nesčíslněkrát. Zřejmě jsem ho svou reakcí vyvedl z míry. Zamračil se.

„Vidíš tohle?“ ukázal jsem na jizvu vyrytou ve tváři. „Tu jsem si vysloužil, když jsem se jedné ženy zeptal na stejnou věc.“

„Promiň.“

„Neomlouvej se. Já jsem se tenkrát taky neomluvil.“

Kapitola 5

Když jsem si prohlédl vyšetřovací zprávu o smrti svého bratra, uvědomil jsem si jednu věc. Pokud chci psát o tom, co udělal, musím znát podrobnosti případu Theresy Loftonové. Abych věděl to, co

věděl on, a pochopil, čím vším musel projít. Jenže s tímhle mi Grolon nepomůže. Spisy otevřených kriminálních případů nejsou volně přístupné, takže pokus nějak se k nim dostat a půjčit mi je by nejspíš považoval za příliš riskantní pro svoji kariéru v porovnání s výhodami, které může očekávat ode mě.

Nakoukl jsem do oddělení ZFO a zjistil, že se jeho osazenstvo ještě nevrátilo z oběda. Oblíbeným místem, kam chodívali policajti na gáblík i na skleničku, byl Satire. Hned jak jsem vstoupil dovnitř, v jednom ze zadních boxů jsem zahlédl Wexlera. Byl tu ale jeden problém. Vedle něj seděl St. Louis. Nevšimli si mě a já začal zvažovat, zda se nemám rychle vypařit a počkat si, až bude Wexler sám. Ale vtom na mě upřel pohled. Podle prázdných talířů zapatlaných od kečupu jsem usoudil, že už dojedli. Wexler měl před sebou skleničku něčeho, co vypadalo jako Jim Beam s ledem.

„Kdopak to přišel?“ pronesl v dobrém rozmaru.

Vklouzl jsem do boxu na lavici vedle St. Louise. Záměrně jsem si vybral tuhle stranu, abych seděl proti Wexlerovi.

„Co to má znamenat?“ ohradil se St. Louis až nečekaně mírně.

„To se sem vtisk tisk,“ zavtipkoval jsem. „Tak jak jde život?“

„Nic mu neříkej,“ rychle se můj soused obrátil na Wexlera. „Určitě chce vysondovat nějaký tajný informace.“

„Vy jste snad jasnovidec,“ popíchl jsem ho. „Nějaké novinky na prodej, hoši?“

„Žádný nový zboží, Jacku,“ zapojil se do našeho pošťuchování Wexler. „Mluvit Velký pes pravdu? Vy skutečně mít zájem o něco, na co vy nemít nárok?“

Začínal obvyklý taneček. Přátelské pošťuchování určené k tomu, aby se člověk dopracoval k podstatným informacím, aniž by o ně musel přímo požádat a svou žádost nějak zdůvodňovat. Slušelo se přitom používat přezdívky policistů. Už jsem takový tanec absolvoval mnohokrát a rozhodně jsem nebyl špatný tanečník. Stačí, aby člověk zvládl všechny jemnosti jednotlivých kroků. Jako když útočíte v basketbalu ve třech hráčích. Musíte mít v zorném poli jak míč, tak zároveň oba spoluhráče. Když jsem hrál basket na vysoké, podobné finty mi docela šly. Sean patřil k silovým hráčům. Vynikal ve fotbalu. Já jsem byl na basketbal.

„To bych si nikdy nedovolil," zatvářil jsem se jakoby dotčeně. „Ale fakt je, že jsem už zpátky v práci."

„No, a máme to tady," zanaříkal St. Louis.

„Což takhle případ Loftonová?" obrátil jsem se na Wexlera.

„Tak počkat, Jacku, jste tu jako reportér?"

„Jen jsem si přišel poklábosit. Ale reportéra v sobě potlačit nemůžu."

„Potom mám jednoduchou odpověď. Bez komentáře."

„Což znamená, že ve vyšetřování nedošlo k žádnému posunu."

„Řekl jsem bez komentáře."

„Podívejte, jen potřebuju vědět, co jste zjistili. Ten případ je skoro tři měsíce starý. Za chvíli jeho spis zařadíte mezi nevyřešené případy, pokud už tam není, a vy to víte. Chtěl bych si tu složku prohlédnout. Abych pochopil, proč Seana ten případ tak zasáhnul."

„Na něco zapomínáte. Jeho smrt prohlásili za sebevraždu a případ uzavřeli. A nezáleží na tom, jestli za to může vražda Loftonový. Třeba s tím nemá vůbec nic společnýho. To se jen maximálně můžeme domýšlet, ale nikdy se to nedovíme."

„Tyhle řeči si můžete ušetřit. Právě jsem viděl Seanův spis." Zaznamenal jsem, že Wexlerovo obočí vylítlo nahoru. „Tam se říká něco jiného. Že Sean byl kvůli tomu případu úplně v prdeli a plácal se v tom tak, že chodil ke cvokaři. Tak mně tu nevykládejte, že ‚tohle se nikdy nedovíme'."

„Poslouchej, chlapče, my –"

„Říkal jste takhle Seanovi?" přerušil jsem ho.

„Cože?"

„Chlapče. Říkal jste mu tak?"

Wexler se zatvářil nechápavě.

„Ne."

„Tak mně tak laskavě taky neříkejte."

Wexler zvedl omluvně ruce.

„Proč bych ten spis nemohl vidět?" přešel jsem do útoku. „Stejně jste ten případ dali k ledu."

„To říká kdo?"

„Já. Protože z něj máte v kalhotách. Viděli jste, co to udělalo se Seanem a byli byste neradi, aby něco takového potkalo i vás. Tak jste

ten spis zastrčili někam do šuplíku a teď se tam na něj jenom práší. Za to bych dal krk.“

„Tak dost, Jacku. Zavři tu svoji nevymáchanou hubu. Kdybys nebyl brácha svýho bráchy, tak bych tě odtud vykopal až na ulici. Jestli mě nechceš nasrat, tak přestaň plácat takový nesmysly. Nemám to rád.“

„A já snad ano? Víte, jak mně je, když poslouchám ty vaše kecy? Vždyť jako jeho bratr snad patřím do party!“

St. Louis se pobaveně zasmál. Zaskřípělo to, jako když drhnete drátěnkou připálený hrnec.

„Hej, Velký pse, což takhle pokropit venku nějaký hydrant?“ navrhl jsem mu.

Wexler vyprskl smíchy, ale rychle se zarazil. St. Louis zbrunátněl ve tváři.

„Poslouchej, ty srágorko,“ zaječel. „Já s tebou –“

„Klid, vy dva,“ zasáhl Wexler. „Dejte si pohov. Poslouchej, Rayi, nemáš chuť na cigárko? Že by sis dal zatím venku čouda, já bych si to tady s Jackem vyříkal a hned potom vypadnu.“

Zvedl jsem se z lavice, aby se mohl St. Louis vysoukat ven. Když kolem mě procházel, tvářil se, jako bych pro něj neexistoval. Zase jsem se usadil zpátky do boxu.

„Tak ať vám ten Beam nezteplá, Wexi. Nebudete se přeci tvářit, že je ta sklenice prázdná.“

Wexler se zakřenil a dal si pořádný lok.

„Tak na zdraví, Jacku. Jste jako ten váš brácha. Taky to byl takovej šťoural. Kdybyste shodil to háro a fousy a nevypadal jako nějakej hipík, klidně byste se za něho mohl vydávat. Ale něco by se muselo udělat s tou vaší jizvou.“

„A co ten spis?“

„Co s ním pořád máte?“

„Dlužíte mu to. Musím ho vidět.“

„Tohle nějak nechápu, Jacku.“

„Tak to zkuste. Nemůžu se s tím vyrovnat, dokud si v něm všechno neprohlídnu. Jen se Seanovi snažím porozumět.“

„Ale snažíte se i o něco jinýho – napsat o něm článek.“

„Psaní pro mě znamená to, co pro vás sklenička. Když o něčem píšu, musím se dopracovat k podstatě věci. A o nic jiného mi nejde.“

Wexler se mi zadíval někam za rameno a uchopil účet, který nechala číšnice na stole. Potom do sebe obrátil zbytek whisky a vylezl z boxu. Trochu se ke mně naklonil a dopřál mým čichovým buňkám vychutnat vůni pravého bourbonu.

„Přijďte za mnou do kanclu,“ prohodil. „Dám vám na to jednu hodinu.“

Vztyčil ukazovák a pro případ, kdybych to snad nepochopil, zopakoval poslední slova ještě jednou.

„Jednu hodinu.“

# # #

V oddělení ZFO jsem se posadil za psací stůl, který patříval mému bratrovi. Nikdo ho ještě nezabral. Možná jej teď považují za místo, které přináší smůlu. Wexler stál u zdi s kartotékou a postupně procházel spisy v jedné z jejích zásuvek. Po St. Louisovi nebylo nikde ani stopy. Nejspíš se někam zdekoval, aby s tím neměl nic společného. Wexler nakonec vytáhl ze zásuvky dvoje silné desky a položil je přede mne na stůl.

„Je to kompletní?“

„Jo. Máte na to hodinu.“

„Proboha, vždyť je to dustší než Shakespearovy sebrané spisy,“ pokusil jsem se. „Půjčte mi ty složky domů a já vám je –“

„Vždyť to říkám, úplnej brácha. Jednu hodinu, McEvoyi. Nařiďte si hodinky, protože za šedesát minut strčím ty papíry zpátky do šuplíku. Zbytečné ztrácíte čas.“

Zanechal jsem tedy zbytečných pokusů a otevřel horní složku.

Theresa Loftonová byla krásná mladá žena, která přišla na Denverskou univerzitu, aby se věnovala studiu pedagogiky. Chtěla se stát učitelkou na prvním stupni.

Navštěvovala fakultu prvním rokem a bydlela v univerzitním městečku. Zapsala se do všech kurzů na denním studiu a ještě stačila na půl úvazku pracovat v dětském centru, které bylo zřízeno v ubytovně pro manželské páry studující na univerzitě.

Předpokládalo se, že k únosu Loftonové došlo ve středu přímo v univerzitním městečku nebo v jeho okolí. Tedy den poté, kdy před vánočními prázdninami skončily přednášky. Většina studentů již odjela domů, ale Theresa se zdržela v Denveru ze dvou důvodů. Jednak chodila do práce, protože dětské centrum končilo provoz až v pátek. A navíc nastaly problémy s autem. Musela čekat, až jí do starého brouka dají novou spojku, a teprve potom se mohla rozjet domů.

Její zmizení nikdo nehlásil, protože jak dívka, se kterou bydlela na pokoji, tak i všichni přátelé se už rozjeli na prázdniny. Když se ve čtvrtek ráno neobjevila v práci, vedoucí dětského centra usoudila, že se Theresa rozhodla odjet, aniž by dokončila týden, protože jí až do konce prázdnin žádné pracovní povinnosti nečekaly. Nebyl by to první případ, kdy se student takhle vypařil, obzvláště když bylo po zkouškách a začínaly prázdniny. Vedoucí centra nepovažovala za nutné, aby se na Theresu vyptávala na fakultě nebo o její absenci informovala nadřízené.

Její tělo bylo objeveno v pátek ráno ve Washington Parku. Vyšetřovatelům se její poslední pohyby podařilo vypátrat do středečního poledne. Kolem tři čtvrtě na dvanáct telefonovala automechanikovi, pravděpodobně z práce, protože muž si pamatoval dětské hlásky v pozadí, a ten jí sdělil, že oprava je hotová. Řekla mu, že si vůz hned vyzvedne, ale nejdříve se staví v bance. Nic z toho neudělala. Chvíli po dvanácté se v dětském centru rozloučila s vedoucí a odešla. To bylo naposledy, kdy ji kdo spatřil živou. Kromě vraha, samozřejmě.

Pouhý pohled na založené fotografie mi stačil k tomu, abych pochopil, proč ten případ upoutal Seana tak, že jím byl přímo posedlý. Byly tam snímky pořízené před dívčinou smrtí a po ní. Portrétní fotografie, pravděpodobně pořízená na střední škole do absolventské ročenky. Svěží tvář mladé dívky, před kterou leží celý život. Měla tmavé vlnité vlasy a křišťálově jasné modré oči. V každém zářila malá hvězdička, odlesk blesku kamery. Dalším snímkem byla momentka. Usmívající se Theresa, oblečená v kraťasech a nátělníku, odnášela z auta kartónovou krabici. Svaly na štíhlé, opálené paži byly napjaté. Zdálo se, že vyhovět přání fotografa

a na chvilku se s tak těžkým břemenem zastavit, zřejmě bylo nad její síly.

Obrátil jsem fotku a na zadní straně byl načmáraný nějaký nápis. Po chvíli jsem ty klikyháky, které zřejmě patřily jednomu z jejích rodičů, rozluštil. *Terriin první den na univerzitě. Denver, Colorado*.

Další fotografie vznikly až potom. Bylo jich hodně a jejich množství mě zaskočilo. Proč jich policajti potřebovali tolik? Každý z těch snímků mi připadal jako nesmyslný útok na dívčino soukromí, i když už byla mrtvá. Její oči ztratily svůj jas. Byly otevřené, avšak dívaly se na svět tupým pohledem, potažené mléčně bílou blánou.

Oběť ležela na mírném svahu mezi zasněženými, zhruba půl metru vysokými keři. Noviny nelhaly. Byla na dva kusy. Krk měla těsně ovázaný šátkem a doširoka otevřené, vypoulené oči dostatečně svědčily o způsobu, jakým zemřela. Ale vrah po její smrti rozhodně nezahálel. V pase tělo přeřízl a dolní část umístil nad horní. Jako by chtěl naaranžováním hrůzné scény ukázat, že tahle žena si se sexem poradí sama.

Nepochyboval jsem o tom, že Wexler mě od svého stolu pozoruje. Snažil jsem se nedat najevo, jak mě ty odporné záběry vyvádějí z míry. Ani jak mě fascinují. Teď jsem věděl, od čeho mě chtěl bratr uchránit. Nikdy jsem nic tak strašného neviděl. Konečně jsem vzhlédl na Wexlera.

„Panebože!“

„Jo.“

„V některých zprávách tu vraždu přirovnávali k případu Černé Dahlie v Los Angeles. Nebyli pravdě moc daleko, co?“

„To tedy ne. Mac si o ní koupil knihu. Taky volal do L.A. nějakýmu vysloužilýmu detektivovi. Byly tu nějaký podobnosti. V provedení řezu. Akorát že se tamten případ stal před padesáti lety.“

„Možná, že v něm někdo našel inspiraci.“

„Mac o tom taky přemýšlel.“

Vrátil jsem fotografie do obálky a obrátil se zpátky k Wexlerovi.

„Byla lesbička?“

„Pokud víme, tak ne. Doma v Butte měla přítele. Správnej kluk. Toho jsme z okruhu podezřelejch vyřadili hned na začátku. Váš bratr si chvíli myslel to samý. Kvůli tomu, ehm, co vrah udělal s částma

jejího těla. Napadlo ho, že někdo si s ní vyřizuje účty za to, že je lesba. Něco jako morální odsouzení či co. Ale nic takového Mac nikdy nezjistil.“

Přikývl jsem.

„Zbejvá vám na to čtyřicet pět minut, Jacku.“

„Víte, po dlouhé době vás slyším, že mu říkáte Mac.“

„Tak nad tím moc nekoumejte. Teď už jen čtyřicet čtyři.“

# # #

V porovnání s fotografiemi byla pitevní zpráva téměř idylické čtení. Všiml jsem si, že dobu smrti stanovili na první den zmizení oběti. Když tělo objevili, byla mrtvá déle než čtyřicet hodin.

Jak vyplývalo z přiložených hlášení, většina stop dovedla vyšetřovatele do slepé uličky. Prověřování členů rodiny oběti, přítele, kamarádů ze školy, spolupracovníků, dokonce rodičů dětí, o něž se starala, bylo negativní. Nikomu se nic neprokázalo, ať už díky nezvratnému alibi nebo jiným vyšetřovacím technikám.

Závěry z vyšetřovacích zpráv vyzněly v tom smyslu, že Theresa Loftonová svého vraha neznala, že jejich cesty se zkřížily pouze náhodou, že zkrátka měla smůlu. O pachateli se ve spisech mluvilo jako o muži, i když neexistovaly žádné důkazy, které by tento fakt potvrdily. Oběť nebyla sexuálně zneužita. Ale většina násilnických vrahů, kteří se vyžívali v zohavování mrtvých žen, byli muži, a rovněž se předpokládalo, že k tomu, aby někdo přeřízl tělo včetně páteře, potřeboval pořádnou sílu. Nástroj, jenž k tomuto účelu použil, nebyl nikdy nalezen.

Ačkoliv tělo téměř kompletně vykrvácelo, jevila pokožka známky posmrtné sinalosti, což znamenalo, že mezi smrtí oběti a zrůdným aktem rozříznutí těla uplynula určitá doba. Možná, podle údajů ve zprávě, dvě až tři hodiny.

Dalším oříškem bylo, jak stanovit čas, kdy se tělo ocitlo v parku. Když došlo k jeho nálezu, muselo od vraždy uplynout, jak se kriminalisté domnívali, zhruba čtyřicet hodin. Jenže park byl oblíbeným místem k procházkám a kondičním běhům. Nezdálo se pravděpodobné, že by tělo umístěné na poměrně otevřeném

prostranství zůstalo téměř dva dny bez povšimnutí, i když napadlý sníh znatelně oslabil množství návštěvníků areálu, a tím se i snížil počet těch, kteří mohli projít kolem. Vyšetřovatelé nakonec dospěli k závěru, že ono středeční ráno, krátce po rozednění, kdy tělo spatřil probíhající běžec, neleželo v parku déle než tři hodiny.

Kde tedy bylo po celou dobu? Na tuto otázku vyšetřovatelé neznali odpověď. Ale měli stopu.

Při analýze vláken nalezených na těle zavražděné či vyčesaných z jejích vlasů, bylo prokázáno množství cizích vlasů a textilních vláken. Ty by mohly podezřelého usvědčit, že se s obětí setkal, ale nejprve by musel být vypátrán. Jedna část této zprávy byla zakroužkována. Laboratorní technici v ní popisovali speciální vlákna zvaná kapok, kterých na těle oběti objevili třiatřicet, a tento vysoký počet ukazoval na to, že jejich zdroj musel být v přímém kontaktu s tělem ženy. Jak se dále uvádělo ve zprávě, vlákna kapoku, která obalují semena v tobolkách stromů rodu *Ceiba*, jsou odolná proti hnilobě a nepropouštějí vlhkost, a proto se po různých úpravách používají jako izolační materiál například k výplni čalouněných sedadel člunů, záchranných vest a někdy i spacích pytlů. Zajímalo mě, proč je tato část zprávy zatržena a zeptal jsem se Wexlera.

„Sean si myslel, že vlákna kapoku jsou klíčem k tomu, kde tělo leželo během těch chybějících hodin. Víte, kdybysme našli nějaký místo, kde by byly tyhle vlákna, co zas nejsou až tak běžný, pak bysme mohli být na místě činu. Ale nikdy jsme ho nenašli.“

# # #

Protože zprávy šly za sebou v chronologickém pořadí, nebylo obtížné sledovat, jak vznikaly a zase byly zavrhovány jednotlivé teorie. A rovněž nebylo těžké vycítit, jak s postupujícím časem vzrůstalo zklamání detektivů. Vyšetřování nikam nevedlo. Bylo jasné, že můj bratr byl přesvědčen o tom, že Theresa Loftonová se nachomýtla do cesty sériovému vrahovi, tedy pachateli, po němž se kriminalistům nejhůře pátrá. Byla zde zpráva FBI z Národního centra pro analýzu násilných činů s psychologickým profilem vraha, vypracovaným na žádost zdejšího oddělení. Složka obsahovala i

sedmnáctistránkovou kopii dotazníku, který můj bratr vyplnil pro VICAP, což je zkratka pro počítačový program, do nějž jsou zakládány všechny násilné zločiny spáchané na území Států a podrobovány analýze. Způsob, jakým byla Theresa Loftonová zavražděna, se v dostatečném počtu podrobností neshodoval s žádnou jinou vraždou z databáze počítače, takže Úřad pro vyšetřování zločinu ji okamžitě pustil ze zřetele.

Profil vraha vypracovala jakási agentka FBI Rachel Wallingová. Uváděla v něm celou řadu charakteristik, které však měly tak povšechný ráz, že byly pro vyšetřování většinou bezcenné. I když typu pachatele nejspíš odpovídaly do všech detailů, těžko mohly pomoct detektivům prověřit miliony mužů, kteří jako podezřelí přicházeli v úvahu. Z profilu vraha vyplývalo, že vraždu pravděpodobně spáchal běloch ve věku od dvaceti do třiceti let, jehož nevyřešené pocity k ženám se projevují nepřiměřeně nenávistnou reakcí, jak dokazuje zohavení těla oběti. Nejspíš byl vychován dominantní matkou bez vlivu otce, který buďto s rodinou nežil nebo byl příliš zaneprázdněn pracovními povinnostmi a zanechal vývoj a výchovu dítěte plně v rukou matky. Profil klasifikoval vraha jako „systematického puntičkáře“ a varoval vyšetřovatele, že úspěšně dokonaná vražda a to, jak se mu podařilo uniknout odhalení, může vést pachatele k dalším zločinům podobné povahy.

Poslední zprávy v první složce byly záznamy výpovědí, prověřených tipů a dalších podrobností spojených s případem, které v současné době nic neznamenaly, ale později by se mohly stát klíčovými momenty v řešení případu. Z těchto zpráv jsem jasně viděl, jak byl Sean případem čím dál víc pohlcován, až nakonec začal mít k zavražděné dívce až osobní vztah. Zatímco na prvních stránkách o ní mluvil jako o oběti, někdy jako o Loftonové, později se o ní zmiňoval jako o Therese, a v posledních zprávách, v těch, které psal v únoru před svojí smrtí, ji nazýval Terri, tak jak to nejspíš slyšel od jejích rodičů a kamarádů, či podle nápisu na fotografii z jejího prvního dne na univerzitě. Ze dne, kdy byla tak šťastná.

# # #

Ještě mi zbývalo deset minut, když jsem zavřel první složku a otevřel druhou. Byla slabší než předcházející a zdálo se, že obsahuje směsici nejrůznějších vodítek, které spojovala jedna věc. Nikam nevedly. Bylo zde několik dopisů zaslaných občany, kteří v nich nabízeli své teorie týkající se vraždy. Jeden z nich byl od média, které sdělovalo, že bloudící duch Theresy Loftonové krouží někde nad ozónovou vrstvou ve vysokofrekvenčním zvukovém pásmu a mluví tak rychle, že jeho hlas zní netrénovanému uchu jako jakési cvrlikání. Ale médium je schopné jednotlivá slova rozeznat a může duchu nešťastné dívky položit otázky, pokud Sean bude mít zájem. Ze zprávy nevyplývalo, zda ho měl.

Vzal jsem do ruky dodatečně vypracovanou zprávu o pohybech Theresy Loftonové a dočetl jsem se, že její banka a autoservis ležely v univerzitním areálu, takže vzdálenost mezi nimi musela absolvovat pěšky. Detektivové prošli trasu mezi ubytovnou, dětským centrem, bankou a autoservisem celkem třikrát, ale neobjevili žádného svědka, který by si vzpomněl, že onu středu odpoledne, kdy začaly vánoční prázdniny, Theresu někde spatřil. Přesto teorie mého bratra – jak vyplývalo z jiné zprávy – vycházela z předpokladu, že Loftonová byla unesena v době, kdy po telefonátu svému automechanikovi odešla z dětského centra, ale dříve než došla do banky, aby si vyzvedla peníze na účet za opravu.

Druhá složka ještě obsahovala chronologický záznam všech aktivit, které vyšetřovatelé ve spojitosti s tímto případem podnikali. Zpočátku měl vyšetřovací tým čtyři členy, ale jak se případ nehýbal příliš z místa a přibývaly případy další, vyšetřování vraždy Loftonové se přesunulo pouze na Seana a Wexlera. Nakonec jen na Seana. On by ho nepustil.

Poslední záznam pocházel ze dne, kdy zemřel. Vešel se na jednu řádku. *13/3 – RUSHER u Stanleyho. Z/CO informace o Terri.*

„Padla.“

Vzhlédl jsem od spisů. Wexler si poklepával na hodinky. Poslušně jsem zaklapl desky.

„Co znamená Z lomeno CO?“

„Zpráva od civilní osoby. To znamená, že mu někdo zavolal.“

„Kdo je Rusher?“

„Nevíme. V telefonním seznamu jsme našli pár lidí, co se takhle jmenujou. Volali jsme jim, ale vůbec nevěděli, o čem to mluvíme. Nechal jsem to jméno prověřit i v ústřední evidenci, ale nic. Víme jen, že lidi toho jméno existujou, ale to je tak všechno. Nevíme, jestli je to muž nebo žena. Nevíme, jestli se Sean s tou osobou setkal nebo ne. V restauraci jsme nenašli nikoho, kdo by se na Seana pamatoval.“

„Proč se vydal na tu schůzku, aniž by vám řekl, s kým se má setkat, nebo se o tom alespoň zmínil v záznamech? A proč tam šel sám?“

„Kdo ví? Kvůli Loftonové nám volalo tolik lidí, že bysme strávili celej den jen psaním poznámek o jejich telefonátech. A možná, že to ani sám nevěděl. Klidně se mohlo stát, že měl jen informaci, že s ním chce někdo mluvit. Váš bratr byl do toho případu tak zažranej, že by šel na schůzku s kýmkoliv, kdo by mu řekl, že o tom něco ví. Svěřím vám malý tajemství. Něco, co ve spisech není, protože on nechtěl, aby si lidi tady mysleli, že je tak trošku na hlavu. Navštívil toho psychotronika, víte, to médium, co je tam o něm zmínka.“

„Co se dověděl?“

„Velký kulový. Jen nějaký kecy o tom, že vrah si už venku vyhlíží další oběť. Ale tuhle věc s médiem si koukejte nechat pro sebe. Nechci, aby se o Makovi říkalo, že byl cvok.“

Ani jsem tu pitomost, kterou právě vyřkl, nekomentoval. Můj bratr spáchal sebevraždu a Wexler se snaží, aby Seanova pověst neutrpěla tím, že se sel poradit s médiem.

„Jasně, z téhle místnosti se to nedostane,“ uklidnil jsem ho namísto kritiky. Po chvilce mlčení jsem se na něj obrátil s choulostivou otázkou. „Můžu se vás na něco zeptat, Wexi? Jakou vy máte teorii o tom, co se ten poslední den stalo? Jen tak mezi námi.“

„Jakou mám teorii? Moje teorie je taková, že šel na tu schůzku a ať už mu volal kdokoliv, tak se neobjevil. Další neúspěšnej pokus a to byla ta pověstná poslední kapička. Odjel k jezeru a tam udělal to, co udělal… Napíšete jeho příběh?“

„Nevím. Ale asi jo.“

„Koukejte, nevím, jak vám to říct, ale pokusím se. On byl váš brácha, já jeho přítel. A on můj. Možná, že jsem ho znal dokonce líp než vy. Vykašlete se na to. Nechte to být.“

Řekl jsem mu, že o tom budu přemýšlet, ale to jen proto, abych ho uklidnil. Už jsem se rozhodl. Když jsem odcházel, podíval jsem se na hodinky. Zbývalo mi ještě dost času dojet do Estes Park před setměním.

Kapitola 6

Na parkoviště u Medvědího jezera jsem se nedostal dřív než v pět. Uvědomil jsem si, že je naprosto opuštěné. Stejně jako tehdy, když sem přijel můj bratr. Jezero bylo zamrzlé a teplota rychle klesala. Obloha, která se již zbarvila do purpurová, začínala tmavnout. Takhle na sklonku zimního dne jezero k procházkám nikoho nelákalo, ani turisty, ani místní.

Když jsem zajížděl na místo, kde podle mého odhadu stál i Seanův vůz, přemýšlel jsem o důvodu, jenž mého bratra přivedl k Medvědímu jezeru. Jak jsem zjistil ze spisů, jezero ani Estes Park neměly s případem Loftonové vůbec nic společného. Ale já jsem věděl, proč zastavil právě tady. A o čem asi rozjímal.

Pod stříškou nad vchodem do strážcovy boudy svítilo světlo. Rozhodl jsem se, že vystoupím a půjdu se podívat, jestli uvnitř nenajdu Pěnu, nepřímého svědka bratrovy smrti. Pak mě napadlo

něco jiného. Přesunul jsem se ve svém Tempu na místo pasažéra. Párkrát jsem se zhluboka nadechl, otevřel dvířka a rozběhl se k lesu, který byl vozu nejblíže. Jak jsem utíkal, nahlas jsem odpočítával vteřiny. *Jedenadvacet, dvaadvacet…* Teprve když jsem došel k jedenatřiceti, přeskočil jsem závěj lemující parkoviště a ocitl se ve skrytu lesního porostu.

Stál jsem tam obklopen zasněženými stromy, nohy až do půli lýtek zabořené ve studené sněhové pokrývce a nemohl jsem chytit dech. Musel jsem se ohnout, rukama opřít o kolena a přinutit se zhluboka dýchat. Nebylo možné, aby někdo zastřelil Seana a stačil se ukrýt v lese, pokud Pena vyběhl z chaty tak rychle, jak uvedl ve své výpovědi. Dech se mi konečně zklidnil na přijatelnou míru a já jsem se vydal k boudě. Zvažoval jsem, jak mám před strážcem vystupovat. Jako novinář, nebo jako bratr?

Muž za okénkem byl Pena. Poznal jsem to podle jmenovky připnuté na uniformě. Když jsem nahlédl dovnitř, právě zamykal pracovní stůl. Bylo zřejmé, že pro dnešek už končí.

„Potřebujete něco, pane? Právě zavírám."

„Víte, myslel jsem si, jestli byste mi nemohl odpovědět na pár otázek."

Vyšel ven a změřil si mě podezíravým pohledem, protože jsem rozhodně nebyl oblečen na zimní turistiku. Měl jsem na sobě džíny, na nohou reeboky a pod silným vlněným svetrem manšestrovou košili. Kabát jsem si nechal v autě a docela slušně jsem se třásl zimou.

„Jmenuju se Jack McEvoy."

Chvíli jsem čekal, jestli mu to jméno něco řekne. Nestalo se. Zřejmě ho viděl v protokolech, které podepisoval, jenom v písemné podobě a nikdo ho před ním nevyslovil.

„Můj bratr… byl člověk, co jste ho tady před pár týdny našel."

Ukázal jsem na parkoviště.

„Ach ten," pokýval hlavou. „V autě. Policejní důstojník."

„Víte, byl jsem dnes celý den na policii. Prohlídnout si vyšetřovací spisy a tak. A pak jsem se vypravil sem, abych viděl, kde se to stalo. Nějak tomu stále nemůžu uvěřit."

Zatvářil se účastně a přitom se nenápadně podíval na hodinky.

„Jen bych se vás chtěl na něco zeptal. Byl jste uvnitř, když jste to slyšel? Ten výstřel?“

Mluvil jsem rychle, aby neměl možnost mě přerušit.

„Jo,“ odpověděl. Mlčky se na mě díval a zřejmě se rozhodoval, zda má zůstat u této odpovědi nebo pokračovat. Nakonec zvolil druhou možnost. „Právě jsem zavíral jako dneska, že už to tady zapíchnu a pomažu domů. A najednou rána. Okamžitě jsem věděl, co to je. Ani nevím proč. Tedy napadlo mě, že si sem nějaký prevíti vyrazili na vysokou. Vylítnu z chajdy, kouknu na parkoviště a tam stojí auto. A v něm on. Okýnka byly celý zamlžený, ale viděl jsem ho docela zřetelně. Seděl za volantem. Ale v tom, jak byl zakloněnej dozadu, bylo něco divnýho. Hned jsem věděl, co se stalo… Je mi líto, že to byl váš bratr.“

Přikývl jsem a prohlížel jsem si jeho pracoviště. V chatě byla jen kancelář a sklad. Nebylo pochyb o tom, že oněch pět vteřin, které podle Pěny uběhly od chvíle, kdy uslyšel výstřel, do okamžiku, kdy spatřil auto na parkovišti, byl spíše nadsazený odhad.

„Vůbec netrpěl.“

„Cože?“

„No, že ho nic nebolelo. Jako fyzicky. Utíkal jsem k autu a on už byl mrtvej. Smrt musela nastat okamžitě. Jestli vás tedy trápí právě tohle.“

„V policejní zprávě se říká, že jste se k němu nemohl dostat. Dvířka byla zamčená.“

„To je fakt. Zkoušel jsem je. Ale bylo mi jasný, že už nežije. Tak jsem běžel sem do boudy k telefonu.“

„Nevíte náhodou, jak dlouho tam mohl stát, než to udělal?“

„Netuším. Jak jsem řekl policii, z kanclu na parkoviště nevidím. Byl jsem uvnitř – mám tu elektrickej radiátor – no, řekněme, aspoň půl hodiny před tím, než jsem tu ránu uslyšel. Mohl tam parkovat celou tu dobu. Přemejšlet o tom, že jo?“

Rychle jsem položil další otázku.

„Neviděl jste, že by se dole na jezeře procházel po ledě? Tedy před výstřelem.“

„Po jezeře? Ne. Tam nebyla ani noha.“

Jen jsem tak tiše stál a snažil se nemyslet na zamrzlou hladinu jezera.

„Už na něco přišli? Jako proč to udělal?“ vyrušil mě z rozjímání Pena. „Vím, že to byl policajt.“

Zakroutil jsem hlavou, že ne. Nechtělo se mi protřásat tohle téma s cizím člověkem. Poděkoval jsem mu a vydal jsem se směrem na parkoviště, zatímco on zamykal vchodové dveře. Kromě mého vozu tam žádný jiný nestál. Něco mě napadlo a obrátil jsem se k Penovi.

„Jak často sem jezdí s pluhem, aby shrabali sníh?“

Pena odstoupil od dveří.

„Pokaždý, když napadne.“

Měl jsem ještě jednu otázku.

„Kde parkujete vy?“

„Pro zaměstnance je parkoviště necelej kilometr dolů po silnici. Ráno tam nechám auto, vezmu to stezkou a za chvilku jsem tady.“

„Nechcete k němu hodit?“

„Ne, pěšky tam budu dřív. Ale díky za nabídku.“

Celou cestu zpátky do Boulderu jsem vzpomínal na den, kdy jsem byl u Medvědího jezera naposledy. Bylo to také v zimě. Ale hladinu jezera nepokrýval led, tedy ne celou. I tenkrát jsem odjížděl osamělý a vyhaslý jako dnes. A s pocitem viny.

# # #

Zdálo se mi, že Riley od pohřbu zestárla snad o deset let. Ale hned, jak otevřela dveře, mě zarazilo něco, čeho jsem si předtím nevšiml. Theresa Loftonová vypadala jako Riley McEvoyová, když jí bylo devatenáct. Zajímalo mě, jestli se na to Scalari nebo někdo jiný vyptával psychiatrů.

Vybídla mě, ať jdu dál. Zřejmě věděla, jak špatně vypadá a bezděčně si rukou zakryla obličej. Pokusila se o náznak úsměvu. Šli jsme do kuchyně a nabídla mi, že udělá kávu. Odmítl jsem ji s tím, že se dlouho nezdržím, a sedl si ke kuchyňskému stolu. Pokaždé, když jsem přišel na návštěvu, jsme si povídali tady v kuchyni. Nezměnilo se to ani po bratrově smrti.

„Chtěl jsem ti říct, že hodlám napsat o Seanovi.“

Mlčela a dívala se někam jinam. Pak vstala a začala vyndávat nádobí z myčky. Čekal jsem.

„Je to fakt nutný?“

„Ano… Alespoň si to myslím.“

Nic neřekla.

„Rád bych zavolal tomu psychologovi, Dorschnerovi. Možná, že se mnou nebude chtít mluvit, ale když už to Seanovi nemůže ublížit, tak nevidím důvod, proč by nemohl. Ale, ehm, možná bude chtít tvůj souhlas.“

„Žádný strachy, Jacku, já ti v cestě stát nebudu.“

Kývl jsem hlavou, že děkuju, ale dobře jsem si všiml podtónu v jejích slovech.

„Byl jsem dneska na policii a zajel jsem k jezeru.“

„Podívej, nemám zájem to poslouchat. Když cítíš potřebu o tom psát, je to tvoje věc. Ale pokud jde o mě, já to slyšet nechci. A jestli o Seanovi napíšeš, tak si to nepřečtu. Já se řídím tím, co cítím *já*.“

Přikývl jsem.

„Jo, Riley, chápu. Ale je tu jedna věc, na kterou se tě musím zeptat. Pak už tě do toho nebudu zatahovat.“

„Co tím chceš říct, že mě už do toho nebudeš zatahovat?“ vyjela na mě rozzlobeně. „Umíš si vůbec představit, jak moc bych si byla přála, aby mě byl do toho nikdy nikdo nezatáhnul? Copak v tom nevězím víc, než kdo jinej? Z toho se nedostanu do konce svýho života. Ty o tom chceš napsat? Asi si myslíš, že je to dobrej způsob, jak se tý noční můry zbavit. Ale co mám dělat *já*, Jacku?“

Díval jsem se na podlahu. Chtěl jsem odejít, ale nevěděl jsem, jak ten hovor ukončit. Její bolest a zloba na mě sálaly jako žár z rozpálené trouby.

„Ty chceš vědět o tom děvčeti,“ pokračovala tichým, už klidnějším hlasem. „To je věc, co se mě na ni ptají všichni detektivové.“

„Přesně tak, Riley. Proč tenhle případ…?“

Nevěděl jsem, jak tu otázku zformulovat.

„Proč kvůli němu zapomněl na všechno, co dobrýho v životě prožil?“ udělala to Riley za mě. „Odpověď je jednoduchá, Jacku. Nevím. Vůbec netuším, proč, do háje.“

V hlase se jí zase ozval hněv a oči se jí zaplavily slzami. Bylo to, jako by ji manžel opustil kvůli jiné ženě. A tady jsem stál já, Seanova identická kopie ze stejného masa a krve, jak si zřejmě teď uvědomila. Nebylo divu, že své zoufalství a zlobu obrátila proti mně.

„Mluvil o tom doma?“

„Ne víc, než o ostatních případech. Občas mi o nich něco řekl. O tomhle taky, ale zdálo se, že se od těch druhejch nijak nelišil, tedy kromě toho, co se jí stalo. Řekl mi, co jí ten vrahoun udělal. Jak to vypadalo a on se na to potom musel koukat. Vím, že se ho to dotklo, ale vadilo mu spoustu věcí. Ve všech případech. Přál si, aby se žádnýmu z těch grázlů nepodařilo uniknout. Mluvíval o tom.“

„Ale tentokrát šel k doktorovi.“

„Pořád ho trápil jeden sen a tak jsem ho přemluvila, aby tam šel.“

„Co to bylo za sen?“

„Že tam byl. Víš, jako když se jí to stalo. Že se na to dívá, ale nemůže udělat nic, aby tomu zabránil.“

Její slova ve mně vyvolala vzpomínku na jinou smrt. Naše sestra Sarah, mizející v ledové tříšti. Pamatoval jsem si ten bezmocný pocit. Sledovat, jak někdo umírá a nemít možnost cokoliv udělat. Zadíval jsem se na Riley.

„Nevíš, proč byl Sean právě tam?“

„Ne.“

„Mohlo to být kvůli Sarah?“

„Říkám ti, že nevím.“

„K tomu došlo ještě předtím, než jsme tě poznali. A tohle bylo právě místo, kde umřela. Nehoda…“

„Já vím, Jacku. Ale nevidím v tom žádnou spojitost. Ne teď.“

Zrovna tak já. Byla to jen jedna z mnoha nezodpověditelných otázek, které se mi honily v hlavě, ale stejně jsem se na ni neustále snažil najít odpověď.

# # #

Než jsem zamířil do Denveru, stavil jsem se na hřbitově. Ani jsem nevěděl, co mě k tomu vedlo. Byla už tma a od pohřbu dvakrát napadl sníh. Trvalo mi čtvrt hodiny, než jsem nalezl místo, kde byl

Sean pochován. Ještě tam neměl náhrobní kámen. Nejdřív jsem musel objevit ten, který stál vedle. Na hrobě mé sestry.

Na Seanově hrobě leželo několik zmrzlých kytic a ze sněhu vyčnívala plastiková cedulka s jeho jménem. Na Sářině hrobě žádné květiny nebyly. Zahleděl jsem se na ten kousek země, pod kterou spočinul můj bratr. Byla jasná noc a díky měsíčnímu světlu jsem rozeznával každý mrazem spálený lísteček.

„Tak proč, Seane?“ zeptal jsem se nahlas. „Proč?“

Až jsem se polekal vlastního hlasu a rozhlédl jsem se kolem. Byl jsem tam sám. Jediný živý tvor mezi nebožtíky. Hlavou mi prolétla Rileyina slova, že Sean si vždycky přál, aby nikdo neunikl potrestání. A pomyslel jsem na to, jak mně na něčem takovém nikdy nezáleželo. Hlavně že jsem měl téma pro patřičně dlouhý článek. Co způsobilo, že jsme šli každý jiným směrem? Můj bratr a já. Moje dvojče. Nemohl jsem to pochopit a začal se mě zmocňovat hluboký smutek. Měl jsem pocit, že tam dole v rakvi skončil ten nesprávný chlap.

Pamatoval jsem si, co Wexler říkal tehdy večer, když mi přišli oznámit, co se stalo s bratrem. Mluvil o všem tom svinstvu, co musel Sean strávit, až ho měl plný zuby. Pořád jsem si to nechtěl připustit. Ale něčemu jsem přeci jen uvěřil. Vzpomněl jsem si na Riley a na snímky Theresy Loftonové. A na svoji sestru, jak se propadá pod praskající led. A náhle jsem pochopil, že dívčina vražda probudila v duši mého bratra ten nejzoufalejší pocit beznaděje. Uvěřil jsem, že tato beznaděj ho pronásledovala spolu s jasně modrýma očima dívky, kterou někdo přeřízl na dva kusy. A protože neměl bratra, na něhož by se mohl obrátit o pomoc, musel o ni požádat svoji sestru. Odjel k jezeru, které si ji vzalo. A tam se k ní připojil.

Odešel jsem ze hřbitova bez jediného ohlédnutí.

Kapitola 7

Gladden se tentokrát vybral místo u zábradlí na opačné straně, než kde ta zvědavá ženská vybírala od dětí lístky. Sem na něj neuvidí. A on bude moci nerušeně, jen co se kolotoč rozjede, pozorovat jedno děcko po druhém. Prsty si prohrábl na blond odbarvené vlasy a rozhlédl se kolem sebe. Byl si naprosto jistý, že ho ostatní rodiče postávající u oblíbené atrakce považují za jednoho z nich.

Právě začínala další jízda. Z píšťal parních varhan se namáhavě vydraly tóny jakési melodie, kterou se mu nedařilo určit, a kolotoč se dal do pohybu proti směru hodinových ručiček. K radosti malých jezdců se koně vznášely nahoru a zase dopadaly dolů, jako když cválají přes překážky. I když tu vídával jezdit dost dospělých, obvykle jako doprovod menších dětí, on sám se nikdy nesvezl. Bál se, že by to pro něj mohlo být příliš riskantní.

Všiml si asi pětileté holčičky, jak se zoufale snaží vydrápat na jednoho z černých hřebců. Byla nakloněná dopředu, hubeňoučké paže pevně sevřené kolem tyče se spirálovitě se vinoucími barevnými pruhy, která malovanému vraníkovi procházela skrz krk. Jedna nohavička růžových spoďárků se jí vysoukala ze stehna vysoko nahoru. Dívčina pokožka měla příjemný, kakaově hnědý odstín. Gladden sáhl do pytle a vytáhl fotoaparát. Nastavil dobu expozice tak, aby nedošlo k rozmazání pohybujícího se objektu a zadíval se přes hledáček na cválající koně. Zaostřil a čekal, až děvčátko zase přijede do záběru.

Nespokojil se jen s jedním snímkem, ale nechal kolotoč oběhnout ještě jednou, aby měl jistotu, že jeho lov bude úspěšný, a teprve pak sundal fotoaparát od očí. Opatrně si prohlédl lidi stojící kolem kolotoče. Asi pět metrů vpravo od něj se o zábradlí opíral nějaký chlápek, který tam předtím nestál. Vypadal celkem neškodně, až na to že měl na sobě sportovní sako a kravatu. Buď to byl nějaký úchyl, nebo policajt. Gladden usoudil, že udělá nejlíp, když zmizí.

# # #

Sluneční paprsky dopadaly na hráz s oslepující intenzitou. Gladden zasunul foťák do pytle a na oči si nasadil zrcadlovky. Rozhodl se, že půjde po molu až k místu, kde je hodně lidí, a tam se tomu chlápkovi, kdyby to bylo nutné, snadno zdejchne. Pokud ho tedy skutečně sledoval. Klidným, vycházkovým krokem došel zhruba do poloviny hráze. Tam se zastavil, zády se opřel o zábradlí a tvář obrátil k slunci, jako kdyby chtěl nachytat trochu bronzu. Ale očima za neprůhlednými skly zrcadlových brýlí pečlivě prohledával úsek mola, odkud přišel.

Chvíli se nic nedělo. Muž ve sportovním saku a s kravatou u krku nebyl v dohledu. Pak ho Galdden zahlédl. Sako měl přes ruku, na očích tmavé brýle a pomalu kráčel podél stánků směrem ke Gladdenovi.

„Do prdele!“ okomentoval Gladden nahlas nepříjemnou situaci.

Žena, která seděla vedle na lavičce s malým chlapcem, okamžitě sjela Gladdena nepřátelským pohledem.

„Pardon,“ omluvil se.

Otočil se a znovu se rozhlédl po hrázi. Musí se rychle rozhodnout, co dál. Věděl, že když jsou policajti v terénu, obvykle pracují ve dvojicích. Kde je ten druhý? Trvalo mu třicet vteřin, než mezi lidmi rozpoznal svého dalšího pronásledovatele. Asi třicet metrů za mužem v kravatě šla mladá žena. Měla dlouhé kalhoty a tričko s krátkými rukávy. Svým neformálním oblečením splývala s davem lépe než její kolega. Nebýt toho, že v ruce nesla vysílačku, kterou si rádoby nenápadně ukrývala vzadu za stehnem, ani by si jí nevšiml. Náhle se k němu otočila zády.

Zřejmě volá pro posilu. Co jiného by dělala, usoudil Gladden. On teď hlavně musí, pokud se z toho chce dostat, zachovat klid. Muž v kravatě byl od něj vzdálený necelých dvacet metrů. Gladden se odlepil od zábradlí a vyrazil svižným krokem ke konci hráze. Tak jako předtím policistka, i on teď použil svého těla jako štítu a sportovní pytel hozený přes rameno si přesunul dopředu. Otevřel zip, ruku vsunul dovnitř a uchopil fotoaparát. Aniž by ho vytáhl ven, otáčel s ním tak dlouho, až našel tlačítko CLEAR a jediným

zmáčknutím vymazal z čipu všechny dnešní úlovky. Děvčátko na kolotoči, pár děcek ve veřejných sprchách. Nic, co by nemohl oželet.

Pokračoval dál po hrázi. Vytáhl z pytle cigarety, a aby si mohl zapálit, na momentík se zastavil a otočil se zpátky, zády proti větru. Při prvním šluku vzhlédl a zhodnotil situaci. Oba policisté se značně přiblížili. Byli přesvědčeni, usoudil Gladden, že ho mají v pasti. Jde přece na konec mola a tam už je jenom moře. Žena dohonila svého kolegu a teď šli vedle sebe. O něčem diskutovali. Asi se nemohli rozhodnout, zda počkat na posilu nebo se pokusit dostat ho sami.

Rychlou chůzí se vydal směrem ke krámku s rybářskými potřebami a kancelářím správy hráze. Tuhle část mola znal dobře. V posledních několika dnech sem zabrousil dokonce dvakrát, když potajmu sledoval malé návštěvníky z kolotoče, bohužel doprovázené rodiči. Věděl, že vzadu za budovou je schodiště, po němž se dá vyjít na střechu s vyhlídkovou terasou.

Jakmile Gladden zahnul za roh, a zmizel tak svým pronásledovatelům z dohledu, prudce vystartoval dozadu ke schodům a po nich nahoru na terasu. Teď mohl shlížet dolů na molo a pozorovat oba policisty, jak postávají dole před obchodem a zase o něčem debatují. Po chvíli se muž vydal po Gladdenových stopách a žena zůstala venku. Rozhodně mu nehodlali poskytnout šanci, aby jim vyklouzl. Najednou mu v mysli vyvstala otázka. Jak to, že po něm jdou? Policajti v civilu se obvykle na molu nevyskytujou. Tihle tu musejí být záměrně. Kvůli němu. Ale jak by se o něm dověděli?

Hledání odpovědi odsunul na později a raději se soustředil na to, jak vyřešit stávající situaci. Když chce od sebe odvrátit jejich pozornost, musí vyvolat nějaký zmatek. Jakmile ten maník zjistí, že jejich člověk nestojí na okraji hráze mezi rybáři, vydá se ho hledat na vyhlídkovou terasu. Gladdenův pohled dopadl na odpadkový koš, který stál v rohu u dřevěného zábradlí. Rozběhl se k němu a podíval se dovnitř. Byl téměř prázdný. Odložil si sportovní pytel, zvedl nádobu vysoko nad hlavu a s rozběhem ji mrskl co nejdál přes zábradlí. Přelétla přes hlavy dvou rybářů a s mohutným šplouchnutím dopadla do vody.

„Někdo skočil do moře!“ zaječel Gladden. „Nějakej chlap!“

Popadl pytel ze země a rychle se vrátil k zábradlí v přední části terasy. Policistka stála pořád před obchodem, ale bylo zřejmé, že žuchnuti do vody i volání o pomoc slyšela. Kolem ní proběhlo několik dětí a zmizelo za rohem budovy, aby se podívaly, cože je to u vody za vzrůšo. Po chvíli váhání se žena vydala směrem za dětmi. Gladden si pověsil pytel přes rameno, rychle přelezl zábradlí a zhoupl se dolů. Nohy měl zhruba metr a půl nad zemí, takže nebyl problém seskočit na hráz a rozběhnout se směrem k pobřeží.

Asi v polovině mola proti sobě uviděl dva policisty. Mimo vší pochybnost patřili k pobřežní policii. Jeli na kolech, na sobě měli kraťasy a modré polokošile. Zvláštní náhoda. Den předtím je pobaveně pozoroval a nemohl pochopit, jak se s takovouhle výbavou mohou cítit jako policajti. Teď se k nim rozběhl a prudce mával rukama nad hlavou, aby je zastavil.

„Vy jste ta posila?“ volal vzrušeným hlasem. „Jsou na konci mola. Nějakej cvok tam skočil do vody. Potřebujou vaši pomoc a taky člun. Poslali mě pro vás.“

„Jeď!“ vykřikl starší z policistů na svého kolegu.

Sám vytáhl od pasu vysílačku a začal se domlouvat o vyslání člunu.

Gladden mu kývnutím poděkoval a klidným krokem pokračoval dál. Za pár vteřin se ohlédl a viděl, že i druhý policista ujíždí směrem na konec hráze. Zase se rozběhl.

Zastavil se až nahoře na mostě, který se obloukem zvedal z pláže k Ocean Avenue, a ohlédl se zpět. Na konci mola bylo úplné srocení lidí. Zapálil si další cigaretu a sundal tmavé brýle. Kreténi policajtský, uchechtl se. Dostali, co jim patří. Rychle sešel dolů na Ocean Avenue, přešel přes vozovku na protější chodník a vydal se k pěší zóně na Third Street, oblíbeného místa pro nákupy a občerstvení, kde nebude obtížné ztratit se v neustále proudících davech návštěvníků. Teď jsou ti poliši pěkně nahraní, vychutnával si v duchu svůj triumf. Měli jedinou šanci a takhle ji prosrali. Teď mají leda kulový.

Na pěší zóně namířil k průchodu, který vedl k několika restauracím nabízejícím rychlé občerstvení. Nějak mu z toho vzrušení vytrávilo, a tak zašel do jedné z nich, aby doplnil zásoby vydaných kalorií a

tekutin. Objednal si sodu a pizzu, a zatímco čekal, až mu mladičká číšnice ohřeje pizzu v mikrovlnce, vzpomínal na holčičku z kolotoče a litoval, že vymazal z foťáku všechny snímky. Ale jak mohl tušit, že z toho tak snadno vyklouzne?

„Měl jsem to vědět," pronesl rozzlobeně nahlas. Rychle se rozhlédl, aby se ujistil, že dívka za pultem si ničeho nevšimla. Chvíli ji studoval a usoudil, že není ani trošku přitažlivá. Příliš stará. Už by sama mohla mít děti.

Viděl, jak prsty opatrně uchopila okraj pizzy a přetáhla ji z trouby na talíř. Hned si pak prsty olízla – zřejmě si je spálila – a položila talíř před Gladdena na pult. Odnesl si ho ke stolu, ale pizzy se ani nedotkl. Nesnášel, když někdo sahal na jeho jídlo.

Seděl a uvažoval, jak dlouho asi může trvat, než si bude moct bez rizika zajít pro auto na pláž. Ještě že ho nechal, jen tak pro jistotu, stát na parkovišti otevřeném přes noc. K vozu se v žádném případě nesmějí dostat. Jakmile by ho objevili, otevřeli by kufr a v něm by našli jeho počítač. A pak už by Gladdena utéct nenechali. Navždycky by je měl v patách.

Čím déle přemýšlel o příhodě s policií, tím větší pociťoval zlost. Od nynějška byl pro něj kolotoč tabu. Tam už se objevit nemůže. Alespoň ne v nejbližší době. Musí odeslat zprávu ostatním uživatelům sajtu.

Vůbec netušil, jak se to mohlo stát. Probíral všechny možnosti, dokonce i zvažoval, zda to nemohl být někdo z jejich sítě, ale nakonec vždycky skončil u ženy, která vybírala od dětí lístky. Nejspíš si na něj musela stěžovat. Byla jediná, kdo ho tam v poslední době každý den viděl. Nikdo jiný to být nemohl.

Zavřel oči a opřel se o zeď za sebou. V mysli byl u kolotoče a přibližoval se k biletářce. V ruce držel svůj nůž. Musí jí dát lekci, aby věděla, že každý si má hledět svého. Myslela si, že může klidně –

Pocítil čísi přítomnost. Někdo se na něj díval.

Gladden otevřel oči. Stáli tam ti dva policajti, kteří ho sledovali na molu. Muž, celý zbrocený potem, naznačil rukou Gladdenovi, aby si stoupl.

„Tak vstáváme, milánku!"

Během zatýkání se Gladden od policistů nedověděl nic podstatného. Zabavili mu sportovní pytel, jeho prohledali, nasadili mu náramky a oznámili, že je zatčený, ale odmítli mu sdělit proč. V pytli měl také cigarety a náprsní tašku, ovšem jediná věc, na které mu záleželo, byl foťák. Díky bohu, že dneska s sebou nevláčel ty svoje bichle.

Rychle si v duchu promítl, co má v náprsní tašce. Nic důležitého, usoudil. Řidičský průkaz ze státu Alabama znějící na jméno Harold Brisbane. Průkazy totožnosti získával přes počítač jako protislužbu za fotografie. V autě má řidičák s jiným jménem a jakmile se dostane ven, může se s Haroldem Brisbanem rozloučit.

Klíčky od vozu hned tak neobjeví. Ty jsou pečlivě schované v jednom z otvorů v disku. Gladden stále počítal s eventualitou, že ho jednou můžou načapat. Věděl, že se musí zařídit tak, aby se policie k vozu nedostala. Naučil se tedy dělat příslušná bezpečnostní opatření a při jejich plánování vycházet z toho nejkatastrofičtějšího scénáře. To byla věc, kterou mu Horace v Raifordu večer co večer vtloukal do hlavy.

V oddělení detektivů Policejního departmentu v Santa Monice ho tvrdě, ale v tichosti šoupli do malé místnosti sloužící k výslechu svědků i zadržených. Posadili ho na jednu ze šedivých kovových židlí, na jednom zápěstí mu odemkli náramek a přicvakli ho k železnému kruhu přišroubovanému k desce stolu. Potom odešli pryč a jeho tam nechali samotného déle než hodinu.

Téměř po celé délce stěny, k níž seděl obrácený tváří, se táhlo okno opatřené reflexním sklem a Gladdenovi bylo jasné, že ho strčili do předváděcí místnosti. Ale pořád netušil, koho by mohli mít vzadu za zrcadlem. Rozhodně ho nemohli vypátrat ani v Denveru, ani ve Phoenixu, ani kdekoliv jinde. O tom nepochyboval ani v nejmenším.

V jednom okamžiku zaslechl z druhé strany nějaké hlasy. Byli tam; čuměli na něj, okukovali ho a něco si šuškali. Zavřel oči a bradu si přitiskl na prsa, aby mu neviděli do obličeje. Pak náhle zvedl hlavu, tvář zkroucenou škodolibým šklebem šílence a zaječel směrem k oknu: „Ještě toho budete zatraceně litovat.“

To by mu mělo nasadit červíčka strachu do hlavy, ať už je tam s policajty kdokoliv. Nejspíš ta zasraná bába od kolotoče, napadlo ho. A znovu začal snít o tom, jak se jí jednou pomstí.

Po devadesáti minutách, které strávil o samotě ve vyšetřovací místnosti, se dveře konečně otevřely a dovnitř vstoupili ti samí policisté, kteří ho zatkli. Žena se posadila přímo proti němu a muž si vybral židli na levé straně stolu. Policistka položila na stůl magnetofon spolu s jeho zabaveným zavazadlem. Nic na mě nemají, opakoval si stále dokola jako zaklínadlo. Bude venku ještě před setměním.

„Promiňte, že jsme vás nechali čekat," pronesla žena upřímně znějícím hlasem.

„To nevadí," odpověděl. „Můžu si vzít cigaretu?"

Kývl směrem ke sportovnímu pytli. Ve skutečnosti neměl chuť si zakouřit, ale jen se chtěl podívat, jestli je uvnitř foťák. Těm podrazákům člověk nemůže věřit. To ho ani Horace učit nemusel. Policistka jeho žádost ignorovala a otočila se k magnetofonu. Představila se jako detektiv Constance Delpyová a svého partnera jako detektiva Rona Sweetzera. Oba byli příslušníci jednotky pro zneužívané děti.

Jak se zdálo, vedoucí pozici v tomhle týmu měla ona, a to Gladdena překvapilo. Vypadala o takových pět až osm let mladší než Sweetzer. Světlé vlasy měla sestřižené nakrátko, aby se dal účes snadno udržovat. Mohla mít tak patnáct kilo nad váhu a přebytečné kilogramy se jí usadily hlavně v bocích a v horních partiích paží. Asi maká v posilovně, usoudil Gladden. A nejspíš je to lesba. Tyhlety věci hned pozná. Na to on má čich.

Sweetzer měl unavenou tvář a strohé chování. Hlavu mu zdobila bleskovka, ovšem až na úzký proužek zbylých vlasů, který se mu uprostřed holé lebky táhl dolů. Zplešatěl fakt zvláštním způsobem. Gladden se rozhodl, že se zaměří na Delpyovou. To ona tu velí.

Policistka vytáhla z kapsy kartičku a přečetla z ní Gladdenovi poučení o jeho ústavních právech.

„K čemu by mi byly?" poznamenal, jakmile skončila. „Nic špatnýho jsem neudělal."

„Rozumíte, jaká jsou vaše práva?“

„Nerozumím tomu, proč jsem tady.“

„Pane Brisbane, rozumíte vašim –“

„Ano.“

„Výborně. Mimochodem, váš řidičský průkaz byl vydaný v Alabamě. Mohla bych vědět, proč jste zavítal k nám, do Kalifornie?“

„To je moje věc. Teď bych chtěl mluvit s právníkem. Na žádný otázky odpovídat nebudu. Jak jsem řekl, svým právům rozumím dobře.“

Pochopil, že by z něj rádi vytáhli adresu jeho dočasného pobytu a zjistili místo, kde má zaparkované auto. Nevědí o něm vůbec nic. Ale sám fakt, že se jim snažil uprchnout, by stačil místnímu soudci jako důvod k vydání příkazu k domovní prohlídce včetně jeho vozu. Pokud by tedy zjistili potřebné informace. Za žádnou cenu jim je nesmí poskytnout.

„O právním zástupci si promluvíme za okamžik,“ ozvala se Delpyová. „Nejdřív vám chci dát šanci, abyste nám tady všechno vysvětlil. Pak třeba budete moct rovnou odejít a ušetříte za advokáta.“

Otevřela sportovní pytel a vytáhla z něj fotoaparát spolu s balíčkem bonbonů Starburst, dětmi tak oblíbené značky.

„K čemupak je tohle?“ zeptala se.

„To je snad každýmu jasný.“

Držela foťák před sebou a dívala se na něj, jako by takovou věcičku viděla poprvé v životě.

„Na co ho používáte?“

„Dělám s ním fotky.“

„Dětí?“

„Chci svýho právníka.“

„A co ty bonbony? Co děláte s nima? Dáváte je dětem?“

„Rád bych mluvil se svým právníkem.“

„Přestaň s ním konečně votravovat,“ vylítl naštvaně Sweetzer. „Seš totiž v prdeli, milánku. Víme, že sis fotil děcka ve sprchách. Nahý dětičky s jejich maminkama. Je mi z tebe fakt na blití.“

Gladden si odkašlal a pohlédl na Delpyovou lhostejnýma očima.

„O tom nic nevím. Ale mám jednu otázku. Nevím totiž, o jaký zločin jde. Můžete mi to vysvětlit? Neříkám, že jsem to udělal, ale kdyby ano, netušil jsem, že fotografování dětí na pláži je teď protizákonný.“

Gladden potřásl jakoby nechápavě hlavou. Delpyová rovněž potřásla hlavou, ale jako by jí z toho bylo na nic.

„Detektiv Delpyová, můžu vás ujistit, že existuje spousta precedentů, v nichž soud neshledal pozorování nahoty na veřejnosti – v tomhle případě dítěte, který vlastní matka myje na pláži – za chlípný úmysl. Víte, kdyby se totiž fotograf, co takovouhle situaci zachytí, dopustil zločinu, potom byste museli obžalovat matku za to, že k něčemu takovému poskytla příležitost. Ale tohle vy všechno pravděpodobně víte. Nepochybuju o tom, že jste poslední hodinu a půl strávili s vaším právním poradcem.“

Sweetzer se k němu naklonil přes stůl. Gladdena ovanul jeho dech, v němž se mísil pach cigaret a smažených brambůrků. Napadlo ho, jestli si je ten holomek nedal schválně, aby tím, že mu tak strašně páchne z huby, učinil výslech ještě nesnesitelnější.

„Poslouchej, ty kreténe vylízanej, my víme naprosto přesně, kdo jsi a jaký máš hobby. Dělal jsem na znásilněních, na vraždách… ale vy, milánkové, vy jste ta nejnižší forma života tady na tý planetě. Nechceš si s náma povídat? Fajn, žádnej spěch. Zkrátka tě na noc strčíme do Biscailuzu, abys ji mohl strávit s obyčejnejma lidma. Pár jich tam znám, Brisbane. A stačí, když s nima ztratím pár slov. Víš, co se tam takovejm pedofilům může stát?“

Gladden pomalu otočil hlavu a poprvé se zadíval Sweetzerovi upřeně do očí.

„Nejsem si jistý, detektive, ale myslím si, že váš dech sám o sobě bohatě nahrazuje všechny krutý a neobvyklý tresty. Pokud bych snad byl někdy odsouzen za to, že fotografuju, mohla by tahle skutečnost figurovat jako výchozí bod v mým odvolání.“

Sweetzerova paže vylétla dozadu.

„Rone!“

Strnul, pohlédl na Delpyovou a pomalu spustil paži zpátky. Gladden před hrozivě napřaženou rukou ani neucukl. Docela by

uvítal, kdyby na něj dopadla. Věděl, že úder uštědřený policistou by mu u soudu velmi pomohl.

„Jak geniální nápad!“ přešel Sweetzer alespoň k ústní formě odvety. „Takže my tady máme právníka, co zná všechny kličky. To je dobře. Protože budeš mít co dělat, abys ses z toho vysekal, obzvlášť dneska v noci, jestli chápeš, co tím myslím.“

„Můžu si teď zavolat advokátovi?“ zeptal se Gladden znuděným hlasem.

Věděl, o co jim jde. Nic na něj neměli a snažili se ho vyděsit, aby udělal chybu. Ale takovou radost jim nedopřeje, protože je mnohem chytřejší než oni. A měl takový pocit, že ti dva si to taky uvědomují.

„Tak heleďte se, že Biscailuz mi nehrozí, to všichni dobře víme. Co na mě vlastně máte? Foťák, v kterým, nevím tedy, jestli jste to zkontrolovali, nejsou žádný snímky. A pak nějakou ženskou od kolotoče nebo plavčíka z pláže, co tvrděj, že jsem fotil děcka. Ale kromě jejich slova nemáte jediný důkaz. A jestli jste je tu měli, támhle za zrcadlem, aby se na mě koukli, tak je to taky na nic. Protože jen s pořádnou dávkou fantazie by se dalo uvěřit, že šlo o nepředpojatou identifikaci, když jsem byl při tý předváděčce jen já.“

Čekal, ale nic neříkali. Teď měl navrch on.

„Ale v tomhle případě jde hlavně o to, že ti lidi, ať už tu byl kdokoliv, byli svědkové něčeho, co vůbec není trestný. Jak za tohle může někdo strávit noc ve vězení, to fakt nechápu. Ale možná, že byste mi to mohl vysvětlit, detektive Sweetzere, pokud to není příliš velký nápor na vaši inteligenci.“

Sweetzer vyskočil, židli odkopl dozadu ke zdi. Delpyová ho zachytila rukou, protože tentokrát by ho slovem nezadržela.

„No tak, Rone,“ uklidňovala ho. „Posaď se. Zase si sedni.“

Sweetzer její příkaz neochotně splnil. Delpyová se zadívala na Gladdena.

„Jestli to takhle půjde dál,“ pokračoval ve svém proslovu, „potom si nutně potřebuju zavolat. Kde máte telefon, prosím?“

„Žádný strach, však se k němu dostanete. Jen co sepíšeme protokol o vašem provinění a založíme vám kartu. Ale s cigaretama nepočítejte. Místní věznice je nekuřácké zařízení. Pečujeme o zdraví našich svěřenců.“

„Provinění? Za co mě chcete zadržet?“

„Znečišťování veřejných vodních cest, ničení majetku města. A samozřejmě útěk před policií.“

Gladdenovo obočí se tázavě zvedlo nahoru. Delpyová se na něj usmála.

„Na něco jste totiž zapomněl,“ odpověděla ochotně na jeho němou otázku. „Na odpadkový koš, který jste hodil do moře v Santa Monica Bay.“

Vítězně kývla hlavou a vypnula magnetofon.

V cele pro zadržené si konečně mohl Gladden zavolat. Jak držel sluchátko u ucha, cítil silný pach jádrového mýdla, které mu dali, aby si smyl barvu z prstů. To mu připomínalo, že se musí dostat ven dřív, než jeho otisky prověří v celostátní databázi. Vymačkal číslo, které si uložil do paměti hned ten první večer, kdy dorazil na pobřeží. Krasner byl na seznamu účastníků jejich webového sajtu.

Nejprve chtěla sekretářka Gladdena odbýt, ale požádal ji, aby vyřídila panu Krasnerovi, že ho doporučil pan Pederson, což bylo jméno navržené ve věstníku sajtu. Krasner byl v tu ránu na drátě.

„Ano, prosím, tady Arthur Krasner, co pro vás můžu udělat?“

„Pane Krasnere, jmenuju se Harold Brisbane a mám takový problém.“

Potom mu Gladden podrobně vylíčil, co ho potkalo. Mluvil co nejtišeji, protože nebyl v cele sám. Sdílel ji spolu se dvěma dalšími muži, kteří čekali na převoz do okresní věznice v Biscailuz Center. Jeden z nich spal na podlaze a nevěděl o světě. Druhý sice seděl až u protější stěny, ale bezostyšně Gladdena pozoroval a poslouchal, co říká, protože nic jiného se tu dělat nedalo. Gladdena napadlo, že to může být nastrčený policajt, který se snaží vyslechnout jeho rozhovor s advokátem.

Gladden nic nevynechal s výjimkou svého pravého jména. Když skončil, Krasner dlouho mlčel.

„Co je to tam za rámus?“ zeptal se nakonec.

„To tady spí jeden chlápek a strašně chrápe.“

„Harolde, vy byste neměl být mezi takovými lidmi," zabědoval Krasner blahosklonným tónem, který se Gladdenovi nelíbil. „Něco s tím musíme udělat."

„Právě proto vám volám."

„Můj honorář za dnešní a zítřejší práci činí jeden tisíc dolarů. To je velkorysá sleva. Takovou poskytuju jen těm, kteří mají reference od… hm… pana Pedersona. Pokud bych se v tom musel angažovat déle, ještě bychom to prodiskutovali. Nebudete mít potíže sehnat peníze?"

„Ne, to není problém."

„A co kauce? Až zaplatíte můj honorář, co můžete dát na kauci? Jak to tak vypadá, zástava majetku nepřichází v úvahu. Ručitelé požadujou deset procent z kauce stanovené soudcem. Tu částku si berou jako odměnu za svoje služby. Ta se vám nevrátí."

„Jo, na zástavu můžeme rovnou zapomenout. A když odečtu ten váš horentní honorář, počítám na kauci tak pět. Možná bych dal dohromady víc, ale to už by byl problém. Chci to udržet maximálně na těch pěti a dostat se ven co nejdřív."

Krasner jeho poznámku o svém honoráři ignoroval.

„Mluvíte o pěti *tisících?*" zeptal se.

„Samozřejmě. Pět tisíc. Dá se s nimi něco podniknout?"

Předpokládal, že teď by si Krasner nejradši nakopal, že ten svůj přemrštěný honorář nevyšrouboval ještě výš.

„Fajn, to znamená, že můžete zvládnout až padesátitisícovou kauci. Myslím, že jsme na tom dobře. Momentálně jste zatčený za spáchání trestného činu. Ale klasifikace útěku a vandalismu není jednoznačná, tím chci říct, že můžou být brány jak trestný čin, tak i přestupek. A věřím, že soudce se přikloní k druhé možnosti. Hlavně se k němu musíte dostat, abyste mohl vypadnout na kauci."

„Ano."

„Myslím, že padesát tisíc je ve vašem případě přehnaná částka, ale její výše bude hrát svou roli, až se budu handrkovat se soudcem. Uvidíme, jak to půjde. Zřejmě nebudete chtít poskytnout soudu vaši adresu?"

„Správně, potřebuju novou."

„Pak si těch padesát tisíc klidně můžeme dovolit. Mezitím se postarám o nějakou adresu. Z toho ovšem budou plynout další výdaje. Nebude to moc. Můžu vám slí –“

„Jo, jasně, hlavně se do toho pusťte.“

Gladden se ohlédl na muže u protější stěny.

„A nešlo by to už dneska?“ navrhl Krasenovi téměř šeptem. „Říkal jsem vám, že se poldové pokusí, abych dostal v lochu pořádně do těla.“

„Myslím si, že blafujou, ale –“

„Vám se to říká, –“

„*Ale* já nehodlám nechat nic náhodě. Poslouchejte, pane Brisbane. Dneska vás ven nedostanu, ale bude stačit pár telefonů, abyste byl v pořádku. Dostanete označení K-9.“

„To je jako co?“

„To ve vězení znamená status nedotknutelnosti. Je obvykle vyhrazen pro informátory nebo vězně, co mají správné styky. Zavolám do vězení a oznámím jim, že jste informátor v rámci vyšetřování, které federálové provádějí ve Washingtonu.“

„Copak si to neprověřej?“

„Ovšemže ano, ale večer už na to bude pozdě. Jako K-9 se budete těšit jejich ochraně a až zítra zjistí, že je to podfuk, vy budete dávno u soudu a možná, jak doufám, dokonce na svobodě.“

„Dobrá finta, pane Krasnere.“

„To ano, ale už ji nikdy nebudu moct použít. Takže si myslím, že bych měl o něco zvýšit honorář, o kterém jsme mluvili, abych tu ztrátu trochu zredukoval.“

„To ani omylem. Koukněte se, už jsme se dohodli. Dám dohromady maximálně šest táců. Vy mě dostanete ven, a jestli něco zůstane z částky na kauci, tak je to vaše. To by vás mohlo motivovat.“

„Tak platí. Teď další věc. Zmínil jste se také o nutnosti vypadnout z vězení dřív, než dají prověřit vaše otisky. O tomhle musím něco vědět. Abych z nevědomosti neudělal před soudem nějaké prohlášení, co by –“

„Mám nějakou minulost, jestli je to, po čem se pídíte. Ale nemyslím si, že bysme se v ní my dva museli právě teď šťourat.“

„Chápu.“

„Kdy dojde k obvinění?“

„Během dopoledne. Jakmile zavěsíme, vyřídím pár telefonátů do věznice a mimo jiné se postarám o to, aby vás zařadili hned do prvního autobusu do Santa Moniky. Je lepší čekat zavřený v soudní budově, než trčet v Biscailuzu.“

„V tomhle se nevyznám. Jsem tady poprvý.“

„Ehm, pane Brisbane, ještě se musím vrátit ke svému honoráři a penězům na kauci. Obávám se, že je budu muset mít k dispozici dřív, než půjdu zítra k soudu.“

„Můžu vám je poslat na účet telefonem?“

„Jistě.“

„Tak mi dejte číslo. Nechám je ráno převést. Můžu jako K-9 volat meziměstsky?“

„Ne. Musíte zavolat ke mně do kanceláře. Řeknu Judy, aby s tím počítala. Ona potom na druhém aparátu vytočí číslo, které jí dáte, a propojí vás. To nebude problém. Už jsem to tímhle způsobem realizoval i dřív.“

Krasner mu řekl číslo účtu a Gladden si ho uložil do paměti díky mnemotechnickým pomůckám, které ho naučil používat Horác.

„Pane Krasnere, bylo by pro vás lepší, kdybyste potom zničil záznamy o tyhle telefonický transakci a vedl si tu částku jako platbu v hotovosti.“

„Rozumím. Ještě něco?“

„Ano. Radši uveřejněte oznámení na TPSTL sajtu, aby ostatní věděli, co se stalo, a varujte je, aby se nezdržovali kolem toho kolotoče.“

„Hned to udělám.“

Poté co zavěsil, Gladden se opřel zády o zeď a sklouzl po ní dolů, až se posadil na podlahu. Vyhnul se pohledu na zvědavce usazeného u protější stěny. Všiml si, že chrápání přestalo a domníval se, že to může být proto, že muž na podlaze je mrtvý. Zase jeden předávkovaný. Potom se muž trochu zavrtěl. Chvíli se Gladden zabýval myšlenkou stáhnout plastikový identifikační náramek z mužovi ruky a vyměnit ho za svůj vlastní. Zítra by ho nejspíš pustili hned ráno a nemusel by právníkovi ani za kauci vysolit jediný dolar.

Bylo by to příliš riskantní, usoudil. Tamten chlap naproti může být fízl a kromě toho je možné, že feťák má na triku opakované přestupky. A v takovém případě nikdy nevíte, kdy soudce dospěje k rozhodnutí, že co je moc, je příliš. Gladden usoudil, že bude lepší spoléhat na Krasnera. Advokát musí vědět, co dělá. I když těch šest tisíc dolarů ho štvalo. Vlastně ho ten jejich soudní systém vykořisťuje. Šest táců za co? Co udělal tak špatného?

Ruka mu sklouzla do kapsy pro cigaretu, ale vzápětí si uvědomil, že mu je vzali. To jen přiživilo jeho vztek. A taky sebelítost. Společnost jím opovrhuje a kvůli čemu? On si svoje instinkty a touhy nevybral. Proč to ti ostatní nemůžou pochopit?

Kéž by tak s sebou měl laptop. Mohl by se vypovídat spřízněným duším z jejich sajtu. Tady v cele se cítil osamělý. Možná by se i rozplakal, nebýt toho, že muž opřený o protější zeď ho nepřestával pozorovat. Před ním rozhodně brečet nebude.

Kapitola 8

Po dnu stráveném se spisy se mi příliš dobře nespalo. Pořád jsem musel myslet na jejich fotografie. Na Tereziny i mého bratra. Oba dva objektiv zachytil v úděsných pozicích, aby v nich, ukryti ve svých složkách, už na věky zůstali. Nejraději bych se tam vrátil, fotky ukradl a spálil. Nechtěl jsem, aby je ještě někdo spatřil.

Ráno jsem si udělal kávu, zapnul počítač a napojil se na *Rocky*, abych si zkontroloval vzkazy. Mezitím co jsem čekal, až dojde ke spojení a přijetí mého hesla, jsem se ládoval kukuřičnými vločkami, které jsem si nabíral rukou rovnou z krabice. Laptop a tiskárnu jsem měl instalovanou na jídelním stole, protože jsem je obvykle používal při jídle. Neměl jsem tak čas zabývat se myšlenkou, že u stolu sedím sám a že takhle sedávám, co mi paměť sahá.

Můj byt nebyl velký. Standardní 2+1, kde jsem už bydlel devět let, obklopen pořád stejným nábytkem. Nemohl jsem si vzpomenout, kdo mě sem kromě Seana přišel naposled navštívit. Když jsem se seznámil s nějakou ženou, nikdy jsem si ji sem nepřivedl. Stejně jich moc nebylo.

V době, kdy jsem se sem nastěhoval, jsem to bral jako provizorium, kde zůstanu pár let, pak si možná koupím dům a ožením se, nebo si pořídím psa či co. Ale k ničemu z toho nedošlo a ani nevím proč. Zřejmě je to mým povoláním. Alespoň tak jsem to sám sobě zdůvodňoval. Všechnu svoji energii jsem soustředil na práci. V každé místnosti se tyčily stohy novin s mými články. S oblibou jsem se k nim vracel a četl je i několikrát. Kdybych umřel doma, bylo víc než jasné, že ti, kdo by mě tady našli, by si nepochybně mysleli, že jsem jeden z těch cvoků, o nichž jsem psával v novinách a barvitě líčil, jak leželi mrtví mezi balíky novin navršenými až ke stropu a peníze měli nastrkané v matraci. Nikdo by se neobtěžoval, aby vzal jeden z výtisků a přečetl si můj článek.

Na počítači jsem měl jen několik vzkazů. Poslední byl od Grega Glenna, který se dotazoval, jak to jde. Poslal mi ho včera v 18.30. Pořádně mě to nadzvedlo. Tak on mi v pondělí ráno přidělí práci a v pondělí večer už chce vědět, jak jsem s ní pokročil. „Jak to jde?“ totiž v řeči nakladatelů znamená „Kde je ten článek?“.

V duchu jsem ho odkázal do patřičných míst a na klávesnici naťukal stručnou odpověď, že jsem celé pondělí strávil na policii, kde mě přesvědčili, že v případě mého bratra šlo o sebevraždu. Což mě přivedlo k tomu, že bych se měl zabývat četností a příčinami sebevražd policistů.

Předchozí zpráva byla od Laurie Prineové z knihovny. Byla odeslána v pondělí v 16.30. Sestávala jen ze dvou vět: „Na Nexisu zajímavé věci. Máš je na pultu.“

V odpovědi jsem jí poděkoval za rychlou práci a omluvil se, že jsem se nečekaně zdržel v Boulderu, ale že si materiál vyzvednu co nejdříve. Myslím si, že Laurie má o mě zájem, ale raději udržuju náš vztah ryze na profesionální bázi. V tomhle musí být člověk opatrný a mít jistotu. Učiníte žádoucí návrh a jste skvělý. Učiníte nežádoucí návrh a dočkáte se leda stížnosti na vaše chování. Podle mého názoru je nejlepší se takovým problémům vyhnout.

Potom jsem si projel agenturní zpravodajství jak *Associated Press tak United Press International*, abych nepropásl nějaké zajímavosti. Byla tam zpráva o doktorovi, který byl postřelen na ženské klinice v Colorado Springs. Aktivista protestující tímto způsobem proti potratům byl ve vazbě, doktor ještě bojoval o život. Udělal jsem si elektronickou kopii, kterou jsem založil do svého osobního archivu, i když jsem si nemyslel, že by se s tou zprávou dalo něco podniknout, pokud by tedy ten doktor neumřel.

Ozvalo se zaklepání na dveře a, než jsem je otevřel, jsem se podíval ven kukátkem. Stála tam Jane, která měla byt přes chodbu o jedno poschodí níž. Bydlela tu asi rok a setkali jsme se, když se sem stěhovala a potřebovala pomoct s nábytkem. Strašně na ni udělalo dojem, když jsem jí řekl, že jsem novinář, protože vůbec netušila, co to vlastně obnáší. Za ten rok, co tady žila, jsme spolu dvakrát šli do kina a jednou na večeři, strávili jsme den na lyžovačce v Keystonu, ale to bylo všechno. Řekl bych, že váhavost byla spíš na mé straně, ne na její. Byla přitažlivá takovým tím přirozeným půvabem děvčete z venkova a v tom to možná tkvělo. Sám jsem se cítil – alespoň v mých představách – jako venkovský balík a chtěl jsem k sobě někoho odlišného.

„Ahoj, Jacku. Včera jsem viděla tvý auto v garáži, tak jsem věděla, že jsi se vrátil. Jaký byl výlet?“

„Jo, docela dobrý. Nebylo špatné na čas vypadnout.“

„Lyžoval jsi?“

„Trošku. Byl jsem v Telluride.“

„To nezní špatně. Víš, chtěla jsem ti říct, ale ty už jsi odjel, že kdybys někam zase jel, můžu se ti postarat o kytky nebo vybírat poštu, zkrátka cokoliv. Stačí říct.“

„Díky, Jane, ale já fakticky žádné kytky nemám. Každou chvíli jsem musel odcestovat někam do terénu a ony to nepřežily. Tak už je radši nepěstuju.“

Otočil jsem se od dveří a rozhlédl se po bytě, jako bych se o tom chtěl ujistit. Nejspíš jsem ji měl pozvat na kafe, ale neudělal jsem to.

„Jdeš do práce?“ zeptal jsem se místo toho.

„Jo.“

„Já taky. Musím si pospíšit. Ale poslouchej, až se trošku seberu, což takhle někam vyrazit? Kino či tak.“

Oba dva jsme měli rádi filmy s DeNirem. To byla jediná věc, co jsme měli společnou.

„Bezva. Dej mi vědět.“

„Jasně.“

Když jsem zavřel dveře, hned jsem si začal spílat, že jsem ji nepozval dovnitř. Vypnul jsem počítač a přitom jsem se zachytil pohledem na slabém štůsku papírů ležícím vedle tiskárny. Můj nedokončený román. Začal jsem ho psát více než před rokem, ale nikam to nevedlo. Měl být o spisovateli, z kterého se po bouračce na motorce stane quadriplegik. Za peníze ze zákonného vypořádání si najme krásnou dívku z místní univerzity, aby mu zapisovala věty, které on ústně vytvoří. Ale brzy zjistí, že si jejich znění upravuje sama, a to ještě předtím, než je napíše. A co ho doopravdy odrovná, je zjištění, že ta studentka vládne slovem lépe než on. Nakonec nastane situace, že on sedí v pokoji jako němý a ona píše. On se jenom dívá. Chtěl by ji zabít, uškrtit vlastníma rukama. Ale nemůže s nima pohnout, aby to provedl. Prožívá pravé peklo.

Ta hromádka popsaných listů mě vybízela, abych to zkusil znovu. Nevím, proč jsem ji nechával ležet na stole a nestrčil ji do šuplete k ostatním románům, které jsem začal psát před léty a nikdy je nedokončil. Ale nějak jsem se k tomu nedokázal odhodlat. Myslím, že jsem ji chtěl mít na očích.

# # #

Když jsem dorazil do *Rocky*, byla budova nezvykle prázdná. Kromě redaktora a několika reportérů z ranní směny, které jsem zahlédl v oddělení místních zpráv, jsem nikoho nepotkal. Většina zaměstnanců se začínala trousit až v devět nebo ještě později. Nejprve jsem se zastavil v jídelně na další kávu a potom jsem zaskočil do knihovny, kde jsem si vzal z pultu tlustý balík sjetin z počítače opatřený mým jménem. Podíval jsem se ke stolu Laurie Prineové, abych jí poděkoval osobně, ale také tu ještě nebyla.

Dorazil jsem k nám do redakce a sedl si ke stolu. Kancelář Grega Glenna jsem měl odtamtud jako na dlani. Samozřejmě že tam byl a samozřejmě že telefonoval. Zahájil jsem svůj pracovní den obvyklou rutinou. Pročítal jsem poslední vydání *Rocky* a *Post*, pěkně jedno po druhém. Pokaždé jsem si tuhle činnost, hodnocení obou válčících denverských deníků, patřičně vychutnal. Kdyby si člověk vedl záznamy, za exkluzivní články by bylo nejvíce bodů. Ale ve většině případů se jednalo o stejné příběhy, takže na poli, kde mělo dojít ke skutečné bitvě, šlo spíše o zákopovou válku. Nejdřív jsem si přečetl článek v našich novinách a potom v jejich, abych mohl porovnat, kdo ho lépe stylizoval a kdo měl lepší informace. Ne vždy jsem hlasoval pro *Rocky*. Po pravdě řečeno, většinou jsem byl na straně protivníka. Někteří z mých spolupracovníků byli skuteční tupci a nijak mi nevadilo, když od *Postu* dostali na zadek. Tohle bych ale nikdy nikomu nepřiznal. Soutěžili jsme s druhými novinami, soutěžili jsme mezi sebou. Proto jsem si byl jistý, že když se objevím v redakci, mnoho mých kolegů mě pozorně sleduje. Pro pár mladších reportérů jsem byl něco jako hrdina, který je obdařený talentem, nevyčerpatelnou zásobou příběhů a přesnou trefou. Pro ostatní, o tom nepochybuju, jsem byl patetický pisálek, který se – naprosto nezaslouženě – těší výsadnímu postavení. Přežívající dinosaurus. Nejradši by mě odstřelili. Ale tak už to chodí. Chápal jsem je. Uvazoval bych stejně, kdybych byl na jejich místě.

Denverské noviny byly pro velké deníky, vycházející v New Yorku, Los Angeles, Chicagu a Washingtonu, něco jako krmivo pro žraloky. Už jsem měl dávno být jinde, dokonce jsem před lety odmítl

nabídku nastoupit v *L.A. Times*. Ale než jsem to udělal, použil jsem ji na Glenna jako páku, aby mi konečně přiklepl ten vytoužený revír plný vražd. Myslel si, že mi v *Timesech* nabízejí exponovaný post reportéra, který má na starosti veškeré kriminální dění v Los Angeles. Neřekl jsem mu, že se jedná o místo v příměstské sekci zvané *Valley Edition*. Aby přetrumfl jejich nabídku, navrhl mi, že pokud zůstanu v *Rocky*, stanou se vraždy mým výsadním tématem. Někdy si myslím, že jsem udělal chybu, když jsem na jeho návrh přistoupil. Možná by nebylo tak špatné začít někde jinde něco úplně nového.

V soutěži ranních vydání si naše noviny vedly dobře. Odložil jsem oba výtisky stranou a přitáhl si před sebe balík sjetin z knihovny. Laurie Prineová našla v novinách z východního pobřeží několik článků, které se zabývaly analýzou policejních sebevražd, a celou řadu reportáží týkajících se konkrétních sebevražd po celých Státech. Měla v sobě tolik taktu, že nenatiskla zprávu o smrti mého bratra, otištěnou v *Denver Post*.

Většina rozsáhlejších reportáží zkoumala sebevraždy z úhlu riskantního povolání, které s sebou práce u policie nese. Každý z těch článků začínal popisem sebevraždy konkrétního policisty a posléze přešel do diskuse mezi psychiatry a policejními odborníky na téma, co vede policisty k tomu, že „okusí chuť kulky ze své zbraně“. Ve všech případech se zúčastněné strany shodly na tom, že mezi sebevraždou policisty, pracovním stresem a traumatickou událostí v životě oběti existuje příčinná souvislost.

Ty články pro mě byly velmi cenné, protože experti, které bych pro svůj příběh mohl potřebovat, tam byli uvedeni plnými jmény. A v několika z článků byla zmínka o studii na téma policejní sebevraždy, zpracovávané FBI na popud Nadace pro dodržování zákonnosti ve Washingtonu, D.C. Pečlivě jsem si tuto informaci zaznamenal, protože díky dotyčnému průzkumu se dostanu, ať už prostřednictvím federálního úřadu nebo nadace, k nejnovějším statistickým údajům, které vtisknou mému článku pečeť věrohodnosti a originality.

Zazvonil telefon a ozvala se moje matka. Od pohřbu jsme spolu nemluvili. Po několika úvodních otázkách ohledně mého výletu a jak se komu daří se konečně dostala k jádru věci.

„Riley mně řekla, že chceš psát o Seanovi."

Nebyla to otázka, ale já jsem odpověděl, jako kdyby to byla.

„Ano, chci."

„Proč, Johne?"

Byla jediná, kdo mě oslovoval John.

„Protože musím. Já… nemůžu se tvářit, jako by se to nestalo. Alespoň se musím pokusit to pochopit."

„Když jsi byl malý chlapec, vždycky jsi rozebíral, co ti přišlo do ruky. Pamatuješ se? Na všechny ty hračky, co jsi zničil?"

„O čem to mluvíš, mami? Tohle je –"

„Chci tím jenom říct, že když něco rozebereš, ne vždy se ti to podaří dát zase dohromady. A co ti pak zůstane? Nic, Johnny, nemáš pak nic."

„Vždyť to je nesmysl, mami. Podívej, já tohle musím udělat."

Nemohl jsem pochopit, proč jsem se pokaždé tak rychle rozzlobil, když jsem s ní mluvil.

„Pomyslel jsi někdy, kromě své vlastní osoby, taky na někoho jiného? Víš vůbec, jak tvůj článek v novinách může ranit některé lidi?"

„Myslíš tím tátu? Ale taky mu to může pomoct."

Následovalo dlouhé ticho a já jsem si ji představil, jak sedí za kuchyňským stolem, oči zavřené a telefon u ucha. Otec tam pravděpodobně seděl také, ale netroufal si na to téma se mnou promluvit.

„Nenapadlo vás to někdy?" zeptal jsem se tiše. „Žádného z vás?"

„Ovšem že ne," ozvala se smutně. „Nic jsme netušili."

Další odmlka, po níž učinila poslední pokus.

„Přemýšlej o tom, Johne. Rána se hojí nejlíp, když ji necháš na pokoji."

„Tak jako se Sarah?"

„Co tím myslíš?"

„Nikdy jsi o tom nemluvila… nikdy jsi mi nic neřekla."

„Tohle teď nebudeme rozebírat."

„Vždyť jsi na to měla dvacet let.“

„Nebuď jedovatý, když jde o takové věci.“

„Promiň, nedělám to schválně.“

„Hlavně uvažuj o tom, o co jsem tě požádala.“

„Ano,“ odpověděl jsem, „budu.“

Zavěsila a byla zrovna tak rozzlobená na mě jako já na ni. Netěšilo mě, že nesouhlasí s mým nápadem napsat o Seanovi. Skoro to vypadalo, že ho stále chrání a upřednostňuje. On odešel. Zatímco já jsem tu zůstal.

Narovnal jsem se na židli, abych se mohl přes přepážku oddělující moji kóji rozhlédnout po redakční místnosti. Pomalu se zaplňovala. Glenn se ze své kukaně přesunul do oddělení místních zpráv, kde s vedoucím redaktorem ranní směny debatovali o tom, komu svěřit případ postřeleného gynekologa.

Sklonil jsem se rychle nad desku svého stolu, aby mě nezahlédli a přitom je, nedej bůh, nenapadlo, že bych to mohl být já. Vždycky jsem se vyhýbal tomu, abych zpracovával přejaté zprávy. Z redakce totiž na místo činu nebo katastrofy vyšlou tlupu reportérů, kteří odtamtud telefonují informace, podle nichž musí člověk do uzávěrky listu stvořit poutavý článek. Zároveň musí rozhodnout, které ze svých kolegů uvést v podtitulku jako spoluautory. Tohle chtělo rychlého a zapáleného novináře, ale já už jsem nějak vyhasl. Raději jsem si psal svoje články o vraždách a měl svatý pokoj.

Chvíli jsem zvažoval, jestli bych neměl popadnout materiály z knihovny a zašít se s nimi do jídelny, ale pak jsem se rozhodl nechat to osudu a pustil se zase do čtení. Nejvíc na mě zapůsobil článek, který před pěti měsíci vyšel v *New York Ti*mes. Na tom nebylo nic překvapivého. Newyorské *Timesy* byly v žurnalistice něco jako svatý grál. Absolutní špička. Přečetl jsem si kousek textu a zastrčil jsem článek dospodu s tím, že si ho nechám jako poslední. Poté, co jsem prolétl zbývající materiál, vydal jsem se do jídelny pro další dávku kofeinu a pak jsem se pustil do čtení článku z *Timesů*. Dával jsem si s tím na čas.

Motivem příběhu byly tři zdánlivě spolu nesouvisející sebevraždy newyorských vynikajících policistů během období šesti týdnů. Oběti se navzájem neznaly, ale *všechny se dobrovolně odebraly na*

policejní nebe, abych použil obratu ze článku. Dva z nich se zastřelili vlastní zbraní ve svém vlastním domě, třetí se oběsil v heroinovém doupěti před očima šesti hrůzou zkamenělých feťáků. Dále se článek zevrubně věnoval studii o sebevraždách policistů probíhající jako společný projekt Oddělení behaviorálních věd při FBI v Quantiku a Nadace pro dodržování zákonnosti. Bylo tam uvedeno i jméno ředitele nadace, Nathana Forda, které jsem si hned, jak jsem na něj narazil, poznamenal do bloku. Ford řekl, že projekt se zabývá všemi sebevraždami policistů, které byly během posledních pěti letech oznámeny, a zkoumá jejich podobnost v důvodech, které k nim vedly. Zdůraznil, že průzkum provádějí kvůli tomu, že bylo téměř nemožné určit, co způsobuje stavy deprese u členů policejního sboru, ale jakmile by byla příčina depresí diagnostikována, mohla by být nemoc řádně léčena, pokud by postižený policista vyhledal pomoc. Ford dále uvedl, že cílem studie je utvořit databázi, která bude dále zpracována do příručky, jež by mohla pomoci nadřízeným rozpoznat policisty trpící depresí dříve, než bude pozdě.

Na dokreslení problematiky se autor článku zmínil o rok starém případu z Chicaga, kdy se chtěl policista deprese zbavit, ale přesto se ho nepodařilo zachránit. Když jsem ten příběh četl, sevřel se mi žaludek. Policejní detektiv John Brooks začal navštěvovat psychiatra, protože případ, kterým byl pověřen, ho začínal duševně vyčerpávat. Šlo o únos a vraždu dvanáctiletého chlapce, Bobbyho Smatherse. Dva dny byl nezvěstný, než byly jeho ostatky nalezeny na sněhové závěji poblíž zoo v Lincoln Parku. Byl uškrcen a chybělo mu osm prstů.

Pitva zjistila, že prsty byly odseknuty ještě před smrtí. To spolu se skutečností, že se mu nedařilo určit a dopadnout pachatele, bylo zřejmě víc, než byl Brooks schopen unést.

John Brooks, vysoce uznávaný detektiv, nesl smrt mladého hocha s hnědýma očima neobyčejně těžce.

Poté, co jeho nadřízení a kolegové zjistili, že to ovlivňuje jeho práci, dostal čtyřtýdenní dovolenou a začal docházet na intenzivní psychoterapii k MUDr. Ronaldu Cantorovi, k němuž

byl doporučen psychologem Chicagského policejního departmentu.

Na prvních sezeních, podle dr. Cantora, hovořil Brooks otevřeně o svých suicidálních pocitech a líčil, jak ho v noci pronásledují sny, v nichž mučený chlapec křičí bolestí.

Po dvaceti sezeních absolvovaných během čtyř týdnů dospěl psychiatr k závěru, že se policista může vrátit ke svému zaměstnání a pokračovat ve vyšetřování případu. Detektiv Brooks se bez problémů začlenil do činnosti oddělení a ujal se vyšetřování několika nových případů vražd, které úspěšně vyřešil. Jak se svěřil svým přátelům, jeho noční můry byly pryč. John Brooks, známý pod přízviskem „Johny Hop“, protože svými frenetickými nástupy do akcí připomínal artistu vrhajícího se dolů z visuté hrazdy, dokonce pokračoval v doposud neúspěšném pátrání po vrahovi Bobbyho Smatherse.

Ale někdy, v průběhu studené chicagské zimy, se v něm něco muselo zlomit. 13. března – což byl den, kdy by zavražděný chlapec oslavil třinácté narozeniny – se policista usadil do svého oblíbeného křesla v pracovně, kam se uchyloval, aby se psaním veršů odreagoval od práce v oddělení vražd. Spolkl přinejmenším dvě tablety percocetu, které mu zůstaly po léčbě zranění zad, jež utrpěl před rokem. Do sešitu se svými verši napsal jednu jedinou větu. Potom si dal hlaveň do úst a natáhl kohoutek. Našla ho jeho žena, když se vrátila ze zaměstnání. Smrt Johna Brookse jeho rodinu i přátele zaskočila a vzbudila v nich spoustu otázek. Bylo tu něco, co mohli udělat? Přehlédli snad nějaké známky v jeho chování? Jeho psychiatr Ronald Cantor jen vědoucně pokyvoval hlavou, když mu během interview v jeho ordinaci byla položena otázka, zda na tyto znepokojující otázky existují odpovědi.

„Vědomí je zvláštní, nepředvídatelná a někdy úděsná věc,“ prohlásil. „Myslel jsem si, že John s mojí pomocí na sobě skutečně zapracoval. Ale, jak je vidět, ještě to nestačilo.“

Ať už Johna Brookse pronásledovalo cokoliv, zůstalo to nevyřešenou záhadou. Dokonce i věta, kterou po sobě zanechal napsanou v zápisníku, působí jako hádanka. Vrhá jen málo

světla na jeho vnitřní svět i na příčinu, která ho dohnala k tomu, že proti sobě obrátil zbraň.

„Tou branou úsvitu v temnotě tušenou“, zněla jeho poslední slova. Citovaný verš nebyl jeho vlastní. Pan Brooks si ho vypůjčil od Edgara Allana Poea. Ve své básni *Zakletý palác,* která se původně objevila v jedné z jeho nejznámějších povídek *Zkáza domu Usherů*, básník napsal:

Když jako řeky proud propastí příšernou
obludné přeludy ženou se pryč,
tou branou úsvitu v temnotě tušenou,
chechot jim ze rtů zní – leč nikdy už smích.

Co tato věta pro Johna Brookse znamenala, není zřejmé, ale každopádně dokazuje, že jeho poslední čin nese známky hluboké deprese.

V současné době zůstává vražda Bobbyho Smatherse stále nevyřešena. V oddělení vražd, kde Brooks na případu pracoval a kde jeho kolegové i nadále v pátrání pokračují, jsme se dozvěděli, že teď je třeba najít spravedlnost pro dvě oběti.

„Podle mého názoru jde o dvojnásobnou vraždu,“ řekl nám Lawrence Washington, detektiv, který s Brooksem u policie začínal, a v oddělení vražd tvořili jeden tým. „Ten, kdo zavraždil toho Smathersovic chlapce, oddělal i Johnyho Hopa. A nikdo mě nepřesvědčí, že tomu tak není.“

Opřel jsem se vzadu o židli a rozhlédl se po redakci. Nikdo se na mě nedíval. Znovu jsem se sklonil k textu článku a přečetl si jeho závěr. Byl jsem jak omráčen. Téměř jako té noci, když pro mě přišli Wexler se St. Louisem. Cítil jsem jak mi tluče srdce, a vnitřnosti se mi svírají bolestí. Pořád jsem upíral oči na jméno v názvu Poeovy povídky. Usher. Četl jsem ji na střední škole a potom znovu na vysoké. Znal jsem ten příběh. I charakter hlavní postavy. Roderick Usher. Otevřel jsem svůj poznámkový blok a podíval se na pár poznámek, které jsem si tam v rychlosti naškrábl, když jsem včera

odešel od Wexlera. To jméno tam bylo. Sean ho napsal do denních záznamů. Byl to jeho poslední zápis.

RUSHER

Vyťukal jsem číslo do knihovny a vyžádal si Laurii Prineovou.

„Laurie, tady je –“

„Jack. Ano, já vím.“

„Podívej se, potřebuju nutně něco vyhledat. Tedy nevím, jak se dostat –“

„Co to má být, Jacku?“

„Edgar Allan Poe. Máš o něm něco?“

„Jistě. Máme tu spoustu výtahů z jeho biografií. Můžu ti –“

„Myslel jsem spíš jeho povídky nebo třeba sebrané spisy. Konkrétně sháním *Zkázu domu Usherů*. A promiň, že jsem ti skočil do řeči.“

„Nic se nestalo. Hm, nevím, jestli bychom tu mohli mít něco z jeho prací. Jak už jsem říkala, většinou jsou to samý životopisný informace. Můžu se na to kouknout. Ale řekla bych, že každý knihkupectví tady v okolí nabízí Poeovy sbírky, pokud tady nic nemáme.“

„Fajn, díky. Skočím si naproti k Tattered Cover.“

Už jsem chtěl položit telefon, když jsem z něj zaslechl své jméno.

„Ano?“

„Něco mě ještě napadlo. Jestli si potřebuješ vyhledat nějakou větu či úryvek, máme tady spoustu citátů na CD-ROMech. Ve chvilce ti je můžu poslat.“

„Dobře, zkus to.“

Položila telefon a mě se zdálo, že čekám celou věčnost. Znovu jsem si přečetl konec článku v *Timesech*. Nápad, který se mi honil hlavou, vypadal jako zoufalý pokus, ale to, že můj bratr i John Brooks zemřeli za podobných okolností, právě tak jako náhodná shoda jmen Roderick Usher a RUSHER, jsem nemohl ignorovat.

„Tak jo, Jacku,“ ozvala se Laurie. „Jenom jsem prošla naše indexy. Nemáme žádný knihy, co by obsahovaly kompletní Poeovy práce. Mám tady disk s poezií, tak to můžeme zkusit. Co z toho chceš?“

„Měla by tam být báseň s názvem *Zakletý palác*, a ta je z povídky *Zánik domu Usherů*. Můžeš ji najít?“

Neodpověděla. Slyšel jsem, jak ťuká do kláves.

„Jo, je tady, tedy přesněji řečeno tři stránky vybraných citátů z povídky a básně.“

„Fajn. Teď se podívej, jestli najdeš větu *Mimo prostor, mimo čas.*“

„Mimo prostor. Mimo čas.“

„Správně. Ale neznám interpunkci.“

„To nevadí.“

Psala na klávesnici.

„Ne, to není –“

„Kruci!“

Nevím, proč jsem najednou tak vybouchl. Okamžitě jsem toho litoval.

„Ale Jacku, to je citát z jiný básně.“

„Cože? Od Poea?“

„Ano. Jmenuje se *Země snů*. Mám ti ji přečíst? Je tady celá strofa.“

„Jo, čti.“

„No, nejsem moc dobrý recitátor, ale zkusím to.

Roklinou neznámou sám a sám
šepotem zlomocných andělů štván,
kde Eidolon tajemný jménem NOC
z černého trůnu šíří svou moc,
já vydal se – a rád
z ultima Thule, když skončil máj,
z těch drsných končin, v nichž zhasl jas,
tam mimo PROSTOR – mimo ČAS.

To je všechno. Ještě je tu poznámka od editora. Říká se v ní, že Eidolon znamená fantom a ultima Thule bájný ostrov, kde je konec světa.“

Nic jsem na to neřekl. Seděl jsem úplně ztuhlý.

„Jacku?“

„Přečti mi to znovu. Pomaleji, prosím.“

Zapsal jsem si znění veršů do bloku. Mohl jsem požádat Laurii, aby mi je vytiskla a potom si pro ně dojít, ale nechtěl jsem se ani

pohnout. Chtěl jsem, alespoň krátkou chviličku, být s tímhle úplně sám. Potřeboval jsem to.

„Co se děje, Jacku?“ zeptala se, když dočetla. „Zdá se, že tě to pořádně rozrušilo. Nějaká bomba?“

„Ještě nevím. Už musím končit.“

Zavěsil jsem.

V tom okamžiku mě zalilo horko a zahltil pocit úzkosti. Stěny redakční místnosti se na mě řítily a svíraly mě mezi sebou. Srdce mi poplašeně tlouklo. Hlavou mi probleskla představa mého bratra v autě.

Když jsem přišel do Glennovy kanceláře, právě telefonoval. Sedl jsem si naproti němu. Ukázal mi ke dveřím a kývnutím naznačil, že chce, abych počkal venku, než hovor dokončí. Zůstal jsem sedět. Zopakoval své gesto, ale já odmítavě zakroutil hlavou.

„Poslouchejte, něco se tu děje,“ řekl do telefonu. „Nemohl bych vám zavolat později? Výborně. Tak zatím.“

Zavěsil.

„Co to má –“

„Musím jet do Chicaga,“ vyhrkl jsem. „Dneska. A potom do Washingtonu, a ještě možná do Virginie, konkrétně do Quantika. Na FBI.“

# # #

Glenna jsem svou teorií příliš nenadchl.

„Mimo prostor? Mimo čas? No tak, Jacku, to je přece myšlenka, která proběhne hlavou spoustě lidí, co uvažujou o sebevraždě nebo ji skutečně spáchají. Ten tvůj objev, že jedna věta je z básně, kterou nějaký morbidní chlápek napsal před sto padesáti lety, a že ten druhý policista po sobě nechal citát z jeho jiné básně, mezi těmi případy nedokazuje žádnou spojitost, ale jen to, že jde o nahodilou podobnost.“

„A co Rusher a Roderick Usher? Myslíš, že to spolu taky nesouvisí? Takže my tady máme trojnásobnou ‚nahodilou podobnost‘ a ty řekneš, že je zbytečné se tím zabývat.“

„Já jsem neřekl, že je to zbytečné.“ Glennův hlas vylétl do výšky signalizující stupeň jeho rozhořčení. „Samozřejmě, že se tím budem zabývat. Sedni si k telefonu a začni to ověřovat. Ale ne že tě pošlu na zájezd po celých Státech jen kvůli tomu, co jsi mi teď předložil.“

Otočil se na židli a pohlédl na monitor, jestli mu nepřišly nějaké vzkazy. Žádné nebyly. Obrátil se zase ke mně.

„A motiv?“

„Prosím?“

„No, kdo by chtěl zabít tvého bratra a toho detektiva v Chicagu? To nedává smysl. A vůbec – jak je možné, že to samotným policajtům uteklo?“

„Nevím.“

„Takže, ty jsi včera na policii strávil celý den a zabýval se tím případem. Najednou zjistíš, že v té teorii sebevraždy je pořádná díra. Ty si fakt myslíš, že někdo spáchá vraždu a pak se jen tak jednoduše vypaří? A jak to, že včera jsi se nechal přesvědčit, že jde o sebevraždu? Poslal jsi mi vzkaz, kde jsi mi to potvrdil. A můžeš mi vysvětlit, proč tomu policajti tak skálopevně věří?“

„Zatím na to neznám odpovědi. To je právě důvod, proč chci jet do Chicaga a potom do Qyantika.“

„Podívej, Jacku, máš tady pěkné, teplé místečko. Ani ti nebudu říkat, kolikrát už se na mě obrátili tvoji kolegové reportéři, že by o něj měli také zájem. Ty –“

„Kdo?“

„Cože?“

„Kdo chce moje místo?“

„Na tom nezáleží. To není téma, které s tebou chci probírat. Teď jde o něco jiného. Ty tady máš dobrou pozici a po Coloradu si můžeš cestovat, jak a kdy se ti zachce. Ale tenhle tvůj výlet, ten už bych si musel nechat schválit od vydavatele. Mám tady redakci plnou reportérů, co by chtěli, alespoň občas, vyrazit za příběhem, na kterém dělají. Rád bych jim to dopřál. Pro novináře je to dobrá motivace. Ale ekonomicky na tom nejsme nejlíp a já nemůžu odkývat každou cestu, kterou mi kdo navrhne.“

Nesnášel jsem tahle kázání a pochyboval jsem, že by se *Neff and Neighbors*, tedy naše vydavatelství, vůbec zajímalo o to, kam a na

jak dlouho Glenn koho pošle, pokud dostanou pořádný trhák. A tím by se můj příběh rozhodně stal. Glenn měl jen plnou hubu nejapných výmluv a moc dobře to věděl.

„Chápu. Vezmu si tedy dovolenou a pustím se do toho na vlastní pěst."

„Už jsi si ji vybral po pohřbu. Kromě toho si nemůžeš jezdit po různých institucích a prohlašovat, že jsi z *Rocky Mountain News*, když nemáš naše pověření."

„Což takhle neplacené volno? Včera jsi mi navrhl, že kdybych nějaké potřeboval, že to nějak uděláš."

„Chtěl jsem ti dopřát čas, aby ses vzpamatoval z toho, co tě potkalo, a ne abys poletoval z jednoho státu do druhého. A navíc – víš jaká platí pravidla, když má někdo neplacené volno. Ztrácí nárok na svoji dosavadní pozici. Vezmi si ho – a až se vrátíš, už tu svou vyhřátou židličku tady mít nemusíš."

V tu chvíli jsem chtěl dát výpověď, ale neměl jsem na to dost odvahy a zároveň jsem si uvědomoval, že bez novin bych nic nesvedl. Potřeboval jsem vystupovat jménem nějaké mediální instituce, abych získal přístup k informacím policie, FBI i všech ostatních, kteří měli s mým záměrem něco společného. Bez svého průkazu novináře bych byl jen bratr někoho, kdo spáchal sebevraždu, a s nímž se nikdo nemusí bavit.

„Potřebuju víc, než teď máš v ruce, abych to mohl zdůvodnit, Jacku," pokračoval Glenn. „Nemůžeme si dovolit nákladné ‚lovecké' výpravy, když vlastně nevíme, jestli neulovíme jen nějakou kachnu. Potřebujeme důkazy. Když je získáš, možná ti na to Chicago kývnu. Ale co se týká nadace ve Washingtonu a federálního úřadu ve Virginii, to přece můžeš zmáknout po telefonu. Jestli ne, můžu požádat někoho v naší redakci ve Washingtonu, aby se tam toho ujal."

„Je to můj příběh, příběh mého bratra. Ten přece nemůžeš dát někomu cizímu."

Zvedl ruce v uklidňujícím gestu. Věděl, že s takovým návrhem opravdu trochu přestřelil.

„Tak zvedni laskavě sluchátko a koukej mi co nejdřív říct, co jsi zjistil."

„Probůh, ty mě snad vůbec neposloucháš. Pořád jen zdůrazňuješ, že bez důkazů mě nemůžeš nikam poslat. Ale já tam musím odjet, abych je získal.“

# # #

Hned jak jsem se usadil ke svému stolu, otevřel jsem si v počítači nový soubor a začal psát všechno, co jsem věděl o smrti Theresy Loftonové a mého bratra. Uvedl jsem každý detail, který jsem si ze spisů pamatoval. Když zvonil telefon, nezvedal jsem ho. Jenom jsem psal. Věděl jsem, že musím začít s přehledem stávajících informací. Potom budu moct zpochybnit, že v případě mého bratra jde o sebevraždu. Glenn mi nechá nakonec volnou ruku. Přinutím policii, aby znovu otevřela Seanův případ, vydám se do Chicaga. Sice šéf říkal, že D.C. nepřichází v úvahu, ale mě bylo jasné, že jestli se dostanu do Chicaga, měl bych se dostat i do Washingtonu.

Jak jsem psal, před očima se mi začal objevovat snímek mého bratra. Ta neživá, technicky sterilní fotografie z místa činu mě čím dál víc pronásledovala. Proto jsem uvěřil nemožnému. Já jsem ho nechal bez pomoci a teď jsem to musel napravit. Ten mrtvý člověk v autě byl můj bratr, moje dvojče. Byl jsem to já.

Kapitola 9

Skončil jsem se čtyřmi stránkami poznámek, které jsem si po hodině přemýšlení shrnul do šesti stručných otázek, na něž je třeba najít odpověď. Protože jsem posuzoval Seanův případ z opačného úhlu pohledu, tedy jako vraždu a ne sebevraždu, a zjistil jsem, že se mi podařilo objevit skutečnosti, které pravděpodobně policistům unikly. Jejich handicap spočíval v tom, že věřili, a proto také přijali jako daný fakt, že se můj bratr zastřelil. Znali Seana a věděli, jak moc se kvůli případu Theresy Loftonové trápil. Anebo v jejich závěrech sehrálo svou roli to, co policisté u svých kolegů předpokládají. Že už viděli takové množství mrtvých lidí, že je spíše překvapivé, že většina z nich se ještě nezabila. Když jsem tedy prověřil všechny známé informace objektivníma očima, odhalil jsem věci, které policistům zůstaly utajeny.

Znovu jsem si prostudoval seznam napsaný v poznámkovém bloku.

Pena:	jeho ruce?
	za jakou dobu?
Wexler/Scalari:	vůz?
	topení?
	zámky?
Riley:	rukavice?

Napadlo mi, že Riley se můžu zeptat telefonicky. Vyťukal jsem číslo a už jsem skoro chtěl zavěsit, když po šestém zazvonění zvedla sluchátko.

„Riley? Tady Jack. Nevolám zrovna ve špatnou dobu?“

„Je snad někdy dobrá?“

Znělo to, jako když si bolest utišuje pitím.

„Nechceš, abych přijel, Riley? Hned můžu vyrazit.“

„Ne, Jacku, neplaš se, nic mi není. Jenom je mi někdy strašně smutno. Pořád na něj musím myslet, víš?“

„Ano, taky na něj myslím.“

„Tak proč jsi za ním nezašel dřív, než odjel k tomu jezeru a… promiň, omlouvám se, neměla bych teď tyhle věci vytahovat.“

Chvíli jsem mlčel.

„Nevím, Riles. Nějak jsme se chytli. Řekl jsem mu něco, co jsem neměl. A on mě také. Nejspíš jsme procházeli jakýmsi obdobím vzájemného odcizení… Udělal to dřív, než jsem se k němu stačil vrátit.“

Uvědomil jsem si, že jsem ji po dlouhé době oslovil Riles. Jestlipak to vůbec postřehla?

„Kvůli čemu jste se nepohodli? Kvůli tomu děvčeti, co ho našli ve dvou kusech?“

„Proč to říkáš? Mluvil s tebou o tom?“

„Ne, jenom si domýšlím. Pěkně mu zalezla pod kůži, tak proč ne i tobě? Nic jiného jsem tím nemyslela.“

„Riley, neměla bys – Podívej, když se v tom takhle patláš, je to ještě horší. Radši se snaž myslet na něco příjemného.“

Téměř jsem podlehl pokušení svěřit se jí se svým plánem. Rád bych jí nabídl něco, co by jí usnadnilo snášet tu strašnou ztrátu. Ale to bylo ještě předčasné.

„Moc mi to nejde.“

„Já vím, Riley, promiň. Nevím, co bych ti řekl.“

Na lince mezi námi bylo dlouho ticho. Neslyšel jsem v pozadí žádný šum. Hudbu, televizi, nic. Napadlo mi, jak asi tráví v domě své osamělé dny.

„Dneska mi volala máti. Prý se od tebe dověděla, co chci udělat.“

„Jo, myslela jsem, že by o tom měla vědět.“

Nic jsem neřekl.

„Proč jsi vlastně volal, Jacku?“ zeptala se konečně.

„Potřebuju se na něco zeptat. Asi si budeš myslet, že mluvím z cesty, ale zkrátka – nevrátili ti policajti Seanovy rukavice? Nebo neukázali ti je?“

„Jeho rukavice?“

„Ty, co měl ten den.“

„Ne, nedostala jsem je. A nikdo se mě na ně neptal.“

„A mohla bys mi říct, jaké byly?“

„Kožený. Proč?“

„No, jenom si tak pohrávám s jednou myšlenkou. Jakmile to dám dohromady, všechno ti povím. Jakou měly barvu? Černou?“

„Ano. Byly z černý kůže. Myslím, že uvnitř byla kožešina.“

Popis, který mi dala, přesně odpovídal rukavicím, které jsem viděl na fotkách z místa činu. Zatím jsem tím nic nesledoval. Jen jsem chtěl mít zodpovězenou první otázku, abych měl alespoň jeden bod v kapse.

Ještě chvíli jsme si povídali a já jsem se jí zeptal, jestli by se mnou nešla na večeři, protože mám dneska cestu do Boulderu, ale ona odmítla. Potom jsme zavěsili. Měl jsem o ni strach a mohl jsem jenom doufat, že ji náš rozhovor – alespoň nějaký lidský kontakt – zvedl trochu náladu. Stejně jsem ji zamýšlel navštívit, jen co zvládnu všechno, co jsem si naplánoval.

# # #

Projížděl jsem Boulderem a viděl jsem, jak se nad vrcholky Flatirons tvoří sněhové mraky. Protože jsem tady vyrostl, bylo mi víc než jasné, že jakmile se ty mraky dají do pohybu, strhne se chumelenice coby dup. Mohl jsem jen doufat, že mám ve výbavě vozu řetězy, ale dost jsem o tom pochyboval.

Když jsem dorazil k Medvědímu jezeru, Pena stál před služební chatou zabraný do rozhovoru se skupinou běžkařů, kteří projížděli kolem. Zatímco jsem čekal, až bude sám, vydal jsem se k jezeru. Na jeho zamrzlé hladině jsem spatřil několik míst, kde lidé odhrabali sněhovou pokrývku až k samému ledu. Opatrně jsem kráčel dál od břehu, díval se na ta ledová, modročerná okna v bílém sněhu a představoval jsem si, jaká je pod nimi hloubka. Cítil jsem svíravý pocit kolem žaludku. Před dvaceti lety, tady na tomhle jezeře, sklouzla moje sestra pod led a utopila se. A před pár týdny, ani ne padesát metrů odtud, umře v autě můj bratr. Když jsem se díval na černý led, vzpomněl jsem si, že jednou jsem někde slyšel, jak některé ryby v jezeře přes zimu zmrznou, ale když na jaře začne led roztávat,

tak se jednoduše probudí a vymrští se zpátky do vody. Rád bych věděl, co je na tom pravdy, a litoval jsem, proč na tom lidi nejsou tak jako ryby.

„Zase vy.“

Otočil jsem se a uviděl Pěnu.

„Už je to tak. Omlouvám se, že vás pořád otravuju. Ale mám ještě pár otázek.“

„Mně to vůbec nevadí. Spíš mě mrzí, že jsem nemohl podniknout něco předtím, víte? Třeba si ho dřív všimnout, hned když tu zaparkoval, kouknout se, jestli nepotřebuje pomoc nebo tak něco.“

Vydali jsme se zpátky k chatě.

„Nevím, jestli by se tenkrát dalo ještě něco udělat,“ prohodil jsem, jen abych něco řekl.

„Tak na co se chcete zeptat?“

Otevřel jsem poznámkový blok.

„Hm, nejdřív ze všeho, když jste přiběhl k autu, viděl jste jeho ruce? Vjaké byly poloze?“

Pokračoval mlčky v chůzi. Zřejmě se snažil vybavit si tu scénu před očima.

„Víte,“ ozval se po chvíli, „myslím, že jsem se jich všimnul. Protože když jsem běžel k autu a viděl, že je tam sám, hned mě napadlo, že se zastřelil. Takže jsem si naprosto jistej, že jsem se mu podíval na ruce, jestli nedrží zbraň.“

„A držel?“

„Ne. Uviděl jsem ji na vedlejším sedadle. Musela tam spadnout.“

„Nepamatujete se, jestli měl rukavice, když jste se na něj díval?“

„Rukavice… rukavice,“ opakoval, jako by se snažil vydolovat odpověď z hlubin své paměti. Promluvil teprve po další dlouhé odmlce. „Vlastně nevím. Nevidím ten obraz před sebou. Co o tom říká policie?“

„No, snažím se zjistit, co si o tom pamatujete vy osobně?“

„Nějak si to nemůžu vybavit. Omlouvám se.“

„Kdyby vám policie navrhla, abyste podstoupil hypnózu, souhlasil byste? Mohli by ve vás tu představu vyvolat.“

„Jako mě zhypnotizovat? Oni tohle dělaj?“

„Někdy ano. Když je to důležité.“

„No, jestli je to důležitý, tak proč ne.“

Stáli jsme před jeho chatou. Pohled jsem upíral na svoje tempo, zaparkované přesně na místě, kde tehdy stálo bílé caprice mého bratra.

„Další věc, na kterou jsem se chtěl zeptat, se týká časových údajů. V policejní zprávě se říká, že od chvíle, kdy jste uslyšel výstřel, uplynulo pouhých pět vteřin, než jste spatřil auto. A během těch pěti vteřin není možné, aby někdo doběhl od auta k lesu, aniž byste ho viděl.“

„Přesně tak. To by musel bejt neviditelnej.“

„Fajn, ale co potom?“

„Po čem jako?“

„Potom, když jste dorazil na parkoviště a viděl jste, že se ten člověk zastřelil. Řekl jste mně, že jste běžel zpátky do chajdy a měl jste dva telefony. Ano?“

„Správně. Na devětsetjedenáctku a mýmu šéfovi.“

„Takže jste byl uvnitř chaty a auto jste neviděl, nemýlím se, že jo?“

„Přesně tak.“

„Jak dlouho to trvalo?“

Pena pokýval hlavou, zřejmě pochopil, kam směřuju.

„Ale na tom nezáleží, protože on byl v autě sám.“

„Já vím, ale stejně mi to odpovězte. Jak dlouho?“

Pokrčil rameny, jako by mě chtěl poslat k čertu, a mlčky vešel do chaty. U stolu se zastavil a pohybem ruky naznačil, jako když zvedá telefon.

„Na tísňovým volání to hned zvedli. To byl fakt fofr. Vzali si mý jméno a tak a to chvíli trvalo. Potom jsem měl ten druhý hovor – chtěl jsem k telefonu Douga Paquina, to je můj šéf. Řekl jsem jim, že je to naléhavý a oni mě hned spojili. Když se mi ozval, tak jsem mu rychle vylíčil, co se stalo a on mi přikázal, abych se tam vrátil a měl ten auťák na očích, než se objeví policie. To bylo všechno. Pak jsem šel nazpátek.“

Zvážil jsem všechny jeho údaje a došel jsem k závěru, že mohl být uvnitř nejméně třicet vteřin.

„Když jste poprvé doběhl k autu, zkusil jste, jestli jsou odemčená dvířka?“

„Jenom u řidiče. Ale byly zamčený všechny.“

„Jak to víte?“

„Když dorazili policajti, tak je zkoušeli a žádný nebyly otevřený. Museli použít takový to tenký páčidlo, aby nadzvedli zámek.“

Přikývl jsem a pokračoval v otázkách.

„A co zadní sedadlo? Včera jste se zmiňoval o tom, že okénka byla zamlžená. Přitiskl jste obličej až ke sklu a podíval se přímo na zadní sedadlo? Dolů na podlahu?“

Penna hned pochopil, na co se ptám. Chvíli přemýšlel, ale pak zavrtěl hlavou.

„Ne, dozadu jsem se nekoukal. Zkrátka jsem myslel, že je tam sám.“

„Dávali vám detektivové tyhle otázky?“

„Ne, vůbec. Už je mi jasný, kam míříte.“

Přikývl jsem.

„Jedna poslední věc. Když jste zavolal na devět set jedenáct, řekl jste, že někdo spáchal sebevraždu nebo že je tam zastřelený člověk?“

„Já… ehm… no, že někdo přijel na parkoviště a zastřelil se tam. Přesně takhle. Musej to mít na magneťáku, ne?“

„Nejspíš ano. Mockrát vám děkuju.“

Otočil jsem se ke svému autu právě v okamžiku, kdy se začaly snášet první sněhové vločky. Za mnou se ozval Pena.

„Co bude s tou hypnózou?“

„Jestli ji budou vyžadovat, zavolají vám.“

Než jsem si sedl do vozu, prohlédl jsem si kufr. Žádné řetězy tam nebyly.

Při zpáteční jízdě Boulderem jsem se zastavil v knihkupectví s dostatečně výstižným názvem *The Rue Morgue* a vybral si tlustý svazek obsahující kompletní sbírku povídek a básní Edgara Allana Poea. Měl jsem v úmyslu, že si je večer přečtu. Celou cestu do Denveru jsem se snažil zasadit Penovy odpovědi do teorie, kterou jsem si vypracoval. Ale ať jsem je probíral ze všech stran, nenašel jsem nic, co by podpořilo moje přesvědčení.

Když jsem přišel na policii, v kanceláři ÚZV mi oznámili, že Scalari je mimo budovu, tak jsem se přesunul do oddělení vražd a našel jsem Wexlera sedět za stolem. St. Louise jsem nikde poblíž nezahlédl.

„A kruci," přivítal mě Wexler. „Přišel jste mi zase dát přes držku?"

„Ne," mrkl jsem na něj. „Jen jestli se k tomu nechystáte vy?"

„Záleží na tom, co ze mě chcete vytáhnout."

„Kde je Seanovo auto? Už je zase v provozu?"

„Co tohle má bejt, Jacku? To nemůžete alespoň připustit možnost, že víme, jak se vede vyšetřování?"

Rozzlobeně praštil perem, které držel v ruce, do koše na odpadky postaveném v rohu místnosti. Když si uvědomil, co udělal, vstal a vyndal ho.

„Podívejte, nechci vás nějak shazovat nebo dělat problémy," pokračoval jsem klidným tónem. „Jen si snažím srovnat si v hlavě pár otázek, a čím víc se o to snažím, tím víc jich tam mám."

„Jako který?"

Pověděl jsem mu o své návštěvě u Pěny a viděl jsem, jak s ním začíná lomcovat vztek. Krev se mu nahrnula do tváře a svaly na lících se mu slabě chvěly.

„Poslouchejte, vy jste ten případ už zavřeli. To, že jsem mluvil s Pěnou, není žádný zločin. Kromě toho vám nebo Scalarimu nebo někomu jinému něco uteklo. Víc než půl minuty neměl to auto v dohledu, když telefonoval z kanceláře."

„A to jako znamená co?"

„Vy jste se zaměřili jenom na dobu, než strážce to auto uviděl. Pět vteřin, nikdo nemůže utéct. Případ je uzavřený, jasná sebevražda. Ale Pena mi řekl, že skla byla zapocená. Musela být, když se na ně dal napsat ten vzkaz. A on se na zadní sedadla nekoukl, ani na podlahu. Potom na třicet vteřin odejde. Někdo by mohl být schovaný vzadu, vyskočit a doběhnout do lesa dřív, než Pena dotelefonuje. Takhle se to klidně mohlo stát."

„Nejste padlej na hlavu? Co ta věta na rozloučenou? Co zbytky střelnýho prachu na rukavici?"

„Ten vzkaz na předním skle mohl napsat kdokoliv. A rukavici mohl mít na ruce vrah. Potom si ji sundal a navlékl Seanovi. Třicet

vteřin je dlouhá doba. Možná byla i o něco delší. Pravděpodobně ano. Měl dva hovory, Wexi.“

„To jsou samý kdyby. Pachatel se přece nemohl spolíhat na to, že mu Pena dopřeje tolik času.“

„Možná že ne. Možná, že kdyby mu ho nedopřál, jednoduše by se Pěny zbavil. Vy byste potom došli k závěru, že Sean nejdřív zastřelil strážce a potom sebe.“

„To je tedy kravina, Jacku. Měl jsem toho vašeho bráchu, do prdele, rád, jako by to byl můj vlastní. Myslíte si, že bych si nepřál věřit jiný verzi, než že si vpálil do tý svý dubový palice nějakou pitomou kulku?“

„Můžu se vás na něco zeptat? Kde jste byl, když jste se to o Seanovi dověděl?“

„Tady, u stolu. Proč?“

„Kdo vám to řekl? Zavolali vám to?“

„Jo, kapitán. Ze správy parku telefonovali strážní směně a jejich kapitán zavolal našemu.“

„Co vám řekl? Doslova.“

Wexler zaváhal, snažil se vzpomenout.

„Nepamatuju se. Zkrátka mi oznámil, že Mac je po smrti.“

„Přesně takhle? Neřekl třeba, že se zastřelil?“

„Nevím, možná že jo. O co jde?“

„Když Pena zavolal na devět set jedenáct, řekl, že Sean se zastřelil. Tím tuhle teorii uvedl do pohybu. Vy jste se vydali na místo činu s tím, že jde o sebevraždu, a našli jste pro ni patřičné důkazy. Jako jednotlivé díly skládanky přesně zapadaly do obrázku, který už jste měli v hlavě, než jste tam přišli. Všichni jste věděli, co s ním udělal případ Loftonové. Sledujete, co říkám? Každý z vás už a priori téhle verzi věřil. I mě jste o ní přesvědčovali, když jsme té noci jeli do Boulderu.“

„Pěknej blábol, Jacku. A já mám spoustu práce. Pro to, co mi tu vykládáte, neexistuje jedinej důkaz a já nemám čas zabejvat se nějakejma hovadskejma teoriema někoho, kdo není schopnej smířit se s tím, jak se věci mají.“

Mlčel jsem a čekal, až trochu vychladne.

„Tak kde je to auto, Wexi? Když jste si tak jistý, tak mi ho ukažte. Vím, jak vám tu svoji ‚hovadskou teorii' můžu dokázat."

Wexler kupodivu nevyletěl. Myslím, že zvažoval, jestli se v tom má vůbec angažovat. Když mi Seanův vůz ukáže, dá tím vlastně najevo, že mu přeci jen hryže v mysli ždibeček pochybností.

„Stojí dole na dvoře," řekl konečně. „Každej den se na něj musím, kurva, dívat, když jdu do práce."

„Je pořád ve stejném stavu, jako když jste ho našli?"

„Jo, naprosto. Je zapečetěný. Pokaždý, když jdu přes dvůr, tak musím koukat na to, jak jsou skla celý od krve."

„Pojďte se na něj podívat, Wexi. Myslím, že existuje způsob, jak vás přesvědčím."

# # #

Sněhová vánice už stačila z Boulderu dorazit sem. Dole na dvoře si u správce vozového parku vyzvedl Wexler klíčky od Seanova vozu. Také si zkontroloval správcovy zápisy, aby zjistil, zda si někdo kromě vyšetřovatelů nebral klíčky a nelezl dovnitř. Nikdo o vůz neprojevil zájem. Byl ve stejném stavu, jako když ho sem přitáhli.

„Čekají na vyjádření z kanceláře náčelníka, aby ho mohli poslat vyčistit. Víte, že existujou firmy, co se specializujou na úklid domů a aut, v kterejch byl někdo zabitej? Parádní džob, co?"

To, že byl Wexler neobvykle upovídaný, nejspíš měla na svědomí jeho vzrůstající nervozita. Došli jsme k vozu a jen jsme tam stáli a dívali se na něj. Kolem nás v poryvech větru kroužily sněhové vločky. Krev, která se rozcákla na postranním okénku za řidičem, už dávno zaschla a zbarvila se do tmavě hněda.

„Až to otevřem, čeká nás tam pěknej puch," poznamenal Wexler. „Panebože, nechce se mi věřit, že jsem se k něčemu takovýmu nechal zblbnout. Aspoň mi řekněte předem, o co kráčí, jinak v tom s váma nejedu."

Přikývl jsem.

„Dobře. Chci se podívat na dvě věci. Jestli je topení nastavené na nejvyšší teplotu a jestli jsou zadní dvířka uzamčena bezpečnostním zámkem nebo ne."

„A proč, proboha?“

„Skla byla zapocená a byla zima, ale zase ne tolik. Na fotografiích jsem viděl, že Sean byl dost nabalený. Měl na sobě teplou bundu. Nepotřeboval mít topení puštěné naplno. Ale jak jinak by se okénka zapotila, kdyby tam parkoval s vypnutým motorem?“

„Nevím –“

„Jen si vzpomeňte, Wexi, jak snadno se v autě udělá pára. Sean mi jednou vyprávěl, jak jste vy dva drželi hlídku před domem nějakého chlápka, kterého jste sledovali, ale ztratili jste ho, protože jste kvůli zamlženým okénkům vůbec neviděli, že vyšel z domu.“

„Řeči. Bylo to týden po Super Bowl a my jsme probírali, že ti zatracení Broncos zase prohráli, a protože jsme furt žvanili, tak se vzduch ohříval a srážel se na skle.“

„Jo, ale pokud vím, vážený detektive, můj brácha netrpěl samomluvou. Takže pokud je topení vypnuté a okna zapocená natolik, že se dá na ně psát, myslím si, že tam s ním někdo musel být. Povídali si.“

„Tak tomuhle říkám střelba naslepo. Tohle přece nic nedokazuje. A co ten zámek?“

Zasvětil jsem ho do své teorie.

„Někdo je uvnitř se Seanem. Nějak se zmocní Seanovy zbraně. Možná, že si přinese svou vlastní a Seana odzbrojí. Taky mu poručí, aby mu dal rukavice. Sean poslechne. Pachatel si natáhne rukavice a zastřelí Seana jeho vlastní zbraní. Potom si vleze dozadu a schová se na podlahu. Čeká, až přijde Pena, a jakmile odejde, nakloní se přes přední sedadla a natáhne rukavice Seanovi na ruce – to je ten váš důkaz se známkami po výstřelu. Rychle vystoupí zadními dvířky, zabouchne je a rozběhne se do lesa. Stopy nejsou vidět, protože je parkoviště čerstvě shrabané. Stačí zmizet dřív, než se Pena objeví, aby na rozkaz svého šéfa hlídal Seanovo auto.“

Wexler chvíli mlčel, musel si všechno srovnat v hlavě.

„Tak jo, tohle je teorie,“ řekl konečně. „Teď to prokažte.“

„Víte, jaký byl můj bratr. Pracoval jste s ním. A jaké že platí pravidlo pro bezpečnostní zámek? Vždycky ho mít zamknutý. Správně? Žádné průšvihy se zadrženými. Nikdo se nedostane ven. Pokud nevezete právě vězně, ale někoho jiného, klidně mu můžete

dvířka odjistit. Tak jako tenkrát, když jste pro mě přišli. Cestou se mi udělalo zle, ale zámek byl zamčený. Vzpomínáte si? Museli jste ho vypojit, abych mohl otevřít dvířka a vyzvracet se.“

Wexler nic neříkal, ale z výrazu jeho tváře jsem viděl, že jsem zabodoval. Jestliže byl bezpečnostní zámek v caprice odjištěný, nic by to ještě nedokazovalo. Ale věděl by, protože znal mého bratra, že Sean nebyl ve voze sám.

„Když na to budeme takhle čumět, tak to nezjistíme,“ zahuhlal po chvíli. „Ten čudlík ve dvířkách vypadá furt stejně. Někdo musí vlízt dovnitř a zkusit, jestli to půjde otevřít.“

„Otevřte to. Vlezu tam.“

Wexler odemkl dvířka u řidiče, vypnul elektrické zamykání a já jsem otevřel zadní dvířka. Do nosu mě uhodil nasládlý pach krve. Vsoukal jsem se dovnitř a zavřel za sebou.

Dlouho jsem seděl bez hnutí. Viděl jsem sice fotografie, ale ty mě nepřipravily na to, jaké to je být přímo v autě. Mrtvolný pach, zaschlé stříkance na okénku, na stropě i na podpěrce hlavy u řidiče. Krev mého bratra. Cítil jsem obsah žaludku až někde v hrdle. Rychle jsem se podíval přes opěradlo na palubní desku a stupnici s topením. Potom jsem pohlédl na Wexlera. Na chvíli se naše oči setkaly a mě napadlo, jestli si skutečně přeje, aby byl bezpečnostní zámek vypnutý. Hlavou mi prolétla myšlenka, zda by nebylo snazší nechat všechno být tak, jak to je, ale rychle jsem ji zavrhl. Věděl jsem, že kdybych to vzdal, bude mě to pronásledovat celý život.

Zvedl jsem ruku a zamáčkl tlačítko u mých dvířek. Vzal jsem za kliku a dvířka se otevřela. Vylezl jsem ven a zadíval se na Wexlera. Na vlasech a na ramenou mu začínaly ulpívat vločky sněhu.

„Topení je vypnuté. Takže kvůli němu okénka zamlžená nebyla. Myslím, že někdo tam se Seanem byl a že spolu mluvili. Nějaký hajzl, co ho potom zabil.“

Wexler vypadal, jako by spatřil ducha. Všechno do sebe zapadalo. Teď už to nebyla jenom teorie a on to věděl. Zdálo se, že se snad rozpláče.

„Krucihergot,“ vyrazil ze sebe.

„Podívejte, nebyl jste sám, komu tyhle věci utekly.“

„O to nejde. Ale policajt nikdy nenechá svýho parťáka na holičkách. K čemu jsme dobrý, když se nepostaráme ani o vlastní lidi? A zatím nějakej přiblblej reportér…“

Nechal větu nedokončenou a já si uměl představit, jak se asi cítí. Styděl se, protože v podstatě Seana zradil. Znal jsem ten pocit, protože jsem ho zažíval taky.

„Tím to ale zdaleka nekončí,“ přerušil jsem nepříjemné ticho. „Pořád se ještě může ukázat, že jsme uvěřili pouhé domněnce.“

Pořád vypadal jako ztělesněné zoufalství. Ale já jsem nebyl ten, kdo by mu mohl poskytnout rozhřešení. K tomu se musí dopracovat sám.

„Ztratili jsme jenom trošku času, Wexi,“ učinil jsem alespoň pokus uklidnit jeho svědomí. „Pojďme dovnitř. Začíná být pěkná zima.“

# # #

Když jsem se vydal za Riley, abych jí sdělil tu novinu, dům mého bratra tonul ve tmě. Než jsem zaklepal, zůstal jsem chvíli stát před dveřmi a přemýšlel, jestli není absurdní se domnívat, že ten zvrat v Seanově případu Riley potěší. Dobré zprávy, Riley, tvůj muž se nezabil, jak jsme si všichni mysleli, ale oddělal ho nějaký cvok, co už to udělal předtím a nejspíš to udělá znovu.

Nicméně jsem zaklepal. Nebylo ještě tak pozdě. Nejspíš tam sedí potmě nebo je možná v jedné z ložnic na druhé straně domu. Nade mnou se rozsvítilo vchodové světlo a dveře se otevřely, než jsem stačil zaklepat po druhé.

„Jacku!“

„Promiň Riley, ale nevím, jestli ti sem můžu takhle vpadnout. Potřeboval bych s tebou mluvit.“

Viděl jsem, že o tom ještě neví. Dohodl jsem se s Wexlerem, že jí to řeknu osobně. Bylo mu to celkem jedno. Měl příliš práce s otevřením Seanova případu. Musel sepsat seznam případných podezřelých, nechat Seanovo auto prohlédnout kvůli otiskům prstů a dalším doličným předmětům. O Chicagu jsem mu neřekl. Nechal jsem si to pro sebe a ani jsem vlastně nevěděl proč. Kvůli svému článku? Chtěl jsem mít ten příběh jen sám pro sebe? Tohle nebylo

špatné zdůvodnění a já jsem se s ním spokojil, abych se zbavil pocitu viny, že jsem tuhle informaci zamlčel. Ale kdesi v hloubi duše jsem věřil, že je v tom něco jiného. Něco, co se mi asi nechtělo vystavovat pohledu ostatním.

„Pojď dál," pobídla mě Riley. „Stalo se něco?"

„Ani ne."

Následoval jsem ji a ona mě jako obvykle odvedla do kuchyně. Rozsvítila lampu nad stolem. Měla na sobě modré džíny, teplé vlněné ponožky a triko s logem Colorado Buffaloes.

„Jen došlo k nějakým změnám v Seanově případu, a tak bych ti to chtěl říct. Nechtěl jsem ti to volat, víš?"

Oba dva jsme si sedli ke stolu. Kruhy pod jejíma očima nezmizely a ona se ani nepokusila ukrýt je alespoň pod líčidlem. Cítil jsem, jak beznaděj vepsaná v její tváři dosedá i na mě. Odtrhl jsem od ní oči a upřel je před sebe na desku stolu. Zdálo se mi, že jsem z toho venku, ale tady to bylo všechno jinak. Rileyina bolest zaplnila každičké místo v tomhle domě a byla nakažlivá.

„Spala jsi?"

„Ne, četla jsem si. Tak o co jde, Jacku?"

Spustil jsem tedy. Na rozdíl od Wexlera jsem jí řekl všechno. O Chicagu, o básních i o tom, co se teď chystám podniknout. Během vyprávění občas přikývla, ale nic víc. Žádné slzy, žádné otázky. To všechno mělo teprve přijít.

„Takže takhle se věci teď mají. Chtěl jsem ti to říct, než odjedu do Chicaga."

Trvalo dlouho, než promluvila.

„Je to směšný, ale já se cítím strašně provinile."

Viděl jsem, že se jí oči zaplavují slzami, ale na tvář jí žádná neskanula. Možná, že už jich většinu vyplakala předtím.

„Provinile? A proč?"

„Víš, celou tu dobu jsem se na něj zlobila. Kvůli tomu, co udělal. Jako že tím ublížil mně, ne sobě. Až jsem ho začala nenávidět, vůbec jsem na něj nechtěla pomyslet. A teď… teď tohle."

„Všichni jsme to takhle brali. Byl to jediný možný způsob, jak se s tím vyrovnat."

„Už jsi mluvil s Millie a Tomem?"

Moji rodiče. Vždycky měla problémy s jejich oslovováním. Raději jim říkala křestními jmény.

„Ještě ne. Ale zavolám jim.“

„Proč jsi neřekl Wexlerovi o Chicagu?“

„Nevím. Asi jsem chtěl mít trošku náskok. Doví se o tom zítra.“

„Hele, Jacku, jestli to, co jsi mi tu povídal, je skutečně pravda, měli by vědět všechno. Byla bych nerada, ať už to udělal kdokoliv, kdyby se z toho vyvlíknul jen kvůli tomu, že ty z toho chceš vytřískat nějaký svůj článek.“

„Chápej, Riley,“ snažil jsem se jí odpovědět klidným hlasem, „tomu, kdo má tohle svinstvo na svědomí, se skoro podařilo vyváznout, kdybych na to nepřišel. Chci se jen k policajtům v Chicagu dostat před Wexlerem. Alespoň o jeden den.“

Oba jsme chvíli seděli mlčky, než jsem zase promluvil.

„A nevykládej si to špatně. Že ten článek chci, to je bez diskuze. Ale nejde jen o něj, ale o něco podstatnějšího. Týká se to mě a Seana.“

Přikývla a já jsem ticho, které se mezi námi rozprostřelo, tentokrát nepřerušil. Nevěděl jsem, jak bych jí měl vysvětlit svoji motivaci. I když mým životním posláním bylo spojovat slova v zajímavé a srozumitelné vyprávění, v tuto chvíli jsem je v sobě nenašel. Zatím ještě ne. Bylo mi jasné, že ode mě chce slyšet víc, ale abych jí vyhověl, mohl jsem jí poskytnout jedině vysvětlení, kterému jsem sám příliš nerozuměl.

„Vzpomínám si, že když jsme skončili střední školu, oba dva jsme perfektně věděli, co chceme dělat. Já jsem chtěl psát romány a být známý nebo bohatý, případně obojí. Sean si plánoval stát se šéfem detektivů v oddělení vražd a vyřešit všechny velké záhady ve městě. Ani jednomu se to nepovedlo. I když Sean se k té své vizi přiblížil víc.“

Pokusila se o úsměv, ale stálo ji příliš námahy změnit výraz obličeje, a tak to raději vzdala.

„Každopádně,“ pokračoval jsem, „koncem toho léta jsem odjel do Paříže, abych tam napsal velký americký román. A on čekal, až ho povolají do služby. Když jsme se loučili, uzavřeli jsme spolu takovou smlouvu. Byla dost uhozená. Spočívala v tom, že když já zbohatnu,

koupím mu poršáka s nosičem na lyže. Jako měl Redford ve filmu *Sjezdař*. To bylo všechno, co chtěl. Přesně tohle. On by si vybral model. Ale já bych mu ho zaplatil. Řekl jsem mu, že to je špatná smlouva, protože já od něj žádný dárek dostat nemůžu. Ale to prý je omyl, ohradil se okamžitě. Kdyby se mi cokoliv stalo, jako že by mě někdo zabil, ublížil, okradl či tak něco – on by našel toho, kdo to udělal. A postaral by se, aby ten grázl neunikl trestu. A víš, já jsem mu věřil. Nepochyboval jsem o tom, že by to udělal. A víš, Riley, nalézal jsem v tom jakousi útěchu."

Nezdálo se, že by ta příhoda, jak jsem ji vylíčil, měla nějaký smysl. A ani já jsem si nebyl jistý, o co v ní vlastně šlo.

„Ale to byl jeho slib, ne tvůj," namítla Riley.

„Ano, já vím." Na pár okamžiků jsem se odmlčel, zatímco ona ze mě nespouštěla oči. „To je že… nevím, já zkrátka nemůžu jen tak sedět, zdáli to sledovat a čekat. Musím být přitom. Musím…"

Nenacházel jsem slova, kterými bych to vyjádřil.

„Udělat něco?"

„Ano, zřejmě ano. Nevím. Nejsem schopný o tom mluvit, Riley. Jenom vím, že to musím udělat. Odjedu do Chicga."

Kapitola 10

Ráno přivedli Gladdena spolu s dalšími pěti muži do zasklené čekárny v rohu obrovské soudní síně. Po celé délce skleněné stěny,

asi tak ve výši očí, se táhla třiceticentimetrová mezera, která umožňovala zadrženým poslouchat průběh soudního jednání a odpovídat na otázky svých advokátů nebo soudce.

Gladden, celý nesvůj v pomačkaném oblečení, se cítil velmi unaveně. V noci se moc dobře nevyspal, přestože měl celu sám pro sebe. Ale hluk ve vězení mu nedovoloval usnout a příliš mu připomínal dobu strávenou v Raifordu. Rozhlédl se po soudní síni, ale neviděl tam nikoho, koho by znal. Tedy ani ty dva policajty, Delpyovou a Sweetzera. Nebyla tu ani televize, ani žádní novináři s fotoaparáty. Což znamená, kvitoval s uspokojením, že jeho pravá totožnost nebyla ještě odhalena. To ho povzbudilo. Muž s červenými kudrnatými vlasy a s tlustými brýlemi na očích se hrnul kolem stolu advokátů k čekárně s provinilci. Nebyl moc vysoký, a když se zastavil u zasklené stěny, musel zvednout bradu co nejvíc nahoru – jako by stál v hluboké vodě –, aby dosáhl ústy k mezeře ve skle.

„Pan Brisbane?“ zeptal se a s očekáváním se zadíval na muže, kterého právě strčili dovnitř.

Gladden přišel k přepážce a sklonil se dolů ke škvíře.

„Krasner?“

„Ano, jak se máte?“

Zvedl ruku a prostrčil ji mezerou. Gladden mu ji neochotně stiskl. Neměl rád, když se ho někdo dotýkal – kromě dětí, samozřejmě. Na Krasnerovu otázku neodpověděl. Nebylo příliš inteligentní položit ji někomu, kdo strávil noc v okresní věznici.

„Mluvil jste už s prokurátorem?“ zeptal se místo toho.

„Ano, ovšem. Měli jsme docela dlouhou diskuzi. Vaše smůla pokračuje i tady. Není to prokurátor, ale prokurátorka. Už jsem se s ní u soudu několikrát setkal. Feministka každým coulem a policisté, kteří vás zatkli, ji samozřejmě neopomněli informovat o vašich, ehm, aktivitách na pláži.“

„Takže tím chcete naznačit, že si na mně smlsne.“

„Právě tak. Ale soudce je dobrý. V tom jsme měli štěstí. Myslím, že je tady v budově jediný, kdo nebyl předtím, než ho zvolili do funkce, veřejným žalobcem.“

„Tak sláva, alespoň něco. Přišly vám peníze?“

„Přišly. A zachoval jsem se podle vašich příkazů. Takže jsme vyrovnáni. Ještě jedna otázka. Chcete dnes učinit prohlášení o vině, nebo se ho zdržet?“

„Záleží na tom?“

„Moc ne. Ale až se budu dohadovat o kauci, může to, tedy jaksi podvědomě, posunout soudce o pár centimetrů na naši stranu, když bude vědět, že jste popřel všechna obvinění a chcete se pustit do boje.“

„Tak jasně, nevinen. Hlavně mě odsud dostaňte.“

# # #

Soudce městského soudu v Santa Monice Harold Nyberg zavolal jméno Harold Brisbane a Gladden přistoupil zpátky k mezeře. Krasner se propletl mezi stoly a postavil se u přepážky před svého klienta, aby se s ním v případě potřeby mohl bleskově poradit. Představil se soudu, stejně tak učinila státní zástupkyně Tamara Feinstocková. Poté, co si vyposlechli sáhodlouhý seznam vznesených obvinění, přihlásil se Krasner o slovo a oznámil soudci, že jeho klient prohlašuje, že se cítí nevinen. Soudce Nyberg vypadal trochu zaraženě. Bylo zřejmé, že prohlášení o vině obžalovaného hned na začátku přelíčení není příliš obvyklé.

„Jste si jistý, že si pan Brisbane skutečně přeje učinit dnes prohlášení o vině?“

„Ano, Vaše ctihodnosti. Nechce, aby se líčení protahovalo, protože je, co se týče těchto neopodstatněných obvinění, absolutně nevinen.“

„Rozumím…“ Soudce se odmlčel a soustředil se na čtení něčeho před sebou. Poté, aniž by pohlédl směrem ke Gladdenovi, poznamenal: „Beru to tedy tak, že si nepřejete vzdát se nároku na vašich deset dnů.“

„Moment, Vaše ctihodnosti,“ ozval se Krasner a rychle se otočil ke Gladdenovi. „Máte právo na předběžné slyšení, které se musí uskutečnit během deseti soudních dnů. Jestliže se svého nároku vzdáte, odloží se projednávání vašeho případu na jindy a teprve při něm soudce určí, kdy se předběžné slyšení bude konat. Pokud se ho nezřeknete, stanoví termín už dneska,“ zašeptal. „Když využijete

svého práva deseti dnů, bude to další signál pro soudce, že se chcete pustit do boje a že od státního zástupce nečekáte žádné milodary. Mohlo by to zabrat při žádosti o kauci.“

„Nezříkám se.“

Krasner se otočil zpátky k soudci.

„Děkuji, Vaše ctihodnosti. Nezříkáme se. Můj klient je přesvědčen, že všechna tato obvinění nepřežijí předběžné slyšení, a proto žádá soud, aby ho stanovilo v co nejbližším termínu, aby mohl –“

„Pane Krasnere, možná, že slečna Feinstocková nemá proti vašim komentářům námitky, ale já ano. Tohle je obžalovací soud. Proto je zbytečné, abyste tady o vašem případu jakkoliv diskutoval.“

„Ano, Vaše ctihodnosti.“

Soudce se otočil a studoval kalendář pověšený na zdi nad stolem jednoho ze soudních úředníků. Vybral termín, který odpovídal deseti soudním dnům, a určil, že k předběžnému slyšení dojde v sekci 110. Krasner si otevřel diář a poznamenal si to. Gladden pohlédl na státní zástupkyni. Také si zapisovala termín do bloku. Byla mladá, ale naprosto nepřitažlivá. I když už slyšení trvalo tři minuty, doposud nepronesla jediné slovo.

„Tak dál,“ pokračoval soudce. „Nějaké připomínky ke kauci?“

„Ano, Vaše ctihodnosti,“ ozvala se Feinstocková a poprvé se postavila. „Žalující strana, lid státu Kalifornie, žádá soud, aby udělal výjimku, kterou kauční řád připouští, a stanovil částku na dvě stě padesát tisíc dolarů.“

Soudce Nyberg pohlédl od svých listin na Feinstockovou a potom se poprvé zadíval na Gladdena. Vypadalo to, jako by se ze vzhledu obžalovaného snažil vyčíst, zda je jeho hodnota úměrná tak vysoké kauci, když je obžalován z něčeho, co nevypadá jako příliš závažný trestný čin.

„Máte pro to nějaké vysvětlení, slečno Feinstocková?“ zeptal se. „Nevidím žádný důvod, proč by se měla kauce vymykat obvyklé výši.“

„Jsme přesvědčeni, Vaše ctihodnosti, že u obžalovaného hrozí nebezpečí útěku. Při zatčení odmítl policistům poskytnout adresu svého pobytu, a dokonce jim nesdělil ani poznávací značku svého auta. Jeho řidičský průkaz byl vydán v Alabamě a dosud není

prokázáno, že byl vystaven legálně. V podstatě ani nevíme, zda je Harold Brisbane jeho pravé jméno. Nevíme, kdo je, ani kde bydlí, jestli má nějaké zaměstnání nebo rodinu, a než tyto informace získáme, považujeme za nezbytné omezit mu možnost útěku.“

„Vaše ctihodnosti,“ zapojil se do rozpravy Krasner. „Slečna Feinstocková nesprávně interpretuje fakta. Jméno mého klienta policie zná. Prokázal se platným řidičským průkazem vydaným ve státu Alabama a o jeho pravosti nevznikly žádné pochybnosti. Pan Brisbane právě přijel do této oblasti z Mobilu, aby se tady, v jižní Kalifornii, porozhlédl po práci a prozatím nemá stálou adresu. Až ji bude mít, bude mu potěšením předložit ji policii i ostatním státním institucím. V současnosti, pokud by to bylo nutné, může být kontaktován prostřednictvím mojí kanceláře a souhlasí s tím, že dvakrát denně se bude hlásit mně nebo jiné osobě, kterou Vaše ctihodnost určí. Jak Vaše ctihodnost ví, výjimka z kaučního řádu se může uplatnit jedině tehdy, když se průkazně dokáže, že se u obžalovaného projevuje tendence uprchnout. To, že nějaká osoba nemá stálou adresu bydliště, ještě neznamená, že se chce pokusit o útěk. Naopak, pan Brisbane učinil již dnes prohlášení o své nevině a požádal, aby se předběžné slyšení konalo v co nejbližším termínu. Z toho je zřejmé, že chce vyvrátit vznesená obvinění, aby co nejdříve očistil svoje jméno.“

„Že bude volat do vaší kanceláře je v pořádku, ale co jeho adresa?“ podotkl soudce. „Kde bude bydlet? Zdá se, že jste v té vaší chvalořeči vynechal jeden podstatný fakt – že se ten muž snažil policii uprchnout již před svým zatčením.“

„Vaše ctihodnosti, tohle obvinění můžeme objasnit. Policisté, kteří ho pronásledovali, nebyli v uniformách a ani se neprokázali jako příslušníci policie. Můj klient měl u sebe poměrně drahý fotoaparát – s jehož pomocí si, mimochodem, vydělává na živobytí – a obával se, že se stane obětí loupežného přepadení. To byl důvod, proč se dal před těmi lidmi na útěk.“

„Velmi zajímavé,“ prohodil soudce. „A co ta adresa?“

„Pan Brisbane má pronajatý pokoj v Holiday Inn na Pico Boulevard, odkud se usilovně snaží najít práci. Je umělcem na volné noze – živí se jako grafik a fotograf – a nepochybuje o tom, že ho

zde čeká úspěšná kariéra. Nikam z tohoto města nehodlá odjíždět. Jak už jsem uvedl předtím, je připraven čelit těmto –“

„Ano, pane Krasnere, to už jste jednou říkal. Jak vysokou kauci navrhujete vy?“

„Víte, pane, čtvrt milionu dolarů za to, že někdo hodí odpadkový koš do moře, mi připadá dosti nepřiměřené. Myslím, že částka od pěti do deseti tisíc dolarů odpovídá závažnosti obvinění. Můj klient má omezené finanční prostředky. Když je všechny použije na kauci, nezbudou mu peníze na živobytí ani na právního zástupce.“

„Zapomněl jste na vandalismus a pokus o útěk.“

„Vaše ctihodnosti, jak už jsem řekl, snažil se uprchnout, protože vůbec netušil, že to jsou příslušníci policie. Myslel si –“

„Znovu opakuji, pane Krasnere, šetřte si své argumenty k příslušnému soudu.“

„Omlouvám se, Vaše ctihodnosti, ale zvažte všechna ta obvinění. Je jasné, že se jedná spíš o přestupky a výše kauce by měla odpovídat této skutečnosti.“

„Další připomínky?“

„Všechny vzneseny.“

„Slečna Feinstocková.“

„Ano, Vaše ctihodnosti. Lid státu Kalifornie trvá na požadavku, aby soud zvážil udělení výjimky z kaučního řádu. Dvě z obvinění vznesených proti panu Brisbaneovi jsou evidentně trestné činy a také jimi zůstanou. Navzdory ujišťování pana Krasnera, žalující strana není přesvědčena, že se obžalovaný nepokusí o útěk, a dokonce ani o tom, že se jmenuje Harold Brisbane. Moji vyšetřovatelé mě informovali, že vlasy obžalovaného jsou odbarvené a že k této proceduře došlo v době, kdy byla zhotovena jeho fotografie na řidičský průkaz. Tato skutečnost naznačuje snahu zakrýt svou pravou totožnost. Doufáme, že Losangeleský policejní department nám dnes umožní provést na počítači identifikaci otisků prstů a že získané výsledky –“

„Vaše ctihodnosti,“ vylétl okamžitě Krasner. „Vznáším námitku proti –“

„Pane Krasnere,“ přerušil ho soudce zvýšeným hlasem, „vy jste už na řadě byl.“

„Na doplnění uvádím," pokračovala Feinstocková, „že k zatčení pana Brisbanea došlo v důsledku podezřelých aktivit, jimiž se zabýval. Jmenovitě –"

„Námitka!"

„– fotografováním malých dětí – některých z nich neoblečených –, aniž by k tomu ony nebo jejich rodiče dali souhlas. K této události –"

„Vaše ctihodnosti!"

„– došlo těsně předtím, než se pan Brisbane pokusil uniknout policistům vyšetřujícím stížnost na jeho chování."

„Vaše ctihodnosti," zaduněl soudní síní Krasnerův silný hlas. „Obvinění vznesená proti mému klientovi nejsou prokázána. Všechno, o co se tady státní zástupkyně pokouší, je vzbudit představu o pochybné morálce mého klienta ještě předtím, než dojde k příslušnému soudnímu líčení. To je nesprávné a neetické. Pokud se dopustil zmíněných aktivit, proč z nich tedy není obviněn?"

V obrovské soudní síni zavládlo hrobové ticho. Krasnerův výbuch způsobil, že ostatní advokáti napomínali šeptem své klienty, aby byli zticha. Soudcův pohled pomalu putoval z Feinstockové na Krasnera a potom na Gladdena, až se nakonec přesunul zpátky na státní zástupkyni.

„Slečno Feinstocková, uvažuje váš úřad momentálně o vznesení dalších obviněních proti obžalovanému? Myslím tím *právě* v tomto okamžiku."

Feinstocková chvíli otálela s odpovědí a potom nepříliš ochotně prohlásila: „Ne, neobdrželi jsme žádné další informace, na jejichž základě bychom mohli vznést zamýšlená obvinění, ale policie, jak už jsem uvedla, pokračuje ve vyšetřování pravé totožnosti obžalovaného i jeho aktivit."

Soudce opět pohlédl na papíry rozložené na stole a začal něco psát. Krasner otevřel ústa, že ještě něco řekne, ale pak si to rozmyslel. Ze soudcova chování bylo jasné, že už došel k rozhodnutí.

„Kauční řád vyžaduje, aby výše kauce byla stanovena na deset tisíc dolarů," pronesl soudce Nyberg do ztichlé soudní síně. „Já jsem se ale rozhodl posunout její hranici na padesát tisíc dolarů. Pane Krasnere, rád tuto částku dnes odpoledne znovu zvážím, jestliže se

vám podaří vyvrátit pochybnosti, které státní zástupkyně vyjádřila ohledně totožnosti a adresy vašeho klienta.“

„Ano, Vaše ctihodnosti. Děkujeme.“

Soudce zavolal k projednávání další případ. Feinstocková zavřela složku se spisy, kterou měla před sebou, položila ji na hromádku vpravo a z levé hromádky složek si vzala novou a otevřela ji. Krasner se ohlédl ke Gladdenovi s mírným úsměvem ve tváři.

„Promiňte, myslel jsem, že nepůjde přes pětadvacet. Nejlepší na tom je, že ona je nejspíš spokojená. Žádala o čtvrt milionu a přitom čekala, že to bude leda čtvrťák. A teď je to podstatně víc.“

„Na tom nezáleží. Jak dlouho tu musím ještě tvrdnout?“

„Zatím si v klidu sedněte. Za hodinku jste venku.“

Kapitola 11

Hladinu Michiganského jezera lemovaly kolem břehů podivuhodně krásné a přitom tak ošidné zbytky rozeklaného ledu, dílo poslední vichřice. Horní poschodí výškové budovy Sears Tower zmizela z dohledu, pohlcena šedavě bílým příkrovem zavěšeným nad městem. Z okénka taxíku, ujíždějícího po Stevenson Expressway, se mi otvíraly i další pohledy na blížící se metropoli. Bylo pozdní dopoledne a já jsem byl přesvědčen, že než skončí den, začne zase sněžit. Vždycky jsem si myslel, že v Denveru je zima, ale jen do té doby, než jsme přistáli v Midwayi.

Naposledy jsem byl v Chicagu před třemi lety. A navzdory zimě, která tu panovala, jsem tohle místo postrádal. Začátkem osmdesátých let jsem navštěvoval novinářskou fakultu v Mědili a Chicago jsem si zamiloval. Když jsem studia dokončil, doufal jsem, že tady zůstanu a budu pracovat pro místní noviny, ale jak *Tribune* tak *Sun Times* mě odmítli s tím, že nejprve musím získat nějaké zkušenosti a pak, až budu mít v ruce své uveřejněné články, se jim teprve mám ohlásit. Bylo to hořké zklamání. Ani ne tak samo odmítnutí jako to, k čemu vedlo. Nezbývalo mi nic jiného, než abych se odstěhoval někam, kde získám místo novináře. Mohl bych ovšem zůstat v *City News Bureau*, kde jsem již pracoval během studií, ale nebyl to druh praxe, kterou jsem potřeboval získat. A po pravdě řečeno, ani mě příliš nelákala představa pracovat pro zpravodajskou agenturu, která své zaměstnance honoruje jako studenty, jimž jde spíš o příležitost napsat si pár zpráviček než o peníze. Tak jsem se vrátil domů do Colorada a dostal místo v *Rocky*. Léta ubíhala. Zpočátku jsem jezdil do Chicaga alespoň dvakrát do roka, abych se setkal se svými přáteli a navštívil oblíbené bary, ale mé cesty byly čím dál řidší. Od té poslední už uplynuly tři roky. Můj spolužák Larry Barnard konečně zakotvil v *Tribune*, kde ho před lety odpálkovali stejně jako mě. Jel jsem to s ním oslavit a od té doby jsem se sem nevypravil. Určitě už jsem uveřejnil články, po kterých by i noviny jako *Tribune* docela hrábly, ale nikdy jsem se nedostal k tomu, abych je do Chicaga poslal.

Vystoupil jsem z taxi před hotelem Hyatt a můj pohled na chvíli zabloudil na protější stranu řeky, kde stála budova *Tribune*. Měl jsem rezervaci až od tří hodin, a tak jsem si nechal cestovní tašku u uniformovaného zřízence ve vestibulu a zamířil k telefonním automatům. Nervózně jsem se potýkal s tlustým seznamem, až jsem nakonec nalistoval Chicagský policejní department, zavolal na oddělení násilných činů v okrsku číslo tři a požádal o detektiva Lawrence Washingtona. Když se ozval, zavěsil jsem. Jen jsem chtěl zjistit, jestli tam je. Během své reportérské praxe jsem získal zkušenost, že někdy je lepší nedávat si s policisty schůzku předem. Tím jim pouze sdělíte místo, kterému je nutné se v určenou dobu vyhnout. Většina z nich nerada s novináři hovoří, většina z nich se v

jejich společnosti dokonce ani nechce ukazovat. A těch pár, kterým to nevadí, si člověk musí oprašovat. K těm ostatním se musíte dostat pomocí nějakého fíglu. To byla součást hry.

Zavěsil jsem a podíval se na hodinky. Téměř poledne. Zbývalo mi dvacet hodin. Zítra v osm ráno odlétám z Dullesu.

Před hotelem jsem odchytil taxi a požádal jsem řidiče, aby pustil topení naplno a dovezl mě na Belmont a Western přes Lincoln Park. Cestou jsem se chtěl zastavit v parku a pokusit se objevit místo, kde našli malého Smatherse. Bylo to právě před rokem. Měl jsem tedy možnost spatřit park za stejných podmínek, jaké byly tenkrát.

Otevřel jsem pytel, nahodil počítač a otevřel soubor se články z *Tribune*, které jsem si včera vyhledal v knihovně Rocky. Projížděl jsem reportáže o Smathersově případu, až jsem našel odstavec s popisem místa, kde chlapce objevil zřízenec místního zoo, když se vracel přes park z bytu své přítelkyně. Chlapcovo tělo leželo na okraji zasněžené mýtiny, kde se v létě konaly zápasy Italsko-americké ligy v boccie. Tady se autor článku dosti nemístně pustil do vysvětlování, že boccia je soutěživá hra v házení koulí k cíli, z níž se pravděpodobně vyvinul anglický bowling. Dále následovala informace, že dotyčná mýtina leží vedle Clark Street poblíž Wisconsinu, jen kousek od červené stodoly, která patří k farmě obhospodařované zoologickou zahradou.

Dopravní ruch nebyl příliš hustý a do parku jsme dorazili během deseti minut. Řekl jsem řidiči, ať pokračuje stále po Clarku, a až se dostaneme na křižovatku s Wisconsinem, ať zajede na stranu a zaparkuje.

Okolní terén pokrývala vrstva čerstvého sněhu, přerušovaná jen několika vyšlapanými cestičkami. Také na lavičkách stojících podél cesty leženo skoro deset centimetrů sněhu. Tato část parku vypadala naprosto opuštěná. Vystoupil jsem z taxíku a vydal se do parku. Neočekával jsem, že něco objevím, ale přesto jsem na něco čekal. Nevěděl jsem přesně na co. Možná jen na nějaký pocit. V polovině cesty k mýtině jsem narazil na shluk stop, které překřížily směr, jímž jsem kráčel, zleva doprava. Pokračoval jsem dál a přišel k dalším stopám, tentokrát vedoucím zprava doleva, tedy tam, odkud předtím přišly. Děti, pomyslel jsem si. Možná šly do zoo. Pokud je tedy

otevřené. Podíval jsem se směrem k červené stodole a tehdy jsem si všiml květin položených u kmene dubu, tyčícího se necelých dvacet metrů ode mě.

Zamířil jsem k rozložitému stromu a instinktivně jsem věděl, na co se dívám. Pietní vzpomínka na událost, k níž tady došlo před rokem. Když jsem došel k dubu, viděl jsem, že květiny – jasně rudé růže rozhozené po sněhu jako kapky krve – jsou umělé, vyrobené z dřevěných hoblin. V rozsoše mezi prvními větvemi stromu byla zasunuta ateliérová fotografie usmívajícího se hocha, který se lokty opíral o stůl, dlaně přitisklé na tvářích. Na sobě měl červené sako a bílou košili s malým modrým motýlkem u krku. Byla tu jeho rodina, usoudil jsem. Zajímalo by mě, proč nenavštívili pouze chlapcův hrob.

Rozhlédl jsem se kolem. Rybníky u stodoly byly zamrzlé a na nich se prohánělo několik bruslařů. Nikdo jiný nebyl v dohledu. Podíval jsem se na Clark Street a spatřil svoje čekající taxi. Na druhé straně ulice se zvedala cihlová budova. Na markýze nad vchodem byl nápis HEMINGWAY HOUSE. Odtud šel zaměstnanec zoo, když našel tělo zabitého chlapce.

Zvedl jsem oči k fotografii opřené v rozsoše stromu a bez jakéhokoliv zaváhání jsem zvedl ruku a fotografii sundal. Byla zastrčena v plastikovém pouzdru na řidičský průkaz, chránícím ji před nepřízní počasí. Na zadní straně jsem objevil napsané chlapcovo jméno, ale nic jiného. Vsunul jsem ji do kapsy kabátu. Věděl jsem, že jednou, až budu psát svůj příběh, se mi může hodit.

Kabina taxíku mně připadala stejně příjemná jako obývací pokoj s plápolajícím ohněm v krbu. Zatímco jsme jeli na policejní stanici ve třetím okrsku, pročítal jsem další reportáže uveřejněné v *Tribune*.

Hlavní fakta případu byla právě tak strašná jako v případě vraždy Theresy Loftonové. Chlapec byl vylákán z oploceného hřiště u základní školy na Division Street. On a dva další chlapci vyběhli ven, že budou stavět sněhuláka. Když učitelka zjistila, že nejsou ve třídě, utíkala za nimi na hřiště, že je zavolá zpátky. Ale Bobby Smathers s nimi nebyl. Ukázalo se, že jeho dva spolužáci, dvanáctiletí chlapci, jako svědkové moc policii nepomohli. Nebyli schopni vysvětlit, co se stalo. Podle nich Bobby Smathers jednoduše zmizel. Váleli koule na

sněhuláka, a když zvedli hlavu od práce, svého kamaráda nikde neviděli. Mysleli si, že se jim schoval a čeká někde v úkrytu, aby na ně vybafl, a tak ho nešli hledat.

Bobbyho tělo našli až o den později pohozené na sněhové závěji u mýtiny v Lincoln Parku. Týdny intenzivního vyšetřování, které vedl detektiv John Brooks, neposkytly jiné vysvětlení než to, které policii podali dva dvanáctiletí kamarádi uneseného chlapce: Bobby Smathers toho dne jednoduše zmizel.

Když jsem ty články pročítal, zaměřil jsem se na okolnosti, které měly určitou podobnost s případem Loftonové. Moc jsem jich nenašel. Ona byla dospělá běloška a on černošský chlapec. Větší rozdíl mezi oběťmi ani být nemohl. Ale oba byli nezvěstní více než dvacet čtyři hodin a zohavená těla obou obětí se našla ve veřejných parcích. Neměla by se ani pominout skutečnost, že oba se před svým zmizením nacházeli v dětských zařízeních. Chlapec ve škole, ona v dětském centru, kde byla zaměstnána. Nevím, jestli tyto podobnosti měly nějaký význam, ale byly to jediné, co jsem objevil.

# # #

Budova z oranžových cihel, v níž sídlila policejní stanice třetího okrsku, připomínala pevnost. Dvouposchoďová stavba skýtala útočiště i okresnímu soudu. Vchodovými dveřmi s kouřovými skly nepřestávaly sem a tam proudit zástupy občanů. Ocitl jsem se ve vestibulu, jehož podlahu pokrýval rozbředlý sníh. Recepční pult byl postaven ze stejných oranžových cihel jako zdi budovy. I kdyby někdo projel autem skleněnými dveřmi až dovnitř, stejně by pozornost policistů v recepci neupoutal. Zřejmě považovali davy návštěvníků kupících se před jejich pultem pouze za živý ochranný val.

Pohlédl jsem na schody vedoucí vpravo. Pořád jsem měl ještě uloženo v paměti, že vedou do oddělení detektivů, a byl jsem v pokušení vykašlat se na nějaké procedury a jít rovnou nahoru. Ale pak jsem si to rozmyslel. Stačí, když člověk poruší i to nejméně důležité pravidlo, a policajti se hned naježí. Propracoval jsem se k

pultu k jednomu z policistů. Upřel oči na sportovní pytel, který jsem nesl přes rameno.

„Vy se k nám asi stěhujete, že jo?“

„Ne, to je jen počítač,“ odvětil jsem pokorně. „Hledám detektiva Lawrence Washingtona. Rád bych s ním mluvil.“

„A vy jste jako kdo?“

„Jmenuji se Jack McEvoy. On mě nezná.“

„Máte s ním schůzku?“

„Ne. Jde o Smathersův případ. Řekněte mu to.“

Policistovo obočí vylétlo o pár centimetrů výš.

„Víte co? Otevřte to žebradlo, koukneme se na ten váš počítač a já tam zatím brnknu.“

Vyhověl jsem mu a předvedl mu počítač tak, jak jsem byl zvyklý z letiště. Zapnul jsem ho, vypnul a zastrčil zpátky. Policista celou proceduru sledoval s telefonem u ucha a, jak jsem předpokládal, mluvil se sekretářkou. Spoléhal jsem na to, že ve stávající policejní byrokracii by mně zmínka o Smathersovi mohla pomoct zdolat alespoň první kolo.

„Mám tady člověka, co chce vidět Čáru Larryho. Kvůli tomu chlapci.“

Chvilinku poslouchal a pak zavěsil.

„Druhé poschodí. Po schodech nahoru, těch vlevo, chodbou dozadu, poslední dveře. Je na nich nápis Vraždy. A váš detektiv je černoch.“

„Díky.“

Když jsem stoupal po schodišti nahoru, přemýšlel jsem o tom, jak službu konající policista označil Smathersův případ jednoduše jako „toho chlapce“ a ten na druhém konci linky okamžitě pochopil, oč jde. To mi napovědělo o případu víc, než jsem se dočetl v novinách. Při vyšetřování se policisté snaží, aby zaujali k oběti profesionální, neosobní přístup. V tomto se podobají sériovým vrahům. Jestliže zavražděného člověka neberou jako lidskou bytost, která žila, dýchala a cítila bolest, potom je nemůže pronásledovat a stát se jejich noční můrou. Ovšem mluvit o oběti jako o „tom chlapci“ bylo přímo v rozporu s obvyklou praxí. Z toho bylo zřejmé, že ještě po roce má třetí okrsek případ Bobbyho Smatherse pěkně pod kůží.

Místnost, v níž se nacházelo oddělení vražd, měla velikost poloviny tenisového kurtu a podlahu potaženou tmavě zeleným kobercem. Byly v ní rozmístěny tři pracovní plochy, každá z nich sestávající z pěti pracovních stolů. Vždy dva stály těsně proti druhým dvěma a z boku k nim přiléhal pátý stůl, jenž patřil seržantovi. Podél stěny vlevo se táhla řada registraček uzamčených kovovými tyčemi, které byly provlečené skrz držadla zásuvek. Na vzdálenější straně, za pracovními stoly mužstva, byly dvě místnosti s prosklenými stěnami. Jednu z nich používal poručík jako kancelář. Druhá vypadala jako hovorna. Za stolem v ní seděli muž a žena a jedli sendviče. Obaly, které z nich sundali, měli položené před sebou místo prostírání. Kromě těch dvou ve skleněném akváriu byly v oddělení vražd další čtyři osoby včetně sekretářky sedící za stolem hned u dveří.

„Jdete za Larrym?“ oslovila mě.

Přikývl jsem a ona ukázala na pracovní plochu vzadu v místnosti. Seděl tam jediný muž. Vydal jsem se k němu. Pořád měl hlavu skloněnou nad papíry na stole, i když už jsem se u něj zastavil.

„Už padá sníh?“ zeptal se.

„Ještě ne. Ale brzy bude.“

„Jako vždycky. Já jsem Washington, co si račte přát?“

Ohlédl jsem se na další dva detektivy ve přední části místnosti. Nikdo se na mě ani nepodíval.

„No, rád bych s vámi mluvil o samotě, jestli je to možné. Kvůli tomu Smathersovic chlapci. Mám k tomu případu nějaké informace.“

Aniž bych se musel rozhlížet po místnosti, věděl jsem, že tím okamžikem jsem se stal pro přítomné detektivy středem jejich zájmu, Washingtona nevyjímaje. Konečně odložil pero a pohlédl na mě. Vypadal na třicátníka, ale na hustých, nakrátko ostříhaných černých vlasech se místy objevoval poprašek šedi. Ale stále si udržoval perfektní figuru. To jsem si uvědomil, hned jak jsem ho uviděl za stolem. Měl na sobě hnědý oblek s bílou košilí a proužkovanou kravatu. Sako téměř nestačilo obemknout jeho mohutnou hruď.

„Tak vy se mnou chcete mluvit o samotě. A copak máte?“

„Hm, víte…, to vám právě chci říct, až budeme sami.“

„Nejste jeden z těch cvoků, co se nám sem choděj přiznat?“

Usmál jsem se.

„A co kdybych byl? Třeba bych mohl být ten pravý.“

„Jo, tak to by byl můj slavnej den. Půjdeme tamhle do tý místnosti, když tolik trváte na soukromí. Jak že jste říkal, že se jmenujete?“

„Jack McEvoy.“

„Tak fajn, Jacku. Ale jestli já ty lidi odtamtud vykopu, a pak zjistím, že jste mě sem přišel okrádat o čas, tak si mě nepřejte. To budu radostí skutečně bez sebe. A oni taky.“

„Myslím, že můžete být klidný.“

Vstal a k mému překvapení se ukázalo, že je mnohem menší, než jsem si myslel. Dolní polovina těla jako by patřila jinému muži. Krátké podsaditě nohy podpíraly rozložité a silné torzo. Přesný opak přízviska, které použil policista v recepci. Čára Larry. Bez ohledu na to, jak elegantně se obléká, nikdy svůj tělesný handicap zakrýt nemůže.

„Děje se něco?“ zeptal se, když ke mně došel.

„Ehm, ne. Já… Jack McEvoy.“

Napřáhl jsem k němu ruku. Ale Washington ji nestiskl.

„Jdeme do kanceláře, Jacku.“

„Jo, jistě.“

„Jednoduše mi svojí nezdvořilostí vrátil ťafku, kterou jsem mu předtím uštědřil já svým neomaleným zíráním. Patřilo mi to. Následoval jsem ho ke dveřím místnosti, kde jeho kolega s kolegyní právě obědvali. Ještě jednou se na mě ohlédl a přejel očima pytel, který jsem měl hozený přes rameno.“

„Copak to v něm máte?“

„Počítač. A v něm pár věcí, které bych vám chtěl ukázat, pokud budete mít zájem.“

Otevřel dveře a detektivové vzhlédli od svých sendvičů.

„Tak, lidi, konec pikniku,“ oznámil jim Washington.

„Dej nám ještě deset minut, Čáro,“ navrhl muž, a ani se neobtěžoval vstát.

„To nejde. Mám tady zákazníka.“

Zabalili si to, co jim ještě zbývalo ze sendvičů, a bez dalších poznámek odešli z místnosti. Muž mě obdařil pohledem, z kterého bylo zřejmé, že jsem ho pěkně otrávil. Bylo mi to fuk. Washington mi pokynul, abych šel dovnitř, a tak jsem přistoupil ke stolu a položil

počítač vedle cedulky se symbolem kouření zakázáno. Posadili jsme se proti sobě. V místnosti se mísil vyčpělý puch z cigaretového kouře s italským dresinkem na salát.

„Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se Washington.

Rychle jsem si urovnal myšlenky a snažil se zachovat klid. Nikdy jsem se při jednání s policisty necítil dobře, i když mě jejich svět fascinoval. Vždycky se mě zmocnila panika, že se jim můžu zdát podezřelý. Z něčeho strašného. Zřejmě šlo o jakýsi druh fobie.

„Nejsem si jistý, odkud začít. Já jsem z Denveru. Dorazil jsem dneska ráno. Jsem reportér a přijel jsem –“

„Tak moment. Vy jste reportér? A jaký reportér?“

Viděl jsem, jak mu pod tmavou kůží téměř neznatelně pulzují svaly na lícních kostech. Podobnou reakci jsem očekával.

„Novinář. Pracuju pro *Rocky Mountain News*. Jen si mě vyslechněte a potom, když budete chtít, mě klidně vyhoďte. Ale myslím, že k tomu nedojde.“

„Podívejte, člověče. Od lidí, jako jste vy, jsem už slyšel ty největší hovadiny na světě. Nerad plejtvám časem. Nehodlám –“

„Co když byl John Brooks zavražděn?“

Upřeně jsem sledoval jeho tvář, jestli se v ní neobjeví alespoň náznak toho, že tahle teorii pro něj není nic nového. Vůbec to s ním nehnulo. Každopádně na sobě nenechal nic znát.

„Váš parťák,“ vysvětloval jsem celkem zbytečně. „Myslím, že mohl být zavražděn.“

Washington zakroutil nevěřícně hlavou.

„Jste jednička. Takhle velkou hovadinu jsem ještě neslyšel. Vy znáte vraha? Kdo ho zabil?“

„Ta samá osoba, co zastřelila mého bratra.“ Udělal jsem pauzu a díval se mu do očí, až jsem si byl jist, že jsem konečně upoutal jeho pozornost. „Byl detektivem v oddělení vražd. V Denveru. Před měsícem umřel. Nejdříve si taky mysleli, že se jedná o sebevraždu. Začal jsem se tím zabývat, a to mě přivedlo sem. Jsem sice reportér, ale o moji profesi teď nejde. Jde o mého bratra. A o vašeho kolegu.“

Detektivovo obočí se spojilo do černého V a dlouho na mě beze slova zíral. Já jsem jen čekal, co bude dál. Jako bychom se ocitli někde na útesu. Buďto ho zdoláme společně, nebo mě srazí dolů.

Přerušil svůj pohled a opřel se vzadu o židli. Z náprsní kapsy saka vytáhl balíček cigaret a jednu si zapálil. Kovovou nádobu na odpadky, která stála vedle stolu, si přitáhl k sobě, aby měl kam odklepávat popel. Napadlo mě, kolikrát si nejspíš musel vyslechnout, že nevyrostl kvůli kouření. Při vydechnutí zaklonil hlavu dozadu, takže modrý proužek dýmu stoupal až nahoru ke stropu, kde se pak vznášel jako lehýnký obláček. Washington se naklonil dopředu přes stůl.

„Tak teď nevím, jestli jste cvok nebo ne. Ukažte mi nějakou legitku."

Udělal opatrně první krok přes okraj útesu. Vytáhl jsem náprsní tašku a podal mu řidičský průkaz, novinářský průkaz a propustku do budovy Denverského policejního departmentu. Pečlivě si je studoval, ale já věděl, že se už rozhodl poslechnout si můj příběh. S Brooksovou smrtí zřejmě musely být spojeny nějaké okolnosti, které přinutily Washingtona věnovat svůj čas a pozornost novináři, kterého ani nezná.

„Takže papíry máte v pořádku," konstatoval, když mi vracel doklady. „Ale to ještě neznamená, že musím věřit všemu, co mi tu budete vykládat."

„Jistě, ale já si myslím, že už mi věříte."

„A neměl byste mi nejdřív povědět tu vaši povídačku? Myslíte si snad, že kdyby nebylo všechno v pořádku, že bych se, kruci, nechal napálit jako… jako… – Co o tom vlastně víte?"

„Moc ne. Jen to, co bylo v novinách."

Washington zamáčkl cigaretu o okraj nádoby na odpadky a špaček hodil dovnitř.

„Tak prosím, Jacku. Buďto už začněte, nebo mi prokažte tu laskavost a koukejte vypadnout."

Poznámky jsem ani nevytáhl. Odvyprávěl jsem mu příběh se všemi detaily, protože každičký z nich jsem si přesně pamatoval. Trvalo to skoro půl hodiny, během níž Washington vykouřil další dvě cigarety, ale nepoložil jedinou otázku. Pokaždé držel cigaretu sevřenou mezi rty, a jak se kouř vinul nahoru, zakrýval mu oči. Ale já jsem do něj moc dobře viděl. Bylo to stejné jako s Wexlerem. Potvrzoval jsem mu něco, co celou dobu povědomě cítil.

„Nechcete Wexlerovo číslo?“ zeptal jsem se nakonec. „Řekne vám, že jsem si to všechno nevycucal z prstu.“

„Ne. Kdybych ho potřeboval, můžu si ho zjistit.“

„Máte nějaké otázky?“

„Ne v tuhle chvíli.“

Nespouštěl ze mě oči.

„A co teď?“

„Chci si to prověřit. Kde budete bydlet?“

„V Hyattu, dole u řeky.“

„Fajn, brnknu vám tam.“

„Ale to mně nestačí, detektive.“

„Co tím myslíte?“

„Víte, já jsem si sem přišel pro informace, a ne abych vám tu vyklopil všechno, co vím, a pak se vrátil do hotelu. Chci se vás zeptat na Brookse.“

„Podívejte, kamaráde, na ničem takovým jsme se nedohodli. Přišel jste sem, řekl mi svůj příběh, tím to –“

„Vy se podívejte, detektive Washingtone. Jednak se mnou přestaňte mluvit tím blahosklonným tónem jako s nějakým dřevorubcem od Ztraceného potoka. A další věc – něco jsem vám dal a taky si chci něco odnést. Kvůli tomu jsem tady.“

„Nic pro vás teď nemám, Jacku.“

„A že prý hovadiny říkají jen novináři! Můžete si klidně tvrdit, co chcete, Čáro, ale já vím, že něco přeci jen máte. A já to potřebuju.“

„Na co? Na nějakej trhák v novinách, co by sem přitáhnul stejný hyeny, jako jste vy?“

Tentokrát jsem se přes stůl naklonil já.

„Už jsem vám to jednou řekl – nejsem tu kvůli reportáži.“

Zase jsem se narovnal a oba jsme se vzájemně měřili pohledy. Byl bych si zapálil, ale neměl jsem co, a jemu jsem o cigaretu říkat nechtěl. Napjaté ticho přetrhlo vrznutí dveří. Jeden z detektivů, kterého jsem předtím viděl sedět v místnosti, nakoukl zvědavě dovnitř.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se.

„Nech ten svůj rypák za dveřma, Rezzo,“ vyjel na něj Washington. Policista rychle vycouval zpátky. „Vy asi nevíte, co si kluci myslej,

co? Myslej si, že jste se sem přišel prásknout, protože jste oddělal toho kluka," uchechtl se Washington. „Teď je akorát první výročí. A to se dějou všelijaký věci. Ty budou koukat, až uslyšej tu vaši story."

Pomyslel jsem na Bobbyho fotografii v mé kapse.

„Když jsem jel sem, zastavil jsem se v parku. Pod dubem ležely květiny."

„Vždycky tam jsou," poznamenal. „Od jeho rodiny. Pořád na to místo chodí."

Přikývl jsem a poprvé jsem ucítil pocit viny, že jsem si odnesl chlapcovu fotku. Zůstal jsem tiše sedět. Další vývoj událostí jsem nechal na Washingtonovi. Vypadal, jako by se mu ulehčilo. Rysy v tváři mu změkly a z jeho výrazu zmizelo napětí.

„Podívejte, Jacku. Musím si ověřit nějaký věci. A taky si to promyslet. Když řeknu, že vám zavolám, tak to taky udělám. Jděte do hotelu, dejte si třeba masáž, nebo co chcete. Nějak se vám ohlásím. Pár hodin vydržte."

Neochotně jsem přikývl a Washington povstal. Držel ruku napřaženou přes stůl, rozevřenou dlaní ke mě. Stiskl jsem mu ji.

„Docela slušná práce. Tedy na novináře, myslím."

Sbalil jsem si počítač a vyšel z hovorny. V místnosti mužstva teď bylo mnohem víc lidí a, jak se dalo předpokládat, cestou ke dveřím mě sledovala spousta pohledů. Mluvil jsem s Washingtonem tak dlouho, že už jim bylo jasné, že nejsem nějaký potrhlý cvok. Venku se mezitím ještě víc ochladilo a začalo hustě sněžit. Trvalo patnáct minut, než se mi podařilo chytit taxi.

Cestou do hotelu jsem požádal řidiče, aby zajel na křižovatku Wisconsinu s Clarkem, tam jsem vyskočil a sněhem jsem se dobrodil ke stromu. Vrátil jsem fotografii Bobbyho Smatherse tam, kde jsem ji našel.

Kapitola 12

Cara Larry mě nechal zmítat v nejistotě celé odpoledne. V pět jsem se mu pokusil zavolat, ale bezúspěšně. Sekretářka v oddělení vražd mi odmítla sdělit, kde bych ho našel, ani mu nebyla ochotná poslat vzkaz na pager. V šest hodin jsem začal být přesvědčen, že jsem pěkně naletěl, když se ozvalo zaklepání na dveře. Byl to on.

„Nazdar, Jacku," pozdravil a zůstal stát na chodbě. „Pojďte, uděláme si malou vyjížďku."

Washingtonovo auto parkovalo před hotelem v pruhu vymezeném pro obsluhu. Na palubní desce nechal ležet vizitku chicagské policie, takže to nebyl problém. Nastoupili jsme a vůz se odlepil od chodníku. Přejeli jsme řeku a po Michigan Avenue pokračovali na sever. Pokud jsem mohl posoudit, sněžení ve svém náporu po celou dobu nepolevilo a vozovku po obou stranách ohraničovaly vysoké závěje. Mnoho aut, které jsme míjeli, mělo na vodorovných plochách až deseticentimetrové vrstvy namrzlého sněhu. Všiml jsem si, že když vydechnu, vzduch se okamžitě změní v páru, i když bylo topení puštěné naplno.

„Tam, odkud jste, je asi taky spousta sněhu."

„Jo, to je."

Jenom se snažil udržovat konverzaci. Byl jsem celý nažhavený, abych se dozvěděl, co mi skutečně přijel říct, ale pomyslel jsem si, že bude lepší počkat. Nechat ho, aby mi to sdělil sám a svým vlastním tempem. Začít se chovat jako novinář a vyrukovat na něj s kupou otázek si můžu nechat na jindy.

Zabočil západně na Division a ujížděl směrem od jezera. Zářící Miracle Mile a Gold Coast brzy zmizely z dohledu a budovy kolem silnice byly čím dál víc roztroušenější a méně udržované. Myslel jsem si, že možná jedeme ke škole, z které zmizel Bobby Smathers. Ale Washington nic neříkal.

Byla už naprostá tma. Podjeli jsme pod tratí nadzemní pouliční dráhy a po chvíli jsme míjely budovu nějaké školy. Washington na ni ukázal.

„Tak sem ten chlapec chodil. Tohle je školní dvůr. Tenkrát, když se tak záhadně ztratil, to tady vypadalo stejně.“ Sevřel volant, až mu zapraskalo v kloubech. „Včera jsem se sem nakvartýroval na celej den. Jen tak pro případ, že by k něčemu došlo, nebo že by sem v den výročí přišel ten úchylnej grázl, aby se třeba pokochal pohledem. Víte, od zmizení Bobbyho uplynul právě jeden rok.“

„A stalo se něco?“

Washington zakroutil hlavou a ponořil se do hlubokého mlčení.

Ale nezastavili jsme tam. Jestli mě chtěl Washington ukázat školu, tak to byl fakt pohled z rychlíku. Pokračovali jsme na západ, až jsme se nakonec ocitli v zástavbě výškových obytných domů z červených cihel. Věděl jsem, co je to za budovy. Sídliště pro sociálně slabé občany. Ghetto se spoře osvícenými monolity proti modročerné obloze. Jako by se do jejich bezútěšného vzhledu vtiskly osudy těch, jimž sloužily jako obydlí. Na první pohled nevlídné a studené věže, jež byly jen chudými příbuznými v panoramatu města.

„Co tady děláme?“ zeptal jsem se.

„Víte, co je to za čtvrť?“

„Jo, chodil jsem tady do školy – myslím jako v Chicagu. Každý zná Cabrini-Green. Proč se ptáte?“

„Vyrostl jsem tady. Zrovna tak jako John Hop.“

Okamžitě jsem pomyslel na to, jak často se museli porvat s životem. Nejprve proto, aby v tomhle místě vůbec přežili, potom aby se dostali z jeho vlivu a konečně aby se stali policajty.

„Každej z těch věžáků je něco jako vertikální ghetto. S Johnem jsme říkávali, že člověk by měl jet výtahem jedině tehdy, když se chystá do pekla.“

Pouze jsem přikývl. Tohle bylo mimo okruh mých životních zkušeností.

„Ale to jen v případě, kdyby snad náhodou fungoval,“ dodal.

Uvědomil jsem si, že jsem nikdy neuvažoval o tom, že by Brooks mohl být černoch. Počítač disponoval jen články bez fotografií a nebyl důvod, proč v jejich textu uvádět rasu. Předpokládal jsem tedy, že byl běloch a nad tím, co mě k tomu vedlo, budu mít čas uvažovat později. Teď se musím soustředit na to, abych pochopil, co mi chce Washington touhle exkurzí do Cabrini-Green sdělit.

Detektiv zajel na veřejné prostranství vedle jednoho z věžáků. Bylo tam několik kontejnerů na odpadky, umělecky „vylepšených“ desítkami nápisů a kreseb sprejem, a deska na basketbal se zrezivělým košem, u kterého chyběla síťka. Washington zastavil, ale motor nechal běžet. Nevěděl jsem, jestli kvůli tomu, aby topení zůstalo v provozu, nebo proto, aby v případě potřeby mohl rychle odjet. Zahlédl jsem skupinku teenagerů v dlouhých kabátech, s tvářemi tmavými jako obloha nad námi. Vynořili se z věžáku nedaleko od nás a pospíchali přes zmrzlý dvůr k jedné z dalších budov.

„Teď si asi říkáte, proč vás sem, krucinál, vláčím,“ obrátil se ke mě Washington. „Ani se vám nedivím. Bílý hoch jako vy.“

Opět jsem nic neřekl. Nechal jsem ho, aby si jel po své linii.

„Vidíte, ten třetí zprava. To byl náš dům. Já jsem bydlel se svojí pratetou na čtrnáctým, John se svou máti na dvanáctým, o patro níž než my. Ty věžáky nemaj třináctý poschodí, prej už je v nich takhle dost smůly. Ani on, ani já jsme neměli tátu. Tedy takovýho, kterej by se na nás aspoň někdy přišel kouknout.“

Chápal jsem, že mi chce něco říct, ale nevěděl jsem co. Ani vzdáleně jsem si neuměl představit, kolik energie museli se svým kamarádem vynaložit, aby se vydrápali na světlo z té temné hrobky, která měla být jejich přívětivým domovem. Zůstal jsem zticha.

„Byli jsme opravdický kamarádi. Na celej život. Spojovalo nás spoustu věcí. Dokonce si vzal moji první lásku, Ednu. Potom u policie, když už jsme se oba dostali do oddělení vražd a několik let nás zacvičovali zkušení detektivové, jsme požádali, aby z nás udělali parťáky. A kruci, oni nám to odklepli. Byl z nás vyšetřovací tým. Jednou o nás psali i v *Sun-Times*. Převeleli nás na trojku, protože do toho okrsku patří i Cabrini-Green. Počítali s tím, že se tu dokážem líp orientovat. K většině případů docházelo právě v tyhle lokalitě. A ta si, mimochodem, to svoje neslavný prvenství drží pořád. Zrovna ten den, kdy našli toho ztracenýho kluka, jsme měli službu. Hlášení, že je mrtvej a bez prstů, přišlo jak na potvoru přesně v osm. Kdyby přišlo o pár minut dřív, chytla by to ještě odpolední směna.“

Na chvíli se odmlčel. Zřejmě v duchu zvažoval, jak by to asi dopadlo, kdyby jel na místo činu jiný tým.

„Někdy v noci, když jsme dělali na nějakým případu nebo někoho sledovali a skončila nám služba, tak jsme s Johnem zajeli sem, zaparkovali právě tady, co stojíme teď, a jen jsme si tohle místo prohlíželi.“

Tehdy mně došlo, jaký je obsah jeho sdělení. Lany Čára věděl, že John Hop sám sebe nezastřelil, a to z jednoduchého důvodu. Na svou vlastní kůži zažil ten boj o přežití, který jeho kamarád musel podstoupit, než se vymanil z područí takového prostředí, jako je tohle. Johnu Brooksovi se podařilo probojovat ven z pekla a nebyl ochotný se do něj vrátit vlastní rukou. Tahle empirická zkušenost znamenala pro Washingtona totéž co nezvratný důkaz.

„Proto jste to věděl, že jo?“

Dlouze se na mě zadíval a pomalu přikývl.

„Tohle je něco, co člověk zkrátka ví. Neudělal to. Konec, tečka. Dal jsem o tom řeč na Útvaru speciálního vyšetřování, ale oni to chtěli mít co nejdřív z krku.“

„Takže vy jste neměl nic než váš instinkt. A co třeba nějaké nesrovnalosti? Na ty jste nenarazil?“

„Jo, jedna věc tu byla, ale to jim nestačilo. Víte, oni měli jeho vlastnoručně napsanej dopis na rozloučenou, pak ty jeho návštěvy u psychiatra, všechno jim krásně štymovalo. Pro ně to byl sebevrah ještě dřív, než nad jeho tělem zavřeli zip u pytle. Žádný pochybnosti.“

„Co se vám tedy nezdálo?“

„Dva výstřely.“

„Jaký dva výstřely?“

„Víte co, nejdřív odtud vypadnem. Stavíme se někde na večeři.“

Nastartoval, velkým obloukem objel volné prostranství mezi věžáky a vyjel na ulici. Pořád jsme směřovali na sever. Projížděli jsme ulicemi, v kterých jsem nikdy nebyl, ale stejně jsem měl představu, kam jedeme. Po pěti minutách už mě unavovalo čekat na další pokračování Washingtonova příběhu.

„Tak jak to bylo s těmi dvěma výstřely?“

„Vystřelil dvakrát, že jo?“

„Ano? V novinách to nebylo.“

„Nikdy se nezveřejňujou všechny detaily. Ale já jsem byl v jeho domě. Edna mi zavolala, hned jak ho našla. Přijel jsem tam ještě před ÚSV. Jeden výstřel šel do podlahy, druhej do úst. Oficiální vysvětlení je, že se chtěl nejdřív ujistit, že dokáže vystřelit, nebo že si to chtěl předem vyzkoušet. Aby si dodal odvahu. A druhou ranou se zastřelil. Ale to nedává smysl. Mně tedy ne."

„Proč ne? Proč by jinak střílel dvakrát?"

„Já si myslím, že první výstřel šel do úst. Ten druhej – ten byl kvůli laborkám. Pachatel vtiskne Johnovi do ruky zbraň a vystřelí s ní do země. Na Johnově ruce se najdou zbytky prachu a máme tu jednoznačnej případ sebevraždy. Konec příběhu."

„A nikdo s vámi nesouhlasil."

„Až dodneška. Až když jste se objevil s tím vaším Poem. Šel jsem na USV a tam jsem jim řekl, co jste zjistil. Připomněl jsem jim pochybnosti o Johnový sebevraždě. Tedy moje pochybnosti. Chtějí ten případ otevřít a znovu se na něj podívat. Zejtra dopoledne máme schůzku u nás na okrsku. Šéf speciálního vyšetřování mě chce nechat převést k jejich útvaru, aby mě mohl zařadit do vyšetřovacího týmu."

„To je skvělé."

Díval jsem se z okénka a mlčel. Bylo to vzrušující. Jednotlivé věci do sebe začaly zapadat. Teď jsem s jistotou věděl o smrti dvou policistů ze dvou různých měst, jejichž úmrtí byla nejprve pokládána za sebevraždy a nyní jsou znovu vyšetřována jako možné vraždy, mezi nimiž může být spojitost. To byl příběh. Zatraceně dobrý. A bylo to něco, co by mě mohlo získat přístup k té studii o sebevraždách policistů, kterou provádí Nadace pro dodržování zákonnosti, a možná i otevřít vrátka do FBI. Pokud se tam tedy dostanu jako první. Jestli už se Chicago nebo Denver na Federální úřad pro vyšetřování zločinu obrátily, pak asi vypadnu ze hry, protože mě nebudou potřebovat.

„Proč?" vylétlo ze mě nahlas.

„Proč co?"

„Proč tohle někdo dělá? Co tím vlastně sleduje?"

Washington neodpověděl. Mlčky ujížděl mrazivou nocí.

# # #

Seděli jsme v boxu vzadu ve Slammeru, policajtském baru poblíž policejní stanice třetího okrsku. Oba jsme si objednali specialitu podniku, pečeného krocana s omáčkou, jídlo jak stvořené pro takhle mrazivé počasí. Než jsme ho spořádali, Washington mě zasvětil do plánu ÚSV. Všechno, co mi říkal, bylo samozřejmě neoficiální, takže kdybych chtěl o tom cokoliv napsat, musel bych ty informace získat od poručíka, který povede jejich tým. S tím bych neměl mít problém. Protože nebýt mě, nebylo by ani jejich týmu. Nějaké to slovo by se mnou poručík musel ztratit.

Washington se oběma lokty opíral o stůl. Vypadalo to, jako když si chrání talíř s jídlem. Občas mluvil s plnými ústy, ale to proto, že byl rozrušený. Já na tom nebyl lépe. Navíc jsem musel pečlivě zvažovat každé slovo, abych si udržel pozici i v dalším průběhu vyšetřování. A nepřišel o svůj příběh.

„Začneme s Denverem," vysvětloval mi Washington. „Budeme na tom dělat společně, seřadíme si všechny informace pěkně do řady a uvidíme, co se stane. Poslouchejte, mluvil jste už s Wexlerem? Je na vás pěkně naštvanej, kamaráde."

„Proč, prosím vás?"

„Tak pan novinář neví proč? Nějak jste se mu zapomněl zmínit o Brooksovi, Chicagu a dokonce i o těch básních od Poea. Nechtěl bych zbytečně sejčkovat, Jacku, ale myslím si, že tam už vám zdroj informací asi vyschnul."

„Což o to, možné je všechno. Mají tam něco nového?"

„Jo, toho strážce z parku."

„Co je s ním?"

„Udělali s ním výslech v hypnóze. Vybavil si, že když chtěl zjistit, jestli je ve voze zbraň a podíval se okénkem dovnitř, měl váš bratr rukavici jenom na jedny ruce. Potom se ta chybějící rukavice, samozřejmě se zbytky střelnýho prachu, záhadně objeví na druhý ruce. Wexler říkal, že teď o tom vůbec nepochybujou."

Přikývl jsem spíš sám sobě než Washingtonovi.

„V tom případě se asi obrátíte na FBI, ne? Jde o trestné činy, ke kterým došlo ve dvou různých státech."

„Uvidíme. Víte přece, že se místní policajti do spolupráce s těmi génii příliš nehrnou. My se na ně obrátíme a oni nás pak kopnou do zadku. Vždycky je to stejný. Ale máte pravdu, jinak to asi nepůjde. Jestli je to tak, jak si myslím, a vy samozřejmě taky, budou si to federálové muset vzít na povel.“

Nezmínil jsem se mu, že se k federálům chystám osobně. Věděl jsem, že se tam musím dostat první. Odstrčil jsem talíř stranou, podíval jsem se na Washingtona a zatřásl jsem hlavou. Ten příběh byl neuvěřitelný.

„Jaký z toho máte pocit? O co tu vlastně jde?“

„Je jenom několik možností,“ odpověděl. „Může jít o chlápka, kterej vždycky někoho zavraždí, a potom, aby si to ještě víc užil, zabije i policajta, co vede vyšetřování toho případu.“

Přikývl jsem, abych mu naznačil, že jsem v obraze.

„Pak je ale další možnost, že ty první vraždy spolu nesouvisej a náš pachatel někam přijede, počká si až se dozví, třeba z televize, o nějaký vraždě, a vezme si na mušku velícího detektiva.“

„Jo.“

„Ještě máme třetí možnost. Může jít o dva vrahy. V Denveru a v Chicagu zavraždí jeden pachatel někoho z obyvatel a druhej pachatel potom oddělá detektivy, co ty první vraždy vyšetřujou. Z těch tří možností se mi tahle líbí nejmíň. Příliš mnoho otázek. Znají se navzájem? Dělají to společně? Tady už to vypadá pěkně přitažený za vlasy.“

„Museli by se znát. Jak by ten druhý pachatel věděl, kde je ten první?“

„Přesně. Takže se můžeme soustředit na teorii jedna a dvě. Ještě jsme nerozhodli, jestli sem z Denveru někdo přijede a jestli naši lidi pojedou tam, ale musíme se na toho chlapce i na tu studentku podívat z jinýho pohledu. Zjistit, jestli mezi nima nebylo nějaký spojení a jestli něco takovýho objevíme, bude to pro nás výchozí bod.“

Pokýval jsem souhlasně hlavou. Já jsem dával přednost první teorii. Jeden vrah, co má na svědomí všechny vraždy.

„Kdyby to byl jen jeden člověk, po kom vlastně šel?“ zeptal jsem se, ale spíš sám sebe než Washingtona. „Měl za cíl tu první oběť, nebo policistu?“

Washington stáhl obočí, které jako obvykle utvořilo nad kořenem jeho nosu velké V.

„Možná," promluvil zamyšleně, „že máme někoho, kdo chce zabíjet policajty. Ti jsou objekty jeho zájmu. Takže spáchá vraždu – Smatherse pak Loftonový –, aby přilákal svoji kořist. Policajta."

Rozhlédl jsem se kolem nás. Když jsem to uslyšel vyslovit nahlas, i když jsem se tou myšlenkou zabýval už od chvíle, kdy jsem nasedl do letadla, projela mnou hrůza.

„Příšernej plán, co?" otřásl se Washington.

„Jo, jeden z nejhnusnějších."

„A víte proč? Protože jestli se nemýlíme, tak musej existovat i další případy. Když policajt spáchá sebevraždu, vyšetřování proběhne rychle, bez zbytečnejch komplikací. Žádnej náčelník policie o takovej druh popularity nestojí. Takže pohnutky zemřelýho se posoudí jen povrchně a to je všechno. A proto se mezi případy sebevražd snadno ztratí i ty, co sebevraždama nejsou. Protože ten chlápek, ten nezačal s Brooksem a neskončil s vaším bratrem. Ten toho má za sebou víc. O to bych se vsadil."

Odstrčil od sebe prázdný talíř.

O půl hodiny později mě vysadil před Hyattem. Ledový vítr, který vál z jezera, pronikal až k morku kostí. Nechtělo se mi stát venku, ale Washington řekl, že nahoru nepůjde. Dal mi svou vizitku.

„Je na ní číslo domů a na pager. Zavolejte mě."

„Jo, ozvu se."

„Tak fajn, Jacku." Potřásli jsme si rukama. „A díky, člověče."

„Za co?"

„Že jste přesvědčil ty nevěřící Tomáše. Máte to u mě. A u Johna Hopa taky."

Kapitola 13

Než začal, seděl tak jako obvyklé pár vteřin s pohledem upřeným na modrou obrazovku. Toto duševní cvičení praktikoval Gladden proto, aby mu pomohlo zbavit se napětí a zloby, které se mu uhnízdily v mysli. Ale tentokrát to nebylo snadné. Zuřivost s ním lomcovala až do konečků prstů.

Podařilo se mu uklidnit a položil si počítač na kolena. Vyčistil obrazovku a palcem otáčel kuličkou ovládající kurzor tak dlouho, dokud se šipka na obrazovce posouvala z okna do okna a nezastavila se na ikoně TERMINAL. Zmáčkl tlačítko ENTER a potom si vybral program, který chtěl. Klikl na DIAL a už jenom čekal, zaposlouchaný do naříkavého skřípání napojujícího se počítače. Je to jako porod, pomyslel si. Křik narozeného dítěte. Když došlo ke spojení, na obrazovce se objevil uvítací nápis.

****
*
VÍTEJTE V KLUBU TPSD
****
*

Po chvilce nahradila nápis kolonka na první Gladdenovo heslo. Napsal ho a čekal, až bude prověřené, a jakmile bylo přijato, uvedl i druhé. Ve chvíli byl jeho vstup schválen a na obrazovce vyskočilo varování.

****
**
TVŮJ PÁN SE DÍVÁ!
****
**
PRAVIDLA PROVOZU
1. Nikdy nepoužívejte své vlastní jméno.

2. Nikdy neposkytujte čísla systémů svým známým.

3. Nikdy nechoďte na schůzku s jinými uživateli.

4. Vždy mějte na paměti, že ostatní uživatelé mohou být cizí osoby.

5. SYSOP si vyhrazuje právo vyřadit kteréhokoli uživatele.

6. Je přísně zakázáno používat Zpravodaj k diskuzi o jakýchkoliv nezákonných aktivitách.

7. TPSTL Network není zodpovědný za obsah stránek Zpravodaje.

8. Jestliže chcete pokračovat, stiskněte libovolnou klávesu.

Gladden zmáčkl ENTER a počítač ho informoval, že na něj čeká soukromý vzkaz. Lehce se dotkl příslušné klávesy a obrazovku zaplnila zpráva od systémového operátora.

****

Díky za varování. U nás je všechno v pořádku. Velmi mě zarmoutilo, že jste utrpěl takovou újmu, a doufám, že se vaše potíže uspokojivě vyřešily. Pokud čtete tento vzkaz, jistě mohu předpokládat, že ano. BRAVO! Mnoho štěstí a zůstaňte ve styku sám se sebou a s ostatními, (che, che)

TPSD

****

Gladden napsal R a stiskl ENTER. Na monitoru se objevila tabulka Reply. Napsal do ní text odpovědi a odeslal ho pisateli soukromého vzkazu.

****

Se mnou si nedělejte starosti. O všechno je postaráno. Váš věrný člen je ze všeho venku TPSD

****

Když měl tohle za sebou, zadal příslušné příkazy, aby se dostal k hlavnímu direktoráři Zpravodaje. Obrazovka se zaplnila názvy jednotlivých rubrik. U každé byl uveden počet zpráv, které byly momentálně nabízeny k přečtení.

****
**

1. Veřejné forum 89
2. CH+9 46
3. CH-9 12
4. D+9 12
5. D-9 6
6. Všechno dovoleno 51
7. Meditace a nářky76
8. Právní kukátko 24
9. Služby ve městě 56
10. Naše burza 91

****
**

Zvolil si sedmičku. Meditace a nářky byla jedna z nejoblíbenějších rubrik. Přečetl si už většinu prací a několika svými také přispěl. Pisatelé si všichni stěžovali, jak se k nim život chová nefér. Jak by možná v jiné době nebyly jejich chutě a instinkty zavrhovány, ale přijímány jako normální. Gladden tam pokaždé našel mnohem víc nářků než meditací. Otevřel si článek označený Eidolon a začal číst.

****
**

Myslím, že se o mně brzy dovědí. Můj čas, kdy se stanu středem pozornosti fascinované a strachem se tetelící veřejnosti, se neodvratně blíží. Jsem připraven. Každý z mých soutrpitelů se halí do pláště nenápadnosti. Ale já se z anonymity vymaním. Dostane se mi jména, označení, které sice nebude přesně vystihovat plnou bohatost mé osobnosti, ale zato se bude krásně vyjímat v titulcích bulvárních plátků a vzbuzovat v lidech panickou hrůzu. Rádi si počteme o tom, čeho se bojíme. Strach prodává noviny a televizní pořady. Brzy to budu já, kdo je bude prodávat.

Zanedlouho mě začnou pronásledovat a moje proslulost nebude znát hranic. Ale nikdy mě nenajdou. Nikdy. To je něco, co nejsou schopni pochopit. Že jsem se na ně celou dobu připravoval. Usoudil jsem, že nyní nastala vhodná doba pro můj příběh. Chci vám ho

vyprávět a vložit do něj celou svou duši. Na svojí obrazovce uvidíte, jak žiji a umírám. Můj laptop Boswell si mě nedovolí soudit, neřekne proti mně jediné slovo. Komu tedy svěřit své doznání než právě laptopu Boswell? Kdo by byl lepší a přesnější životopisec než můj věrný laptop Boswell? Začnu hned teď. Rozžehněte si. Protože já tady budu žít a umírat v černé tmě.

Někdy je člověk neobyčejně vášnivě
zamilován do svého utrpení.

Škoda, že jsem to jako motto nenapsal hned na začátku. Ale na tom nezáleží. Důležité je, že tomu věřím. Mé utrpení je moje vášeň, idol mého zbožňování. Nikdy mě neopustí. Jako anděl strážný mě vede životem. Je mou součástí. Vidím to teď zřetelněji než kdykoliv předtím. Myslím, že těmi slovy je míněno to, že naše bolest je cestou, po níž se klikatí náš život. Obrazně řečeno, je dlažební kostkou pod každým krokem, jenž učiníme. Proto si svoji bolest tak láskyplně hýčkáme. Nepřestáváme se jí obírat a – právě pro její nelítostnou krutost – ji milujeme. Jinou volbu nemáme.

Mám silný pocit, že tato věc se mi vyjasnila, že jsem dospěl k jejímu naprostému pochopení. Mohu se otočit zpátky, abych se podíval na cestu, kterou jsem došel až sem, a vidím, že právě bolest řídila všechna má rozhodnutí. A když pohlédnu před sebe, spatřím, kam mě dovede. Nechci už dál tou cestou pokračovat. Pohybuje se pode mnou, nese mě, jak časem se vinoucí stužka. Donesla mě až sem. Má bolest je skála, na níž jsem postavil své sídlo. Jsem vládcem temných sil. Eidolon. Mou pravou totožností je bolest. Moje bolest. Rozdělí nás až smrt.

Šťastnou cestu, drazí přátelé. Opatrujte se.

****

Přečetl si text ještě jednou a pocítil hluboké pohnutí. Ta slova ho zasáhla přímo do srdce.

Vrátil se zpátky na hlavní menu a klikl na rubriku Naše burza, aby se podíval, jestli tam nejsou noví zákazníci. Nebyli. Zmáčkl klávesu S – jako Sbohem. Potom počítač vypnul a zaklapl obrazovku.

Jaká smůla, že mu policajti zabavili foťák. Vypravit se za nimi a požadovat ho zpátky by bylo dost riskantní a na to, aby si pořídil nový, mu těch pár dolarů, které mu zůstaly, zdaleka nestačilo. Ale věděl, že bez fotoaparátu nebude moct uspokojit zájemce, a kvůli tomu zůstane bez příjmu. Vzrůstající zlost v něm vzbudila pocit, jako kdyby mu žilami proudily tisíce žiletek, které ho chtějí zevnitř rozřezat. Rozhodl se, že si peníze nechá poslat telefonicky z Floridy a potom si koupí nový přístroj.

Šel k oknu a zadíval se na auta pomalu se sunoucí po Sunsetu. Vypadalo to, jako by se dalo do pohybu nekonečné parkoviště. Hromady kouřícího železa, pomyslel si. A lidských těl. Kam to všechno povede? Napadlo ho, kolik z těch lidí, usazených dole v automobilech, může být jako on. Kolik z nich cítí stejnou touhu a v krvi žiletky? Kolik z nich by mělo odvahu procházet takovým peklem? Myšlenky v hlavě mu opět překryla zlost. Jako by se v něm rozvíjela černá květina, která ho svými okvětními lístky dusí v hrdle. Ten pocit byl až děsivě skutečný.

Vrátil se ke stolu a zatelefonoval na číslo, které dostal od Krasnera. Sweetzer zvedl telefon po čtvrtém zvonění.

„Neměl byste chviličku, Sweetzere?“

„Kdo volá?“

„To jsem já. Jak se maj děcka?“

„Co – kdo to je?“

Pud sebezáchovy napovídal Gladdenovi, aby okamžitě zavěsil. S takovými grázly by se neměl zahazovat. Ale byl zvědavý.

„Máte můj foťák,“ řekl.

Na druhém konci bylo chvíli ticho.

„Áá, pan Brisbane. Jak se vám daří?“

„Díky za optání, detektive. Nestěžuju si.“

„Ano, máme váš foťák a vy máte právo požadovat ho zpátky, pokud vám slouží jako prostředek k obživě. Jestli chcete, můžeme se domluvit, kdy si pro něj přijdete.“

Gladden zavřel oči a stiskl sluchátko takovou silou, až ho napadlo, jestli ho nerozmačkal. Věděli to. Kdyby to nevěděli, rovnou by mu řekli, ať je neotravuje. Ale oni něco věděli. A chtěli, aby si pro fotoaparát přišel. Otázka byla, kolik toho vyčmuchali. Gladden měl chuť začít ječet, ale přeci jen v něm převážil chladný rozum. Žádné chybné tahy, přikázal si.

„Musím si to promyslet."

„No, vypadá jako kvalitní přístroj. Nevím sice, jak se s ním zachází, ale vůbec by mi nevadilo, kdybych takovej měl. Čeká tu na vás –"

„Jdi do prdele, Sweetzere."

Popadla ho šílená zlost. Procedil ta slova se sevřenými čelistmi.

„Podívejte, Brisbane, já jen dělám svou práci. Jestli proti mě něco máte, můžete sem přijít a něco s tím uděláme. Když chcete zpátky ten váš krám, tak si pro něj laskavě přijďte. Ale nehodlám se s váma vybavovat a poslouchat ty vaše „Máš děti, Sweetzere?"

Linka ohluchla. Ale Gladden věděl, že detektiv nezavěsil.

„Co jsi to řekl?"

„Slyšel jsi dobře."

„Chceš snad vyhrožovat mý rodině, ty čuráku jeden zkurvenej?"

Teď se odmlčel Gladden. Potom se mu, odněkud hluboko z hrdla, začal drát klokotavý zvuk, který přerostl v nekontrolovatelný smích. Nechal ho znít, až se mu rozezvučel v hlavě tak, že přehlušil každičkou myšlenku, která tam byla. Pak praštil sluchátkem do vidlice a utnul smích tak náhle, jako když nůž protne tepnu. Tvář se mu zkřivila šíleným šklebem a on se rozeřval v prázdném pokoji.

„Seru na tebe, fízléé!"

Znovu zapnul počítač a otevřel si soubor fotografií. Přestože byl jeho laptop vybaven špičkovou obrazovku, přeci jen nedosahovala kvality, kterou měl doma na písíčku. Ale obraz byl dostatečně čistý a dalo se s ním pracovat. Pomalu si projížděl fotografie – pěkně jednu po druhé. Mrtvých i živých. Nějak mu ta morbidní sbírka skýtala potěšení a dávala jeho životu smysl.

Přesto ho ale zarmucoval pohled na to, čeho se dopustil. Těch drobných obětí, které byl nucen nabídnout, aby mohl zhojit své rány. Věděl, jak sobecké to bylo. A navíc fakt, že tyto své oběti vyměnil za

peníze, ho pokaždé připravil o všechnu spokojenost a způsobil, že byl zhnusený sám sebou. Sweetzer a ti ostatní měli pravdu. Zaslouží si být pronásledován.

Převalil se na záda a zahleděl se do stropu s mapami skvrn od proteklé vody. Slzy mu zalily oči. Zavřel je a snažil se usnout, snažil se zapomenout. Ale tam ve tmě za zavřenými víčky byl ukrytý jeho *Nejlepší kamarád*. Jako vždy tam na něj čekal. Tvář jeho pečovatele protínala zející propast mezi rty.

Gladden otevřel oči a pohlédl ke dveřím. Někdo klepal. Rychle se posadil a zaslechl kovové škrábnutí klíče, pronikajícího do zámku. Uvědomil si svou chybu. Sweetzer ho během jejich rozhovoru nechal vypátrat. Předpokládali, že bude volat.

Dveře do pokoje se rozlétly. Stála v nich malá černoška v bílé uniformě se dvěma ručníky přes ruku.

„Úklidová služba," oznámila. „Promiňte, že du tak pozdě, ale dneska je tu strašnej fofr. Zejtra dám váš pokoj do pucu hned jako první."

Gladden si s úlevou oddechl. Uvědomil si, že zapomněl pověsit na dveře tabulku NERUŠIT.

„To je v pořádku," prohodil a rychle se zvedl ze země, aby jí zabránil vstoupit do pokoje. „Prosil bych jenom ručníky."

Jak si je od ní bral, všiml si, že žena má na uniformě vyšité jméno Evangelina. Měla milou tvář a jemu přišlo líto, že se musí živit uklízením po ostatních.

„Děkuju vám, Evangelino."

Všiml si, že pohled jí zalétl do pokoje a dopadl na postel. Vůbec nebyla rozesílaná. Pohlédla zpátky na Gladdena a kývla na něj s výrazem ve tváři, který snad měl být úsměvem.

„Nic víc nepotřebujete?"

„Ne, Evangelino."

„Přeju hezkej den, pane."

Gladden zavřel dveře a otočil se do pokoje. Na posteli ležel otevřený laptop. Na obrazovce byla jedna z fotografií. Vrátil se znovu ke dveřím, otevřel je a postavil se na místo, kde předtím stála pokojská. Podíval se směrem k počítači. Rozeznal každý detail.

Chlapec na sněhu – a co jiného by mohlo tak výrazně kontrastovat se sněhobílou závějí než krev.

Rychle šel k počítači a zadal příkaz v případě nouze vypnout, který si sám naprogramoval. Dveře byly stále otevřené. Gladden se snažil vzpamatovat. Prokrista, napadalo ho pouze, taková nehorázná chyba.

Šel ke dveřím a vykoukl na chodbu. Evangelina stála s úklidovým vozíkem hned u vedlejšího pokoje. Spatřila ho, ale výraz jejího obličeje neprozrazoval vůbec nic. Gladden ovšem věděl, že musí mít jistotu. Nemůže spoléhat na to, co se mu podaří vyčíst z ženiny tváře.

„Evangelino," usmál se na ni. „Rozmyslel jsem si to. Asi byste ten pokoj přeci jen měla uklidit. Každopádně tam chybí toaletní papír a mýdlo."

Odložila podložku s formulářem, do něhož něco zapisovala, a sklonila se do vozíku pro mýdlo a papír. Gladden si zastrčil ruce do kapes. S nechutí zaznamenal, že pokojská má v ústech žvýkačku a při žvýkání mlaská. Jak si může dovolit něco tak neslušného v přítomnosti jiného člověka? Nebo si snad myslí, že on je vzduch?

Když k němu Evangelina došla s toaletními potřebami, nechal ruce zastrčené v kapsách. Udělal jeden krok zpátky, aby jí umožnil vstoupit do pokoje. Jakmile byla uvnitř, rychle došel k jejímu vozíku a podíval se na formulář položený nahoře. U pokoje č. 112 byla poznámka „Pouze ručníky".

Cestou do pokoje se rozhlížel kolem sebe. Motel měl dvě poschodí a na každém asi dvacet pět pokojů. Dveře v každém podlaží ústily na chodbu, která vedla kolem obdélníkového atria uprostřed budovy. Na chodbě v horním podlaží uviděl další úklidový vozík. Stál u otevřených dveří, ale pokojská nebyla v dohledu. Bazén uprostřed atria zel prázdnotou. Příliš chladno na koupání. Nikde nikoho nezpozoroval.

Vešel do pokoje a zavřel dveře. Evangelina právě vyšla z koupelny, v ruce igelitový pytel s odpadky.

„Víte, pane, když jsme uvnitř, musíme nechávat dveře votevřený. To je takovej předpis."

Zablokoval jí přístup ke dveřím.

„Vidělas tu fotografii?"

„Cože? Pane, musím votevřít ty –"

„Odpověz, viděla jsi tu fotku na počítači? Na posteli?“

Ukázal na laptop a pozoroval výraz v jejích očích. Vypadala zmateně, ale pohledem neuhnula.

„Jakou fotku?“

Pohled jí zamířil na postel a hned se mu zase upřel zpátky do očí. Ve tváři se jí objevil nechápavý výraz plný vzrůstajícího znepokojení.

„Já jsem nic nevzala. Zavolejte si sem pana Barrse, jestli si myslíte, že se vám něco ztratilo. Já jsem poctivá ženská a né žádná zlodějka. Pan Barrs řekne ňáký pokojský, aby mě prohledala. Nemám vaši fotku. Ani nevím, vo jakou de.“

Gladden si ji chvíli prohlížel a pak se usmál.

„Já vím, Evangelino, asi už to tak bude, že jsi počestná žena. Ale já musím mít jistotu, víš?“

Kapitola 14

Nadace pro dodržování zákonnosti sídlila ve Washingtonu na Ninth Street, jen několik bloků od ministerstva spravedlnosti a Federálního úřadu pro vyšetřování zločinu. Byla to velká budova a předpokládal jsem, že v ní mají kanceláře i jiné nadace a agentury poskytující služby veřejnosti. Prošel jsem těžkými dveřmi, prohlédl si vývěsní tabuli s názvy různých organizací a vyjel výtahem do třetího poschodí.

Vypadalo to, že NDZ patří celé patro. Hned za dveřmi výtahu mě vítal recepční pult, za nímž trůnila obrovitá žena. V našem novinářském žargonu jim říkáme antirecepční, protože téměř všechny recepční na světě, místo aby vás přijaly, vám obvykle zabrání kohokoliv navštívit nebo s kýmkoliv ztratit byť i jediné slovo.

Oznámil jsem jí, že chci mluvit s doktorem Fordem, ředitelem nadace, jehož jméno jsem vyčetl v *New York Times* v článku o sebevraždách policistů.

„Je na obědě. Máte smluvenou schůzku?“

Odpověděl jsem popravdě, že ne a položil před ni svoji vizitku. Podíval jsem se na hodinky. Čtvrt na jednu.

„Ach tak, reportér,“ pronesla tónem, jako by moje profese byla synonymem pro zločince. „V tom případě je všechno jinak. Nejdřív se musíte obrátit na tiskové oddělení a ti posoudí, jestli s doktorem Fordem můžete mluvit.“

„Rozumím. Myslíte, že tam někdo bude, nebo jsou také na obědě?“

Zvedla telefon.

„Michaele? Jste tam, nebo máte pauzu? Mám tady nějakého člověka, co říká, že je z *Rocky Mountain News* – Ne. Nejdřív se ptal po doktoru Fordovi.“

Chvíli poslouchala, pak řekla fajn a zavěsila.

„Michael Warren vás přijme. Říkal, že ve dvanáct třicet má schůzku, tak byste si měl pospíšit.“

„Pospíšit kam?“

„Kancelář tři sta tři. Půjdete halou za recepcí, dáte se první chodbou vpravo a jsou to hned první dveře po pravé straně.“

Dal jsem se doporučenou cestou a pořád se mi převalovalo v hlavě, odkud znám jméno Michael Warren, ale nemohl jsem ho nikam zařadit. Dveře s číslem 303 se otevřely přesně v okamžiku, kdy jsem chtěl vzít za kliku. Muž, asi čtyřicetiletý, se právě chystal vykročit na chodbu, ale když mě spatřil, zastavil se.

„Vy jste ten z *Rocky?*“

„Ano.“

„Už jsem měl strach, že jste u nás zabloudil. Pojďte dál. Mam pro vás jenom pár minut. Já jsem Mike Warren. Tedy správně Michael,

jestli chcete mé jméno uvést v textu, i když bych dal přednost, kdybyste raději použil všeobecnější výraz, že vám informace poskytlo tiskové oddělení. Každopádně doufám, že vám budu užitečný.“

Mezitím došel ke svému stolu, na kterém vládl, jak se tak říká, „pracovní nepořádek“. Představil jsem se a potřásli jsme si rukama. Pokynul mi, abych se posadil. Na jedné straně stolu se vršily výtisky novin. Na druhé stály fotografie manželky a dvou dětí, které byly natočené tak, aby na ně viděl nejen Warren, ale i jeho návštěvníci. Na nízkém stolku po jeho levé ruce ležel počítač a nad ním visela na stěně fotografie Warrena, jak si podává ruku s prezidentem. Tak jako na fotce byl i teď Warren hladce oholen a na sobě měl bílou košili a kravatu. Sako ale viselo přes opěradlo židle a límeček košile nebyl v místech, kde se ho dotýkalo půldenní strniště, tak „dočista“ bílý. Bledou tvář, lemovanou rovnými černými vlasy, zvýrazňovaly tmavé a bystré oči.

„Tak co potřebujete? Děláte ve Scripps D.C.?“

Mluvil o naší mateřské společnosti. Měla tu v D.C. redakci s několika reportéry, kteří zásobovali zprávami z Washingtonu všechny noviny patřící do jejího řetězce. To bylo místo, na které jsem se měl podle návrhu Grega Glenna telefonicky obrátit a netahat zbytečně z firmy finanční prostředky na cestovní náklady.

„Ne, já jsem z Denveru.“

„A co máte na srdci?“

„Potřebuju mluvit s Nathanem Fordem nebo s někým, kde má na starost studii o sebevraždách policistů.“

„Sebevraždy policistů. To je projekt FBI. Od nás na tom s nima dělá Oline Fredricková.“

„Ano, vím, že se na tom výzkumu podílí FBI.“

„Uvidím, co se dá dělat.“ Zvedl telefon, ale pak ho zase položil. „Vy jste si sem nezavolal předem, že ne? Vůbec si nevybavuju vaše jméno.“

„Ne, právě jsem přijel do města. Dalo by se říct, že to, po čem jdu, by mohla být docela bomba.“

„Policejní sebevraždy a bomba? To nevypadá na reportáž, kterou potřebujete stihnout do uzávěrky dnešního vydání. Tak proč ten spěch?“

Najednou mi to došlo.

„Nedělal jste pro *L.A. Times?* Tady ve Washingtonu? Vy jste ten Michael Warren?“

„Jak to víte?“

„Agentura *Post-Times*. Léta jsem sledoval jejich zprávy. To jméno mi utkvělo v paměti. Věnoval jste se dění kolem ministerstva spravedlnosti, soudů a tak. Perfektní práce.“

„Ale jen do konce minulého roku. Dal jsem výpověď a nastoupil tady.“

Přikývl jsem. Pokaždé, když jsem potkal někoho, kdo nechal novinařiny a ocitl se na druhém břehu řeky, nastalo rozpačité ticho. Většinou to byli lidé vyčerpaní každodenní reportérskou rutinou, neustálým honěním uzávěrek a nutností být stále v obraze. Jednou jsem četl román o reportérovi, jehož autorem byl reportér. Napsal, že svůj život prožívá tak, jako by pořád utíkal před kombajnem. To bylo nejvýstižnější přirovnání, jaké jsem kdy o práci novinářů četl. Někdy je ta hlomozící příšera vtáhne dovnitř a to, co z nich zbyde, odhodí za sebe. Některým se podaří uniknout dřív, než je ten mediální kombajn spolkne, a potom, vybaveni získanými zkušenostmi, hledají nějaké klidné místo, kde mohou sdělovací prostředky řídit, ale nemusejí být jejich součástí. Tohle přesně udělal Warren a mně ho bylo nějak líto. Byl fakt třída. Doufal jsem, že se kvůli tomu netrápí.

„Nechybí vám to?“

Musel jsem tu otázku položit, jinak bych vypadal jako nezdvořilý křupan.

„Zatím ne. Tu a tam se objeví něco, z čeho by mohl být docela parádní článek, a to si pak přeju, abych byl zase u toho, ale jako někdo jiný – s novým, neformálním pohledem. Ale stejně by to člověku za čas zevšednělo.“

Byla to lež a myslím, že věděl, že jsem to poznal. Toužil se k novinařině vrátit.

„Jo, někdy začínám mít podobný pocit.“

Sáhl jsem po lži, jen abych mu pomohl cítit se lépe, pokud to tedy vůbec šlo.

Podíval na hodinky.

„Takže, ještě před několika dny to na žádný trhák nevypadalo," rychle jsem se vrátil k tématu. „Ale teď ano. Vím, že máte jenom pár minut, ale budu stručný. Jenom… nechci se vás dotknout, ale byl bych rád, kdybyste mi slíbil, že to, co vám řeknu, zůstane mezi námi. Je to můj příběh, a až ho budu mít pohromadě, chci ho zveřejnit."

Přikývl.

„Nebojte se, naprosto vás chápu. Nebudu o tom, ať už mi řeknete cokoliv, mluvit s žádným jiným reportérem, pokud by se mě nepřišel zeptat na stejnou věc. Připouštím, že o tom možná budu *muset* mluvit s lidmi tady z nadace nebo z právních kruhů. V tomhle směru vám nemůžu nic slíbit, dokud nebudu vědět, o co jde."

„To je férová nabídka."

Nepochyboval jsem o tom, že mu můžu věřit. Možná proto, že je vždy snadné důvěřovat někomu, kdo je ze stejné branže jako vy. A také si myslím, že se mi líbilo pochlubit se svým příběhem někomu, kdo umí ocenit jeho hodnotu. Značně to zavánělo až chorobnou chvástavostí, ale já jsem si nemohl pomoct. Spustil jsem tedy.

„Začátkem tohohle týdne jsem začal sbírat materiál o policejních sebevraždách. Vím, to téma se už v médiích přepíralo dávno předtím. Ale já jsem se na to díval z jiného úhlu. Můj bratr byl policista a před měsícem údajně spáchal sebevraždu. Já –"

„Bože, to je mi líto."

„Děkuju, ale kvůli tomu jsem nepřišel. Rozhodl jsem se, že o jeho smrti napíšu článek, protože já sám jsem chtěl pochopit, proč udělal to, co policie v Denveru říkala, že udělal. Začal jsem běžnou rutinou, nechal jsem si z Nexise vytáhnout všechny články na téma sebevraždy policistů a, přirozeně, narazil jsem na několik odkazů na studii vaší nadace."

Nenápadně se snažil podívat na hodinky, a tak jsem musel upoutat jeho pozornost.

„Abych to dlouhé vyprávění trochu zkrátil. Když jsem se tedy snažil pochopit, proč se můj bratr zastřelil, zjistil jsem, že to neudělal."

„Co myslíte tím, že to neudělal?“

„Objevil jsem důkazy, že sebevražda mého bratra byla pečlivě zamaskovanou vraždou. Někdo ho zabil. Znovu otevřeli vyšetřování. Ještě jsem našel spojitost s další sebevraždou policisty, ke které došlo vloni v Chicagu. I tenhle případ je od včerejška znovu otevřený. Dneska ráno jsem odtamtud přijel. V Denveru i v Chicagu si myslí, a já taky, že se tu po Státech může pohybovat někdo, kdo zabíjí policisty a pokaždé to nastrojí tak, aby jejich smrt vypadala jako sebevražda. Klíčem k tomu, jak najít ostatní případy, můžou být informace ve studii, kterou tu děláte. Máte přece všechny spisy případů sebevražd, které spáchali policisté za posledních pět let?“

Chvíli jsme seděli mlčky. Warren na mě jen beze slova zíral.

„Myslím, že si radši poslechnu tu nezkrácenou verzi,“ prohlásil nakonec. „Ne, počkejte.“

Zvedl ruku dlaní dopředu, jako když policista na křižovatce signalizuje stop, druhou zvedl telefon a stiskl tlačítko s předvolbou.

„Drex? Tady Mike. Já vím, že už je pozdě, ale já to nestihnu. Mám tu něco naléhavého… Ne… Přehodíme to na jindy, zítra se ozvu. Díky, nashle.“

Položil telefon a se zájmem se na mě zadíval.

„Jen jsem zrušil oběd. A teď mi řekněte tu vaši historku.“

# # #

Za půl hodiny, jen co vyřídil několik telefonických hovorů, aby zorganizoval mimořádnou schůzku, mě vedl Warren labyrintem chodeb do místnosti označené číslem 383. Byla v ní zasedací místnost a uvnitř už seděli další dva účastníci našeho setkání, dr. Nathan Ford a Oline Fredricková. Představování se odbylo rychle a oba jsme se s Warrenem posadili.

Oline Fredricková se svými blonďatými nakudrnacenými vlasy vypadala tak na pětadvacet a velmi fádně. Okamžitě jsem svou pozornost soustředil na Forda. Warren už mě předem upozornil, že všechna rozhodnutí budou záviset na řediteli nadace. Byl to malý muž v tmavém obleku, ale už samo jeho vzezření vzbuzovalo respekt. Prošedivělý plnovous, který mu propůjčoval určitou

důstojnost, měl stejnou barvu jako jeho vlasy. Když jsme vstoupili s Warrenem do místnosti a sedali si k oválnému stolu, sledoval naše pohyby jen očima, aniž by přitom hýbal hlavou. Lokty se opíral o stůl a paže měl položené před sebou s dlaněmi zaklesnutými do sebe.

„Tak na co ještě čekáme?“ pobídl nás, hned jak jsme skončili s představováním.

„Byl bych rád, kdyby nám Jack tady zopakoval to, co řekl před chvílí mně,“ ujal se slova Warren. „A pak uvidíme, co dál. Nebude vám to vadit, Jacku?“

„Vůbec ne.“

„Tentokrát si udělám pár poznámek.“

Vyprávěl jsem svůj příběh se všemi podrobnostmi jako předtím Warrenovi. Tu a tam jsem si ještě vzpomněl na něco nového, ale protože nešlo o nic podstatného, tak jsem to vynechal. Věděl jsem, že hlavně musím udělat dojem na Forda, protože on tady má právo veta, a vůbec nezáleží na tom, na čí straně bude Fredricková.

Jediný, kdo mě během vyprávění přerušil, byla právě ona. Když jsem se dostal k smrti svého bratra, okamžitě poznamenala, že protokol o jeho sebevraždě přišel minulý týden. Doporučil jsem jí, ať ho teď klidně hodí do koše na odpadky. Když jsem skončil svůj monolog, pohlédl jsem na Warrena a zvedl jsem ruce.

„Nevynechal jsem nic?“

„Nezdá se.“

Oba jsme se s očekáváním zadívali na Forda. Během vyprávění seděl téměř bez pohnutí. Teď zdvihl zamyšleně sepnuté ruce a několikrát se s nimi udeřil do brady. Zajímalo by mě, čeho je doktor. Čím musí člověk být, aby mohl stanout v čele nadace? Asi spíš politikem než doktorem, pomyslil jsem si.

„To je velmi zajímavý příběh,“ promluvil tichým hlasem. „Chápu, že jste vzrušen. Chápu, že vzrušuje i pana Warrena. Většinu svého života strávil jako reportér a myslím, že si trochu adrenalinu v krvi občas rád dopřeje, nejspíš ke škodě své nynější profese.“

Zasadil Warrenovi políček, aniž by o něj zavadil pohledem. Nechal své oči spočívat na mě.

„Čemu ale nerozumím, a to je také důvod toho, proč nesdílím stejné pocity jako vy dva, je to, co s tím má naše nadace společného. Tohle mi není jasné, pane McEvoyi.“

„Víte, doktore Forde,“ začal Warren, „Jack musí –“

„Ne,“ ostře ho utnul Ford. „Nechte pana McEvoye, ať mi to vysvětlí sám.“

Snažil jsem se formulovat myšlenky co možná nejpřesněji. Ford nemá zájem o žádnou rozbředlou omáčku. Chce jen vědět, jaký by z toho mohl mít on a nadace prospěch.

„Domnívám se, že celá studie o sebevraždách je v počítači.“

„Správně,“ přikývl Ford. „Většina studií, které tu děláme, ukládáme do počítače. Musíme spoléhat na velký počet policejních oddělení, pokud výzkum probíhá v terénu. Dostaneme od nich vyplněný dotazník – tedy protokol, jak nám neopomněla připomenout tady slečna Fredricková – a uložíme ho do počítače. Ale to ještě nic neznamená. Shromážděných informací se musí ujmout zkušený odborník, který je systematicky roztřídí a řekne nám, co znamenají. V případě téhle studie spolupracuje náš člověk s experty z FBI, s kterými prověřuje základní poznatky.“

„Ano, tohle všechno chápu,“ podotkl jsem. „Ale chtěl jsem jen říct, že máte rozsáhlou databázi sebevražd policistů.“

„Budou v ní případy za období pěti šesti let. Ta práce začala, ještě než k nám nastoupila Oline.“

„Potřeboval bych se k té studii dostat.“

„Proč?“

„Jestli se nemýlíme – a teď nemluvím jenom o sobě. Detektivové v Chicagu a Denveru si to myslí také. Máme dva případy, které spolu souvisí. To –“

„Zdánlivě souvisí.“

„Ano, zdánlivě. Ale jestli se jejich spojení prokáže, potom je docela možné, že takových případů je zdaleka víc. Musíme mít na paměti fakt, že tu máme sériového vraha. Kromě těch dvou vražd jich může mít na svědomí ještě spoustu. Nebo jen několik, anebo už žádnou další. Ale je nutné si to ověřit a vy máte k dispozici všechny údaje o sebevraždách policistů. Za posledních šest let. Chtěl bych si pomocí počítače zjistit, jestli se za některými z těch sebevražd

neskrývají vraždy. Mohlo by jít o stejného vraha jako v našich dvou případech.“

„A jak byste to chtěl provést?“ zeptala se Fredricková. „Máme tam uloženo několik set spisů.“

„Když dostanete od policie vyplněný protokol, uvádějí tam také hodnost a zařazení oběti?“

„Ano.“

„Takže nejprve bychom prověřili policisty, kteří předtím, než spáchali sebevraždu, pracovali v oddělení vražd. Vycházím z teorie, že ten člověk zabíjí detektivy, co dělají na vraždách. Možná ho v jeho zvrácené psychice vzrušuje, když se z někoho, kdo pronásleduje zločince, stane štvaná zvěř a naopak – z pronásledované bestie lovec. Nevím, jestli by psycholog s mým vysvětlením souhlasil, ale odtud můžeme začít. Od sebevrahů z oddělení vražd. Jakmile je vytřídíme, podíváme se na každý jednotlivý případ. Potřebujeme také jejich dopisy. Dopisy na rozloučenou. Od –“

„Ty v počítači nejsou,“ ozvala se Fredricková. „Pokud máme jejich kopie, potom jsou spolu s protokoly založeny v archivu. Dopisy sebevrahů se stávají součástí studie jen tehdy, když nějakým způsobem objasňují patologické chování oběti.“

„Ale ve spisech je máte?“

„Ovšem, už jsem to říkala. Jsou v archivu.“

„Tak pro ně jdeme,“ zvolal Warren nedočkavě.

Po jeho vzrušené reakci nastalo v zasedačce hrobové ticho. Všechny oči se upíraly na Forda.

„Ještě jedna otázka,“ pronesl po dlouhé pauze a pomalu odměřoval jednotlivá slova. „Ví o tom všem FBI?“

„V danou chvíli to nemůžu s jistotou potvrdit,“ pospíšil jsem si s diplomatickou odpovědí. „Vím jen, že chicagská a denverská policie zamýšlí prověřit kroky, které jsem podnikl, a jakmile dojde k závěru, že jsem se pustil po správné stopě, obrátí se na federální úřad. Iniciativa musí vzejít od nich.“

Ford přikývl.

„Pane McEvoyi, mohl byste teď odejít a počkat v recepci? Chci si tu se slečnou Fredrickovou a panem Warrenem promluvit osobně, než v této záležitosti učiním nějaké rozhodnutí.“

„Ovšem, žádný problém," postavil jsem se a vydal ke dveřím. Tam jsem se na okamžik zastavil a ohlédl se na Forda. „Doufám… věřím… já doufám, že se do toho pustíme. Každopádně díky."

# # #

Tvář Michaela Warrena mi výsledek jednání prozradila dřív, než stačil cokoliv říct. Seděl jsem v recepci na nevzhledné a nepohodlné pohovce potažené vinylem a sledoval jsem, jak se vynořil z jedné z chodeb ústících do haly a s očima upřenýma na podlahu kráčí směrem k recepci. Když mě zahlédl, jenom zakroutil hlavou.

„Pojďme ke mně do kanceláře," řekl.

Mlčky jsem ho následoval a usadil se na stejné místo jako předtím. Warren vypadal zrovna tak zdrceně, jak jsem se já cítil.

„Proč?" zadíval jsem se na něj tázavě.

„Protože je to kretén," procedil rozhořčeně, ale náležitě potichu mezi zuby. „Protože ministerstvo spravedlnosti tuhle nadaci udržuje nad vodou a FBI, to je ministerstvo spravedlnosti. Ta studie je jejich – zadali nám ji. Ford vás k ní nepustí, dokud o tom oni nebudou vědět. Protože on neudělá nic, co by vedlo k tomu, že by nás ta jejich štědrá ruka mohla nechat jít ke dnu. Udělal jste chybu, Jacku. Stačilo říct, že federální úřad už byl vyrozuměn, a měl jste vyhráno."

„To by mi přece nevěřil."

„Ani by nemusel. Podstatné by bylo, že jste ho o tom ujistil. Až by to prasklo a vytýkali mu, že umožnil novináři dostat se k informacím ještě před federály, jednoduše by to svedl na vás a řekl jim, že byl přesvědčen o tom, že oni s tím souhlasí."

„Ale co teď? Nemůžu to jen tak vzdát."

Ve skutečnosti jsem se neptal jeho, ale sebe.

„Neznáte někoho z FBI? Protože Ford teď zaručeně sedí u sebe v kanceláři a žhaví telefony. Zřejmě volá rovnou Bobu Backusovi."

„To je kdo?"

„Jeden z hlavounů tady na ústředí. Ten projekt o sebevraždách patří jeho týmu."

„Myslím, že to jméno znám."

„Nejspíš budete znát Boba Backuse seniora. Jeho otce. To byl ve své době takový superpolda, že ho k sobě přetáhli federálové, aby tam dal dohromady Sekci behaviorálních věd a připravil počítačový program VICAP – to je ten, co slouží k porovnávání nově spáchaných trestných činů se zločiny v databázi. Vypadá to, že Bobby junior se mu snaží vyrovnat. Jakmile Ford zavěsí, Backus se okamžitě postará o to, aby k té studii nikdo neměl přístup. Pak už se k ní nedostanete, leda přes federální úřad."

Vůbec jsem nevěděl, co dál. Cítil jsem se jako v pasti. Vstal jsem a začal rázovat po Warrenově malé kanceláři sem a tam.

„Probůh, nemůžu tomu uvěřit. To je můj příběh… a nakonec mě o něj připraví nějaký natvrdlý debil, co si o sobě myslí, že je J. Edgar Hoover."

„Ale na rozdíl od zakladatele FBI je živ a zdráv."

„To není moc vtipné."

„Já vím, omlouvám se."

Zase jsem si sedl. Nijak mi nenaznačil, že bych měl odejít, i když naše záležitost byla uzavřena. Konečně mě došlo, co ode mě očekává. Ale nebyl jsem si jistý, jak mu to navrhnout. Nikdy jsem ve Washingtonu nepracoval a nevěděl jsem, jak to tu chodí. Zkusil jsem to tedy obvyklým denverským způsobem. Hrát si na neomaleného neotesance.

„Ale vy se stejně k tomu jejich počítači můžete dostat, že jo?"

Kývl jsem směrem k terminálu na stolečku vlevo. Než odpověděl, zadíval se někam nad mou hlavu.

„Na to zapomeňte, Jacku. Tohle není film o aféře Watergate. Já nejsem informátor, co by vám mohl poskytnout důkazy o nějakých levotách vládnoucí strany, a vy nejste novinář, který je chce odhalit. Vám jde jen o to, abyste získal materiál pro ten váš trhák s kriminální tematikou. To je podstata věci. Když ho chcete mít, FBI je kousek odtud."

„Ale jste reportér."

„Bývalý reportér. Teď jsem zaměstnán tady a nehodlám podrazit svoje –"

„Dobře víte, že se ten příběh musí zveřejnit. Jestli to Ford vyzvonil FBI, a jako že jo, zítra je tady máte a článek je ztracený. Určitě si

dobře pamatujete, jaká to bývá fuška něco z nich vydolovat. Nepochybně jste to zakusil na vlastní kůži. Úplně všechno zaťápnou a jestli nakonec povolí něco publikovat, tak nejdřív za rok nebo ještě déle a leda nějaký všeobecný blábol. Takhle to dopadne, když mně nepomůžete.“

„Řekl jsem ne.“

„Podívejte, máte pravdu. Nejde mi fakt o nic jiného než o ten článek. O pořádnou senzaci. Ale zasloužím si to. O tom vůbec nepochybuju. Kdyby nebylo mě, FBI by teď věděla starou belu. Nicméně mě z toho odsunou… Zamyslete se nad tím. Představte si sebe na mém místě. A vžijte se do situace, že se to přihodilo vašemu bratrovi.“

„Zkusil jsem to, ale odpověď zní ne.“

Zvedl jsem se.

„No, kdybyste si to ještě roz –“

„Nerozmyslím.“

„Podívejte, až odtud vypadnu, jdu se ubytovat do Hiltonu. V tom, co postřelili Reagana.“

S tím jsem vyšel z kanceláře a on zůstal sedět za stolem, aniž by pronesl jediné slovo.

Kapitola 15

Abych jen tak zbůhdarma neseděl v hotelovém pokoji, doplnil jsem si do počítače těch několik málo informací, které jsem se dověděl v nadaci, a potom jsem zavolal Grega Glenna, abych ho zasvětil do všeho, co se udalo v Chicagu a Washingtonu. Když jsem skončil, hlasitě hvízdl a já jsem si ho představil, jak se opírá vzadu o židli a zvažuje naše možnosti.

Měl jsem dobrý příběh, to bylo bez diskuze, ale přesto jsem se cítil nešťastný. Chtěl jsem v rozbíhajícím se vyšetřování zůstat na špici spolu s vyšetřovateli a ne někde na chvostě s ostatními novináři. Nechtěl jsem být závislý na tom, co mi FBI a ostatní laskavě sdělí. Chtěl jsem pátrat sám. Už jsem napsal bezpočet článků o vyšetřování vražd, ale pokaždé jsem byl jen nezúčastněným pozorovatelem, který sleduje případ zvenku. Tentokrát jsem byl uvnitř a nehodlal jsem se nechat vystrnadit. Vždyť jsem až doposud běžel v čele. Uvědomil jsem si, že vzrušení, které pociťuji, musí být stejné jako to, které Sean prožíval při vyšetřování svých případů. Když byl na lovu, jak říkal.

„Jsi tam, Jacku?“

„Co? Jo, jen jsem o něčem přemýšlel.“

„Kdy můžeš dodat ten článek?“

„Hm, zítra je pátek. Dej mi čas do pozítří. Mám takové tušení, že možná ten chlápek z nadace… no, nechci to zakřiknout. Ale když se během dopoledne nedovím nic nového, zkusím se obrátit na FBI. Mám jméno člověka, co dělá na té studii. Když selže i tohle, vrátím se zpátky a v sobotu napíšu ten článek pro nedělní vydání.“

Neděle byl den, kdy se noviny prodávaly nejlépe. Věděl jsem, že Glenn se bude chtít s takovou senzací blýsknout právě v neděli.

„No,“ uvažoval nahlas, „i kdybychom se museli spokojit s tím, co máš teď, pořád by to vydalo na docela slušný trhák. Celostátní pátrání po sériovém vrahovi policistů, který se bůhvíjak dlouho beztrestně dopouštěl vražd, aniž by je za vraždy někdo považoval. Takový příběh –“

„Až taková bomba to zas není. Sice by ten článek mohl mít šťávu, ale to je tak všechno. Nic není potvrzené. Víme jen, že v současné době probíhá vyšetřování ve dvou státech a že existuje *možnost*, že může jít o vraha policistů.“

„Ale pořád je to super. Jak v tom jede FBI, týká se to celých Států. A takový *New York Times*, *Post* a jim podobné ‚supernoviny‘ nám budou s pořádným odstupem klusat za prdelí.“

Klusat za *mojí* prdelí, měl jsem chuť připomenout, ale neudělal jsem to. Glennova slova jen odhalovala pravdu, která v žurnalistice většinou platí. Z altruistického poslání naší profese toho moc nezbylo. Už dávno nešlo o službu veřejnosti a právo občanů být o všem informován. Za vším se skrýval konkurenční boj, při němž se nešetřilo nakopáváním zadků a vzájemným osočováním, a kdy se nejednalo o nic jiného než o to, který z účastníků v tom mediálním ringu bude mít lepší příběh a který naopak vypadne z kola. A kdo dostane na konci roku Pulitzerovu cenu. Možná jsem měl na novinařinu trochu zdeformovaný pohled, ale po všech těch letech strávených v branži mi nějak ty „růžové brýle“ idealisty začernil cynismus.

Kdybych ovšem tvrdil, že bych si nevychutnal, až by v *Rocky Mountain News* vyšel můj článek s celostátní tematikou a ostatní deníky by utřely nos, šlo by o nehoráznou lež. Jen jsem to nerad vykřikoval nahlas tak jako Glenn. A taky tu byl Sean. Ten fakt jsem ani na chvíli nepouštěl ze zřetele. Chtěl jsem dostat muže, který dostal jeho. Po tom jsem toužil víc než po čemkoliv jiném.

Slíbil jsem Glennovi, že mu zavolám, jakmile by se věci daly do pohybu, a zavěsil jsem. Chvíli jsem chodil po pokoji a přistihl jsem se, že i já přemýšlím o možnostech, které mi tento příběh skýtá. Jak může ovlivnit moji kariéru. Určitě by mi umožnil vypadnout z Denveru, kdybych chtěl. Možná mě čekalo jedno z měst velké trojky. New York, Washington, Los Angeles. Přinejmenším Chicago nebo Miami. Potom jsem dokonce začal uvažovat o smlouvě s nakladatelem. Zločin, který se skutečně stal, je na trhu žádaným artiklem.

Znechuceně jsem tu představu odehnal. Ještě štěstí, že nikdo jiný nemůže vidět, jaké jsou naše nejtajnější myšlenky. Potom by vyšlo

najevo, že všichni jsme jen prohnaní, hrabiví a narcismem trpící blázni.

Potřeboval jsem odejít z pokoje, ale nemohl jsem kvůli telefonu. Pustil jsem si televizi a vzápětí zjistil, že nabídka všech konkurenčních kanálů sestává z diskuzních pořadů, které mají za úkol pomáhat při řešení každodenních problémů bílé chudiny. Na jednom se probíraly osudy dětí striptérek, na dalším si pornohvězdy stěžovaly na své žárlivé manžely a na třetím několik mužů obhajovalo názor, že ženy by měly občas nějakou koupit, aby si přestaly vyskakovat. Raději jsem na ovladači zmáčkl vypnuto a vtom jsem dostal nápad. Jestli chci, aby se mi Warren ozval, musím udělat jedinou věc. Odejít pryč. Až tu nebudu, určitě zavolá. Jak jsem si už mockrát vyzkoušel, zákon schválnosti funguje spolehlivě. Musím pouze doufat, že mi Warren nechá vzkaz.

Hilton stál na Connecticut Avenue blízko Dupont Circle. Dal jsem se směrem k náměstí a zastavil se v knihkupectví *Mystery Books*, abych si koupil knihu Allana Russella *Nesčetné rány*. Někde jsem na ni četl dobrou recenzi a myslel jsem si, že bych se při jejím čtení mohl odreagovat.

Než jsem se vrátil nahoru do pokoje, strávil jsem několik minut obcházením kolem budovy hotelu Hilton, protože jsem chtěl vědět, kde Hinckley čekal s pistolí na Reagana. Živě jsem si pamatoval fotografie zachycující všechen zmatek, který zde po výstřelu nastal, ale to místo jsem nemohl najít. Nakonec jsem dospěl k závěru, že vedení Hiltonu nejspíš nechalo dotyčnou část exteriéru přestavět, možná také proto, aby se kvůli té nechvalné události nestala cílem pro turisty.

Jako reportér specializovaný na kriminální tematiku jsem absolvoval spoustu cest, ale místo po turistických atrakcích jsem jezdil od jedné vraždy ke druhé, od jednoho hororu k druhému, aniž bych při tom mrkl okem. Možná se mnou nebylo všechno v pořádku. Proč bych jinak přikládal takovou důležitost místu, kde stál ten vyšinutý Hinckley?

„Jacku?“

Právě jsem zahýbal k výtahům. Byl to Michael Warren.

Tak přece, měl jsem chuť poznamenat, ale zůstal jsem u obvyklého pozdravu.

„Ahoj.“

„V pokoji jste nebyl, tak jsem počkal. Myslel jsem si, že nebudete daleko.“

„Jen jsem se šel projít. Už jsem to s vámi začal vzdávat.“

Pronesl jsem to s úsměvem a se spoustou naděje. Tento okamžik rozhodne, jak se pro mě bude vyvíjet spoustu věcí. Warren už na sobě neměl oblek, který měl v kanceláři. Vzal si modré džíny a svetr. Přes ruku měl přehozený tvídový zimník. Tím, že za mnou přišel osobně místo toho, aby na záznamníku zanechal konkrétní důkaz o našich kontaktech, přijal v podstatě stejná pravidla důsledně dodržovaná informátory všech kategorií, kteří jsou pak v tisku citováni jako „důvěrné zdroje“.

„Půjdeme ke mě do pokoje, nebo zůstaneme dole?“

Vykročil k výtahům.

Během jízdy jsme o ničem podstatném nemluvili. Znovu jsem se podíval na jeho neformální oblečení.

„Koukám, že jste se zastavil doma.“

„Bydlím za Connecticutem na druhé straně za dálničním obchvatem. V Marylandu. Není to až taková zajížďka.“

Už jsem věděl, proč se mně neozval telefonicky. Šlo by o meziměstský hovor. Napadla mě i další věc. Můj hotel ležel na cestě mezi Marylandem a nadací. Cítil jsem, jak mi srdce buší vzrušením. Warren se chystal přejít na mou stranu.

Na chodbě byl těžký, zatuchlý puch, typický snad pro všechny hotely, které jsem kdy navštívil. Zasunul jsem do zámku kartu a pobídl jsem Warena, aby vstoupil dovnitř. Počítač zůstal otevřený na malém stolku a zimník spolu s jedinou kravatou, kterou jsem si s sebou přinesl, ležely hozené přes postel. Jinak pokoj vypadal uklizeně. Waren přidal svůj zimník na postel k mému a podělili jsme se o jediné dvě židle, kterými byl pokoj v Hiltonu vybaven.

„Tak co se děje?“ posunul jsem náš rozhovor blíže k tématu, které mě zajímalo.

„Něco jsem si prověřil.“

Ze zadní kapsy kalhot začal vyndávat složený list papíru.

„Mám přístup do databáze hlavního počítače," vysvětloval. „Než jsem šel dneska domů, projel jsem všechny protokoly, co nám poslali z terénu. Chtěl jsem zjistit, kolik z obětí dělalo na vraždách. Bylo jich jen třináct. Nechal jsem natisknout seznam jejich jmen, datum úmrtí a adresu oddělení, kde pracovali."

Nabídl mi rozložený papír a já jsem ho převzal tak opatrně, jako by to byl plátek zlata.

„Děkuju vám," odtrhl jsem pohled od seznamu a zadíval se na Warrena. „Zůstal na počítači záznam, že jste s tou studií něco dělal?"

„Vlastně ani nevím. Ale myslím, že ne. Nejde o příliš chráněný systém. Nemám tušení, jestli si ten náš počítač dokáže pamatovat, když se na něj napojí nějaký uživatel."

„Děkuju," zopakoval jsem znovu. Nevěděl jsem, co jiného říct.

„Mimochodem, tohle byla ta lehčí část," usmál se na mě. „Ale projít si všechny ty spisy v archivu, to už zabere nějaký čas. Ehm…, zajímalo by mě, jestli byste mi s tím nechtěl pomoct. Stejně víte líp než já, co je nutné hledat."

„Kdy?"

„Dneska v noci. Jindy to nejde. Archiv je už zavřený, ale mám od něj klíče, protože občas se musím na žádost médií hrabat v bůhvíjak starých spisech. Jestli na to nevlítneme dneska, zítra už ty spisy můžou být pryč. Mám takový pocit, že FBI je tam nehodlá nechat ležet, obzvlášť když ví, že jste se po nich tak sveřepě pídil. Hned jak se u nás ráno objeví, tak je okamžitě zchramstnou."

„To vám řekl Ford?"

„Ne tak docela. Dozvěděl jsem se to přes Oline. Šéf mluvil s Rachel Wallingovou, ne s Backusem. Řekl, že ona je –"

„Počktejte, s Rachel Wallingovou?"

Znal jsem to jméno. Chvíli mi trvalo, než jsem si vzpomněl, že byla podepsána pod zprávou zpracovanou programem VICAP, kterou si Sean nechal udělat při pátrání po vrahovi Theresy Loftonové.

„Ano, Rachel Wallingová. Zabývá se profily vrahů. Proč?"

„Ne, nic, jen mi to bylo povědomé."

„Pracuje pro Backuse. Je vlastně takovým styčným agentem mezi ústředím FBI a nadací, tedy co se týče té studie o policejních

sebevraždách. Každopádně Oline říkala, že Walingová volala Fordovi, že si celou tu záležitost vezme na starost. Možná bude chtít mluvit i s vámi.“

„Pokud s ní já nebudu chtít mluvit jako první.“ Postavil jsem se. „Tak jdeme na to.“

„Poslouchejte, ještě jedna věc.“ Následoval mého příkladu a také se zvedl. „S tímhle nebudu mít nic společného, ano? Vy ty spisy použijete jen jako odrazový můstek pro další pátrání. Nikdy nezveřejníte nic, kde byste se byť jen v náznaku zmínil o tom, že jste měl přístup ke spisům nadace. A dokonce ani nepřiznáte, že jste nějaký spis kdy viděl. Ford by hned věděl, že v tom mám prsty. Souhlasíte?“

„Absolutně.“

„Tak to řekněte.“

„Souhlasím. Se vším, co jste řekl.“

Vydali jsme se ke dveřím.

„Stejně je to sranda, co?“ zasmál se ironicky. „Po všech těch letech, co jsem nejrůznějšími způsoby lámal lidi, aby mi poskytli důvěrné informace. Nikdy mi nedošlo, co vlastně kvůli mně riskujou. Až teď. Svým způsobem je to děsný pocit.“

Jen jsem se na něj podíval a přikývl jsem. Měl jsem strach, že kdybych cokoliv řekl, mohl by si to ještě rozmyslet a odejít domů.

Do nadace jsme jeli jeho vozem a cestou ještě doplnil několik pravidel naší hry.

„Ve vašem příběhu mě nebudete uvádět jako svůj zdroj, platí?“

„Ovšem.“

„A když zveřejníte jakoukoliv moji informaci, nebudete se odvolávat na ‚zdroj blízký nadaci‘, ale použijete nějaké všeobecnější označení, jako třeba ‚zdroj obeznámený s vyšetřováním‘, ano? To ode mě odvede pozornost.“

„Jasně.“

„To, co budete v archivu hledat, jsou jména policistů, kteří nějak souvisí s tím vaším chlápkem. Jestli je najdete, bezva, ale nikdo se nesmí dovědět, jak jste k nim přišel. Rozumíte?“

„Samozřejmě, Miku. To už jsme přece probrali. A hlavně, jestli ve spisech objevíme potřebné údaje – a já jsem přesvědčen, že tam

budou –, poslouží mi k jediné věci. Získám jistotu, že je moje teorie správná a že na ní můžu dál stavět. Čili žádné strachy, že bych se s naším výletem někde chlubil. Já svoje zdroje zásadně neprozrazuju. Nikdy a za žádných okolností.“

Chvíli jsme jeli mlčky. Předpokládal jsem, že se mu v hlavě líhnou další pochybnosti. Nemýlil jsem se.

„On stejně bude vědět, že jsem to byl já.“

„Tak proč tam jedeme? Klidně se můžeme vrátit. Nechci vás připravit o práci. Zítra to zkusím přes FBI.“

Nepřál jsem si, aby to udělal, ale musel jsem mu dát možnost z té akce vycouvat. Ještě jsem neklesl tak hluboko, abych přemluvil někoho k poskytnutí informací a přitom věděl, že kvůli tomu dostane vyhazov. Takové věci jsem nechtěl mít na svědomí. Už jsem jich tam i takhle měl dost.

„S FBI si nedělejte zbytečné naděje, obzvlášť když ten případ převzala Wallingová.“

„Vy ji znáte? To je tak nepřístupná?“

„Spíš bych řekl neústupná. A ostrá. Kdyby byla chlap, tak bych o ní řekl, že je hulvát. Jednou jsem se s ní pokusil trochu zažertovat a ona mě seřvala jako malého kluka. Od Oline vím, že se teď rozvedla, nebo docela nedávno. A asi má teď utkvělou představu, že mužští jsou pěkné svině. Ale nějak mi připadá, že tohle její rozpoložení přechází v setrvalý stav.“

Zdržel jsem se jakýchkoliv komentářů. Bylo na Warrenovi, aby se sám rozhodl, a já jsem mu v tom nemohl pomoci.

„Ale kašlu na Forda,“ vypadlo z něj náhle. „Sice si může myslet, že to mám na triku já, ale stejně s tím nemůže nic dělat. Klidně všechno popřu. Takže pokud dodržíte naši úmluvu, nebude mít nic – kromě svého podezření.“

„Nebojte se, ze mě to nikdo nedostane. I kdyby mě mučili.“

Našel volné místo na Constitution asi půl bloku od nadace a zaparkoval. Když jsme vystoupili, dech se nám začal měnit v hustou páru. Byl jsem nervózní bez ohledu na to, jestli si Warren myslel, že je jeho pracovní kariéra ohrožena, nebo ne. Řekl bych, že jsme byli nervózní oba.

# # #

Nadaci pro dodržování zákonnosti nehlídal žádný strážný, kterého bychom museli obalamutit nějakými vymyšlenými historkami. Ani tam žádný workoholik nedělal přesčas, aby nás překvapil během naší „tajné mise“. Dostali jsme se dovnitř hlavním vchodem, který jsme si odemkli Warrenovým klíčem a vydali se rovnou do archivu.

Místnost měla velikost asi tak dvojgaráže a byla zaplněna řadami kovových dvoumetrových regálů nacpaných deskami s barevnými štítky.

„Tak odkud začneme?“ zašeptal jsem.

Vytáhl z kapsy složený seznam, který jsem mu už předtím vrátil.

„Nejdřív najdeme sekci s tou studií o sebevraždách policistů. Tam vyhledáme jména ze seznamu, složky těch detektivů vezmeme ke mně do kanceláře a okopírujeme stránky, které budeme potřebovat. Když jsem odcházel, nechal jsem kopírku zapnutou. Nebudeme se zdržovat čekáním, až se zahřeje. A nemusíte šeptat. Nikdo tu není.“

Všiml jsem si, že čím dál častěji říká „my“, ale přešel jsem to mlčky. Vedl mě uličkami mezi regály a prstem si přitom ukazoval na cedulky připevněné na policích, na nichž byly natištěné názvy jednotlivých studií. Nakonec našel tu naši. Spisy byly označené červenými štítky.

„Tak jsme tady,“ ukázal na ně nataženým prstem.

Složky byly slabé, ale i tak zabíraly celé tři police. Oline Fredericková nelhala, byly jich tu stovky. Každý z těch červených štítků znamenal smrt. Jedno vedle druhého se tu tísnilo svědectví o lidském neštěstí a beznaději. Já jsem však mohl doufat, že několik z nich mezi ně nepatří. Warren mi podal seznam jmen a já jsem je rychle projel pohledem.

„Dělali všichni na oddělení vražd?“

„Jo. Během studie se nahromadilo přes šestnáct set sebevražd. Zhruba tři stovky ročně. Většinou řadoví policajti. Detektivové z vražd jsou sice vystaveni stresu z neustálého kontaktu s násilnou smrtí, ale zpočátku jim jejich zařazení dělá dobře. Jsou nejlepší, nejchytřejší a nejtvrdší. Zdá se, že málokdo z nich sáhne po nejkrajnějším řešení tak jako nějaký pochůzkář z ulice. Takže jsem

našel jen těch třináct. Váš bratr a Brooks z Chicaga tam byli také, ale předpokládal jsem, že jejich materiál máte."

Jen jsem přikývl.

„Měli by být seřazeni podle abecedy," upozornil mě. „Čtěte mi jejich jména ze seznamu a já je budu hledat na štítkách. A dejte mi váš zápisník."

Vyhledat všechny spisy netrvalo déle než pět minut. Warren z mého bloku vytrhal pár prázdných listů a označil jimi místa, odkud vytáhl složky, abychom je pak co nejrychleji mohli vrátit zpátky. Efektivně zorganizovaná práce. Sice nešlo, tak jako ve filmu Všichni prezidentovi muži, o setkání s tajemným informátorem v parkovací garáži, které mělo vést k odstoupení prezidenta, ale stejně jsem cítil, jak mi adrenalin stoupá v krvi.

Napadlo mě, že bez ohledu na to, o jaké informace jde, musí mít váš zdroj nějaký silný motiv nebo závažný důvod, který ho vede k tomu, že kvůli vám podstupuje takové nebezpečí. Zadíval jsem se na Warrena, jako bych chtěl jen pouhým pohledem zjistit, jaký motiv má on. Netušil jsem, co ho vlastně přimělo nabídnout mi pomoc. Šlo o zajímavý příběh, ale ten nebyl jeho. Nečekala ho jiná odměna než vědomí, že mi vytrhl trn z paty. Stačilo to? Na tuhle otázku jsem si neuměl odpovědět, ale už v okamžiku, kdy jsme navázali ten křehký vztah reportéra a jeho tajného zdroje, jsem se rozhodl, že si ho budu držet od těla. Než zjistím, zda jsou Warrenovy důvody skutečně tak nezištné.

Se spisy v rukou jsme rychle procházeli několika chodbami, než jsme se dostali k jeho kanceláři. Warren se najednou zastavil a já jsem do něj zezadu skoro vrazil. Dveře do jeho kanceláře byly mírně pootevřené. Ukázal na ně a zakroutil hlavou na znamení, že je takhle nenechal. Já jsem zvedl a zase spustil ramena, abych mu dal najevo, že teď je na něm, jak si s tím poradí. Přiložil ucho ke škvíře a poslouchal. Nějaké zvuky doléhaly i ke mně. Znělo to jako šustění papíru a potom se ozval nějaký svištivý zvuk. Jako by mě po vlasech přejel ledový prst. Warren se ke mě otočil se zaraženým výrazem ve tváři, když se najednou dveře otevřely.

Bylo to jako domino. Warren s sebou zděšeně trhl, já jsem ho neméně zděšeně následoval a do třetice ten pohyb zopakoval malý

Asiat, který vycházel z kanceláře s prachovkou v jedné a s pytlem na odpadky v druhé ruce.

„Pán mi promine," vzpamatoval se jako první muž ve dveřích. „Čistím váš úřad."

„Ach tak," usmál se na něj Warren. „To je fajn. Bezva."

„Kopírující stroj byl puštěný."

S těmi slovy odkráčel se svými proprietami chodbou k dalším dveřím, které si odemkl klíčem pověšeným na řetězu houpajícím se mu u pasu. Když zmizel uvnitř, pohlédl jsem na Warrena a s úlevou jsem se rozesmál.

„Máte pravdu, skutečně nejste žádný ‚odvážný tajemný informátor'."

„A vy zase hrdinný novinář Robert Redford. Pojďme."

Řekl mi, ať zavřu dveře, znovu uvedl do provozu kopírku a se spisy v ruce se přesunul za svůj stůl. Já jsem si sedl na stejnou židli, na které jsem už dneska seděl.

„Takže," začal, „můžeme se do toho pustit. V každé složce je kromě protokolu stručný výtah z vyšetřovacích spisů. Měly by tam být dopisy na rozloučenou i další důležité detaily. Když se vám bude zdát, že to sedí, okopírujte si to."

Začali jsme procházet jednotlivé spisy. I když jsem ho jako novináře obdivoval, nelíbila se mi představa, že u celé poloviny případů bude záležet pouze na jeho rozhodnutí, který z nich zapadá do mojí teorie. Chtěl jsem si je prohlédnout všechny osobně.

„Nezapomeňte," zdůraznil jsem, „že hledáme dopisy, co připomínají nějaké verše, literaturu a tak."

Zaklapl spis, který prohlížel, a položil ho na hromádku vlevo.

„Slyšel jste mě? Neměli bychom přehlédnout nějaký nezvyklý výraz, příliš květnané přirovnání –"

„Vy mi zkrátka nevěříte, co? Myslíte si, že to nezvládnu."

„Ne, já jenom… jen jsem se chtěl ujistit, že jsme oba na stejné vlně, to je prostě všechno."

„Podívejte se, tohle je absurdní," vzdychl si. „Víte co? Radši je okopírujeme všechny a vypadneme odtud. Odneste si je do hotelu a tam si je projděte. Bude to rychlejší a bezpečnější. Mě k tomu potřebovat nebudete."

Přikývl jsem a zároveň jsem si uvědomil, že tohle jsme měli udělat hned. Další čtvrt hodiny Warren pořizoval kopie, zatímco já jsem mu podával záznamy ze složek a zase je po okopírování vracel zpět. Přístroj pracoval pomalu, zkrátka to nebyla žádná rotačka.

Když jsme skončili, požádal mě, abych počkal v kanceláři.

„Úplně jsem zapomněl, že se tu taky uklízí. Bude lepší, když skočím do archivu sám a potom se pro vás vrátím."

„Fajn."

Odešel a já si začal prohlížet okopírované protokoly, ale byl jsem příliš nervózní na to, abych se na ně soustředil. Pociťoval jsem silné nutkání popadnout kopie a utéct s nimi pryč, než dojde k nějakému průšvihu. Abych ubil čas, rozhlížel jsem se po místnosti. Vzal jsem ze stolu zarámovanou fotografii Warrenovy rodiny. Hezká drobná ženuška a dvě děti, holčička a kluk. V předškolním věku, tedy na fotce. Dveře se otevřely, právě když jsem držel obrázek v ruce. Byl to Warren a já jsem se cítil dost rozpačitě. Vůbec to nezaznamenal.

„Hotovo, můžeme startovat."

A jako dva spiklenci jsme se vykradli do temného úkrytu noci.

# # #

Většinu cesty do hotelu Warren mlčel. Myslím, že to bylo proto, že jeho účast tímto okamžikem skončila a on si tu skutečnost moc dobře uvědomoval. Já jsem byl reportér. On byl informátor. Příběh patřil mně. Cítil jsem, že na mě žárlí. Kvůli článku. Kvůli profesi. Jak touží být zase tím, co byl předtím.

„Proč jste vlastně odešel, člověče?" zeptal jsem se.

Tentokrát si odpustil otřepané fráze, kterými mě krmil u sebe v kanceláři při mojí první návštěvě.

„Manželka, rodina. Nikdy jsem nebyl doma. Jedna manželská krize za druhou, vždyť to znáte. Jsou dny, kdy si myslím, že jsem udělal dobře. Jindy zas o tom pochybuju. Je to k zbláznění, Jacku."

Teď jsem se odmlčel já. Warren zajel na příjezdovou cestu k hotelu a zamířil k hlavnímu vchodu. Přes přední sklo ukázal na pravou stranu budovy.

„Vidíte? Tak tam to Reagan koupil. Přesně tady. Stáli jsme od toho šílence Hinckleyho ani ne dva metry a čekali na Ronalda. Dokonce se mě zeptal, kolik je hodin. Moc nás tam nebylo. Ono totiž není příliš zábavné postávat u vchodů. Pak toho litovali.“

„Páni.“

„Jo, byla to klika.“

Podíval jsem se na něj a vážně přikývl. Potom jsem se oba rozesmáli. Takhle zvrácené hodnoty platí jedině v médiích. Reportér má kliku, když se nachomýtne k pokusu o atentát. A absolutní kliku by měl, kdyby byl atentát úspěšný. Pokud se tedy on sám nestane obětí nepřesné či odražené střely.

Zastavil u vchodu a já jsem vystoupil. Naklonil jsem se zpátky do vozu.

„Nakonec se z vás vyklubal docela fajn chlap, Miku. Díky.“

Usmál se.

„Jen aby.“

Kapitola 16

V každé z třinácti tenoučkých složek bylo jen několik listů. Pětistránkový dotazník FBI vyplněný příslušným policejním oddělením a pár dalších stránek s dodatečnými poznámkami nebo výpověďmi kolegů zemřelého, mapující jeho duševní rozpoložení.

Většina příběhů byla stejná. Pracovní stres, alkohol, manželské problémy, pochybnosti o seberealizaci v zaměstnání. Základní vzorec pro vznik deprese, zejména u policistů. V případech, které jsem pročítal, však úlohu katalyzátoru hrála nespokojenost s prací. Ve všech spisech byla zmínka, jak v té či oné podobě rozkládala psychickou rovnováhu oběti. Ovšem ne u každého policisty pramenila z potíží spojených s konkrétním případem, ať už nevyřešeným či jinak problémovým, který v té době vyšetřoval.

V rychlosti jsem prolétl závěrečná shrnutí a vyřadil několik případů, které nezapadaly do mé teorie, protože se odehrály v přítomnosti svědků nebo za okolností vylučujících účast cizí osoby.

Zůstalo mi osm složek s případy, které jsem musel prostudovat zevrubněji, protože po prvním zběžném přečtení, aspoň jak naznačovalo resumé, připomínaly případy Brookse a mého bratra. Ve všech se mluvilo o specifickém případu, který se stal pro oběť každodenní „noční můrou“. Neúspěšné vyšetřování a citáty z Poeových básní byly jedinými vodítky, které jsem měl, a z nichž jsem při posuzování zbývajících osmi případů musel vycházet, když jsem chtěl zjistit, zda i v nich nejde o případ fingované sebevraždy.

Toto hledisko nesplňovaly ještě dva případy. Odsunul jsem je k ostatním vyřazeným, hned jak jsem si přečetl obsah dopisů na rozloučenou. Oběti se v nich obracely ke konkrétní osobě, v jednom případě k matce, ve druhém k manželce, a žádaly je o prominutí a pochopení. Tyto dva dopisy ani vzdáleně nepřipomínaly poezii ani jiný druh literatury.

Při prohlížení jednoho ze zbývajících spisů jsem našel přiložený lístek s posledními slovy oběti. Tak jako v dopisech mého bratra a Brookse šlo o jedinou větu.

Šepotem zlomocných andělů štván

Rychle jsem v bloku nalistoval stránku, kam jsem si napsal báseň *Země snů*, kterou mi Laurie Prineová přečetla z CD-ROMu.

Roklinou neznámou sám a sám

šepotem zlomocných andělů štván,
kde Eidolon tajemný jménem NOC
z černého trůnu šíří svou moc,
já vydal se – a rád
z ultima Thule, když skončil máj,
z těch drsných končin, v nichž zhasl jas,
tam mimo PROSTOR – mimo ČAS.

Měl jsem to černé na bílém. Můj bratr a Morris Kotite, detektiv z Albuquerque, kteří se údajně rozhodli skoncovat s životem, oba střelou do hlavy, po sobě zanechali věty ze stejné básně Edgara Allana Poea.

Ale pocit vítězství a vzrušení brzy vystřídal nezměrný hněv. Lomcoval mnou při pomyšlení na to, co potkalo mého bratra a další detektivy. Zlobil jsem se na jejich kolegy, že na to nepřišli sami již dříve a hlavou mi prolétla Wexlerova slova, která pronesl poté, když jsem ho přesvědčil, že Seanova smrt nebyla sebevražda. A zatím nějakej přiblblej reportér, řekl tehdy. Teď jsem pochopil, proč se tak vztekal. Ale nejvíc ze všeho jsem nenáviděl toho, který měl všechny ty vraždy na svědomí, a bezmocně jsem si uvědomoval, jak málo o něm vím. Řečeno chmurnými slovy Poeovy básně ten krutý zabiják byl tajemný Eidolon, vládce zlých sil. Nejspíš se za něj považoval. Už je to tak. Pustil jsem se za fantomem.

# # #

Trvalo mi celou hodinu, než jsem prošel pětici zbývajících složek. K vyřazeným případům přibyly dva další. V prvním z nich náš pachatel nepřicházel v úvahu, protože k sebevraždě došlo ve stejný den, kdy byl John Brooks zastřelen v Chicagu. Zdálo se velmi nepravděpodobné, vzhledem k tomu, jak by každá z oněch dvou vražd musela být naprosto přesně naplánována, že by je mohl provést v jednom dni.

Druhý případ, který jsem vyřadil, zpočátku zapadal do stejného vzorce jako sebevražda mého bratra, i když zesnulý policista po sobě

nezanechal žádný dopis. Hlavním důvodem, proč se oběť rozhodla pro dobrovolný odchod ze světa, bylo její zoufalství z bestiální vraždy mladé dívky unesené na Long Islandu v New Yorku. Ale když jsem dočetl zprávu až do konce, zjistil jsem, že dotyčný detektiv vraha dopadl, a případ tak uzavřel. To se vymykalo nejenom charakteru ostatních případů, ale i teorii, kterou Larry Washington rozvinul v Chicagu a k níž jsem se přikláněl i já: že stejná osoba zabíjí jak první oběť, tak i vyšetřujícího detektiva.

Mezi poslední tři, které prošly mou prověrkou, patřil i případ Garlanda Petryho, detektiva z Dallasu, jenž si vpálil jednu ránu do prsou a následnou do tváře. Nechal po sobě dopis tohoto znění: „Sílu svou zemdlelou prchat jsem zřel.“ Samozřejmě že jsem Petryho neznal. Ale nikdy jsem neslyšel žádného policistu použít výraz „zemdlelou sílu“. Tu větu musel napsat někdo, kdo měl cit pro poezii. Zkrátka jsem si neuměl představit, že by se takové básnické obraty zrodily v mysli policisty, připraveného odejít ze života.

Druhá z těch tří složek, nadepsaná Clifford Beltran, obsahovala rovněž dopis s jedinou větou. Detektiv z Okresního úřadu šerifa v Sarasotě ve státě Florida, který údajně spáchal sebevraždu před třemi lety – byl to nejstarší ze všech případů –, zanechal po sobě tuto větu: „Pane, pomoz mé ubohé duši.“ I tady šlo o seskupení slov, které mi z úst policisty zněly velmi nezvykle. Nebyl to žádný konkrétní důkaz, ale zařadil jsem Beltrana k případům podezřelých úmrtí.

Třetí, poslední případ jsem k nim zahrnul také, i když John P. McCafferty, detektiv z baltimorského oddělení vražd, po sobě nezanechal žádný poslední dopis. Ale způsob, jakým zemřel, nápadně připomínal smrt Johna Brookse. McCafferty nejprve vypálil jednu kulku do podlahy a teprve druhý a smrtelný výstřel nasměroval přímo do krku. Vybavila se mi slova Lawrence Washingtona, že druhý výstřel byla jen finta, jak dostat zbytky střelného prachu na ruku oběti.

Pohlédl jsem na poznámky, které jsem si během čtení spisů pořídil. Čtyři jména, tři dopisy na rozloučenou. Znovu jsem si je přečetl a potom jsem vytáhl z cestovní brašny knihu o Poeovi, kterou jsem si koupil v Boulderu.

Kniha měla obsahovat sbírku všech Poeových děl a její tloušťka naznačovala, že tomu tak bude. Nalistoval jsem si obsah a zjistil, že poezie zabírá sedmdesát šest stránek. Bylo mi jasné, že se moje ponocování značně protáhne. Objednal jsem si u pokojové služby velkou konvici kávy a zároveň je požádal o nějaký aspirin, protože po takových kofeinových orgiích mě určitě čeká bolení hlavy. Potom jsem se pustil do čtení.

# # #

Nepatřím k těm, kteří mají strach z noční samoty. Žil jsem sám už deset let. Dokonce jsem nocoval v přírodních parcích a za temných nocí se potuloval po opuštěných, polorozpadlých domech, abych získal materiály pro své články. Sedával jsem potmě v autě v černých uličkách a čekal jsem, zda přistihnu vytipované grázly při nějaké akci, nebo zda se objeví informátor, který byl příliš plachý na to, aby se naše schůzka konala za denního světla. Zatímco takzvané kriminální živly ve mně vzbuzovaly hrůzu, samotný fakt, že jsem tam v noci seděl sám, mě nechával chladným. Ale musím přiznat, že tehdy mě při čtení Poeových slov běhal po zádech mráz. Možná za to mohla i skutečnost, že jsem byl obklopen spisy podávajícími hrůzné svědectví o smrti a vraždách, anebo že jsem té noci mnohem silněji pociťoval přítomnost svého mrtvého bratra. Ať už ta příčina byla jakákoliv, usadil se ve mně takový pocit strachu, že jsem ho až fyzicky cítil a nezbavil jsem se ho, ani když jsem si k četbě Poeových básní pustil televizi, abych svým podrážděným nervům dopřál alespoň nějaké rozptýlení v podobě konejšivého šumu v pozadí.

Při čtení jsem se opíral o polštáře, které jsem si narovnal k zadnímu čelu postele, a z obou stran mi jasně svítily lampičky na nočních stolcích. Ale i tak jsem nadskočil hrůzou, když v pokoji náhle zaskřehotal ostrý smích, který tam, jak jsem si uvědomil až se zpožděním, pronikl odněkud z chodby. Zavrtal jsem se zpátky do teplé ulity z polštářů a znovu jsem se začetl do Poeova díla. Právě jsem byl zabraný do čtení básně *Záhada*, když se ozvalo ohlušující drnčení telefonu, které ani v nejmenším nepřipomínalo přátelské

vyzvánění mého přístroje doma v Denveru. Bylo už půlhodiny po půlnoci a já jsem usoudil, že jediný člověk, který mi teď může volat, je Greg Glenn, protože v Coloradu mají o dvě hodiny méně.

Ale už jak jsem sahal po sluchátku, věděl jsem, že jsem se mýlil. Při našem odpoledním rozhovoru jsem Glennovi jaksi zamlčel, kde jsem se ubytoval.

Volal Michael Warren.

„Jen mě zajímalo – počítal jsem s tím, že určitě budete vzhůru –, jak jste s tím pokročil."

Tak jako předtím v archivu, tak i teď ve mě jeho přehnaná iniciativa vyvolala nepříjemný pocit. Nebylo obvyklé, aby nějaký zdroj, který mi poskytl informace, později vyzvídal, jak jsem s nimi naložil. Ale nemohl jsem Warrena jednoduše poslat do háje, když jsem zvážil riziko, které kvůli mě podstoupil.

„Pořád na tom pracuju," odpověděl jsem. „Teď momentálně trávím noc se starým Poem a, i když jsem s ním zalezlý v posteli, naskakuje mi husí kůže."

Zdvořile se zasmál.

„Ale vypadá některý z těch spisů nadějně – tedy co se týká těch sebevražd?"

V tu chvíli jsem si uvědomil jednu podstatnou věc.

„Poslouchejte, odkud vlastně voláte?"

„Z domova. Proč?"

„Neříkal jste snad, že bydlíte v Marylandu?"

„Ano, a co jako?"

„Tohle je přece meziměstský hovor, pokud se nemýlím? Budete ho mít zaznamenaný na účtu, člověče. Nebude těžké zjistit, že jste mi sem volal. Nevadí vám to?"

Nemohl jsem pochopit, jak může být tak neopatrný, obzvlášť když se mi vybavilo, jak důrazně mě varoval před FBI a agentkou Wallingovou.

„Ale do háje, já… vlastně, když tak o tom přemýšlím, ani ne. Nikdo nebude studovat telefonní čísla na mých účtech. Neprozradil jsem přece žádné vojenské tajemství, aby kolem toho dělali takový humbuk."

„Nejsem si jistý. Ale asi je znáte líp než já."

„S tím si teď nebudeme dělat starosti, takže – co jste objevil?“

„Jak už jsem říkal, pořád na tom dělám. Napsal jsem si pár jmen, které by mohly připadat v úvahu. Několik málo jmen. Víc toho zatím nemám.“

„Alespoň něco. Jsem rád, že ten nervák stál zato.“

Přikývl jsem, ale pak jsem si uvědomil, že to těžko může vidět.

„Jo, samozřejmě. A ještě jednou díky. Musím se na to zase vrhnout. Už začínám trošku odpadávat a chtěl bych s tím ještě dneska skončit.“

„Už vás nechám. Když se vám to zítra bude hodit, brnkněte mi. Jen abych věděl, co se děje.“

„Myslíte, že je to dobrý nápad, Michaele? Nebylo by lepší nevířit zbytečně prach?“

„No, jak myslíte. Nechám to na vás. Stejně si o tom všechno přečtu v novinách. Už máte termín?“

„Kdepak. Ještě jsme o něm ani nemluvili.“

„Výjimečný šéfredaktor. Tak teď už se k tomu můžete vrátit. Šťastný lov.“

# # #

Zanedlouho jsem byl zpátky v zajetí básníkových slov. Ještě po sto padesáti letech se dokázal natáhnout z hrobu a zmocnit se mé mysli. Poe byl mistrem nálady a rytmu. Nálada byla pochmurná, rytmus často horečný. Zjistil jsem, jak často ztotožňuji slova a obraty v jeho verších s mým vlastním životem. *Tak žil jsem sám/kde vládne žal*, psal Poe, *kde duši mou příboj rval nahoru dolů*.

Pokračoval jsem dál a při čtení veršů básně Jezero jsem najednou shledal, že jsem se ocitl ve stejném melancholickém rozpoložení, jaké musel prožívat sám básník.

A když pak noc jak černý rov
již šálem halí říši vod
a tajemný vítr letí v dál
šeptaje svou píseň,

pak – ach, pak bych procit zas
do hrůzy jezera, jímž navždy jsem jat.

Poe vystihl můj vlastní děs a bolestné vzpomínky. Mou noční můru. Přes půldruhého století vztáhl ruku a přejel mi po páteři ledovým prstem.

Smrt připlula ukryta ve vlně otrávené
a z jejího náručí temný hrob zel.

Poslední báseň jsem dočetl ve tři hodiny ráno. Našel jsem pouze jediný verš, který se objevil i v jednom dopise na rozloučenou. Věta, kterou jsem našel ve spisu detektiva Garlanda Petryho – „Sílu svou zemdlelou prchat jsem zřel“ – pocházela z básně s názvem *Pro Annie*.

V žádné z Poeových básní jsem však neobjevil nic, co by odpovídalo posledním slovům sarasotského detektiva Beltrana. Už jsem začal mít obavy, zda jsem tu jedinou větu, vzhledem k tomu, jak jsem byl unavený, přece jen nepřehlédl, ale pak jsem si uvědomil, jak pečlivě a pozorně jsem všechny básně navzdory pozdní hodině pročítal. Ta věta tam zkrátka nebyla. „Pane, pomoz mé ubohé duši.“ nepocházelo z básníkovy ruky. Došel jsem k závěru, že to je poslední výkřik někoho, kdo se rozhodl odejít ze světa. A tak jsem vyškrtl Beltrana ze svého seznamu s naprostou jistotou, že ta zoufalá slova byla skutečně jeho.

Ještě jsem prostudoval všechny své poznámky, při čemž jsem neustále musel odhánět spánek, a usoudil jsem, že McCaffertyho případ v Baltimoru a Brooksův případ v Chicagu jsou si natolik podobné, že se jimi musím zabývat. Už jsem věděl, co ráno podniknu. Pojedu do Baltimoru, abych toho zjistil víc.

# # #

Tu noc ke mně zase zavítal můj sen. Jediný děsivý sen, který jsem kdy měl. Jako vždy se mi zdálo, že kráčím přes zamrzlé jezero, pod

nohama modročerný led, který se rozprostíral do všech stran. Ať jsem se podíval kterýmkoliv směrem, nikde jsem nedohlédl na břeh. Horizont se ztrácel v bílé oslepující záři. Sklonil jsem hlavu a šel jsem dál. Zarazil jsem se, když jsem zaslechl dívčí hlas, volající o pomoc. Rozhlédl jsem se, ale nikde jsem nikoho neviděl. Pokračoval jsem vpřed. Jeden krok, dva. Vtom se skrz led vynořila ruka a pevně mě sevřela. Táhla mě dolů do zvětšující se černé pukliny. Chtěla mě stáhnout dolů, anebo se snažila dostat ven? Nikdy jsem na tuhle otázku nenašel odpověď. I když jsem tenhle okamžik ve svém vracejícím se snu prožil tolikrát.

Všechno, co jsem si uvědomoval, byla ruka na konci štíhlé paže natahující se z černé vody. Věděl jsem, že ta ruka je smrt. Probudil jsem se.

Lampičky stále svítily a televize hrála. Posadil jsem se a rozhlédl se kolem. V první chvíli jsem nechápal, kde jsem, a co tady dělám. Když jsem se vzpamatoval, vstal jsem, vypnul televizi a došel jsem k minibaru. Odlomil jsem pečeť a otevřel dvířka. Uvnitř jsem si vybral malé amaretto a usrkával jsem ho rovnou z lahve. Zaškrtl jsem svou konzumaci na příslušné řádce formuláře, který vám nikdy neopomenou do baru připravit. Šest dolarů. Prostudoval jsem celý seznam nabízených nápojů včetně jejich nehorázných cen. Jen jsem se nějak potřeboval zaměstnat.

Nakonec jsem přece jen pocítil, jak se ve mně díky alkoholu začíná rozlévat teplo. Posadil jsem se na postel a podíval se na budíka. Bylo čtvrt na pět. Měl bych zalézt do postele a pokusit se usnout. Potřeboval jsem se alespoň trochu vyspat. Vsoukal jsem se pod přikrývku, z nočního stolku přitáhl knihu Poeových veršů a otevřel ji na stránce s básní *Jezero*. Přečetl jsem si tu báseň ještě jednou. Mé oči se nepřestávaly vracet ke dvěma veršům.

Smrt připlula ukryta ve vlně otrávené
a v jejím náručí temný hrob zel.

Konečně mé myšlenky těkající od problému k problému přestaly bojovat s únavou. Odložil jsem knihu a zavrtal se pod přikrývku jako do ulity. A pak jsem spal jako zabitý.

Kapitola 17

Gladdenovi se bytostně nelíbilo zdržovat se v Los Angeles, ale zatím odjet nemohl. Ještě ho tu čekalo dost zařizování. Za pár hodin mu do místní odbočky bankovní a přepravní společnosti Wells Fargo telegraficky dorazí hotovost a on si musí opatřit náhradní fotoaparát. To byl jeho prvořadý úkol a těžko by ho splnil někde na dálnici směrem na Fresno či někam jinam. Nezbývalo mu nic jiného než zůstat ve městě.

Pohlédl do zrcadla nad postelí a prostudoval svůj nový vzhled. Světlé vlasy byly nyní černé. Od středy se neholil a tvář mu již pokrývalo docela solidní strniště. Natáhl se k nočnímu stolku pro brýle a nasadil si je na oči. Barevné kontaktní čočky zahodil do popelnice, když odcházel z restaurace In N Out, kam si včera zašel na večeři. Znovu se zadíval do zrcadla a usmál se na svůj odraz. Byl z něj jiný člověk.

Krátce sjel pohledem k televizní obrazovce. Žena tam na jednom muži předváděla orální sex, zatímco druhý muž s ní byl spojený v pozici instinktivně oblíbené psy. Gladden měl u televize stažený zvuk, ale docela dobře si uměl představit, jaké zvuky by se z ní

ozývaly, kdyby nebyl. Pornofilmy byly zahrnuty v ceně pokoje, ale jemu moc vzrušení neposkytovaly. Všichni účinkující mu připadali příliš staří i poměrně unavení životem. Vlastně byli odporní. Ale přesto nechával televizi puštěnou. Nebylo špatné si připomenout, že ani ostatní nejsou se svými sexuálními touhami žádní svatouškové.

Zvedl knihu, která vedle něj ležela otevřená na posteli, a oči se mu rozběhly po verších Poeovy básně. Po všech těch letech, co ji už tolikrát přečetl, znal celou knihu dávno nazpaměť. Ale jaksi se mu líbilo dotýkat se jí rukama a dívat se na natištěná slova. Nevěděl proč, ale dělalo mu to dobře.

Když v představách utkaných v nočním tichu
já prožíval radosti ztracené,
Tu probudil mě den pln života a smíchu
a nenechal mě nic – jen srdce zlomené.

Venku zastavilo auto. Gladden se posadil a položil knihu na postel. Šel k oknu, nepatrně poodhrnul závěs a vyhlédl ven na parkoviště. Do očí ho bolestivě udeřilo slunce. Vůz patřil někomu, kdo se sem přijel ubytovat. Vystoupil z něj muž se ženou, oba viditelně opilí – a to ještě nebylo poledne.

Gladden věděl, že je čas vyrazit. Nejdřív musí sehnat noviny, aby se podíval, jestli je tam článek o Evangeline. O něm samém. Potom zaběhnout do banky. Pak najít obchod s fotoaparáty. Možná, když mu ještě zbude chvilka, může se vydat na průzkum terénu.

Uvědomoval si, že čím více se bude držet v motelu, tím větší má šanci vyhnout se odhalení. Ale na druhé straně nepochyboval o tom, že po sobě zametl všechny stopy. Poté, co se vypařil z motelu Hollywood Star, ještě dvakrát změnil ubytování. První pokoj, který byl v motelu v Culver City, použil jenom k tomu, aby si obarvil vlasy. Všechno tam uklidil a vypadl. Potom odjel do Valley a ubytoval se tady v té díře s názvem Bon Soir Motel, stojícím na Ventura Boulevard ve Studio City. Čtyřicet babek za noc včetně tří kanálů s filmy pro dospělé.

Zapsal se pod jménem Richard Kidwell. To bylo jméno na jeho posledním řidičském průkazu. Bude se muset napojit na TPSTL NETWORK a získat tam na burze další průkazy, aby mohl podle situace rychle měnit svou totožnost. Někde si pronajme poštovní schránku, aby měl nějaké místo, kam si ty průkazy nechá poslat. A to je další důvod, proč musí zůstat v L.A. Alespoň nějaký čas. Zařadil poštovní schránku na seznam věcí, které musí udělat.

Jak si natahoval kalhoty, zavadil pohledem o obrazovku. Žena s gumovým penisem připevněným k podbřišku popruhy obemykajícími pánev souložila s jinou ženou. Gladden si zavázal boty, vypnul televizi a vyšel z pokoje.

Při pohledu na poledním sluncem ozářenou plochu parkoviště přimhouřil oči. Rázným krokem se přes něj vydal ke vchodu do kanceláře. Na sobě měl bílé triko s obrázkem psa Pluta. Byla to jeho oblíbená postavička z kreslených grotesek. Dřív triko s Plutem nosíval hlavně proto, aby se ho děti přestaly bát. Zdálo se, že to pokaždé zabralo.

Uvnitř za skleněnou přepážkou seděla zase ta vyhastrošená cuchta, která měla službu i včera, když se do tohohle brlohu přijel ubytovat. V hlubokém výstřihu zahlédl jakési tetování. Bylo v místech, kde se jí kdysi dávno rýsovala horní křivka levého ňadra. Teď se vytahaná kůže svěsila dolů a letitá kresba byla tak zdeformovaná, že se mohla snadno zaměnit za modřinu. Na hlavě měla natupírovanou blonďatou paruku, rty namalované jasně růžovou rtěnku a na tvářích tak výrazná zdravíčka, že by vedle nich vdolky s rybízovou marmeládou zbledly závistí. Položil do štěrbiny v přepážce dolarovou bankovku a požádal o tři čtvrťáky, dva desetníky a jeden pětník. Netušil, kolik tak v L.A. můžou stát noviny. V ostatních městech se jejich cena pohybovala mezi pětadvaceti až padesáti centy.

„Je mi líto, kocourku, nemám drobný," pronesla recepční zastřeným hlasem, který si vyloženě žebral o další cigaretu.

„Kruci kurva," rozčilil se Gladden. Znechuceně zakroutil hlavou. Úslužnost už na světě úplně vymřela. „A co třeba ve vaší peněžence? Přece se nepořítím až někam do města, abych si koupil posraný noviny."

„Už se koukám. A pozor na zobáček, ptáčku. Nemusíte se hned tak vztekat.“

Díval se, jak vstává ze židle. Zadek jí obepínala úzká černá sukně, která byla tak krátká, že umožňovala pohled na vystouplé provazce křečových žil, proplétající se po celé zadní části stehen v umnou pavučinu. Gladden si ani netroufl hádat, jak může být stará. Nedalo se určit, jestli jde o ojetou třicítku nebo o zachovalou padesátnici. Ale zato si byl jistý, že když se ohnula k dolní zásuvce, záměrně se natočila tak, aby mu dopřála patřičnou podívanou. Vrátila se k okénku s kabelkou a snažila se z ní vydolovat nějaké drobné. Zatímco jí ten černý kožený vak polykal ruku jako nějaké zvíře, měřila si ho přes sklo hodnotícím pohledem.

„Viděl jste něco, co se vám líbilo?“ zeptala se.

„Ne, ani v nejmenším,“ ušklíbl se Gladden. „Máte ty drobný?“

Vytáhla ruku z černé tlamy a podívala se do dlaně.

„To jste vždycky takovej netykavka? A heleme se, mám jen sedmdesát jedna centů.“

„Vezmu si je.“

Hodil jí štěrbinou dolarovku dovnitř.

„Jste si tak jistej? Šest jich je v pencích.“

„Jo, jsem. Tam máte ten dolar.“

Prostrkala mu drobné štěrbinou a on je začal neobratně sbírat, protože měl nehty okousané až do masa.

„Vy bydlíte na šestce, že jo?“ poznamenala s pohledem upřeným do knihy hostí. „Richard. Hezký jméno pro chlapa. Pořád jste tam sám?“

„To má být jako výslech?“

„Jen si to prověřuju. Ale stejně by mě zajímalo, co tam tak můžete sám dělat. Doufám, že si ho nehoníte na tom krásným přehozu.“

Vyzývavě se zasmála. Jestli ho chtěla nadzvednout, tak se jí to podařilo. Zřejmě víc, než měla v úmyslu. Hněv se mu vařil v žilách a ztrácel nad sebou kontrolu. Věděl, že by měl zůstat klidný, aby na sebe zbytečně neupozorňoval, ale nemohl se udržet.

„Tak kdo je tady ten hulvát, co by si měl dávat pozor na zobák, hmmm? Víte, co jste? Vy jste hnusná, odporná fuchtle. Ty žíly, co

vám vedou po stehnech až do prdele, vypadaj jako silnice do pekla, madam.“

„Hej! To by stačilo, nebo –“

„Nebo co? Vykopnete mě odtud?“

„Radši si dávejte pozor na jazyk.“

Gladdenovi se podařilo zvednout poslední minci. Otočil se a beze slova odkráčel. Na ulici zamířil ke stojanu s novinami a po vhození mincí si vytáhl ranní vydání.

V bezpečí svého temného pokoje se Gladden probíral tlustými novinami, až našel část označenou *Místní události*. Věděl, že ta zpráva musí být právě tady.

Rychle prolétl osm stránek této sekce, ale o vraždě v motelu nenašel ani řádku. Pomyslil si, že v tomhle městě smrt černé pokojské nestojí ani za zveřejnění, a zklamaně odhodil noviny na postel.

Ale jakmile dopadly, upoutala jeho pozornost titulní stránka Místních událostí. Byla na ní momentka chlapce sjíždějícího dolů po skluzavce. Znovu noviny zvedl a přečetl si text pod obrázkem. Říkalo se v něm, že prolézačky, houpačky a další dětské atrakce jsou opět umístěny v přírodním areálu MacArthur Park, odkud byly již před delší dobou odstraněny, protože velká část parku musela být uzavřena kvůli stavbě podzemní dráhy.

Gladden se znovu zadíval na fotografii. Hoch na skluzavce, jak se dočetl v textu, měl být sedmiletý Miguel Arax. Gladden tu část města, kde se nacházel nově zpřístupněný park, vůbec neznal, ale předpokládal, že pokud je v dosahu podzemky, bydlí tam nejspíš rodiny s nižšími příjmy. To by znamenalo, že většina dětí nebude právě bohatých a bude mít stejně tmavou kůži jako chlapec na snímku. Později, až si vyřeší své problémy a někde se usadí, se rozhodně zajede do MacArthur Parku podívat. S těmi chudými je to vždycky snazší. Mají tolik nesplněných přání a snů.

Až se usadí, pomyslil si. Najít si bezpečné ubytování, to bylo důležitější než všechno ostatní. Nemůže bydlet v tomhle motelu, ani v žádném jiném, bez ohledu na to, jak pečlivě po sobě odstranil stopy. Je to příliš riskantní. Hlídkové vozy tu brázdily kolem, a nebude trvat dlouho a přijdou se na něj vyptávat. Ve všech konečcích

nervů cítil vibrovat varovný signál, který nebyl založen na ničem jiném než na jeho instinktu.

Odložil noviny a šel k telefonu. Jakmile vytočil nulu, ozval se ze sluchátka nezaměnitelný hlas, vyuděný cigaretovým dýmem.

„Tady je, ehm, Richard… ten ze šestky. Jen vám chci říct, že je mi líto, co se stalo u vás v kanceláři. Byl jsem na vás hrubý a moc se omlouvám.“

Nic neříkala a on tedy pokračoval ve svém tažení.

„Jen tak mimochodem, měla jste pravdu, že člověku může být smutno, když je tu tak sám, a napadlo mě, jestli ta nabídka, co jste mi jaksi naznačila, stále platí?“

„Jaká nabídka?“

Nechtěla, aby to měl tak snadné.

„No, víte, jak jste se ptala, jestli jsem neviděl něco, co se mi líbilo, tak musím přiznat, že jo.“

„Nějak nevím, Richarde, byl jste takovej načuřenej. Takový nemám ráda. A jak byste si to představoval?“

„To už bych nechal na vás. Ale já bych do toho investoval sto babek, abych měl jistotu, že to bude stát za to.“

Chvíli byla zticha.

„Fajn. Objevím se, hned jak to tady ve čtyři zabalím. Pak mám volno celej víkend…“

Gladden se radostně usmál, ale snažil se, aby to z jeho hlasu nepostřehla.

„Tak dlouho se mi čekat nechce.“

„Vidím, že se taky musím omluvit. Za všechny ty hlouposti, co jsem vám řekla.“

„To rád slyším. Brzy se přesvědčíte – haló, jste tam?“

„Jistě, brouku.“

„Jak se jmenujete?“

„Darlene.“

„Tak poslouchej, Darlene, do čtyř to nevydržím.“

Zasmála se a pověsila. Gladden se nesmál.

Kapitola 18

Ráno jsem musel čekat, až Laurii Prineové začne v Denveru pracovní doba a dostaví se ke svému stolu v knihovně Rocky News. Ve Washingtonu už bylo deset hodin a já byl celý nervózní, abych ještě stačil něco udělat, ale její den se teprve rozbíhal, a tak jsem musel nejdřív absolvovat celý ten obvyklý ceremoniál „jak se mám a co dělám“, než jsem se dostal k podstatě věci.

„Když jsi mi vyhledávala ty zprávy o sebevraždách policistů, byl tam i *Baltimore Sun?*“

„Jo.“

Předpokládal jsem to, ale musel jsem mít jistotu. Také jsem věděl, že i počítače při hledání někdy něco přeskočí.

„Takže mohla by ses teď na Sun podívat znovu a nechat v něm hledat jméno John McCafferty?“

Nahláskoval jsem jí to.

„Dobře. Jak dlouho zpátky?“

„Nevím, pět let by možná stačilo.“

„Kdy to potřebuješ?“

„Včera večer.“

„Tím chceš říct, že ani nebudeš zavěšovat.“

„Správně.“

Poslouchal jsem, jak klape na klávesy a dává příkazy k hledání. Přitáhl jsem si knihu s Poeovým dílem, položil si ji na kolena a během čekání jsem se k několika básním znovu vrátil. V pokoji ozářeném denním světlem na mě nepůsobily tak silně, jako když jsem je četl v noci.

„Haló?… Tak hotovo, Jacku, je tu spoustu odkazů. Dvacet osm. Hledáš něco konkrétního?“

„Ehm, ne. Co je poslední?“

Věděl jsem, že stačí, aby napsala název článku uvedený v odkazu a na monitoru se objeví celý text.

„Fajn, tedy poslední. ‚Detektiv propuštěn za to, že mařil vyšetřování smrti svého kolegy.‘“

„To je zvláštní," poznamenal jsem. „Tohle už se mělo objevit v tom prvním výtahu, co jsi pro mě dělala. Můžeš mi kousek přečíst?"

„Tak poslouchej. ‚Detektiv z baltimorského oddělení vražd dostal v pondělí výpověď, protože se ukázalo, že vloni na jaře úmyslně uvedl místo činu do stavu navozujícího dojem aby se zdálo, že se jeho dlouholetý partner nezabil sám. Disciplinárního řízení proti detektivu Danielu Bledsoeovi se ujal Právní výbor baltimorské policie a po dvoudenním slyšení dospěl k výše zmíněnému závěru. Vyjádření propuštěného detektiva se nám nepodařilo získat, ale zastihli jsme jednoho z jeho spolupracovníků, který během slyšení svědčil ve prospěch obviněného. Tento muž prohlásil, že se cítí hluboce rozhořčen, protože policejní oddělení, jemuž Daniel Bledsoe, oceněný řadou vyznamenání, po dvacet let obětavě sloužil, naložilo se svým detektivem nepochopitelně hrubým způsobem. Podle oficiálního vyjádření policie Bledsoeův partner, detektiv John McCafferty, zemřel 8. května v důsledku zranění střelnou zbraní, které si sám způsobil. Tělo mrtvého muže objevila jeho manželka Susan, která nejprve zavolala Bledsoeovi. Ten, jak se uvádí ve zprávě tiskového oddělení, přišel do bytu svého kolegy, zničil dopis na rozloučenou, který nalezl v kapse košile mrtvého detektiva a změnil vzhled místa činu tak, aby se zdálo, že McCafferty byl zabit nějakým náhodným vetřelcem, který se zmocnil detektivovy zbraně. Policie říká' – Mám ještě číst dál, Jacku?"

„Jo, pokračuj."

„‚Policie říká, že Bledsoe šel až tak daleko, že vystřelil další ránu do McCaffertyho těla, kterou nasměroval do horní části nohy. Potom požádal Susan McCaffertyovou, aby zavolala 911, a opustil jejich byt. Když byl později informován o smrti svého parťáka, předstíral, že je tou zprávou překvapen. McCafferty nepochybně vypálil jeden výstřel do podlahy a teprve potom si vložil pistoli do úst a vystřelil osudovou kulku. Vyšetřovatelé tvrdí, že Bledsoeův pokus, aby smrt McCaffertyho vypadala jako vražda, měl zajistit manželce zesnulého přijatelnější výhody plynoucí z detektivova sociálního pojištění, než jaké by jí byly poskytnuty v případě, že by zahynul vlastní rukou. Bledsoeův záměr však neobstál. Nedůvěřiví vyšetřovatelé vyslýchali Susanu McCaffertyovou tak důkladně, že nakonec přiznala, co

Bledsoe udělal a že všechno viděla na vlastní oči.‘ Nečtu moc rychle? Píšeš si poznámky?“

„Ne, to je v pořádku. Můžeš pokračovat.“

„Kde jsem přestala… Tady. ‚Bledsoe odmítl přiznat jakýkoliv podíl na maření vyšetřování a během slyšení Právního výboru se vzdal možnosti svědčit ve svůj prospěch. Jerry Liebling, další Bledsoeův kolega, který vystoupil na jeho obhajobu, se vyjádřil v tom smyslu, že Bledsoe učinil jen to, co by měl každý loajální partner pro svého nešťastně zesnulého kolegu udělat. *Jeho jediný prohřešek spočívá v tom, že se snažil vdově po svém parťákovi trochu ulehčit její těžký úděl*, sdělil nám Liebling. *Ale policejní oddělení zašlo příliš daleko. Za svůj dobrý skutek je odměněn ztrátou zaměstnání, kariéry, živobytí. Co si o takovémhle přístupu vedení k zaměstnancům můžou tak ostatní členové sboru myslet? A co to teprve udělá s žadateli o práci upolicie?* I další řadoví příslušníci policejních složek, které jsme v pondělí kontaktovali, měli na rozhodnutí vedení podobný názor. Ale policisté ve vyšších funkcích se domnívají, že Bledsoeův čin byl posouzen spravedlivě a to, že se vedení rozhodlo neobvinit Bledsoea či Susan McCaffertyovou z trestného činu, považují za projev shovívavosti vůči oběma jmenovaným. McCafferty a Bledsoe pracovali jako parťáci po sedm let a vyřešili společně několik případů vražd, které svého času otřásly městem. Poslednímu případu, na němž pracoval, se připisuje podíl na McCaffertyho smrti. Policie uvádí, že detektivovy deprese, kterými trpěl kvůli nevyřešené vraždě Polly Amherstové, učitelce první třídy na soukromé Hopkins School, která byla unesena z areálu školy, mučena a zardoušena, ho přivedly k suicidálním myšlenkám. McCafferty se také údajně potýkal se závislostí na alkoholu. *Takže policie neztratila jen jednoho muže, nechal se slyšet Liebling po pondělním jednání výboru, přišla rovnou o dva. Už nikdy nenajde takové dva vyšetřovatelé, kteří by byli tak dobří jako Bledsoe a McCafferty. Dneska tedy vedení šláplo… ani nechci říct kam.*‘ To je všechno, Jacku.“

„Díky moc. Ehm, potřeboval bych, kdybys mi to poslala na můj počítač. Mám s sebou laptop, tak si to přetáhnu.“

„Hned to udělám. A co ty ostatní články?“

„Můžeš se znovu podívat na jejich názvy? Jsou některé z nich ještě o McCaffertyho smrti, nebo už jsou jenom o případech, co vyšetřoval?“

Trvalo jí to asi půl minuty, než všechny názvy pročetla.

„Zdá se, že jsou všechny jen o případech. Několik jich je o té učitelce. O sebevraždě už žádný. A víš, proč se ten článek mezi těma ostatníma v pondělí neobjevil? Protože se v něm ani jednou nevyskytuje slovo sebevražda. To jsem pro vyhledávání zadala jako klíč.“

Na to už jsem také přišel. Požádal jsem ji, aby mi do počítače poslala i články o zavražděné učitelce, slušně jsem poděkoval a zavěsil.

# # #

Zavolal jsem do detektivního oddělení baltimorské policie a požádal o Jerryho Lieblinga.

„Liebling, osobně.“

„Detektive Lieblingu, jmenuju se Jack McEvoy a nejsem si jistý, jestli vás můžu požádat o pomoc. Snažím se najít Dana Bledsoea.“

„A to jako kvůli čemu?“

„To bych radši řekl jemu.“

„Promiňte, v tomhle vám pomoct nemůžu a mám tady další hovor.“

„Podívejte, vím, co se snažil udělat pro svého parťáka. Pro McCaffertyho. Mám pro něj něco, co by mu dost pomohlo. Víc vám toho říct nemůžu. Ale když nejste ochotný mi vyhovět, zahazujete jeho šanci. Co kdybyste mu zavolal a nechal rozhodnutí na něm.“

Ve sluchátko bylo ticho, až jsem si po chvíli začal myslet, že jsem mluvil do hluchého telefonu.

„Halo?“

„Jo, jsem tady. Podívejte se, jestli s váma bude chtít Dan mluvit, tak s váma bude mluvit. Zavolejte mu. Je v seznamu.“

„Co, v telefonním?“ celý zmatený jsem položil skutečně inteligentní otázku.

„V jakým asi. Nashle.“

Zavěsil a já jsem se cítil jako úplný idiot. Telefonní seznam jsem vůbec nevzal v úvahu, protože jsem neznal žádného policistu, který by si v něm nechal uveřejnit svoje jméno. Znovu jsem zavolal na informace pro Baltimore a dal jsem jim detektivovo jméno a příjmení.

„Žádného Daniela Bledsoea tady nemám," oznámil mi operátor. „Mám tady v pojišťovnách Bledsoe Insurance a mezi detektivními kancelářemi Bledsoe Investigations."

„Dobře, dejte mi obě čísla a mohl bych, prosím vás, dostat i adresy?"

„Čísla mají různá, ale adresu stejnou. Je to Fells Point."

Nadiktoval mi i zbývající informace a já jsem zavolal na číslo detektivní kanceláře. Ozval se ženský hlas: „Bledsoe Investigations."

„Jo, mohl bych mluvit s Danem?"

„Je mi líto, ale momentálně není k mání."

„Nevíte, jestli se později vrátí?"

„Ale on nikde není, on je v kanceláři. Jenom telefonuje. Tady je jeho telefonní služba. Když nebere telefon, ať už proto, že je pryč nebo že má obsazenou linku, hovor se přepojí sem. Ale náhodou vím, že tam je. Není to ani deset minut, co si tady ověřoval telefonáty. Ale jak dlouho se u sebe zdrží, to fakt netuším. Já mu rozvrh nehlídám."

# # #

Fells Point je úzký výběžek země zakusující se do Adantského oceánu východně od baltimorského přístavu. Exkluzivní hotely a obchody pro turisty jsou postupně vystřídány mnohem méně luxusními hospodami a krámky a za nimi už leží jen cihlové budovy starých továren a italská čtvrť, které se tu, jako leckde jinde, říká Malá Itálie. V některých ulicích byl povrch vozovky tak poničen, že pod vyježděným asfaltem zůstaly jen podkladové cihly. A když se zvedne vítr, přinese buď vlhký nepříjemný puch od moře anebo smrad z cukrovaru ležícího na pobřeží hned za úžinou. Firma Bledsoe Investigations and Insurance sídlila v patrovém cihlovém domě na rohu Caroline a Fleet Street.

Bylo pár minut po jedné. Do Bledsoeovy kanceláře vedl vchod přímo z ulice a na dveřích visely plastové hodiny s nápisem VRÁTÍM SE V: a s nastavitelnými ručičkami. Ukazovaly na jednu hodinu. Rozhlédl jsem se, zda se majitel neřítí po ulici, aby alespoň trochu dohnal zpoždění, ale nikdo takový nebyl v dohledu. Rozhodl jsem se, že na něj počkám. Stejně mi nic jiného nezbývalo.

Prošel jsem se tržištěm na Fleet Street, koupil jsem si kolu a vrátil se k autu. Z místa řidiče jsem měl vchod do kanceláře přímo před očima. Po dvaceti minutách jsem zahlédl jednoho chodce s uhlově černými vlasy a s břichem typickým pro muže středního věku, které mu vykukovalo z rozepnutého saka jako houpající se pneumatika. Mírně kulhavou chůzí došel ke vchodu, odemkl a zmizel uvnitř. Popadl jsem pytel s počítačem a vydal jsem se za ním.

Bledsoeova kancelář vypadala, jako by to dřív byla lékařská ordinace, i když mi nebylo jasné, proč by si nějaký doktor otevřel praxi právě tady, ve vyloženě chudinské čtvrti. Stál jsem v malém předpokoji s vysunovacím okénkem a pultem, za nímž svého času zřejmě sedávala recepční. V okně bylo sklo s ledovými květy jako u dveří do sprchy a bylo zavřené. Můj příchod ohlásil zvonek nade dveřmi, ale nikdo nepřicházel. Pokračoval jsem tedy v rozhlížení po místnosti. Byla tak malá, že se do ní příliš nábytku nevešlo. Jen starý gauč a nízký stolek pokrytý různými časopisy, z nichž žádný nevyšel dřív než někdy před půl rokem. Už jsem chtěl zavolat haló nebo zaklepat na dveře do další místnosti, když jsem zaslechl spláchnutí záchodu někde za vysouvacím okénkem. Potom jsem za jeho sklem zahlédl projít rozostřenou siluetu a dveře vlevo se otevřely. V nich se objevil muž s černými vlasy. Teď jsem si teprve všiml, že se mu pod nosem táhne výrazný rovný knír, protínající jeho obličej jako magistrála silniční mapu.

„Čím můžu sloužit?“

„Daniel Bledsoe?“

„Správně.“

„Já se jmenuju Jack McEvoy. Rád bych se vás zeptal na Johna McCaffertyho. Myslím, že bychom si mohli pomoct navzájem.“

„Od tý záležitosti s McCaffertym už uteklo spoustu vody.“

Očima sklouzl na můj vak s laptopem.

„To je jenom počítač,“ vysvětloval jsem. „Nemohli bychom si někde sednout?“

„Jistě, proč ně?“

Následoval jsem ho dveřmi do krátké chodbičky, po jejíž pravé straně byly troje další dveře. Otevřel první z nich a vstoupili jsme do kanceláře obložené umělohmotnými panely, které velmi nezdařile předstíraly, že jsou z pravého javorového dřeva. Zarámovanou licenci vydanou státem Maryland měl pověšenou na stěně a obklopovaly ji fotografie z dob, kdy ještě sloužil u policie. Všechno tu vypadalo velmi okázale právě tak jako jeho knír, ale rozhodl jsem se nebrat to na vědomí. Ze zkušeností s policisty jsem věděl, a nepochyboval jsem, že to platí i o bývalých členech sboru, jak moc dovede jejich vzhled mýlit. Znal jsem v Coloradu pár policistů, kteří by, kdyby je už dávno nepřestali vyrábět, pořád nosili světle modré tesilové obleky. Nicméně patřili k nejlepším, nejbystřejším a nejtvrdším chlapákům v jejich odděleních. Jak jsem se domníval, s Bledsoem to nebude jiné. Posadil se za stůl s černou umakartovou deskou. Když ho kupoval v nějakém tom bazaru s použitým nábytkem, moc dobře si nevybral. Lesklý povrch viditelně pokrývala silná vrstva prachu. Seděl jsem proti Bledsoeovi na jediné další židli. Naprosto neomylně zareagoval na všechny mé dojmy.

„Byla tu gynekologie, kde se dělaly interrupce. Doktor odešel, aby si udělal atestaci. Tak jsem to od něj převzal a kašlu na prach i na to, jak to tu vypadá. Spoustu věcí vyřizuju telefonicky, hlavně prodej pojistek policajtům. A když mám zákazníka, kterej na mě chce nějakou pátračku, tak se většinou sejdeme u něj. Lidi, co přijdou sem, obvykle jenom nechávaj kytku za dveřma. Na dušičky a asi na nějaký ty jejich výročí. Jako by ani neuměli číst. Snad mám nad dveřma dost velkou ceduli. Tak teď byste mohl spustit vy.“

Nejprve jsem mu pověděl všechno o svém bratrovi a potom o Johnu Brooksovi z Chicaga. Viděl jsem, jak se mu během vyprávění usazuje ve tváři pochybovačný výraz. Jasně jsem z něj vyčetl, že mi zbývá takových deset vteřin, než vylítnu ze dveří.

„Co má tohle znamenat?“ podíval se na mě přimhouřenýma očima. „Kdo vás sem poslal?“

„Nikdo. Ale podle mého odhadu mám tak zhruba jednodenní předstih před FBI. Ale stoprocentně sem dorazí. Tak jsem si myslel, že byste si nejdřív mohl popovídat se mnou. Moc dobře vím, jaký to pro vás asi bylo. Víte, můj bratr a já jsme byli dvojčata. Vždycky jsem slýchával, že dlouhodobí parťáci, obzvlášť na vraždách, jsou něco jako bratři. Jako dvojčata."

Na pár okamžiků jsem se odmlčel. Hrál jsem o všechno, ale s esem jsem musel počkat na správnou chvíli. Zdálo se, že muž proti mě se trochu uklidnil. Možná místo hněvu v sobě začínal pociťovat zmatek.

„A co vlastně ode mě chcete?"

„Dopis na rozloučenou. Potřebuju vědět, co v něm McCafferty napsal."

„Ale tam žádný nebyl. Nikdy jsem neřekl, že tam nějaký byl."

„Ale jeho žena ano."

„Tak si běžte za ní."

„Ne, radši to vyřídím s vámi. Řeknu vám něco. Pachatel těch vražd nějakým způsobem donutí své oběti, aby napsaly jednu nebo dvě věty. Nevím, jak to provede, nebo proč mu vyhoví, ale udělají to. A pokaždé jde o nějaký verš z básně. Od stejného autora. Edgara Allana Poea."

Sáhl jsem k brašně, kterou jsem měl přes rameno, otevřel jsem zip a vytáhl knihu s Poeovým dílem. Položil jsem ji před Bledsoea na stůl.

„Myslím si, že váš parťák byl zavražděn. Vy jste tam přišel a vypadalo to jako sebevražda, protože přesně tak to mělo vypadat. Ten poslední vzkaz, který jste odstranil – a na to bych vzal jed, že to bylo kvůli důchodu pro vdovu –, musel být nějaký verš z téhle knihy."

Bledsoe sklonil oči ke knize a zase je zvedl zpátky ke mně.

„Zřejmě jste si myslel, že mu dlužíte alespoň to, abyste dal v sázku svoji kariéru, jen když tím jeho manželce ulehčíte život."

„No, a koukněte se, jak jsem dopad. Trčím tu v nějaký mizerný kanceláři se zasranou licencí na zdi a ke všemu ještě úřaduju v místnosti, kde z chudáků ženskejch vytahovali embrya. Nic moc noblesního, co?"

„Poslouchejte Bledsoe. Každý policajt přece ví, že jste se zachoval jako charakter a že vás k tomu nevedly žádné zištné důvody, protože jinak byste teď neprodával pojistky. Pro svého parťáka jste udělal, co bylo v danou chvíli možné. Ale teď byste v tom měl pokračovat."

Pootočil hlavu a zadíval se na jednu z fotek na zdi. Byl na něm on a ještě další muž, paže položené jeden druhému kolem krku, a naprosto nestrojeně se zubili přímo do objektivu. Zřejmě momentka zachycená někde v baru za oněch starých zlatých časů.

„Horečka zvaná život je konečně pokořena," řekl, aniž by spustil pohled z fotografie.

Zprudka jsem plácl dlaní do knihy ležící před ním. Dutý zvuk, který se ozval, nás oba vyděsil.

„A máme to," zvolal jsem vzrušeně a zvedl knihu ze stolu. Stránky s básněmi, z kterých pachatel citoval, jsem měl založené a tak jsem nemusel dlouho hledat. Prolétl jsem očima báseň *Pro Annie*, abych měl jistotu, že jsem se nezmýlil, potom jsem položil knihu zpátky na stůl a natočil ji tak, aby na ni viděl.

„První sloka," kývl jsem hlavou směrem ke knize.

Bledsoe se předklonil a začal číst text básně.

Hle krize! – Nebesa
budiž pochválena.
Ta vleklá nemoc
je navždy vyléčena
a horečka zvaná ŽIVOT –
konečně pokořena.

Kapitola 19

Jak jsem ve čtyři hodiny pospíchal přes vestibul hotelu Hilton, představoval jsem si Grega Glenna, jak se pomalu zvedá ze židle, obchází svůj pracovní stůl a vydává se do zasedačky na schůzku redakční rady. Potřeboval jsem s ním mluvit a věděl jsem, že když ho teď neodchytnu, je pro mě na další dvě hodiny ztracený, protože po běžné redakční radě bude ještě následovat porada ohledně víkendu.

Když jsem se blížil k výtahům, zahlédl jsem, že nějaká žena právě vešla do jediné kabiny, která byla dole, takže jsem přidal do kroku a podařilo se mi ještě nastoupit. Shodou okolností žena už zmáčkla dvanácté poschodí, takže jsem se pouze přesunul do zadní části kabiny a netrpělivě zkontroloval čas na hodinkách. Začínal jsem věřit, že to přece jen stačím. Redaktoři se málokdy scházeli přesně na čas.

Žena se přesunula ke stěně vpravo a v kabině se usadilo až nepříjemné ticho, které se pokaždé rozhostí mezi cizími lidmi zavřenými ve výtahu. Ve vyleštěných mosazných dveřích jsem viděl její tvář. Oči měla upřené na rozsvěcující se čísla poschodí nade dveřmi a čekala, kdy se objeví naše. Byla velmi přitažlivá a já jsem od jejího odrazu nedokázal odtrhnout pohled, i když jsem se bál, že se najednou podívá na dveře a nachytá mě při tom, jak na ni nevychovaně zírám. Ale ani bych se moc nedivil, kdyby o tom věděla. Měl jsem totiž teorii, že krásné ženy neomylně poznají, že jsou pozorovány, a moc dobře chápou proč.

Výtah zastavil ve dvanáctém poschodí. Počkal jsem, až vystoupí, a teprve pak jsem vyšel ven. Zahnula vlevo a kráčela chodbou někam dozadu. Já zabočil vpravo a vydal se ke svému pokoji. Celou cestu jsem musel odolávat pokušení, abych se za ní neohlížel. Právě jsem došel ke dveřím a vytahoval z kapsy košile elektronickou kartu, když jsem zaslechl, jak se chodbou po koberci přibližují lehké kroky. Ohlédl jsem se a byla to ona. Usmála se.

„Špatný směr.“

„Jo,“ oplatil jsem jí úsměv. „Za chvíli si tu člověk připadá jako v bludišti.“

Plácám pěkné hlouposti, pomyslel jsem si, když jsem zasunul do zámku kartu, a žena právě procházela za mými zády. Jak jsem otevřel dveře, ucítil jsem najednou za krkem ruku, která mě uchopila za límec saka a prudce mě šoupla dovnitř. Okamžitě po tomto zákroku mi druhá ruka vlétla pod sako, popadla mě za opasek a už jsem ležel obličejem zabořený do postele. Sotva jsem stačil přitisknout loktem k tělu vak s počítačem, protože jsem tím přístrojem za dva tisíce dolarů nechtěl břinknout o postel nebo o podlahu, ale ten mi byl vzápětí prudkým trhnutím vyrván.

„FBI! Jste zatčen! Ani hnout!“

Zatímco mě jedna ruka nepřestávala držet za Hrnec a tlačila mě obličejem dolů, druhá ruka mě začala prohledávat po celém těle.

„Co to má, do prdele, znamenat?“ zaprotestoval jsem ostře, ale místo toho se ozvalo jakési tlumené mumlání do matrace.

Tak jak mě ruce rychle uchopily, právě tak mě rychle pustily.

„Hotovo. Hezky se teď posadíme,“ pronesl povědomý hlas blahosklonným tónem.

Pomalu jsem se nadzvedával, až jsem se nakonec přetočil do sedu. Zdvihl jsem oči. Byla to ta žena z výtahu. Až mi překvapením spadla brada. Ten potupný fakt, že mě tak snadno zvládla, a to sama, bez čikoliv pomoci, se mě hluboce dotkl a hněv mi vehnal červeň do tváří.

„Z toho si nic nedělejte. Tohle už jsem provedla větším a tvrdším chlapům, než jste vy.“

„Radši se pochlubte svým průkazem, jinak si můžete rovnou shánět právníka.“

Vytáhla z kapsy kabátu kožené pouzdro a klepnutím mi ho rozevřela přímo před očima.

„Jestli tu někdo potřebuje právníka, tak jste to vy. Teď na vás chci, abyste si vzal židli od stolu, odnesl si ji tamhle do rohu a zůstal na ní sedět, dokud to tu celé neprohledám. Nebude to trvat dlouho.“

V pouzdru měla odznak a průkaz FBI, které nevypadaly, že jsou padělané. Jak bylo v průkazu uvedeno, jejich držitelkou byla zvláštní agentka Rachel Wallingová. Začalo mi docházet, o co vlastně jde.

„Tak pohyb, pohyb. Ten kdo zlobil, musí do kouta.“

„Velmi vtipné. A což mi takhle ukázat příkaz k domovní prohlídce.“

„Můžete si vybrat,“ přešla do ostrého tónu. „Buďto půjdete do kouta, nebo vás odvedu do koupelny a připoutám vás k sifonu pod umyvadlem. Je to na vás.“

Vstal jsem, přitáhl židli do rohu a posadil se.

„Stejně bych rád viděl váš soudní příkaz, do prdele.“

„Uvědomujete si, že používání silných slov je jen chabý pokus o znovunastolení vaší mužské superiority?“

„Panebože, vy máte ale kecy. Ale co ten příkaz?“

„Žádný nepotřebuju. Vy jste mě pozval dovnitř a dovolil jste, abych si to tady prohlédla. A já vás zatkla teprve potom, když jsem našla ukradené věci, které jste měl ve svém držení.“

S očima na mě upřenýma přistoupila ke dveřím a zavřela je.

„Nikam jsem vás nepozval. A jestli s touhle kravinou někde vyrukujete, tak se vám všichni vysmějou. To si fakt myslíte, že nějaký soudce uvěří, že bych si od někoho nechal udělat domovní prohlídku, *kdybych* měl u sebe nějaké kradené věci?“

Sladce se na mě usmála.

„Pane McEvoyi, měřím sto šedesát čtyři centimetrů a vážím padesát dva kilo. Tedy i s pistolí. Jste si tak jistý, že by nějaký soudce uvěřil vaší verzi? A vůbec – to byste klidně při veřejném procesu před plnou soudní síní vyklopil, co se vám stalo?“

Podíval jsem se k oknu. Pokojská nechala záclony roztažené. Z oblohy se už začalo vytrácet denní světlo.

„O tom bych si tedy dovolila dost pochybovat,“ pokračovala s nesnesitelnou jízlivostí. „Nechcete mi radši ušetřit drahocenný čas a říct mi, kde máte kopie těch protokolů?“

„V tom pytli s počítačem. Tím, že jsem je získal, jsem se žádného zločinu nedopustil, a právě tak není zločin, že je mám.“

Musel jsem být opatrný na to, co říkám. Nevěděl jsem, jestli už přišli na Michaela Warrena nebo ne. Začala se mi hrabat ve vaku. Nejprve vytáhla knihu s Poeovým dílem, překvapeně si přečetla název a odhodila ji na postel. Teprve potom objevila můj poznámkový blok a balíček okopírovaných spisů. Warren měl

pravdu. Byla to krásná žena. Tvrdá jak skořápka mušle, ale stejně tak krásná. Zhruba v mém věku, možná o rok o dva starší, hnědé vlasy jí končily těsně nad rameny. Ostré zelené oči a silná aura sebejistoty. Ta byla na ní snad nejpřitažlivější.

„Vloupat se a neoprávněně vstoupit do nějaké místnosti je zločin," namítla. „A vyšetřování patří do mé pravomoci, protože ty ukradené dokumenty jsou prokazatelně majetkem Federálního úřadu pro vyšetřování zločinu."

„Nikam jsem se nevloupal a nic jsem neukradl. Ale já vím, o co vám jde. Vy si tu na mě vyléváte vztek, protože se potřebujete odreagovat. Asi bude pravda, co se o vás federálech říká. Že prý jste zlostí celí bez sebe, když za vás někdo udělá vaši práci."

Skloněná nad postelí si prohlížela kopie rozložené na přikrývce. Narovnala se, sáhla do kapsy a vytáhla z ní průhledný plastikový sáček na předměty doličné a v něm jediný list papíru. Podržela mi ho tak, abych si ho mohl prohlédnout. Byl vytržený z poznámkového bloku a na něm, napsaných černou propiskou, šest řádek.

Penna:	jeho ruce?
	za jakou dobu?
Wexler/Scalari:	vůz?
	topení?
	zámky?
Riley:	rukavice?

Rozpoznal jsem vlastní rukopis a všechno se mi složilo dohromady. Warren z mého bloku vytrhal několik listů, aby s nimi založil místa, odkud jsme vytáhli spisy. Náhodou použil i stránku se starými poznámkami a potom, když spisy vrátil, ji v tom spěchu zapomněl sebrat. Wallingová si můj myšlenkový proces bez problémů vyčetla z mé tváře.

„Fušeřina, co? Až ten rukopis necháme podrobit srovnávací analýze, bude to stoprocentní trefa. Co myslíte?"

Tentokrát jsem se nezmohl ani na své, dnes tolik frekventované, *do prdele.*

„Zabavuju váš počítač, tuto knihu a váš blok jako eventuální doličné předměty. Když je nebudeme potřebovat, vrátíme vám je. Takže teď můžeme jít. Mám auto rovnou u vchodu. Jedinou laskavost, kterou vám hodlám prokázat – abyste viděl, že nejsem taková bestie –, je to, že vám nenasadím želízka. Čeká nás dlouhá jízda do Virginie, i když se můžeme vyhnout dopravní špičce, pokud tedy vyrazíme okamžitě. Budete se chovat vzorně? Jinak, jediný zrádný pohyb a posadím vás dozadu s náramky utaženými jako snubní prsten.“

Jenom jsem přikývl a postavil jsem se. Byl jsem jako omráčen. Nemohl jsem se jí podívat do očí. Šel jsem ke dveřím s hlavou skloněnou k zemi.

„No tak, jak se říká?“ neodpustila si ještě další provokaci.

Zamumlal jsem své děkuju a za mnou se ozval tichý smích.

# # #

Mýlila se. Dopravnímu ruchu jsme neunikli. Byl pátek večer. Z města se snažilo odjet ještě víc lidí než v jiné dny a, abychom se dostali na dálnici, museli jsme se v koloně jejich aut ploužit přes celé město. Dobrou půl hodinu nikdo z nás neřekl ani slovo, kromě občasných kleteb, kterými zvláštní agentka Walingová s gustem častovala některé řidiče a všechna červená světa. Seděl jsem na předním sedadle a horečně po celou dobu přemýšlel. Hned jak to bude možné, musím zavolat Glennovi. Musí mi sehnat advokáta. Někoho dobrého. Uvědomoval jsem si, že se z toho dostanu jen tehdy, když prozradím svůj zdroj, kterému jsem slíbil, že to nikdy neudělám. Zvažoval jsem možnost, že bych zavolal Warrenovi, aby federálům potvrdil, že jsem se do nadace nevloupal. Ale pak jsem to zavrhl. Udělal jsem s ním určitou smlouvu. A tu musím respektovat.

Když jsme se konečně dostali na jih Georgetownu, vozy na dálnici trochu prořídly a provoz se zrychlil. Zdálo se, že se jí ulevilo nebo že si konečně uvědomila, že jsem s ní v autě i já. Viděl jsem, že sáhla do popelníku a vytáhla bílou kartičku. Rozsvítila dumené světlo a položila ji nahoru na volant, aby na ni během řízení viděla.

„Máte propisku?“

„Co prosím?“

„Něco na psaní. Myslela jsem, že reportéři mají kapsy plné pisátek.“

„Jo, mám pero.“

„Fajn. Teď vám přečtu vaše ústavní práva.“

„Jaká práva? Většinu už jste jich porušila.“

Začala mi pomalu předčítat text z kartičky a potom se otázala, jestli svým právům rozumím. Zahuhlal jsem, že jo, a ona mi tu kartičku podala.

„Výborně. Tak si vemte pero a dolů napište datum a váš podpis.“

Splnil jsem, co mi přikázala, a kartu jí vrátil. Chvíli na ni foukala, aby měla jistotu, že se inkoust nerozmaže, a potom si ji zastrčila do kapsy.

„To bychom měli,“ pohlédla na mě letmo. „Teď si můžeme promluvit. Pokud tedy k tomu nechcete přivolal advokáta. Tak jak jste se dostal do archivu nadace?“

„Nevloupal jsem se tam. Víc toho říct nemůžu, dokud se neporadím s právníkem.“

„Viděl jste ten důkaz. Chcete mi snad tvrdit, že ty poznámky nepatří vám?“

„To se dá snadno vysvětlit… Podívejte, všechno, co se vám celou dobu snažím povědět, je to, že abych se k těm kopiím dostal, nedopustil jsem se ničeho nezákonného. A už neřeknu ani slovo, protože bych musel upozornit na svůj…“

Nedokončil jsem. Už jsem řekl dost.

„Ach tak, ušlechtilý novinář, co nemůže prozradit svůj zdroj. Starý otřepaný fígl. A kde jste byl celý den, McEvoyi? Už na vás čekám od oběda.“

„Byl jsem v Baltimoru.“

„Co jste dělal v Baltimoru?“

„To je moje věc. Máte originály těch protokolů, tak si to z nich vykoumejte.“

„Případ McCaffertyho. Víte, že narušování federálního vyšetřování může být klasifikováno jako další trestný čin?“

Věnoval jsem jí ten nejfalešnější úsměv, jaký jsem jen svedl.

„Ano, velmi správně,“ pronesl jsem sarkasticky. „Vy jste snad nějaké vyšetřování vedli? Dneska byste pořád ještě dřepěla v kanceláři a počítala sebevraždy, kdybych včera nemluvil s Fordem. Ale takhle to u FBI chodí, že? Když jde o dobrý nápad, ach, to je *náš* nápad. Když se objeví zajímavý případ, my ho budeme vyšetřovat. A jinak jste hluší a slepí a spousta svinstva vám unikne, i když ho máte rovnou pod nosem.“

„Kristepane, kdopak to umřel, že jste po něm zdědil takové odborné znalosti?“

„Můj bratr.“

Tenhle výpad nečekala. Na několik minut jsem ji připravil o řeč a možná i trochu prorazil tu tvrdou ulitu, kterou se obklopovala.

„Je mi to moc líto,“ ozvala se nakonec.

„Mně taky.“

Všechen hněv z toho, co se stalo Seanovi, mi stoupal hrdlem a hrozil se vyvalit ven, ale podařilo se mi ho potlačit. Ona byla cizí člověk a já jsem se s ní nemohl podílet o něco tak veskrze osobního. Raději jsem stočil řeč jinam.

„Je dost možné, že jste ho znala. Dostal z FBI vypracovaný profil pachatele a analýzu z programu VICAP, a na obou byl váš podpis.“

„Ano, já vím, ale nikdy jsme spolu nemluvili.“

„Myslíte, že byste mi mohla na něco odpovědět?“

„Zkuste to, uvidíte.“

„Jak jste mě našla?“

Zajímalo mě, jestli ji Warren nějakým způsobem na mě nenavedl. Jestli se ukáže, že ano, pak žádné úmluvy neplatí a já se rozhodně nenechám zavřít kvůli tomu, abych ochraňoval někoho, kdo mě při první možné příležitosti práskne.

„Tak to bylo na tom to nejsnazší,“ usmála se. „Měla jsem vaše jméno a pár osobních údajů od doktora Forda z nadace. Zavolal mi včera, hned jak skončila ta vaše schůzka, a já jsem tam ráno zašla. Myslela jsem si, že by nebylo až tak od věci zabezpečit spisy, o které jste projevil takový enormní zájem. Teď už vím, že jsem usuzovala správně, ale měla jsem si víc pospíšit. Udělal jste rychlou práci. Jakmile jsem našla stránku z vašeho novinářského bloku, nedalo mi příliš práce si domyslet, že jste tam byl.“

„Nevloupal jsem se tam.“

„No, všichni, co mají se studií cokoliv společného, se svorně dušujou, že s vámi nikdy nemluvili. Doktor Ford si dokonce vzpomněl, že vám výslovně říkal, že ke spisům nemůžete mít přístup, dokud vám to FBI neumožní.“

„Ale jak jste zjistila, že bydlím v Hiltonu? To bylo taky na tom papírku?“

„Vytáhla jsem to z vašeho šéfredaktora, jako by to byl redakční poslíček. Řekla jsem mu, že pro vás mám něco důležitého a on se vůbec nerozpakoval mi tuhle informaci sdělit.“

Usmál jsem se, ale s tváří pootočenou k oknu, aby to neviděla. Tou lží, které se právě dopustila, mi de facto poskytla kladnou odpověď na otázku, zda to byl Warren, kdo ji na mě upozornil.

„Teď už se jim neříká redakční poslíček,“ podotkl jsem. „Je to společensky nepřípustné.“

„Tak jak? Redakční osoba?“

„Přihořívá.“

Poprvé jsem se jí zadíval zpříma do očí. Cítil jsem, že jsem znovu našel pevnou půdu pod nohama. Sebedůvěra, kterou mi tak pochroumala při naší „postelové scéně“, se začínala probouzet k životu. Teď jsem si s ní mohl pohrávat zase já.

„Myslel jsem, že vy agenti pracujete vždycky ve dvojicích?“ prohodil jsem konverzačním tónem.

Právě jsme zastavovali na červenou. Před námi se otvíral výjezd na dálnici. Musil jsem se odhodlat k dalšímu tahu.

„Obvykle ano,“ vysvětlovala. „Ale dneska bylo moc práce, spousta lidí v terénu, a když jsem odjížděla z Quantika, tak jsem si myslela, že si jen v nadaci popovídám s doktorem Fordem a s Oline a odvezu si ty spisy. Nepočítala jsem s tím, že zatknu podezřelého.“

Ta její perfektní show se pomalu ale jistě začala rozpadat. Teď jsem to konečně viděl. Žádná pouta. Žádný parťák. Já jako zadržený na předním sedadle. A věděl jsem, že Greg Glenn nemohl nikoho informovat o tom, kde ve Washingtonu bydlím. Neřekl jsem mu to, a ani jsem neměl čas udělat si rezervaci hotelu přes cestovní oddělení *Rocky*.

Pytel s počítačem ležel mezi námi. Na něj si položila svazek okopírovaných spisů, Poea a můj poznámkový blok. Natáhl jsem ruku a všechno si přesunul do kHna.

„Co to děláte?“ zeptala se.

„Vystupuju,“ hodil jsem jí protokoly do klína. „Tohle si můžete nechat. To, co jsem chtěl vědět, už vím.“

Zmáčkl jsem páčku a otevřel dvířka.

„Zůstaňte kde jste, krucinál!“

Pohlédl jsem na ni a zasmál jsem se.

„Jste si vědoma, že používání kleteb je jen chabý pokus znovunastolit svoji superioritu? Podívejte, hrála jste to krásně, ale pak jste nějak vypadla z role – špatně jste odpovídala na narážky. Já si teď chytnu taxíka a nechám se odvézt zpátky do hotelu. Mám bezvadný materiál na článek.“

I se svými věcmi jsem vylezl z vozu a stoupl si na chodník. Rozhlédl jsem se a opodál jsem zahlédl večerku, před níž byl umístěn telefonní automat. Dal jsem se tím směrem a najednou jsem spatřil, jak agentka Wallingová zajíždí na parkoviště, aby mi vozem překřížila cestu. Trhnutím zastavila a vyskočila ven.

„Děláte chybu,“ spustila rozzlobeně a kráčela proti mě rychlým krokem.

„Jakou chybu? Vy jste udělala chybu. K čemu bylo to divadýlko?“

Jen se na mě dívala. Jako by úplně oněměla.

„Tak já vám to tedy řeknu sám,“ naklonil jsem se k ní. „Byla to zkrátka taková bouda.“

„Bouda? Proč bych na vás chtěla ušít boudu?“

„Kvůli informacím. Chtěla jste zjistit, co všechno vím. A dokonce bych si dovolil předpovědět, jak by to dopadlo. Až byste ze mě všechno vytáhla, tak byste mi přišla oznámit, že *och pardon, právě jsme odhalili váš zdroj. Tak nám to nedorozumění odpusťte a můžete jít.* Radši se vraťte do Quantika a tuhletu roli si líp nacvičte.“

Obešel jsem ji a dál jsem pokračoval k telefonu. Zvedl jsem sluchátko z vidlice, ale neozval se žádný tón. Přístroj nefungoval. Samozřejmě že jsem na sobě nenechal nic znát. Moje bývalá únoskyně mě upřeně pozorovala. Vytočil jsem informace.

„Potřebuju číslo na nějakou taxislužbu,“ oznámil jsem neexistujícímu operátorovi.

Vhodil jsem do otvoru čtvrtdolar a zvolil číslo. Potom jsem nadiktoval adresu automatu a požádal o taxi. Když jsem zavěsil a otočil se, zvláštní agentka Wallingová stála téměř u mě. Natáhla ruku a zvedla sluchátko. Chvilinku si ho podržela u ucha, jedním koutkem úst se usmála se a zase ho pověsila zpátky. Ukázala na bok přístroje, kde bývá připojen kabel od sluchátka. Byl odstřižen a zakončen do uzlu svázanými dráty.

„Taky by ten váš výkon potřeboval trochu vybrousit.“

„Bezva. Ale teď už mi dejte pokoj.“

Otočil jsem se k ní zády a přitiskl obličej ke sklu ve výloze, jestli uvnitř večerky nezahlédnu další automat. Žádný tam nebyl.

„Poslouchejte, proč chcete, abych odešla?“ ozvala se za mnou. „Potřebuju vědět, co jste všechno zjistil.“

Šlehl jsem po ní pohledem.

„Tak proč se mě jednoduše nezeptáte? Proč jste musela… proč jste se snažila mě ponížit?“

„Vy jste reportér, Jacku. Chcete mi snad napovídat, že jste měl v úmyslu podělit se se mnou o vaše informace?“

„Možná.“

„Ach tak. To by byl přímo svátek, kdyby to někdo z novinářů udělal. Koukněte se na Warrena. Už ani není reportér a stejně se chová, jako by byl. Máte to zkrátka v krvi.“

„Tak podívejte, když už mluvíte o krvi, tady je v sázce víc než nějaký můj článek. Nemůžete rušit, jak bych reagoval, kdybyste se ke mně chovala jako k lidské bytosti. Třeba byste byla mile překvapena.“

„Ano, to tušit nemůžu,“ přikývla. „S tím se dá jenom souhlasit.“

Trochu jsme popošli opačným směrem, než se znovu ozvala.

„Co tedy uděláme? Jsme tady spolu, vy jste mě odhalil a teď je na vás, jak se rozhodnete. Potřebuju se dovědět, na co jste přišel. Myslíte, že byste se mnou od teďka mohl hrát na stejnou branku, nebo si radši sbalíte svůj míč a půjdete domů? Když to uděláte, prohrajeme oba. A váš bratr taky.“

Naprosto mistrně mě dotlačila do kouta a já jsem to věděl. Už z principu jsem měl odejít, ale neodešel. Navzdory všemu se mi strašně líbila. Mlčky jsem došel k autu, nastoupil a díval se na ni skrz přední sklo. Kývla hlavou a obešla vůz k místu řidiče. Když se usadila za volantem, otočila se ke mně a podala mi ruku.

„Rachel Wallingová."

Uchopil jsem ji a mírně jí potřásl.

„Jack McEvoy."

„Já vím. Ráda vás poznávám."

„Potěšení je na mé straně."

Kapitola 20

Aby ukázala dobrou vůli, Rachel Wallingová začala první – jakmile ode mě získala slib, že náš rozhovor budu považovat za přísně důvěrný, dokud nadřízený jejího týmu nerozhodne, v jaké míře se na jejich vyšetřování, pokud vůbec, budu podílet. Vůbec mi nevadilo jí to slíbit, protože jsem věděl, že mám v ruce slušné karty. Materiál pro článek už jsem měl pohromadě a pochyboval jsem, že by FBI měla zájem, abych ho v danou chvíli zveřejnil. A to bylo to eso, s kterým jsem počítal, ať už si to agentka Wallingová uvědomovala, či ne.

Po půl hodině jízdy, během níž jsme se pomalu posunovali po dálnici směrem ku Quantiku, jsem získal podrobný přehled o tom, co

vyšetřovatelé podnikli za posledních dvacet osm hodin. Nathan Ford z Nadace pro dodržování zákonnosti zavolal Wallingové ve čtvrtek ve tři hodiny, aby ji informoval o mé návštěvě v nadaci, o závěrech, k nimž jsem dospěl díky vlastnímu vyšetřování, a hlavně o tom, že jsem na něm požadoval, aby mě umožnil přístup ke studii o sebevraždách policistů. Ona s jeho rozhodnutím odkázat mě do patřičných mezí souhlasila a okamžitě věc prodiskutovala s Bobem Backusem, svým přímým nadřízeným. Ten usoudil, že načas by se měla přestat zabývat profily zločinců, což byla její pracovní náplň, a místo toho přednostně prošetřit fakta, na něž jsem při setkání s Fordem upozornil. V tu dobu se federálnímu úřadu zatím neozvala policie ani z Denveru, ani z Chicaga. K práci Wallingová použila počítač v Sekci behaviorálních věd, který byl propojen přímo s počítačem nadace.

„Chtěla jsem vyhledávat stejné údaje, jako hledal pro vás Michael Warren," vysvětlovala. „De facto na tom pracoval přesně v době, kdy jsem se já napojila z Quantika. Jenom jsem identifikovala uživatele a doslova jsem celou jeho akci pozorovala na svém monitoru. Zřejmě to bylo hned potom, co jste ho přemluvil, aby vám ty informace našel. Před námi vyvstal další problém – jak udržet uniklé informace pod kontrolou. Předtím bych do Washingtonu jet nemusela, protože i my jsme v Quantiku skladovali všechny okopírované protokoly včetně posledních vzkazů obětí. Ale teď jsem musela zjistit, co máte v plánu. Hned jak jsem přijela do nadace, znovu se mi potvrdilo, že Warren s vámi spolupracoval a nejspíš vám pořídil kopie protokolů, protože jsem v archivu našla ten papír z vašeho bloku."

Pokýval jsem hlavou.

„A jak to dopadne s Warrenem?"

„Když jsem to řekla Fordovi, hned ráno jsme dali s Warrenem řeč. Důkazů jsme měli dost. Přiznal, že to udělal, a dokonce nezapomněl uvést jméno vašeho hotelu. Ford ho požádal, aby podal rezignaci a on mu okamžitě vyhověl."

„Kruci."

Zmírnil jsem trochu svůj slovník, i když k vyjádření svých pocitů bych potřeboval podstatně silnější výrazivo. Na jedné straně jsem se za Warrenův osud cítil odpovědný, ale na druhé straně jsem si nebyl

až tak jistý, zda se náhodou nestal sám jeho strůjcem. Možná šlo o jakýsi akt sebezničení. Alespoň jsem si to takhle zdůvodňoval. Moje vina tak byla mnohem stravitelnější.

„Mimochodem," pohlédla na mě, „kde jsem spletla tu svoji roli?"

„Můj šéfredaktor nevěděl, kde jsem se ubytoval. To věděl jenom Warren."

Zmlkla a já jsem ji, když už mi pauza připadala příliš dlouhá, musel pobídnout, aby pokračovala. Vrátila se ke čtvrtečnímu odpoledni a já jsem se dozvěděl, že když skončila svoji práci se studií sebevražd policistů, zůstalo jí třináct stejných jmen mrtvých detektivů z odděleních vražd totožných s těmi, které mi dal Warren. Plus tedy můj bratr a John Brooks z Chicaga. Potom si vytáhla jejich složky z archivu a hledala to, co je spojuje, a zejména se zaměřila na jejich dopisy na rozloučenou. V podstatě sledovala postup, jaký jsem popsal Fordovi. Jenže na rozdíl ode mě měla k dispozici kryptologa a vyhledávací počítačový program, který má k dispozici takovou databázi, že vedle ní vypadá ta v knihovně Rocky jako sešit s komiksy.

„Včetně vašeho bratra a Brookse jsme našli pět případů, které spolu jasně souvisí," uzavřela tuto část vyprávění.

„Takže vy jste během tří hodin stačila zjistit to, co mě trvalo celý týden. Jak jste ale objevila McCaffertyho, když v jeho složce nebyl žádný poslední vzkaz?"

Sundala nohu z plynu a pátravě na mě pohlédla. Jen na chvíli, hned zase přidala na rychlosti.

„McCaffertyho mezi nimi nemáme. Ten jeho případ znovu prošetřují agenti z odbočky v Baltimoru."

Nějak jsem to nemohl pochopit, protože já jsem měl také pět případů, jenže včetně McCaffertyho.

„Koho tam tedy máte?"

„Ehm, počkejte…"

„Takže, můj bratr a Brooks, to jsou dva."

Začal jsem listovat v poznámkovém bloku.

„Ano."

Zadíval jsem na svůj seznam. „Máte tam Kotita z Albuquerque? *Šepotem zlomocných andělů štván?"*

„Správně. Toho máme. Pak tam byl jeden –“

„Z Dallasu. Garland Petry. *Sílu svou zemdlelou prchat jsem zřel*. Z básně *Pro Annie.*“

„Souhlasí.“

„A potom mám McCaffertyho. Koho vy?“

„Hm, někoho z Floridy. Starý případ. Byl to zástupce šerifa. Musela bych se podívat do poznámek.“

„To nemusíte.“ Rychle jsem obrátil několik listů a četl jsem: „Clifford Beltran, Okresní úřad šerifa v Sarasotě. Ale –“

„To je on.“

„– co jeho poslední vzkaz? *Pane, pomoz mé ubohé duši.* Přečetl jsem všechny Poeovy básně, ale v žádné jsem tu větu nenašel.“

„Ani jste nemohl. Byla někde jinde.“

„Kde? V povídkách?“

„Ne. Jsou to jeho poslední slova. *Pane, pomoz mé ubohé duši.*“

Přikývl jsem. Nebyl to sice verš z básně, ale autor byl stejný. Všechno přesně zapadalo do daného vzorce. Takže teď jich bylo šest. Na chvíli jsem se odmlčel, jako bych držel minutu ticha za dalšího zavražděného, který přibyl k ostatním obětem. Beltran zemřel před třemi roky. Již příliš dlouho uniká vrah spravedlnosti.

„Poe byl sebevrah?“

„Ne, i když si myslím, že jeho životní styl by se mohl pokládat za jednu dlouhou sebevraždu. Těžký alkoholik, milovník žen. Umřel ve čtyřiceti, průkazně po dlouhém tahu v Baltimoru.“

Přikývl jsem a přemýšlel, zda ten vrah, ten fantom, svými hrůznými činy nevzdával hold samotnému básníku.

„Jak jste přišel na McCaffertyho?“ zeptala se. „My jsme ho zařadili mezi potenciální oběti, ale ve spisech nebyl poslední vzkaz. Vy jste o něm něco zjistil?“

Teď jsem měl před sebou další problém. S Bledsoem. Prozradil mi něco, o čem se nikomu ani nezmínil. Neměl jsem pocit, že bych měl tu informaci obratem vyklopit FBI a nad jeho důvěrou jednoduše mávnout rukou.

„Teď vám to nemůžu říct. Nejdřív si musím zavolat.“

„Proboha, Jacku, to si pořád chcete hrát na svým písečku, po tom, co jsem vám všechno řekla? Myslela jsem, že jsme se dohodli.“

„Jistě. Jenže nejdřív si to musím vyjasnit se svým zdrojem. Vemte mě k telefonu a hned to vyřídím. Nemyslím si, že by byly nějaké těžkosti. Pro nás je teď důležitý fakt, že McCafferty je na seznamu. Kdyby po sobě nenechal dopis na rozloučenou, nebyl by tam.“

Znovu jsem se podíval do svých poznámek a odcitoval jsem dotyčný text.

„*A horečka zvaná život je konečně pokořena.* To byl jeho poslední vzkaz. Z básně *Pro Annie*. Jako v případě Petryho v Dallasu.“

Zvedl jsem k ní oči a bylo mi jasné, že jsem si ji ještě neudobřil.

„Poslouchejte, Rachel – můžu vám tak říkat, ne? –, já si pro sebe nic nekřečkuju. Jen si potřebuju vyřídit jeden telefonát. Stejně si myslím, že vaši agenti z místní pobočky to dávno vypátrali.“

„Pravděpodobně,“ odpověděla a znělo to zhruba tak, jako by řekla: *cokoliv dokážete vy, my dokážeme mnohem lépe.*

„Takže můžete pokračovat. Co se stalo potom, když jste získali těch pět jmen?“

Rozzlobený výraz jí ze tváře nezmizel, ale přesto začala vyprávět. Ve čtvrtek večer se uskutečnila schůzka agentů ze Sekce behaviorálních věd a Jednotky pro krizové situace, kterou iniciovala spolu s Backusem. Když přítomné v rychlosti seznámila s oněmi pěti jmény na seznamu a vysvětlila, jak spolu souvisejí, Backus, její šéf, okamžitě zareagoval a nařídil, aby bylo okamžitě zahájeno vyšetřování, a to v co nejširším měřítku. Wallingovou jmenoval velícím agentem, který ho bude o průběhu akce pravidelně informovat. Agenti ze SB V a JKS dostali za úkol zjistit všechny dostupné informace o obětech a vypracovat profil pachatele. Do vyšetřování byli zapojeni i agenti z místních poboček v pěti dotyčných městech, kteří měli okamžitě začít sbírat všechny údaje týkající se úmrtí oněch detektivů a posílat je do programu VICAP. Tým se okamžitě pustil do plnění svých úkolů a pracoval na nich celou noc.

„Básník.“

„Prosím?“ zdvihl jsem nechápavě obočí.

„Říkáme mu Básník. Každý případ, který FBI vyšetřuje, dostane nějaký kódovaný název.“

„Kristepane," přitiskl jsem si dlaň na oči a zakroutil nevěřícně hlavou. „To si tedy bulvární plátky smlsnou. Už vidím ty titulky. ‚Básník, který své oběti morduje bez rýmu a bez důvodu.' Sami si o něco takového koledujete."

„Tohle se bulvár nikdy nedoví. Backus je odhodlán dopadnout vraha dřív, než ho stačí vyplašit nějaký novinář, kterému se z někoho podaří vytáhnout pár informací."

Mlčel jsem a přemýšlel, jak na tohle zareagovat.

„Nezapomínáte náhodou na něco?" zvolil jsem nepřímou otázku.

„Jacku, já vím, že jste reportér a že jste tohle všechno začal. Ale musíte pochopit, že když v médiích rozpoutáte kvůli tomu chlápkovi bouři, vyděsí se, zaleze si zpátky někam pod kámen, a my už ho nikdy nenajdeme."

„Jenže já…, jak bych to řekl, mě stát neživí. Já si na živobytí vydělávám psaním reportáží a článků… FBI *nemá právo* mi přikazovat, kdy a co mám psát."

„Z toho, co jsem vám řekla, nesmíte použít jedinou větu."

„Já vím. S tím jsem přece souhlasil a já svoje slovo držím. Ale já vaše informace nepotřebuju. Mám totiž svoje. Kromě Beltrana, tedy. Ale všechno, co musím udělat, je přečíst si tady v té knize Poeův životopis a tam už si sám najdu jeho poslední slova. K napsání svého článku nepotřebuju od FBI ani žádné informace, ani povolení."

Ve voze opět nastalo ticho. Řekl bych, že v duchu pěkně zuřila, ale musil jsem si stát na svém. Nezbývalo mi nic jiného než vynášet své karty natolik inteligentně, abych neprohrál. V takovéhle hře už člověk druhou šanci nedostane. Po několika minutách jízdy se na dálničních návěstích začaly objevovat šipky na Quantico. Byli jsme blízko.

„Podívejte se," přerušil jsem naše mlčení. „O tom mém článku si promluvíme později. Nemám v úmyslu vám pláchnout a pustit se do psaní. Domluvím se s šéfredaktorem na nějakém rozumném řešení a řeknu vám, co chceme podniknout. S tím byste souhlasila?"

„Jo, Jacku, to beru. Hlavně při té diskuzi mějte také na paměti svého bratra. Váš šéfredaktor, na rozdíl od vás, žádné ohledy mít nemusí, řekla bych."

„Nemohla byste si pro jednou zapamatovat,“ vylítl jsem podrážděně, „že mně prokážete velkou laskavost, když mi přestanete připomínat mého bratra a moje motivy? Protože o mně ani o něm nevíte vůbec nic.“

„Dobře.“

Několik mílí jsme ujeli bez jediného slova. Hněv ze mě trochu vyprchal a dokonce jsem začal mít trapný pocit, že jsem to trochu přehnal. Jejím posláním teď bylo dopadnout několikanásobného vraha, kterému přidělili název Básník. Šlo mně o stejnou věc.

„Poslouchejte, omlouvám se za to, co jsem řekl. Víte Rachel, pořád si myslím, že bychom si mohli být docela užiteční. Můžeme spolupracovat a možná i dopadnout toho grázla.“

„To tedy pochybuju,“ odpověděla odměřeně. „Nevidím jediný důvod, proč bych právě s váma měla spolupracovat, když vím, že cokoliv vám řeknu, se okamžitě objeví v novinách a potom v televizi a nakonec se v tom bude rochnit i bulvár. Máte pravdu. Neznám vás. A nevím, proč bych vám měla věřit.“

A dokud jsme nedojeli k bráně základny v Quantiku, zatvrzele mlčela.

Kapitola 21

Ani jsem pořádně neviděl, kudy jsme jeli, protože se už dávno setmělo a všechno bylo ponořeno ve tmě. Akademie a centrum pro

vědecký výzkum FBI byly umístěny v samém srdci základny námořních sil Spojených států. Komplex budov sestával ze tří v terénu nepravidelně rozhozených cihlových staveb, které byly vzájemně propojeny prosklenými chodbami a atriem. Agentka Wallingová zajela na parkoviště označené nápisem POUZE PRO AGENTY FBI a zastavila.

Setrvávala ve svém mlčení, i když jsme vystoupili z vozu. Už mi to začínalo jít na nervy. „Nechcete mě konečně nechat zavolat? Promluvím si se svým informátorem, potom s šéfredaktorem a něco vymyslíme. Ano?“

„Jistě,“ odpověděla popuzeně.

Jediné slovo a já byl celý šťastný, že jsem z ní vypáčil alespoň něco. Vešli jsme do prostřední budovy a řadou chodeb se dostali ke schodišti, po němž jsme sešli dolů do suterénu, kde se nalézalo Národní centrum pro analýzu násilných činů. Vedla mě přes recepci do velké místnosti, která se příliš nelišila od naší redakce. Byly v ní dvě řady stolů s pracovními prostory oddělenými přepážkami, které měly fungovat jako zvukové bariéry. Ustoupila stranou a ukázala k jedné z kanceláří po pravé straně místnosti. Usoudil jsem, že bude její, i když byla zařízena naprosto stroze a neosobně. Jediná fotografie, která visela vzadu na zdi, byl oficiální portrét prezidenta.

„Tak se přece posaďte a chopte se telefonu,“ pobídla mě. „Já se půjdu podívat po Bobovi. Nejdřív musím zjistit, co se mezitím udalo. A nemusíte se bát, hovory nejsou nahrávané.“

Právě tak, jako jsem v jejím hlase postřehl jízlivý tón, mi ani neušlo, že očima rychle přelétla desku stolu, aby se ujistila, zda mě náhodou nenechává v dosahu nějakých důležitých dokumentů. Když žádné neobjevila, spokojeně odkráčela pryč. Posadil jsem se za stůl a ve svém poznámkovém bloku jsem nalistoval čísla, které jsem dostal od Dana Bledsoea. Zastihl jsem ho doma.

„Tady Jack McEvoy. Byl jsem za vámi dneska v kanceláři.“

„Jo, já vím.“

„Poslouchejte, nakonec to dopadlo tak, že když jsem se vrátil do Washingtonu, jaksi jsem padl do rukou federálům. Rozjeli ohledně těch vražd velké vyšetřování, ale týká se jenom pěti zavražděných policistů. Chybí jim případ McCaffertyho, protože nemají jeho

poslední dopis. Mohl bych jim o něm říct, aby měli z čeho vyjít. Ale nejdřív jsem si to chtěl s vámi probrat. Stejně si vás najdou, pokud to už neudělali.“

Zatímco Bledsoe přemýšlel o mém návrhu, klouzal jsem očima po desce pracovního stolu, stejně jako předtím Wallingová. Stůl byl naprosto prázdný, tedy kromě stolního kalendáře, který zároveň sloužil jako diář. Všiml jsem si, že se nedávno vrátila z dovolené, protože v předcházejícím týdnu byly řádky u jednotlivých dnů označeny zkratkou „dov“. I u ostatních dnů jsem zahlédl nějaké zkratkami psané poznámky, ale nepodařilo se mi je rozluštit.

„Řekněte jim to,“ ozval se ze sluchátka Bledsoe.

„Fakt vám to nebude vadit?“

„Proč? Jestli federálové dojdou k závěru, že Johnny Mac byl zavražděn, pak jeho vdově zvýší penzi. A o nic jinýho mi tenkrát nešlo, tak jim to klidně vyklopte. Mně už nic udělat nemůžou. Co se stalo, je odstátý. Jasný? Jo, a jeden kámoš mi dal avízo, že u nich federálové procházejí spisy.“

„Tak fajn, člověče, díky.“

„A budete z toho mít i vy nějakej užitek?“

„Nevím, ale pracuju na tom.“

„Je to váš případ. Na tom musíte trvat. Ale federálům nevěřte, Jacku. Když z vás vycucnou všechno, co víte, nechaj vás ležet na chodníku jako nějaký psí hovno.“

Poděkoval jsem mu za radu a právě když jsem zavěsil, v otevřených dveřích kanceláře se objevil muž ve standardním šedém obleku agenta FBI, spatřil mě za stolem a zarazil se. Pak udělal krok dovnitř, na tváři zvědavý výraz.

„Promiňte, ale co tady děláte?“

„Čekám na zvláštní agentku Wallingovou.“

Byl to mohutný muž s ostře řezanými rysy v hrubé tváři a s černými, nakrátko ostříhanými vlasy.

„A vy jste kdo?“

„Jmenuju se Jack McEvoy. Ona –“

„Nemůžete jí sedět za stolem.“

Opsal dlaní ve vzduchu obloučeк, aby mi naznačil, že mám obejít stůl dopředu a tam si sednout na některou ze židlí pro návštěvníky.

Než bych se s ním handrkoval, splnil jsem jeho příkaz. Poděkoval mi a odešel z místnosti. Ta epizoda mi připomněla, proč jsem s agenty FBI nikdy nejednal rád. Pokaždé se tvářili, jako by, slušně řečeno, sežrali Šalomounův trus. Víc než většina z nich.

Když jsem si byl jistý, že odešel, natáhl jsem se znovu k telefonu a vymačkal přímé Glennovo číslo. V Denveru bylo krátce po páté a věděl jsem, že s redakční radou připravuje uzávěrku, ale jaksi nebylo v mé moci vybrat si vhodnější čas.

„Jacku, můžeš mi brnknout za chvíli?“

„Ne, potřebuju s tebou mluvit hned teď.“

„Tak ale rychle. Máme tu další střelbu na klinice a musíme začít lámat.“

Rychle jsem ho zasvětil do vývoje posledních událostí. Zdálo se, že během mého vyprávění úplně zapomněl na všechny postřelené gynekology a uzávěrku večerního vydání, a pořád jenom opakoval, jak je to fantastické a jaký to bude fantastický článek. Vynechal jsem pouze, že Warren ztratil zaměstnání, a nějak jsem nepokládal za důležité zmiňovat se o tom, jakou se mnou Wallingová sehrála šou. Řekl jsem mu, kde se momentálně nacházím a co hodlám podniknout. Okamžitě souhlasil.

„Stejně asi budeme všechno místo potřebovat pro zprávy z kliniky,“ poznamenal. „Přinejmenším pár dní. Je tu kvůli tomu pěkný blázinec. Chtěl bych tě mít tady, aby sis vzal ten případ na starost a trošku ho vyšperkoval.“

„Bohužel, nemůžu sloužit.“

„Takže, Jacku, snaž se uhrát, co se dá, a jakmile budeš něco vědět, ozvi se. A zlom vaz. Bude to bomba.“

„To doufám.“

Jako by zapomněl, že se už začal loučit, Glenn znovu spustil o našich skvělých perspektivách, které se před námi rýsujou, jako třeba získat novinářské ceny a natřít to konkurenčním novinám. Zatímco jsem naslouchal jeho nadšeným výlevům, do kanceláře vstoupila Wallingová v doprovodu nějakého muže. I on měl na sobě šedý oblek, ale na první pohled budil dojem, že je to člověk zvyklý velet. Vypadal, že už se přehoupl ke čtyřicítce, ale nezdálo se, že by se to nějak podepsalo na jeho figuře, která už při zběžném pohledu

prozrazovala výbornou kondici. Měl příjemnou tvář, na ježka sestříhané hnědé vlasy a pronikavé, modré oči. Zvedl jsem ukazováček na znamení, že už končím, a přerušil jsem šéfredaktorovu samomluvu.

„Už musím končit, Gregu."

„Tak jo, a jak jsem řekl, dej mi vědět. Ale ještě něco, Jacku."

„Copak?"

„Chtělo by to pár obrázků."

„Jasně."

Zavěsil jsem. Glenn si dělá příliš velké naděje, pomyslel jsem si. Prosadit, aby se tu federálům motal pod nohy ještě náš fotograf, bylo hodně za hranicemi mých reálných možností. Budu mít co dělat, aby nevyběhli alespoň se mnou.

„Jacku, tohle je zvláštní agent Bob Backus, zástupce velitele. Spadá pod něj můj tým. Bobe, představuju ti Jacka McEvoye z Rocky Mountain News."

Potřásli jsme si rukama a Backusův stisk připomínal utažený svěrák. To byl u federálů běžný projev mužnosti, právě tak jako jejich šedivý oblek. Když mluvil, nevědomky natáhl ruku ke stolu a narovnal kalendář.

„Vždycky se rád setkám s jedním z našich přátel ze čtvrté velmoci. Obzvlášť když přichází z míst, která leží daleko za dálničním okruhem kolem našeho města."

Přikývl jsem. Zřejmě cítil potřebu oslnit toho chudáka novináře svým brilantním vyjadřováním.

„Víte, Jacku, co kdybychom se přesunuli do zasedací síně a dali si šálek kávy," snížil se k méně šroubovanému jazykovému projevu. „Máte za sebou dlouhý den. Cestou vás tu trochu provedu."

Když jsme šli po schodech nahoru, neřekl nic, co by mělo spojitost s vyšetřováním oněch šesti vražd/sebevražd, kromě toho, že mi vyjádřil soustrast s úmrtím mého bratra. Ale jakmile jsme došli do jídelny, kterou tak vznešeně nazval zasedací síní, a všichni tři jsme se i s kávou usadili kolem stolu, šel rovnou k věci.

„Tohle je, Jacku, jenom mezi námi. Všechno, co za svého pobytu v Quantiku uvidíte nebo uslyšíte, je takříkajíc ‚mimo protokol'. Jste s tím srozuměn?"

„Ano. Alespoň v danou chvíli.“

„Výborně. Kdybyste chtěl na naší úmluvě něco změnit, obraťte se na mě nebo na Rachel a my vaše návrhy zvážíme. Byl byste ohledně uvedených požadavků ochoten podepsat smlouvu?“

„Ano. Ale její znění napíšu sám.“

Backus přikývl, jako bych to byl já, kdo má v této debatě rozhodující slovo.

„Slušná nabídka.“ Odsunul stranou šálek kávy, oprášil si z dlaní jakási neviditelná smítka a naklonil se ke mně přes stůl. „Víte, Jacku, za patnáct minut začíná pracovní porada všech zúčastněných složek. Určitě vám Rachel neopomněla sdělit, že jsme už plnou parou vyrazili vpřed. Podle mého názoru bychom se dopustili velké profesionální chyby, kdybychom při vyšetřování postupovali jinak. Do této akce je nasazen celý můj tým, osm dalších agentů z behaviorálních věd, dále dva technici z laboratoře, kteří pracují výlučně pro nás, a bude se na ní podílet šest místních poboček. Ani se nepamatuju, že by se kdy v minulosti provádělo vyšetřování v tak velké sestavě.“

„To rád slyším… Bobe.“

Nezdálo se, že by ho moje oslovení nějak zarazilo. Pro mě to byl takový malý test. On se mnou jednal jako rovný s rovným, často používal moje křestní jméno. Zkusil jsem, co se stane, když to udělám také. Zatím to vypadalo dobře.

„Odvedl jste perfektní práci,“ pokračoval Backus. „To, co jste udělal, nám poskytlo solidní podklady. Okamžitě jsme mohli odstartovat vyšetřování a chci vám říct, že díky tomu už plných dvacet čtyři hodin pracujeme s plným nasazením.“

Za Backusem jsem zahlédl agenta, který se mnou mluvil v kanceláři Wallingové. Posadil se k druhému stolu se šálkem kávy a sendvičem. Začal jíst a přitom nás bezostyšně pozoroval.

„Musíme si uvědomit, že se jedná o nevídané soustředění obrovského množství federálních sil, nasazených k vyšetřování tohoto případu,“ rozohnil se Backus jako řečník na volebním shromáždění. „A z toho plyne, že prioritou číslo jedna je pro nás jeho utajení.“

Jeho proslov se ubíral přesně tam, kam jsem očekával, že půjde. Dalo mi dost práce, abych na sobě nedal znát, že moc dobře vím, jak mám celou FBI i s jejím vyšetřováním v hrsti. Moje vědomosti jim byly nebezpečné, a pokud je chtějí mít pod kontrolou, budou mě muset vzít mezi sebe.

„Nechcete, abych o tom psal," poznamenal jsem tiše.

„Ano, přesně o to nám jde. Alespoň ne teď. Víme, že jste shromáždil dostatek informací, i bez těch, které jste se dozvěděl od nás, abyste napsal pekelně dobrý článek. Článek s účinností trhaviny. Budete ho publikovat u vás v Denveru a upoutáte pozornost médií z celých Států. Přes noc se ta informace ocitne na internetu a ve všech novinách a televizních zpravodajstvích. Pak se jí zmocní i bulvární tisk. Každý, kdo právě nemá zastrčenou hlavu v písku, se doví o našem vyšetřování. A, Jacku, stručně a jasně, něco takového nesmíme připustit. Jestli je náš pachatel jen trochu chytrý, a o tom jsme už měli možnost se přesvědčit, okamžitě zmizí. Nikdy se už k němu nedostaneme. A něco takového si určitě nepřejete. Je to přece vrah, který zabil vašeho bratra. Mohl byste si něco takového vzít na svědomí?"

Přikývl jsem, že jeho dilema chápu. Chvíli jsem mlčel a v duchu jsem si připravoval odpověď. Pohlédl jsem z Backuse na Wallingovou a zase zpátky na Backuse.

„Moji vydavatelé už investovali spoustu času a peněz na to," začal jsem, „abych získal co nejvíc materiálu. Jistě chápete, že když ho mám pěkně pohromadě, mohl bych dnes v noci napsat článek, ve kterém bych uvedl, že bylo zahájeno celostátní pátrání, pravděpodobně po sériovém vrahovi policistů, jehož zločiny po tři roky unikaly pozornosti vyšetřovatelů."

„Jak už jsem řekl, odvedl jste velmi kvalitní práci a nikdo nepochybuje o tom, jaký trhák máte v rukou."

„Co tedy navrhujete? Mám si všechny ty informace strčit za klobouk a čekat, až toho chlápka chytnete a svoláte tiskovou konferenci? Jestli k tomu vůbec kdy dojde."

Backus si odkašlal a opřel se o opěradlo židle. Krátce jsem pohlédl na Wallingovou, ale výraz její tváře mi nic neřekl.

„Vím, že tím nebudete příliš nadšený," pokračoval v našem dialogu Backus. „Ale musím vás požádat, abyste uveřejnění svého článku na nějaký čas pozdržel."

„Do kdy? Jak dlouho bude trvat ten ‚nějaký čas'?"

Backus se rozhlédl po jídelně, jako by tam nikdy předtím nebyl. Odpověděl, aniž by se na mě podíval.

„Než toho člověka dostaneme."

Tiše jsem hvízdl.

„A co tím získám, že zavřu ten svůj článek do šuplíku? Co z toho bude mít Rocky *Mountain News?"*

„Hlavně budete mít zásluhu na tom, že nám pomůžete dopadnout vraha vašeho bratra. Jestli vám to nestačí, mohli bychom s vámi uzavřít jakousi exkluzivní smlouvu ohledně zatčení pachatele."

Nastalo ticho. Všichni si byli vědomi, že míček je na mé straně kurtu. Pečlivě jsem zvažoval, jak ho odpálit. Nakonec jsem se naklonil přes stůl a spustil jsem.

„Nu, Bobe, řekl bych, že dobře víte, že tohle je jedna z těch nepříliš častých situací, kdy vy hoši nedržíte v ruce všechny karty. Tohle je moje vyšetřování, uvědomujete si to? Já jsem ho začal a nemám nejmenší chuť s ním přestat. Nehodlám se vrátit do Denveru, tam sedět v redakci na zadku a čekat, až mi na stole zazvoní telefon. Já do toho vyšetřování patřím, a když mě v něm nenecháte, odjedu do Denveru a napíšu ten článek. Vyjde v neděli v ranním vydání. Jde o den s nejvyšším prodejním obratem."

„To byste se nestyděl provést něco takového vlastnímu bratrovi?" ozvala se Wallingová, hlas podbarvený zlobou. „To pro vás nic neznamenal?"

„Rachel, prosím tě," zarazil ji Backus. „Musíme –"

„Samozřejmě, že znamenal," skočil jsem mu do řeči. „Vždyť jsem byl taky jediný, kdo pro něj něco udělal. Tak ze mě nedělejte nějakého otrlého, bezcitného hajzla. Můj bratr zůstane mrtvý, ať už toho chlápka najdete, nebo ne, a ať už můj článek vyjde, nebo ho nechám zamčený ve stole."

„To by stačilo, Jacku, nesedíme tady kvůli tomu, abychom rozebírali vaše motivy," zvedl Backus ruce v uklidňujícím gestu. „Dostali jsme se do patové situace a to se mi nelíbí. Kdybyste se

pokusil upřesnit své požadavky, jsem přesvědčen, že je hned na místě vyřešíme. Dřív než nám stačí vystydnout káva.“

„To bude jednoduché,“ odpověděl jsem rychle, „mám jen jeden. Umožněte mně, ať se můžu účastnit vyšetřování. Jako pozorovatel. Nenapíšu jediné slovo, dokud toho čubčího syna nedostaneme nebo to nevzdáme.“

„To je vydírání,“ vylítla Wallingová.

„Ne, to je smlouva, kterou vám nabízím,“ odvětil jsem klidně. „Dokonce se ve prospěch vyšetřování vzdávám výsadního práva novináře uveřejnit článek, pro který mám podklady. Stojí mě hodně přemáhání, abych se k něčemu takovému přinutil.“

Zadíval jsem se na Backuse. Věděl jsem, že Wallingová je vzteky bez sebe, ale to mi nevadilo. Poslední slovo patřilo jemu.

„Nemyslím, že bychom něco takového mohli udělat, Jacku. Není právě obvyklé, aby se někdo zvenku podílel na vyšetřování FBI. A taky by to pro vás mohlo být nebezpečné.“

„Na tom mi nezáleží. Na nebezpečí, ani na vašich pravidlech. Svoje podmínky jsem vám řekl. Berte, nebo nechte být. Rozhodněte se tak, jak musíte. Ale já na nic jiného nepřistoupím.“

Backus si před sebe přitáhl šálek a zadíval se na černou, kouřící hladinu doposud horké kávy. Ještě si ani neusrkl.

„Váš návrh přesahuje moje pravomoce,“ zvedl ke mně oči. „Nemůžu vám hned odpovědět.“

„Kdy?“

„Hned jak si zavolám.“

„Co vaše porada?“

„Beze mě nezačnou. Vy dva tu zatím počkejte. Za chvilku jsem zpátky.“

Backus vstal a pečlivě zastrčil židli zpátky pod stůl.

„Ještě bych to rád zopakoval,“ zarazil jsem ho, než se stačil otočit směrem k východu. „Abych měl jistotu, že v tom máme jasno. Jestliže mi umožníte účastnit se vyšetřování, kromě dvou výjimek nenapíšu o případu jediné slovo, dokud nedojde k zatčení nebo dokud neusoudíte, že vyšetřování nepřineslo žádné ovoce a že svoji energii soustředíte na jiné případy.“

„Jaké jsou ty výjimky?“ zamračil se Backus.

„Výjimka číslo jedna: článek napíšu, když mě o to sami požádáte. Může nastat situace, kdy budete potřebovat svého pachatele vyplašit zprávou v novinách. Samozřejmě že vám vyhovím. A teď výjimka číslo dvě. Jakmile zjistím, že informace z vyšetřování pronikly do tisku nebo do televize, všechny naše úmluvy tímto okamžikem padají. A kdybych se dověděl, že některý jiný reportér chce zprávu zveřejnit, udělám to jako první. Tohle je zatraceně dobrý příběh.“

Backus přikývl.

„Vrátím se co nejdřív.“

Když odešel, Wallingová na mě pohlédla a tiše poznamenala: „Kdybych měla posoudit tu hru, co jste se šéfem sehrál, řekla bych, že jste pěkně blufoval.“

„Vůbec jsem neblufoval,“ ohradil jsem se. „Myslel jsem to doopravdy.“

„Jestli se ukáže, že jste vyměnil dopadem vraha vašeho bratra za exkluzivní příběh, tak je mě vás dost líto. Jdu si ještě pro jedno kafe.“

Vstala a nechala mě samotného sedět u stolu. Sledoval jsem ji pohledem k prodejnímu pultu a hlavou mi zmateně vířila její poslední slova a z jejich změti nakonec vypluly Poeovy verše, které jsem v noci četl.

Tak žil jsem sám,
kde vládne žal,
kde duši mou příboj rval
nahoru dolů.

Kapitola 22

Když jsem s Backusem a Wallingovou vstoupil do konferenční místnosti, zbývalo tam jen několik prázdných míst. Agenti už seděli kolem dlouhého stolu a na židlích rozestavěných v řadě kolem stěn. Backus mi ukázal na jednu z nich a gestem naznačil, abych se posadil. On a Wallingová zamířili k jediným dvěma volným místům u stolu. Nepochybně byla rezervována výlučně pro ně. Cítil jsem, že se na mě jako na cizince upírá množství očí, ale sklonil jsem se k vaku s počítačem, který jsem si položil u nohou a předstíral, že v něm něco hledám, abych se nemusel vyhýbat pátravým pohledům přítomných agentů.

Pokud šlo o naši smlouvu, Backus ji přijal. Přesněji řečeno, přijal ji ten, komu Backus zavolal. Souhlasili s tím, abych se vyšetřování účastnil, a Wallingová mi byla přidělena – jak se sama vyjádřila – jako soukromá opatrovnice. Napsal jsem a podepsal dohodnuté podmínky smlouvy, tedy že nebudu psát o vyšetřování, dokud nebude zdárně dovršeno či z opačného důvodu přerušeno, kromě výjimek, o nichž jsem se již dříve zmínil. Zeptal jsem se Backuse, jestli by měl nějaké námitky vůči našemu fotografovi, ale podle očekávání odpověděl, že to není součást smlouvy. Ale souhlasil s tím, že vezme v úvahu můj specifický požadavek na obrazový materiál. Víc jsem toho pro Glenna dosáhnout nemohl.

Poté co se Backus s Wallingovou usadili ke stolu a zájem o mě opadl, rozhlédl jsem se po místnosti. Bylo tam dvanáct dalších mužů a tři ženy včetně Wallingové. Většina mužů na sobě neměla obvyklé obleky, ale neformální oblečení. Zdálo se, že na sobě mají právě to, co měli ve chvíli, kdy je povolali k případu. Všude se povalovaly umělohmotné šálky a na stole i na kolenou agentů hromady všelijakých písemností. Jedna z žen chodila po místnosti a každému z přítomných předávala svazek nějakých okopírovaných textů. Zaznamenal jsem, že jedním z přítomných je i muž s ostře řezanou tváří, s kterým jsem měl tu čest seznámit se v kanceláři Wallingové a potom jsem ho viděl v jídelně. Když si Wallingová odešla pro další

kávu, okamžitě vyskočil od stolu a běžel za ní k pultu. Neslyšel jsem, co si tam povídali, ale podle toho, jak naštvaně se tvářil, jsem usoudil, že ho Wallingová příliš nepotěšila.

„Tak lidi," zahájil pracovní setkání Backus. „Jestli vám to nevadí, tak bych začal. Už máte za sebou dlouhý den a řekl bych, že ani ty další nebudou o moc kratší."

Šum hovoru rozléhajícího se po místnosti rázem umlkl. Co nejtišeji jsem zasunul ruku do tašky a vytáhl z ní blok. Otevřel jsem ho na nové stránce, připraven dělat si poznámky.

„Nejprve krátké oznámení," pronesl Backus do naprostého ticha. „Ten neznámý muž, který sedí tamhle u zdi, je Jack McEvoy. Pracuje jako reportér pro *Rocky Mountain News* a hodlá v naší společnosti setrvat tak dlouho, dokud případ neuzavřeme. Je jeho zásluhou, že se včera rozběhlo celostátní pátrání, na němž se podílíte. To on objevil našeho Básníka. Souhlasil s tím, že nebude o případu psát, dokud nedostaneme viníka za mříže. Přál bych si, abyste mu všichni projevovali svou přízeň. Jackovu účast při vyšetřování osobně schválil sám velitel."

Opět jsem na sobě ucítil upřené pohledy a ztuhl jsem s propiskou připravenou nad poznámkovým blokem, jako by mě nachytali na místě činu s rukama od krve.

„Když nehodlá nic psát, k čemu má ten notes?"

Podíval jsem se směrem, odkud se ozval ten povědomý hlas a viděl jsem, že otázku položil můj starý známý z kanceláře Wallingové.

„Potřebuje si dělat poznámky, protože až skončíme vyšetřování, bude potřebovat fakta," nečekaně na mou obranu přispěchala Wallingová.

„Viděla jsi někdy reportéra, co by k těm svejm cancům potřeboval nějaký fakta?" odpálil hrubě její logické vysvětlení.

„Gordone, ať se pan McEvoy u nás necítí jako na znepřáteleném území," vstoupil do jejich ostré výměny s uklidňujícím úsměvem Backus. „Jsem přesvědčen, že Jack odvede výbornou práci. Věří mu i sám velitel. A pokud máte o jeho účasti v týmu pochybnosti, měli byste vzít v úvahu, že na případu pracoval dříve než my a vedl si víc než dobře."

Pozoroval jsem, jak muž oslovený jako Gordon zakroutil znechuceně hlavou a tvář mu potemněla hněvem. Alespoň jsem si hned od začátku mohl udělat přehled, komu je lepší se vyhnout. Další dotek nepřátelství jsem pocítil, když kolem mě prošla žena rozdávající materiály a ostentativně ignorovala mou nataženou ruku.

„Dnes je to naposledy, kdy se setkáváme takhle společně," přešel Backus k organizačním záležitostem. „Zítra se rozdělíme a vlastní vyšetřovací tým se přesune do Denveru, kde došlo k poslednímu zločinu. Rachel bude i nadále zastávat funkci velícího vyšetřovatele a koordinátora. Brass a Brad zůstanou zde, aby se věnovali analýze dat získaných v terénu a podobným kratochvílím. Od všech agentů chci dostávat každý den písemné zprávy, a to jak z Quantika, tak z Denveru. Tam zatím budete mít k dispozici fax v sídle naší pobočky. Číslo by mělo být v materiálech, které jste právě dostali. Co nejdříve dojde ke zřízení vlastních linek a potom dostanete nová čísla. Teď se podíváme na to, co jsme do dnešního dne zjistili. Ke zdaru našeho vyšetřování je nutné, abychom všichni byli naladěni takříkajíc na stejnou vlnovou délku. Nechci, aby během této akce uklouzlo cokoliv naší pozornosti. Už tak nám toho uteklo dost."

„Neměli bysme to zkurvit," poznamenal Gordon uštěpačně, „když máme média za prdelí."

Pár lidí se zasmálo, ale Backus ho rázně utnul.

„Gordon nám tady hlasitě a jasně sdělil svůj negativní názor a myslím, že by nebylo na škodu, kdyby si podobné výlevy nechával pro sebe. Teď na pár minut předám slovo Brass a ona nás seznámí s fakty, která v tomto okamžiku známe a z kterých budeme vycházet."

Žena sedící u stolu naproti Backusovi si mírně odkašlala. Před sebou si rozložila tři listy papíru, které vypadaly jako kopie z počítače, a postavila se.

„Tak tedy," rozhlédla se po přítomných, „máme tu šest mrtvých detektivů v šesti státech. Dále tu máme šest nevyřešených vražd, které tito policisté před svojí smrtí vyšetřovali. Nevíme, a zatím se konečnému závěru pro nedostatek důkazů vyhýbáme, zda se jedná o jednoho nebo o dva pachatele. Může jich být i víc, ale tahle verze se zdá velmi nepravděpodobná. Domníváme se, že máme co do činění s jedním člověkem, ale v danou chvíli pro tuto hypotézu nemám dost

podkladů. Co ale můžeme s téměř stoprocentní jistotou považovat za prokázaný fakt, je skutečnost, že mezi vraždami detektivů existuje vzájemný vztah, z něhož můžeme usuzovat, že byly spáchány jednou rukou. Momentálně se přikláníme k názoru, že detektivové se stali obětí stejného vraha. Toho, kterému říkáme Básník. Kromě toho se domníváme, že možná je i spojitost s dalšími případy, ale tento předpoklad zatím zůstává v rovině teorie. O tom si promluvíme později. Nejdříve se budeme zabývat vraždami detektivů. Podívejte se na první zprávu ve vašich materiálech a já vám k ní za pár vteřin podám potřebné vysvětlení."

Všichni se zadívali do svých kopií a já jsem se cítil jako nějaký vyděděnec. Rozhodl jsem se, že po schůzi si o tom s Backusem promluvím. Nenápadně jsem pohlédl na Gordona a zjistil jsem, že se na mě dívá. Dřív, než jsem stačil uhnout pohledem, na mě mrkl a pak sklonil oči ke svým dokumentům. U stolu jsem okrajovým viděním zaznamenal nějaký pohyb, a když jsem tím směrem stočil oči, viděl jsem, že Wallingová vstala od stolu a kráčí směrem ke mně. Podala mi dotyčný svazek kopií. Poděkoval jsem jí kývnutím hlavy, ale ona už se vracela zpět. Všiml jsem si, že když si sedala na svoje místo, oči jí zalétly ke Gordonovi a jejich pohledy se do sebe dlouze zaklesly.

Obrátil jsem svou pozornost k materiálům, které jsem držel v rukou. Na prvním listě byl seznam členů rozšířeného vyšetřovacího týmu a úkolů, jimiž jsou pověřeni. Pod ním byla uvedena čísla telefonů a faxů místních poboček FBI v Denveru, Baltimoru, Tampě, Chicagu, Dallasu a Albuquerque. Prolétl jsem očima jména agentů a našel jsem jen jednoho Gordona. Gordona Thorsona. Popis jeho úkolu sestával jen z jednoho slova: „Quantico."

Dále jsem na seznamu hledal Brass. Nebylo těžké si domyslet, že půjde o Brasiliu Doranovou s pověřením jako „koordinátor a profilista obětí". Zběžně jsem pročetl i úkoly dalších agentů. Týkaly se oblasti grafologie a kryptologie, ale u většiny jmen bylo poznamenáno pouze místo určení, za nímž následovalo jméno oběti. Bylo zřejmé, že do každého města, v němž Básník spáchal vraždu, odjedou dva agenti ze Sekce behaviorálních věd, aby tam spolupracovali s agenty z místních poboček FBI a příslušným

policejním oddělením. Obrátil jsem list a zadíval se na druhou stránku, kde byla zpráva, kterou všichni agenti soustředěně studovali.

PŘEDBĚŽNÁ ZPRÁVA O OBĚTECH – BÁSNÍK, SBV95-17
Oběť číslo:

1. Clifford Beltran, Okresní úřad šerifa v Sarasotě, oddělení vražd běl., nar. 14. 3. 34, zem. 1. 4. 92
zbraň: brokovnice S&.W ráže 12
jeden výstřel – do hlavy
místo úmrtí: doma, žádní svědci

2. John Brooks, Chicagský policejní department, oddělení vražd, třetí okrsek čer., nar. 1. 7. 54, zem. 30. 10. 93
zbraň: služební Glock 19
dva výstřely, jeden zásah – do hlavy
místo úmrtí: doma, žádní svědci

3. Garland Petry, Dallaský policejní department, oddělení vražd běl., nar. 11. 11. 51, zem. 28. 3. 94
zbraň: služební Berreta 38
dva výstřely, dva zásahy – do hlavy a do prsou
místo úmrtí: doma, žádní svědci

4. Morris Kotite, Albuquerqueský policejní department, oddělení vražd hisp., nar. 14. 9. 56, zem. 24. 9. 95
zbraň: služební S&W 38
dva výstřely, jeden zásah – do hlavy
místo úmrtí: doma, žádní svědci

5. Sean McEvoy, Denverský policejní department, oddělení vražd běl., nar. 21. 5. 61, zem. 10. 2. 95
zbraň: služební S&W 38
jeden výstřel – do hlavy

místo úmrtí: osobní automobil, žádní svědci

Uvědomil jsem si, že na seznamu ještě nemají McCaffertyho. Byl by obětí číslo dvě. Dále jsem zaznamenal, že se na mě opět začínají upírat oči agentů, tentokrát postupně podle toho, kdy se dostali k poslednímu jménu v seznamu a uvědomili si, kdo vlastně jsem. Seděl jsem se skloněnou hlavou, oči upřené na poznámky pod jménem mého bratra. Celý jeho život tu byl zredukován do několika stručných popisů a dat. Konečně mě zachránila Brasilia Doranová.

„Tak ještě pro vaši informaci," zvedla se znovu za stolem a pohledy přítomných se stočily směrem k ní. „Tuhle zprávu jsme vytiskli, ještě než nám byl potvrzen šestý případ. Jestli si ho tam chcete dodatečně připsat, patří mezi Beltrana a Brookse. Jméno oběti je John McCafferty, z oddělení vražd Baltimorského policejního departmentu. Další podrobnosti dodáme později. Jak už jste asi ze seznamu vyčetli, není toho moc, co by těch šest případů spojovalo. Rozličné zbraně, různá místa činu, tři oběti bílé, jedna černá a jedna hispánského původu… oběť toho dodatečného případu, McCafferty, je běloch, stáří čtyřicet sedm let."

Na chvíli se odmlčela, aby účastníci porady měli čas dopsat si uvedené údaje.

„Ale máme tu několik společných jmenovatelů. Všechny oběti byly mužského pohlaví. Ve všech případech se jednalo o detektivy z oddělení vražd, smrt nastala zásahem do hlavy a ani jednomu úmrtí nebyli přítomni očití svědci. Teď se dostáváme k dalším dvěma vodítkům, která musíme prověřit. V každém případu se objevuje text Edgara Allana Poea. To je vodítko číslo jedna. Druhé nám poskytli kolegové obětí. Upozornili nás na skutečnost, že zemřelí vyšetřovatelé byli až chorobně posedlí vyšetřováním konkrétních případů vražd – dva z nich dokonce z vlastní vůle vyhledali lékařskou pomoc."

Zvedla ze stolu svazek kopií.

„Kdybyste teď obrátili na třetí stránku…"

Místnost se zaplnila šustěním obracených listů. Téměř hmatatelně jsem cítil, jak všichni v místnosti začínají být tím hrůzným případem doslova fascinováni. Byl to pro mě neskutečný pocit, jako bych se

nacházel někde ve snu, za hranicemi reality. Možná něco takového prožívají scenáristé, když konečně uvidí své dílo na filmovém plátně. Předtím byl ten případ v celé své morbidnosti ukryt pouze uvnitř mého bloku a počítače. Teď se o něm otevřeně hovořilo v místnosti plné vyšetřovatelů, kteří listovali v okopírovaných materiálech, potvrzujících existenci tohoto neuvěřitelného hororu černé na bílém.

Další stránka obsahovala dopisy na rozloučenou včetně citací z Poeových básní, které jsem si i já předešlou noc vyhledal a opsal.

„V tomto bodě není pochybnosti, že případy spolu souvisí," ukázala Doranová na stránku s citacemi a posledními vzkazy. „Máme tu před sebou jeden nezvratitelný důkaz. Náš Básník miluje Edgara Allana Poea. Nevíme ještě proč, ale je to něco, na čem budeme v Quantiku pracovat, zatímco vy se rozjedete do terénu. Teď poprosím Brada, aby vám k tomuto faktu řekl něco bližšího."

Vytáhlý muž s tvářemi zjizvenými po akné, jenž seděl hned vedle Doranové, se pomalu zvedl ze židle, posunul si brýle ke kořeni nosu a ujal se slova. Vrátil jsem se na první stránku a našel jsem si v seznamu agenta Bradleyho Hazeltona. Brass a Brad, jeden tým, pomyslel jsem si.

„Vidíme, že, ehm, pět citátů včetně toho z baltimorského případu pochází ze tří Poeových básní a jeden z nich jsou jeho poslední dochovaná slova. Snažíme se najít cokoliv, co by nám pomohlo. Zdá se víc než jasné, že to je způsob, jakým si s námi pachatel pohrává a zároveň zvyšuje riziko možného odhalení. Jsem přesvědčen, že dnes bychom se tu nesešli a že by pan McEvoy sotva objevil souvislost mezi těmi případy, kdyby se náš vrah nerozhodl citovat z Edgara Allana Poea. Ty básně pachatel zanechává na místě jako svůj podpis. Pokusíme se přijít na to, proč si právě vybral Poea místo, ehm, dejme tomu Walta Whitmana, ale já –"

„Já ti řeknu, proč," ozval se muž ze vzdálenějšího konce stolu. „Poe byl stejně ujetej morbidní ouchyl, jako ten náš vrah."

V místnosti se ozval smích.

„Ehm, ano, ve všeobecném smyslu je to správný postřeh," Hazelton přijal hru svého kolegy a přitakal s přehnaně vážnou tváří, vědom si skutečnosti, že výrok byl pronesen ve snaze odlehčit trochu situaci. „Nicméně Brass a já na tom budeme pracovat, a jestli máte

nějaké nápady, rád si je poslechnu. Teď bych vás chtěl seznámit s několika věcmi. Poe bývá označován za otce detektivního románu a tuto poctu získal vydáním příběhu *Vraždy v ulici Morgue*, což je v podstatě, abych použil současnou terminologii, záhadný příběh s detektivní zápletkou. Co se našich případů týče, mohlo by se jednat o pachatele, který své vraždy považuje za jakýsi druh detektivní hádanky. Jednoduše se mu líbí, když nás může trápit vlastními verzemi záhadných příběhů, a baví se tím, že nám po sobě jako klíč k řešení nechává citáty z Poea. Ještě se chci zmínit o tom, že když jsem začal číst kritiky a rozbory Poeova díla, objevil jsem zajímavou věc. Jedna z básní, z které náš člověk citoval, se jmenuje *Zakletý palác*. Báseň byla součástí povídky *Zánik domu Usherů*. Určitě jste o ní slyšeli nebo ji četli. Literární teoretici se domnívají, že zatímco báseň v první rovině poskytuje čtenáři popis domu Usherů, v druhém plánu se skrývá, ať už to autor učinil záměrně či povědomě, popis charakteru hlavního hrdiny, Rodericka Ushera. A to jméno známe, pokud jste byli na včerejší schůzce. Je spojeno s obětí číslo šest. Promiňte, s detektivem Seanem McEvoyem. Není to pouhé číslo."

Podíval se na mě a omluvně kývl hlavou. Stejným gestem jsem mu naznačil, že se nic nestalo.

„Popis v této básni… počkejte chvilku." Hazelton listoval ve svých poznámkách, pak našel to, co potřeboval, popostrčil si nahoru brýle, které mu opakovaně klouzaly po nose dolů, a pokračoval. „Tak tady to máme *‚Prapory žluté, slavnostní, zlaté vlní se nad střechou nahoru dolů,‘* a pak pokračuje *‚a k nebi bělostné hradby se tyčí‘*. A o pár řádek níže se zmiňuje o *‚dvou zářících oknech‘* bla, bla, bla. Když se ten popis domu převede do druhého plánu, máme tu osamělého muže s bledou tváří a světlými vlasy, možná dlouhými nebo kudrnatými, který nosí brýle. To může být východisko pro fyzický profil vraha."

Po chvíli naprostého ticha následoval výbuch smíchu a zdálo se, že Hazelton to bere osobně.

„Ale to je názor odborníků," protestoval. „A já si skutečně myslím, že bychom z něj měli vyjít."

„Tak klid, klid," ozval se hlas z vnějšího okruhu. Jeho majitel se postavil, aby snadněji upoutal pozornost celého sálu. Byl starší než

většina ostatních agentů a měl typické vzezření veterána, kterého už čas dávno vyléčil z nějakých úletů fantazie. „O čem tu vlastně mluvíme? Vlající žluté prapory – co to má být za sračky?

S tím Poem je to bezvadný, určitě to tady mladýmu pomůže prodat spoustu novin, ale za těch dvacet hodin, co tady trčím, mě nikdo z vás nepřesvědčil, že nám tu po ulicích pobíhá nějakej cvok, kterej jakýmsi záhadným způsobem přinutil pět, nebo dokonce šest zkušenejch policajtů, aby si strčili do pusy svoji vlastní pistoli a odbouchli se. Těžko si to umím představit, to jsem chtěl říct. Co vy na to?“

Sálem se ozval šum souhlasných komentářů. Zaslechl jsem, jak někdo volá na agenta, který tuhle reakci vyvolal, „Smitty“ a v seznamu na první stránce jsem našel Chucka Smithe. Měl odjet do Dallasu.

Brass Doranová si opět stoupla a oslovila hlučící agenty.

„Díky za kritickou poznámku,“ pronesla bez známky ironie. „Ale nejsem si jista, jestli o tomhle bodu máme diskutovat. Podle mého názoru, s kterým souhlasí i Bob, nám citáty z Poea skýtají definitivní důkaz, že zmíněné případy spolu souvisí a že máme co dělat s několikanásobným vrahem. Jaké jsou naše další možnosti? Máme si jednoduše říct, že něco takového není možné, a nechat to být? Ne, musíme jednat tak, aby nebyly ohroženy další životy, protože je velmi pravděpodobné, že tomu tak je. Doufám, že na otázky, které vás momentálně trápí, najdeme odpovědi, jakmile se pustíme do vyšetřování. Ale souhlasím, že musíme zvažovat všechny možnosti a že trochu skepticismu nikdy neškodí. Závažná otázka – jak Básník nad těmi muži získává vliv?“

Pomalu otáčela hlavu a přejížděla očima zamyšlené tváře agentů. Smitty se tentokrát neozval.

Ticho přerušil Backus.

„Měli bychom přejít k prvním obětem, Brass.“

„Správně. Tak lidi, jdeme na další stránku.“

Stránka, na níž všichni vzápětí obrátili, obsahovala informace o vraždách neúspěšně vyšetřovaných detektivy, které později Básník zabil. Na seznamu byly oběti těchto vražd označeny jako druhé oběti, i když vlastně zemřely jako první, dříve než vyšetřující detektiv.

Všiml jsem si, že i tento seznam nebyl úplný. Chybělo tu jméno Polly Amherstové, ženy, jejíž vražda se stala noční můrou pro Johna McCaffertyho.

DRUHÉ OBÉTI – PŘEDBĚŽNÁ ZPRÁVA

1. Gabriel Ortiz, Sarasota, Florida
školák
hisp., nar. 1. 6. 82, zem. 14. 2. 92
strangulace škrtidlem, zneužití
(vlákna z kapoku)

2. Robert Smathers, Chicago, Illinois
školák
čer., nar. 11. 8. 81, zem. 15. 8. 93
strangulace rukama, zohaven před smrtí

3. Althea Granadinová, Dallas, Texas
čer., nar. 10. 10. 84, zem. 4. 1. 94
ubodání, několikanásobné rány v prsou, zohavena před smrtí

4. Manuela Cortezová, Albuquerque, Nové Mexiko
hospodyně
hisp., nar. 11. 4. 46, zem. 16. 8. 94
opakované tupé údery, posmrtné zohavení
(vlákna z kapoku)

5. Theresa Loftonová, Denver, Colorado
studentka, zaměstnána v dětském centru
běl., nar. 4. 7. 75, zem. 16. 12. 94
strangulace škrtidlem, posmrtné zohavení
(vlákna z kapoku)

„Jak vidíte, i tady nám mezi nimi jedna oběť chybí,“ poznamenala Doranová. „Je z Baltimoru, jenže v tomhle případě nešlo o dítě, ale o učitelku. Polly Amherstová, strangulace škrtidlem a posmrtné zohavení.“

Chviličku počkala, aby dopřála agentům čas dopsat si poznámky.

„Pořád nám ještě docházejí faxy týkající se údajů ohledně těchto obětí,“ pokračovala. „Ale před poradou jsme měli k dispozici pouze tyto. Ovšem i tak nás zaujal jeden společný rys všech případů – všechny mají něco společného s dětmi. Tři z obětí byly děti, dvě s nimi přímo pracovaly a Manuela Lopezová, zaměstnaná jako hospodyně, byla unesena právě tehdy, když šla do školy vyzvednout děti svých zaměstnavatelů, aby je odvedla domů. Nabízí se závěr, předběžný ovšem, že zamýšlenými oběťmi v této sérii vražd byly děti, ale v polovině případů pachateli něco nevyšlo, jeho záměr nejspíš přerušila dospělá osoba, kterou bylo třeba eliminovat.“

„Dá se něco vyvodit ze zohavení obětí?“ zeptal se jeden agent sedící ve vnějším okruhu. „Ve dvou případech k němu došlo po smrti, ale co se těch dětí týče, tam k němu došlo dříve.“

„Nejsme si úplně jisti, ale domníváme se, že to mohla být součást jeho zrůdného plánu. Tím, že měnil způsob provedení vraždy včetně průvodních patologických projevů mu umožňovalo unikat pozornosti vyšetřovatelů. V tomhle stručném přehledu vypadají případy podobně, ale čím podrobnější je jejich analýza, tím více se liší. Potom to vypadá tak, jako bychom měli šest různých vrahů, trpících rozdílnými psychickými deviacemi. De facto všechny tyhle případy byly zařazeny do programu VICAP. Požádali nás o to vyšetřující detektivové, vyplnili k tomu náš dotazník, ale počítač v databázi neobjevil žádnou podobnou vraždu. A to si uvědomte, že nyní má dotazník osmnáct stránek.“

Krátce se odmlčela, zřejmě proto, aby agenti z ostatních útvarů měli dost času vzít na vědomí, jak pečlivou práci počítačový program VICAP, hlavně zásluhou techniků, odvádí.

„Z toho pro nás plyne důležité poučení. Myslím si totiž, že pachatel nás má pěkně přečtené. Přesně ví, jak naložit se svými oběťmi, aby každá nová vražda vypadala jinak než ty předchozí a aby ani náš neomylný počítač mezi nimi neodhalil spojitost. Jediná

chyba, které se vrah dopustil, byla ta vlákna z kapoku. Proto ho teď máme.“

Další agent ve vnějším okruhu zvedl ruku a Doranová na něj souhlasně kývla.

„Když je ve třech případech zmínka o vláknech kapoku, jak je možné, že v databázi počítače není jediný odpovídající případ, pokud jste tedy, jak říkáte u všech těchto případů provedli srovnávací analýzu?“

„Chybující lidský faktor. V případě vraždy Gabriela Ortize, k níž došlo v Sarasotě na Floridě, nezařadili do dotazníku údaj o kapoku kvůli tomu, že šlo o vlákna v oblasti běžně používaná, a proto nevzbudila zvláštní pozornost. Pokud jde o případ v Albuquerque, vlákna nebyla identifikována jako kapoková, a už je víc nezkoumali. Zkrátka jim to uteklo. A my jsme kvůli tomu neobjevili odpovídající vraždu. Dozvěděli jsme se to až dneska z naší pobočky. Jedině v denverském případě byl kapok pokládán za natolik zajímavou a důležitou stopu, aby byl uveden v dotazníku.“

Během jejího líčení si několik agentů nevěřícně vzdychlo, dávajíce tak najevo své znechucení nad diletantstvím policie. I já jsem měl podobné pocity. Téměř se mi zastavilo srdce, když jsem slyšel, že už vloni mohli zjistit, že se jedná o sériového vraha. Co by se stalo, kdyby v Sarasotě nebo alespoň v Albuquerque neopomněli tenhle údaj uvést v dotazníku? Možná, že by byl Sean ještě naživu.

„To nás staví před zásadní otázku,“ Doranová udělala dramatickou pauzu. „Kolik vrahů máme? Jednoho, který páchá ten první řetězec vražd, a druhého, co zabíjí detektivy? Nebo jen jednoho? Někoho, kdo je vraždí všechny? Momentálně, hlavně na základě logistických nepravděpodobností spojených se dvěma vrahy, se přikláníme k tomu, že se jedná o jedinou sérii vzájemně propojených vražd. Vycházíme z předpokladu, že v každém městě vždy existuje spojitost mezi dvěma oběťmi.“

„A jaký má motiv?“ zeptal se Smitty.

„To se teprve snažíme zjistit. Jedna věc se na první pohled zdá jasná. Zabíjí detektivy proto, aby tak za sebou zahladil stopy a zajistil si bezpečnost. Ale máme i druhou teorii. Možná, že první vraždu spáchá kvůli tomu, aby do své hry zatáhl nějakého detektiva z

oddělení vražd. Jinými slovy, první oběť má sloužit jako návnada, a proto ji vrah zavraždí natolik odporným způsobem, aby se mu podařilo přivést vyšetřujícího detektiva do stavu téměř maniakální posedlosti případem. Předpokládáme, že Básník sledoval všechny ty policisty, aby se poučil o jejich denním režimu a zvyklostech. To mu umožnilo vetřít se do jejich blízkosti a zabít je tak, aby jejich smrt nebyla považována za vraždu.“

V místnosti zavládlo hrobové ticho. Po Brassiných slovech jako by agenti ztratili řeč. Měl jsem pocit, že i když jsou mezi nimi ostřílení veteráni, kteří se účastnili bezpočtu vyšetřování sériových vražd, nikdy předtím se neutkali s tak krutou a prohnanou bestií, jakou je vrah, jemuž říkají Básník.

„Ovšem,“ dodala ještě Brass, „tohle je jenom teorie, která se zdá momentálně přijatelná…“

Backus se zvedl ze židle.

„Děkuji, Brass,“ kývl hlavou k Doranové a vzápětí se obrátil k ostatním. „Musíme si pospíšit, protože ještě chci s vámi udělat profil pachatele a závěrečné shrnutí. Teď má pro nás něco Gordon.“

„Dobře, vezmu to skutečně rychle,“ prohodil Thorson, vyskočil ze židle a vydal se ke stojanu s velkou kreslicí podložkou. „Mapa, co máte v materiálech, už není aktuální, protože v ní chybí Baltiomore. Jestli byste mi tedy na chvilku mohli věnovat pozornost.“

Silným černým fixem nakreslil obrys Spojených států. Potom, červeným fixem, začal vyznačovat trasu, po níž se Básník pohyboval. Thorson začal na Floridě, kterou v porovnání se zbytkem země nakreslil proporcionálně příliš malou, potom linka pokračovala nahoru do Baltimoru, odtud do Chicaga, zase dolů do Dallasu, nahoru do Albuquerque a ještě výše do Denveru. Pak vyměnil červený fix znovu za černý a ke každému z těch měst napsal datum obou vražd.

„K tomuhle není nutný nic vysvětlovat,“ podotkl Thorson. „Náš člověk směřuje na západ a zdá se, že je kvůli něčemu nasranej na detektivy z vražd.“

Zvedl ruku a mávl jí nad západní polovinou mapy Států, kterou nakreslil.

„Tady bysme měli hledat další tipy, pokud tedy nebudeme mít to štěstí a nechytneme ho dřív.“

Při pohledu na poslední zastávku červené čáry u nás v Denveru se mě zmocnil zvláštní pocit. Kde je teď Básník? Kdo bude další?

„Proč toho šílence nenechat jít do Kalifornie, aby byl konečně mezi svejma? A měli bysme vystaráno.“

Trefná poznámka, jejímž autorem byl jeden z agentů sedící kousek ode mě, vzbudila všeobecné veselí. Naladila i Hazeltona.

„Hej, Gordo,“ zavolal a natáhl se ke stojanu. Tužkou poklepal na Floridu, nakreslenou jako malinký výběžek na jihu Států. „Nevím, jestli by tohle Freud nehodnotil jako nevědomý projev tvého zakomplexovaného libida.“

Hazeltonův postřeh uvolnil v sále bouřlivou lavinu smíchu. Thorson zrudl ve tváři, i když se připojil k ostatním a smál se na svůj účet. Všiml jsem si, že tvář Rachel Wallingové přímo září rozkoší.

„K popukání, Hazele,“ odrazil napadený agent kolegův vtip. „Ale radši by ses měl věnovat analyzování básní. V tom seš fakt dobrej.“

Smích rychle opadl a já jsem podezíral Thorsona, že jeho výpad, kterým zesměšnil Hazeltona, byl spíše pokusem o osobní vendetu než o vtipnou průpovídku.

„Jestli bych tedy mohl pokračovat,“ pronesl Thorson do mírně rozpačitého ticha. „Pro vaši informaci, dnes večer dostanou všechny naše pobočky příkaz, hlavně ty na západě, aby měly oči na šťopkách a neuniklo jim něco, co by se v něčem podobalo tady těm našim hororům. Moc by nám pomohlo, kdybysme se o další oběti dověděli včas a mohli poslat naše techniky na místo činu. Náš tým z laborek je připravený okamžitě vyrazit do terénu. Ale v tomhle směru jsme naprosto závislí na našich lidech v pobočkách. Bobe?“

Backus si odkašlal a ujal se řízení diskuse.

„Jestli už nikdo nic nemáte, pustili bychom se do profilu našeho pachatele. Co o něm můžeme říct? Než vyhlásíme pohotovost, jak se tu zmínil Gordon, rád bych měl pro naše agenty v pobočkách nějaké vodítko.“

Následovala celá řada nejrůznějších postřehů, které účastníci porady vynášeli tak, jak je právě napadaly. Některé z nich nebyly příliš k věci, pár jich dokonce vyvolalo výbuchy smíchu. Nedalo se

nepostřehnout, jak kamarádské ovzduší panuje v sále. Občas to mezi jednotlivými agenty zajiskřilo, jako třeba při střetu mezi Wallingovou a Thorsonem, nebo Thorsonem a Hazeltonem, nicméně jsem ale měl pocit, že lidé, kteří se tu shromáždili v sále, nedělají tuhle věc poprvé. Určitě už takhle seděli mnohokrát předtím. Bohužel.

Profil pachatele, jenž se postupně začal vytvářel, by k dopadení Básníka mohl sotva posloužit. Povšechné charakteristiky, které agenti „dávali do placu“, postihovaly pouze psychické rysy pachatele. Zloba. Osamocenost. Nadprůměrné vzdělání a inteligence. Jak identifikovat někoho v davu jen na základě těchto vlastností? Nulová šance, pomyslel jsem si.

Občas do průběhu diskuse vstoupil Backus, aby ji zase navrátil do správných kolejí.

„Když vezmeme do úvahy Brassinu poslední otázku, proč právě detektivové z vražd?“

„Jestli na tohle najdeme odpověď, tak ho máme v chládku. Je to záhada. A co se těch básniček týče, tak to je jen takovej fígl na odvrácení pozornosti.“

„Chudý, nebo bohatý?“

„Peníze mít bude. Musí, za co byl žil. Všude se zdrží jen chvilku a hned zase zmizí. Žádný zaměstnání, dělá jen ty svý prasárny. To je jeho jediný povolání.“

„Někde musí mít tučnej účet nebo prachatý rodiče. Určitě bude mít nějaký vozidlo a benzin přece jen není zadarmo.“

Sezení pokračovalo dalších dvacet minut a Doranová si pečlivě dělala poznámky, aby mohla později sestavit předběžný profil. Potom Backus poradu ukončil, popřál všem přítomným dobrou noc a poslal je domů, aby si před cestou pořádně odpočinuli.

Když se agenti začali rozcházet, několik málo se jich u mě zastavilo, představili se a vyjádřili soustrast s úmrtím mého bratra a zároveň i obdiv nad mým vyšetřováním. Patřili k nim i Hazelton a Doranová. Po několika minutách jsem osaměl a začal jsem se rozhlížet, kde je Wallingová, když ke mě přistoupil Gordon Thorson. Držel ke mně napřaženou ruku a po chvíli váhání jsem ji stiskl.

„Nechtěl jsem vám tu udělat peklo,“ vyslal mi hřejivý úsměv.

„Jo, jasně. Nic se nestalo.“

Měl pevný stisk a po obvyklých dvou vteřinách potřásání jsem se z jeho sevření pokusil vymanit ruku, ale nepustil mě. Místo toho si mě přitáhl k sobě a co nejtěsněji se ke mně naklonil, aby nikdo jiný neměl možnost zaslechnout, co mi chce říct.

„Ještě štěstí, že ten tvůj brácha tu není s náma a nemůže ty tvý čuňárny vidět,“ šeptl mi rovnou do ucha. „Kdybych něco takovýho udělal já, jen abych se vetřel do vyšetřování, asi bych se propadnul hanbou. To bych si snad musel hodil mašli.“

Napřímil se, na rtech stále ten vřelý úsměv. Podíval jsem se na něj a z nějakých nepochopitelných důvodů jsem přikývl. Otevřel dlaň a odkráčel pryč. Cítil jsem se naprosto ponížený. Neuměl jsem se ubránit a jako nějaký pitomec jsem mu ty jeho kecy ještě odkýval.

„O co šlo?“

Otočil jsem se. Konečně Rachel Wallingová.

„Ehm, jenomže… ale nic.“

„Ať už vám řekl cokoliv, tak na to zapomeňte. Občas se chová jako kretén.“

Přikývl jsem.

„Taky jsem získal ten dojem.“

„Ale teď už padáme. Rovnou do jídelny. Doslova umírám hlady.“

Na chodbě mě seznámila se svým plánem.

„Zítra odjíždíme hned brzy ráno. Bylo by lepší, kdybyste dneska v noci zůstal tady, než abyste se trmácel zpátky do Washingtonu. Naše ubytovna se v pátek obvykle vylidní, takže byste měl kde přespat. A my bychom zařídili, aby vám v Hiltonu vyklidili pokoj a poslali vám věci do Denveru. Vidíte v tom nějaký problém?“

„Ehm, ne. Já myslím…“

Pořád jsem byl ponořený v myšlenkách na Thorsona.

„Ale, kašlu na něj.“

„Prosím?“ zeptala se nechápavě.

„Na toho vola, na Thorsona. On je kretén.“

„Zapomeňte na něj. Zítra odjíždíme a on zůstává tady. Tak co s tím Hiltonem?“

„Jo, jasně. Počítač a všechny důležité věci mám tady s sebou.“

„Dohlédnu na to, aby vám ráno dali čistou košili.“

„Jo, ale co auto? Mám tam v garáži auto z půjčovny.“
„A kde jsou klíčky?“
Vytáhl jsem je z kapsy.
„Tak mi je dejte. Postaráme se o něj.“

Kapitola 23

Včasných ranních hodinách, kdy se úsvit hlásil jen nesmělým náznakem světla okolo záclon, chodil Gladden po Darlenině bytě, příliš nervózní na to, aby mohl usnout, a příliš vzrušený, aby spát chtěl. Rázoval malým obýváčkem sem a tam a přemýšlel, plánoval a čekal. Zalétl očima vedle do ložnice, krátce spočinul pohledem na Darlene ležící na posteli a znovu se začal věnovat obývacímu pokoji.

Na stěně visely otřepané plakáty ze starých pornofilmů a každou volnou plochu okupovaly bezcenné suvenýry na stejně bezcenný život. Všechno tu bylo prosycené cigaretovým kouřem. Gladden byl poměrně silný kuřák, ale tohle bylo něco odporného. Právě tak jako celý byt.

Zastavil se před plakáty, které byly z filmu *Uvnitř Darlene*. Nezapomněla se mu pochlubit, že byla hvězdou mnoha podobných filmů, než začátkem osmdesátých let klasické filmy vytlačilo video, ona ztratila svůj mladistvý pel a naopak jí přibyly vrásky kolem koutků očí a úst. S nostalgickým úsměvem ukázala na svoji podobiznu, s křivkami podpořenými americkou retuší, kde tělo i

obličej měla krásně hladké. Vystupovala jednoduše pod jménem Darlene. Žádně příjmení nepotřebovala. Napadlo ho, jaké to asi je žít v místě, kde se obrazy vaší dávné slávy posmívají ze stěny vaší přítomnosti.

Odvrátil se a na karetním stolku v jídelně si povšiml Darleniny kabelky. Prohlédl si její obsah. Převažoval v ní make-up, prázdné krabičky od cigaret a zápalek. Dále vytáhl malý sprej na odhánění útočníků a peněženku. Měla v ní sedm dolarů a řidičský průkaz. Podíval se na něj a konečně zjistil, jak se jmenovala plným jménem.

„Darlene Kugelová," přečetl nahlas. „Rád vás poznávám."

Peníze si vzal a všechno ostatní nastrkal zpátky do kabelky. Sedm dolarů není moc, ale pořád je to sedm dolarů. Muž v obchodě s digitálními fotoaparáty ho donutil zaplatit předem, jinak mu odmítl přístroj objednat. Gladdenovi tak zůstalo pár set dolarů a řekl si, že by si neměl dovolit pohrdat těmihle sedmi.

Odehnal finanční starosti z mysli a zase se začal procházet po místnosti. Měl problémy s načasováním svých plánů. Fotoaparát sem pošlou z New Yorku. Nebude to dřív než ve středu. Ještě pět dní. Věděl, že jediné bezpečné místo, kde tu dobu může přečkat, je právě tady, v Darlenině bytě. A byl si jistý, že to zvládne.

Nejdříve si musí doplnit zásoby. Na policích v kuchyni stálo jen pár konzerv s tuňákem, a jestli nějaké jídlo nenáviděl, tak to byl právě tenhle blivajz. Udělá si seznam, nakoupí si všechno, co potřebuje, a pak tu zůstane zalezlý až do středy. Moc toho potřebovat nebude. Minerálky – Darlene zřejmě pila vodu z vodovodu –, sušené ovoce a nějakou směs oříšků.

Zvenku zaslechl přijíždějící auto. Došel ke dveřím a poslouchal. Konečně se ozval zvuk, na který celou dobu čekal. Dopadnutí novin na chodník. Darlene mu řekla, že nájemník ve vedlejším bytě odebírá noviny. Gladden byl sám na sebe pyšný, že se jí na to prozřetelně zeptal. Přistoupil k oknu a skrz žaluzie se podíval na ulici. Všechno bylo ponořené v šedavém oparu svítání. Nezpozoroval žádný projev aktivity.

Odemkl dva zámky na dveřích Darlenina bytu, otevřel je a vešel ven do svěžího, ale ostrého ovzduší časného rána. Rozhlédl se kolem a uviděl, že ho sluch neklamal. Před vedlejšími dveřmi ležely na

chodníku noviny. V bytě byla tma. Gladden rychle doběhl k novinám, zvedl je a vrátil se zpět do bytu, z kterého vyšel.

Usazený na pohovce si z nich rychle vytáhl Místní události a pozorně si prohlédl každou z jejich osmi stránek. Jeho příběh tam nebyl. Ani jediná zmínka o pokojské z motelu. Odhodil Místní události stranou a přitáhl si k sobě zbytek novin.

Otočil je na první stránku a tam to bylo. Z pravého dolního rohu se na něj dívala jeho vlastní tvář. Byla to fotografie pořízená policajty při jeho zatčení v Santa Monice. Když se konečně nabažil pohledu na vlastní portrét, obrátil svou pozornost k textu. Gladden doslova překypoval radostí. Zase se dostal na titulní stránku. Po tolika letech. Jak četl, po tvářích se mu začal rozlévat ruměnec.

MUŽ PODEZŘELÝ Z VRAŽDY V MOTELU PRCHÁ PŘED FLORIDSKÝMI ZÁKONY
Keisha Russellová
stálá reportérka Times

Zločinec, který si před svým útěkem odpykával ve státu Florida trest za zneužívání dětí, byl identifikován jako podezřelý z brutální vraždy pokojské v Hollywoodu, oznámila v pátek losangeleská policie.

William Gladden, věk 29, je hledán v souvislosti s vraždou Evangeliny Crowderové, jejíž tělo bylo nalezeno v pokoji, které si výše jmenovaný pronajal v Hollywood Star Motel. Tělo devatenáctileté oběti, rozřezané na kusy, bylo ukryto ve třech zásuvkách prádelníku.

K hrůznému nálezu došlo krátce poté, co se Gladden odhlásil z motelu, uvádí policie. Když do pokoje vstoupil vedoucí úklidové služby, který se snažil zmizelou pokojskou najít, spatřil, že z prádelníku odkapává krev. Zavražděná žena měla malého synka, ještě v kojeneckém věku.

Gladden se zaregistroval pod jménem Bryce Kidder, ale jak nám sdělila policie, při analýze otisků prstů nalezených v pokoji se zjistilo, že podezřelým je Gladden. Před sedmi lety byl

Gladden při soudním procesu v Tampě na Floridě, který probíhal za zvýšené pozornosti médií a veřejnosti, odsouzen k sedmdesáti létům vězení za zneužívání dětí.

Avšak již po necelých třech letech trestu byl propuštěn z vězení, když mu po odvolání trest odnětí svobody změnili na podmínečný. Odvolací soud rozhodl, že klíčové důkazy – fotografie nahých dětí – získala policie v rozporu se zákonem. Poté, co byl případ vrácen okresnímu soudu k novému projednání, veřejný žalobce umožnil obžalovanému využít práva přiznat se ke spáchání méně závažného trestného činu, a vzhledem k tomu mohl být Gladden odsouzen k nižšímu trestu. Doba, kterou do té doby strávil ve vězení, odpovídala nově vynesenému rozsudku, a tak mohl být propuštěn k podmínečnému pobytu na svobodě. Další ironií je, jak zjistila policie, že Gladdena jejich kolegové ze Santa Moniky zadrželi tři dny před tím, než došlo k vraždě v motelu. Byl vzat do vazby kvůli několika méně závažným obviněním, zejména na základě stížnosti ohledně fotografování dětí na pláži, a to při mytí ve sprchách a při jízdě na kolotoči. Byl sice obžalován, ale při obžalovacím soudním slyšení propuštěn na kauci dřív, než došlo k odhalení jeho pravé totožnosti.

– pokračování na str. 14A

Gladden začal netrpělivě obracet stránky, aby se dostal k dalšímu textu uvnitř vydání. Na uvedené stránce objevil svou další fotografii. Na čtenáře z ní vzhlížela hubená tvář jedenadvacetiletého Gladdena s ohnivě rudými vlasy. Snímek pocházel ještě z doby, než došlo k procesu na Floridě. K jeho podobizně patřil i další článek. Rychle dočetl pokračování příběhu z první stránky.

– pokračování ze str. 1A

Policie přiznává, že se jí dosud nepodařilo určit, jaký motiv vedl pachatele k zavraždění Crowderové. Ačkoliv v motelovém pokoji, kde Gladden pobýval téměř celý týden, byly s

úzkostlivou pečlivostí setřeny otisky prstů, přece jen se podezřelý dopustil jedné chyby, která vedla k jeho identifikaci. Jak nás informoval detektiv LAPD Ed Thomas, zapomněl tam jeden jediný otisk, a to pod splachovadlem na WC.

„Díky tomuto šťastnému nálezu nastal ve vyšetřování naprostý zlom," prohlásil nadšený Thomas. „Ten otisk byl přesně to, co jsme potřebovali." Vyšetřovatelé losangeleské policie vložili nalezený „poklad" do programu AFIS (Automated Fingerprint Identification System), který je součástí celostátní počítačové sítě s kompletní databází všech otisků prstů sejmutých v jednotlivých státech. Odpovídající otisk byl nalezen v počítači Floridského úřadu výkonné moci a patřil Gladdenovi.

Podle Thomasova vyjádření hledá policie Gladdena již téměř čtyři roky, protože se dopustil závažného porušení povinností, které pro vězně propuštěné na podmínku vyplývají ze zákona. Odsouzený přestal docházet na pravidelné návštěvy ke svému kurátorovi a zmizel neznámo kam.

V santamonickém případě byl Gladden zatčen minulou neděli po dlouhé honičce v restauraci na Third Street Promenade. Předtím se mu podařilo uprchnout policistům, kteří ho pozorovali u proslulého kolotoče v Santa Monice, na konec mola, a když zjistil, že nemá možnost svým pronásledovatelům uniknout, odvrátil jejich pozornost vhozením odpadkového koše do moře a vzniklého zmatku využil ke svému zmizení.

Gladden, jenž při zatčení používal jméno Harold Brisbane, byl obviněn ze znečišťování veřejných vod, z vandalismu spáchaného na majetku města a z útěku před policií. Úřad okresního návladního však proti němu nemohl vznést obvinění ve spojitosti s fotografováním dětí, a to vzhledem k nedostatečným důkazům. Detektiv Constance Delpyová prohlásila, že dotyčného muže začala se svým kolegou sledovat poté, co obdrželi stížnost od biletářky u kolotoče, která popsala Gladdenovu činnost jako „očumování děcek, co se vozí na koníčkách, a focení malých naháčů, když je jejich rodiče myjou ve sprchách na pláži". Ačkoliv byly Gladdenovi po jeho zatčení sejmuty otisky prstů, policie v Santa Monice nemá počítač

napojený na celostátní síť s údaji týkajících se otisků prstů, a závisí tak na počítačích státních institucí v L.A., jako třeba ministerstva spravedlnosti nebo Losangeleského policejního departmentu. Než dojde k založení získaných otisků do sítě AFIS, obvykle uběhne několik dní, protože LAPD v první řadě prověřuje své vlastní důkazy.

V santamonickém případě nepřišly otisky muže, původně identifikovaného jako Haroldd Brisbane, na řadu dříve než v úterý. Tehdy už byl zadržený Gladden, který strávil nedělní noc v okresní věznici, po složení kauce ve výši 50 000 dolarů propuštěn na svobodu.

Minulý čtvrtek se na základě otisku prstu z motelového pokoje podařilo LAPD prokázat, že ho tam rovněž zanechal muž jménem William Gladden. Detektivové, kteří se podíleli na vyšetřování obou případů, byli vývojem událostí nepříjemně zaskočeni, protože nikdo nepředpokládal, že by mohlo dojít k tak nečekanému zvratu končícímu vraždou.

„Když se něco takového stane, každý má tendenci vás za to kritizovat. Po bitvě je zkrátka každý generálem," poznamenala rozčarovaně vyšetřovatelka Delpyová z Jednotky pro týrané děti v Santa Monice. „Co jsme mohli udělat lepšího, než ho vzít do vazby? Netuším. Někdy člověk vyhraje, jindy ne." Detektiv Thomas z LAPD je toho názoru, že odpovědnost za spáchaný zločin padá de facto na hlavu floridských institucí, které umožnily Gladdenovi odejít z vězení.

„Máme tady muže, usvědčeného pedofila, a náš soudní systém mu umožní návrat na svobodu," rozhořčuje se Thomas. „Když systém správně nefunguje, obvykle dojde k podobnému případu, jako je ten náš, kdy za pochybení institucí zaplatí nevinný člověk."

Gladden rychle přelétl k textu druhého článku. Číst slova o své osobě ho vzrušovalo tak, že se nacházel téměř ve stavu extáze. Přímo se opájel představou vlastní slávy a ten prožitek mu přinášel neuvěřitelně slastný pocit.

„TAKTICKÝ TAH“ PODEZŘELÉHO SRAZIL FLORIDSKOU JUSTICI NA KOLENA

Keisha Russellová
stálá reportérka Times

William Gladden, podle vyjádření oficiálních zdrojů talentovaný „advokát vězňů“, využil svého pobytu ve vězení ke studiu práva a – poučen o různých právnických kličkách – přinutil floridské soudy zrušit původní rozsudek a propustit ho na svobodu. Poté odejel ze státu a nikdo nevěděl kam – až do začátku tohoto týdne.

William Gladden žil původně v Tampě, kde pracoval v dětském centru Kachňátka jako vychovatel. Před osmi lety byl Gladden zatčen a obviněn z pohlavního zneužití 11 dětí, kterého se během období tří let v centru dopustil. Dva roky po jeho zatčení došlo k procesu ostře sledovanému veřejností, při němž byl Gladden uznán vinen v dvaceti osmi bodech obžaloby. Klíčovým důkazem, který vedl k jeho odsouzení, se staly snímky z polaroidu nalezené policií, na nichž bylo zachyceno devět z jeho malých obětí. Na fotografiích pořízených v šatně nyní již zaniklého centra pózovaly děti více či méně zbavené oděvu. Podle vyjádření Charlese Hounchella, dřívějšího prokurátora pověřeného Gladdenovou obžalobou, sama skutečnost, že na fotografiích byly některé děti úplně nahé, nebyla tak strašná v porovnání s tím, jaký měly výraz v obličeji. „Všechny ty děti byly k smrti vyděšené,“ sdělil nám Hounchell v interview, který našemu listu poskytl v pátek telefonicky z Tampy, kde nyní provozuje soukromou advokátní praxi. Jejich výrazy jasně říkaly, jak moc se jim nelíbí to, k čemu je Gladden nutí. Ty němé fotografie podaly výmluvné svědectví, které vedlo k odhalení pravdy. Pocity zachycené obžalovaným na nevinných dětských tvářích vypovídaly o jeho vině a přesně potvrzovaly to, co na svého vychovatele prozradily děti ústně.“

Při procesu tak nastala situace, že zmíněné fotografie byly hodnoceny více než výpovědi, které děti poskytly psychologům pověřeným obžalobou. Přes důrazné Gladdenovy protesty, že

inkriminované fotografie objevila policie během nelegální prohlídky jeho bytu, kterou provedl policista, jehož syn byl jednou z údajně zneužívaných obětí, soudce dovolil zařadit fotografie jako věc doličnou.

Jak později uvedli porotci, při svém rozhodování, zda Gladdena odsoudit či ne, vycházeli téměř výhradně z těchto fotografií, protože výpovědi obou psychologů, jimž se děti svěřovaly, byly zpochybněny Gladdenovým obhájcem, který prohlásil, že svědci záměrně vedli svůj rozhovor s dětmi tak, aby mohl být Gladden obviněn z pohlavního zneužívání.

Gladden byl prohlášen vinným a odsouzen k sedmdesáti letům odnětí svobody. Trest si měl odpykat ve Federálním nápravném zařízení v Raifordu. Gladden, který už měl hodnost bakaláře anglické literatury, využíval dobu ve vězení ke studiu poezie, psychologie a práva. Zdá se, že ze všech oborů si nejlépe vedl v právu. Odsouzený pedofil se, podle Hounchella, brzy osvědčil jako zkušený „vězeňský advokát“, který svým spoluvězňům pomáhal formulovat žádosti na odvolání, zatímco si pečlivě připravoval svou vlastní.

V oddělení pro sexuální zločince patřily mezi jeho „klienty“ takové celebrity jako Donel Forks, takzvaný polštářový znásilňovač z Orlanda, dřívější miamský šampión v surfu Alan Jannine a lasvegaský hypnotizér Horace Gomble. Všichni tři si odpykávali trest za několikanásobné znásilnění, a ačkoliv Gladden ve svých žádostech odvolacímu soudu předvedl všechen svůj právnický um, nepodařilo se mu dostat je na svobodu nebo alespoň dosáhnout obnovení jejich případu. Ale po roce stráveném v Raifordu, říká Hounchell, podal Gladden k odvolacímu soudu svou vlastní žádost, kde znovu zaútočil na neoprávněné vniknutí policie do jeho bytu, které vedlo k objevení inkriminovaných fotografií.

Na vysvětlenou Hounchell uvedl, že policista Raymond Gomez přišel do Gladdenova bytu poté, co se mu jeho pětiletý syn svěřil, že ho v dětském centru zneužívá vychovatel, jenž má na starosti jeho a ostatní chlapce. Když rozčilený otec zaklepal na dveře a nedostal žádnou odpověď, zkusil vzít za kliku a

zjistil, že je otevřeno. Vstoupil tedy dovnitř a, jak později u soudu uvedl, dotyčné fotografie ležely rozhozené na posteli. Gomez, který v té době nebyl ve službě, se celý zničený vypotácel na ulici a okamžitě informoval příslušné detektivy, kteří podali soudci žádost o povolení k domovní prohlídce.

Gladden byl zatčen, jakmile se policisté, už s podepsaným soudním příkazem, vrátili ještě na sklonku téhož dne do jeho bytu a objevili fotografie schované ve skříni. Při procesu Gladden tvrdil, že dveře při svém odchodu zamkl a fotografie rozhodně nenechal válet na posteli. Ale i kdyby dveře zůstaly odemčené a fotografie pohozené jen tak na posteli, argumentoval Gladden, prohlídka, kterou Gomez v jeho bytě vykonal, byla jasným porušením Ústavy zajišťující občanům právo na ochranu před nezákonnou prohlídkou a zabavením majetku.

Ovšem předsedající soudce usoudil, že když Gomez vnikl do bytu, jednal jako otec a ne jako policista, a proto nemůže být tento čin – právě tak jako náhodný objev doličných předmětů – klasifikován coby porušení ústavních práv.

Odvolací soud se přiklonil na Gladdenovu stranu, protože usoudil, že Gomez byl jako policista obeznámen jak s pravidly domovní prohlídky, tak předmětů v soukromém držení, a měl tedy vědět, že nemůže vstoupit do cizího bytu bez povolení příslušných úřadů. Floridský nejvyšší soud později odmítl zrušit rozhodnutí odvolacího soudu, a otevřel tak cestu k novému procesu, kde už by fotografie zneužívaných dětí nesměly figurovat jako usvědčující materiál.

Okresní úřad návladního byl tedy postaven před těžký úkol vyhrát soud bez klíčových důkazů, o nichž porota v prvním procesu prohlásila, že to byl pro ně rozhodující důkaz viny. Aby se vyhnuli obnovenému procesu, veřejný žalobce umožnil Gladdenovi, aby se prohlásil vinným v jednom bodě obžaloby, týkajícím se lascivního chování k dítěti.

Maximální výše trestu je v tomto případě pět let odnětí svobody a pět let podmínečného propuštění za neustálého dohledu kurátora. V danou chvíli měl Gladden za sebou třicet tři měsíců ve vězení a stejnou dobu mu připsali k dobru za vzorné

chování při výkonu trestu. Při vynesení nového rozsudku dostal sice maximální hranici, ale přesto se okamžitě ocitl na svobodě, i když jako odsouzenec propuštěný na podmínku.

„Tímhle svým taktickým tahem nás dostal pěkně na kolena," vzpomíná Hounchell, bývalý prokurátor. „Věděli jsme, že to udělal, ale nemohli jsme použít důkazy, které jsme měli v rukou. Po vynesení onoho ostudného rozsudku jsem se těm dětem a jejich rodičům ani nemohl podívat do očí. Protože jsem věděl, že ten chlap se teď dostane na svobodu a s největší pravděpodobností to bude chtít udělat znovu."

Rok po svém odchodu z vězení Gladden zmizel a byl na něj vydán zatykač za porušení pravidel podmínečného propuštění. Tento týden se nečekaně vynořil v jižní Kalifornii, což zdejší policejní orgány hodnotily jako „neuvěřitelnou shodu okolností, která skončila vraždou".

Gladden si znovu přečetl celý článek slovo po slovu. Byl fascinován důkladností, s jakou byl zpracován, i tím, jak vysoce hodnotil jeho osobu. Rovněž oceňoval, jak se dají mezi řádky vyčíst pochybnosti autorky nad pravdivostí verze toho policajta Gomeze. Ten lhář jeden prolhaná, pomyslel si Gladden. Vloupal se mi do bytu, a tak jim ten případ pěkně podělal. – Ale mně posloužil dobře. Gladden byl téměř v pokušení zvednout telefon a zavolat reportérce, aby jí poděkoval za uveřejněný příběh, ale pak svůj nápad zamítl. Bylo by to příliš riskantní. Vzpomněl si na Hounchella, tehdy mladičkého prokurátora.

„Taktický tah," zopakoval si nahlas jeho slova. Potom je zakřičel naplno: „Taktický tah!"

Hlavou se mu prohánějí radostné myšlenky. Zjistili o něm jen nepatrný zlomek a už je na titulní stránce. Ale brzy se toho dovědí víc. Pak ho teprve poznají. Chvíle jeho slávy se blíží. Už to nebude trvat dlouho.

Gladden vstal a šel do ložnice, aby se připravil k odchodu. Usoudil, že nejlepší bude, když vyrazí za nákupy teď časně ráno. Znovu se podíval na Darlene. Naklonil se přes postel, vsunul dlaň pod ženino zápěstí a snažil se zvednout její paži. Nastával úplný

rigor mortis. Pohlédl jí do tváře. Čelistní svaly se už začaly smršťovat a přitom stahovaly rty do odporného šklebu. Zdálo se, že Darleniny oči se upírají na svůj vlastní odraz v zrcadle umístěném nad postelí.

Natáhl se a sundal jí z hlavy paruku. Pod ní se objevily nakrátko ostříhané hnědé vlasy s nádechem do červena, které byly spíš odpudivé než krásné. Všiml si, že na spodní řadě blonďatých kudrlinek zůstala krev. Odnesl paruku do koupelny, kde ji nejprve umyl, a pak už se mohl věnovat vlastní přípravě. Vrátil se do ložnice a ze skříně začal vytahovat věci nezbytné k tomu, aby mohl vyjít na ulici. Když odcházel z pokoje, pohlédl na tělo ležící na posteli a napadlo ho, že se jí ani nezeptal, co mělo znázorňovat její nečitelné tetování. Teď už je na to pozdě.

Než za sebou zavřel dveře, pustil v ložnici klimatizaci naplno. Když se potom v obývacím pokoji oblékal, zaznamenal si do paměti, aby koupil v obchodě nějaký vonný olej nebo kadidlo. Napadlo ho, že by na to mohl použít oněch sedm dolarů, které jí vzal z peněženky. Za tenhle problém mohla ona, pomyslel si, a tak by za jeho odstranění taky měla zaplatit.

Kapitola 24

V sobotu ráno jsme odletěli helikoptérou z Qyantika do Nationalu, kde jsme přestoupili na palubu malého služebního tryskového letadla

letícího do Colorada. Tam zemřel můj bratr. Tam byla nejčerstvější stopa. Letěli jsme já, Backus, Wallingová a soudní specialista Thompson, kterého jsem poznal na schůzi předešlý večer.

Pod sakem jsem na sobě měl světle modré tričko se znakem FBI na levé straně prsou. Wallingová dnes ráno zaklepala na dveře mého pokoje a podala mi ho s úsměvem. Bylo to od ní hezké gesto, ale nemohl jsem se dočkat, až budu v Denveru a převleču se do svých šatů. Ale stejně to bylo lepší než pořád nosit stejnou košili; měl jsem ji na sobě už dva dny.

Let byl klidný. Seděl jsem vzadu, tři řady za Backusem a Wallingovou, Thompson seděl hned za nimi. Pro ukrácení času jsem si četl životopisné údaje o Poeovi v knize, kterou jsem si koupil, a vypisoval jsem si poznámky do laptopu.

Asi na půli cesty se Rachel zvedla ze svého místa a přišla mě dozadu navštívit. Měla na sobě džíny, zelenou manšestrovou košili a černé turistické boty. Když se usazovala na sedadlo vedle mě, dala si vlasy za ucho, takže lépe rámovaly její obličej. Byla nádherná a já jsem si uvědomil, že v době kratší než dvacet čtyři hodin jsem ji nejprve nenáviděl a nyní jsem po ní toužil.

„O čem přemýšlíš tak sám tady vzadu?“

„Celkem o ničem. Asi o mém bratrovi. Jestli dostaneme toho chlapa, potom se možná dozvím, jak se to všechno stalo. Pořád tomu nemohu uvěřit.“

„Byli jste si blízcí?“

„Většinu času ano.“ Nemusel jsem o tom přemýšlet. „Ale v posledních měsících ne… Stávalo se nám to. Pravidelně se to opakovalo. Byli jsme si blízcí a pak jsme si začali jít na nervy.“

„Byl starší, nebo mladší?“

„Starší.“

„O kolik let starší?“

„O tři minuty. Byli jsme dvojčata.“

„To jsem nevěděla.“

Přikývl jsem a ona se zamračila, jako by fakt, že jsme byli dvojčata, učinil ztrátu ještě bolestnější. Možná, že ano.

„Ze zápisu jsem to nevyčetla.“

„Zřejmě to není tak důležité.“

„Nu, pomáhá to vysvětlit, proč jsi… Vždycky mě zajímala dvojčata.“

„Chceš vědět, jestli jsem od něj dostal nějakou telepatickou zprávu tu noc, kdy byl zavražděn? Odpověď zní ne. Tohle mezi námi nikdy nefungovalo. Nebo jestli ano, tak já jsem to nikdy nepozoroval a on mi o tom nikdy neřekl.“

Přikývla a já jsem se na pár vteřin zadíval ven z okna. Cítil jsem se s ní dobře, navzdory tomu drsnému začátku z minulého dne. Ale začínal jsem být přesvědčený, že Rachel Wallingová by dovedla uchlácholit i svého nejhoršího nepřítele.

Pokusil jsem se položit jí několik otázek o ní, abych to trochu otočil. Zmínila se o manželství, o tom jsem věděl už od Warrena, ale moc toho o svém bývalém muži neřekla. Sdělila mi, že šla studovat psychologii do Georgetownu a když byla v posledním ročníku, tak ji naverboval Úřad. Když se stala agentkou v newyorské pobočce FBI, začala chodit do večerní školy v Columbii, aby získala právnický diplom. Otevřeně připustila, že skutečnost, že byla ženou a měla právnický diplom, jí umožnila rychlý postup v práci. Zařazení do útvaru BSS bylo malým vyznamenáním.

„Tvoji rodiče z tebe musí mít radost,“ uznale jsem poznamenal.

Zavrtěla hlavou.

„Ne?“

„Moje matka odešla, když jsem byla malá. Už dlouho jsem ji neviděla. Neví o mně prakticky nic.“

„A co tvůj otec?“

„Můj otec zemřel, když jsem byla hodně mladá.“

Uvědomil jsem si, že jsem značně překročil hranice běžné konverzace. Ale můj novinářský instinkt mi radil, abych jí položil další otázku, tu, kterou ostatní obvykle neočekávali. Také jsem cítil, že by mi toho ráda pověděla víc, ale neudělá to tak, dokud se jí nezeptám.

„Co se stalo?“

„Byl policajt. Žili jsme v Baltimore. Sám se zabil.“

„Ach, bože. Rachel, promiň mi to. Neměl jsem –“

„Ne, to je v pořádku. Chtěla jsem, abys to věděl. Myslím si, že to všechno mělo vliv na to, čím jsem a co dělám. Možná je to obdobné

s tvým bratrem a jeho příběhem. Proto jsem ti chtěla říct, že pokud jsem na tebe byla včera tvrdá, abys mi to prominul.“

„Nedělej si s tím starost.“

„Díky.“

Chvíli jsme mlčeli, ale cítil jsem, že jsme hovor o tomto námětu ještě neskončili.

„Ta studie o sebevraždách, na které pracuješ v podniku, je to…?“

„Ano, proto jsem ji začala.“

Následovala další odmlka, ale necítil jsem se nesvůj a myslím, že ani ona ne. Nakonec se zvedla a odešla do zadní části kabiny, kde byly uložené potraviny, a přinesla každému sodovku. Když Backus přestal žertovat na téma, jaká by z ní byla príma stevardka, šla si znovu sednout ke mně. Jelikož konverzace začínala znovu, pokusil jsem se změnit téma rozhovoru, aby přestala vzpomínat na svého otce.

„Nelituješ někdy, že neprovozuješ praxi psychiatra?“ zeptal jsem se. „Na to jsi přece nejprve studovala, že ano?“

„Vůbec ne. Tohle je mnohem uspokojivější. Možná, že jsem měla prvotřídní možnost setkat se s více psychopaty, než má většina psychiatrů za celý život.“

„A to jsou jenom ti agenti, se kterými spolupracuješ.“

Zasmála se uvolněně.

„Jo, chlapče, kdybys tak věděl.“

Možná že to bylo pouze tím, že byla žena, ale cítil jsem, že se značně liší od ostatních agentů, které jsem během let poznal a s nimiž jsem jednal. Nebyla taková netykavka jako ostatní. Byla dobrým posluchačem, ne vypravěčem, byla přemýšlivá, nejednala zbrkle. Začínal jsem mít pocit, že bych jí mohl říct, co si myslím, v kteroukoli dobu a nemusel bych se bát, jaké to bude mít následky.

„Jako Thorson,“ řekl jsem. „U toho máš pocit, že je pořád nějakej přetaženej.“

„Rozhodně,“ souhlasila, na tváři se jí objevil nejistý úsměv a potřásla hlavou.

„Co to s ním vlastně je?“

„Je naštvanej.“

„Na co?“

„Na spoustu věcí. Vláčí s sebou spoustu krámů. Včetně mne. Byl to můj manžel.“

Vlastně mě to ani moc nepřekvapilo. Mezi nimi existovalo viditelné napětí. Můj úplně prvotní dojem z Thorsona byl, že by mohl stát modelem na plakát společnosti „Muži jsou prasata“. Není divu, že Wallingová měla nepříjemné zážitky s jeho druhou stránkou.

„Promiň, že jsem o něm začal mluvit,“ omlouval jsem se. „Šlápnul jsem vedle.“

Usmála se.

„To je v pořádku. Na spoustu lidí dělá takový dojem.“

„Musí to být těžké s ním spolupracovat. Jak to, že jste oba ve stejném týmu?“

„To zrovna nejsme. On je v týmu ‚Chování v kritických situacích‘. Já se pohybuji mezi ‚Výzkum chování‘ a ChVKS. Musíme spolupracovat pouze v případech, jako je tenhle. Bývali jsme parťáci, než jsme se vzali. Oba jsme pracovali na programu VICAP a strávili spolu spoustu času. Potom jsme se zkrátka rozdělili.“

Napila se trochu koly a já už se jí na nic dalšího nezeptal. Nenapadla mě žádná správná otázka, tak jsem usoudil, že nejlepší bude, když na chvíli vypneme. Ale ona pokračovala bez vyzvání.

„Když jsme se rozvedli, opustila jsem tým VICAP a začala se ponejvíce zabývat projekty z výzkumu BSS, profily zločinců a příležitostnými případy. On přešel do oddělení ChVKS. Ale stále se občas potkáváme – buď v jídelně, nebo na případech jako je tento.“

„Tak proč se tedy nenecháš přeložit úplně někam jinam?“

„Protože, jak už jsem řekla, přeřazení do národního střediska je terno. Nechci odsud odejít a on také ne. Buď se tak chová ze stejného důvodu, nebo tu zůstává proto, že mě chce dopalovat. Bob Backus s námi jednou hovořil a naznačil nám, že by bylo lépe, kdyby jeden z nás byl přeložen někam jinam, ale nikdo z nás nechce odejít. Nemohou přeřadit Gordona, protože je tu déle. Je zde od té doby, kdy bylo středisko založeno. A kdyby přeložili mě, přišli by o jednu ze tří žen, které tu jsou zaměstnané, a vědí, že bych kvůli tomu začala pěkně vyvádět.“

„Co bys mohla dělat?“

„Řekla bych, že jsem přeložená kvůli tomu, že jsem ženská. Možná bych to řekla Postu. Naše středisko je útvarem, na nějž je Úřad pyšný. Když někam přijedeme, abychom pomohli místním poldům, tak jsme hrdinové, Jacku. Média si to vychutnají a Úřad nemá zájem, aby to nějak očernil. Takže Gordon a já musíme na sebe dělat ksichty přes stůl a makat vedle sebe dál."

Letadlo se začalo chystat k sestupu, podíval jsem se okénkem ven. Na vzdáleném západním obzoru jsem viděl známou siluetu Skalistých hor. Už jsme byli skoro u cíle.

„Dělala jsi také pohovory s lidmi, jako jsou Bundy a Manson?"

Slyšel jsem nebo někde četl, že při projektu BSS dělají ve všech vězeních ve státech pohovory se všemi známými sériovými vrahy a pachateli znásilnění. Z těchto pohovorů vznikla psychologická databanka, kterou BSS využívá při vytváření profilů nových vrahů. Tento projekt pohovorů zabral několik let a vzpomínám si, že jsem někde slyšel, že to odnesli někteří agenti, kteří dělali ony pohovory se zločinci.

„Byl to zážitek," řekla Rachel. „Byla jsem tam já, Gordon, Bob, my všichni jsme se na tom projektu podíleli. Pořád ještě občas dostávám dopisy od Charlieho. Obyčejně kolem Vánoc. Jako zločinec byl nejschopnější v manipulaci svých ženských fanoušků. Tak si myslím, že je toho názoru, že jestli se mu podaří přimět někoho v našem Úřadu, aby s ním sympatizoval, tak to bude žena. Já."

Viděl jsem v tom logiku a přikývl jsem.

„A ti znásilňovatelé," pokračovala. „Stejné patologické myšlení jako vrazi. Po pravdě řečeno, někteří z nich byli docela milí chlapíci. Úplně jsem cítila, jak si mě přeměřují, když jsem vstoupila. Cítila jsem, že odhadují, kolik by měli času, než zakročí stráž. Chápeš, jestli by se mne mohli zmocnit, dříve než přijde pomoc. To jasně ukazovalo jejich patologické myšlení. Mysleli jedině na to, že by mě nějaká pomoc přišla zachránit, ne že já sama bych se mohla ubránit. Ochránit sama sebe. Zkrátka se na všechny ženy dívali jako na oběti. Jako na kořist."

„Chceš říct, že jsi při těch rozhovorech byla s těmito lidmi o samotě? Nebyli odděleni?"

„Pohovory byly neformální, obvykle v místnosti právníka. Nebyli jsme odděleni, ale obvykle tam bylo okénko. Podle protokolu –“

„Jaké okénko?“

„Okénko, kterým nás jedna hlídka může pozorovat. Podle protokolu měli být při všech pohovorech přítomni dva agenti, ale v praxi to nešlo, těch zločinců bylo příliš mnoho. Takže jsme většinou přišli do vězení a rozdělili se. Bylo to tak rychlejší. Místnosti, ve kterých se konaly rozhovory, byly vždy monitorovány, ale stejně jsem občas z nějakého toho gaunera měla takový nepříjemně mrazivý pocit. Jako když jsem s ním sama. Ale nemohla jsem se ohlédnout a podívat se, jestli se bachař dívá, protože pak by se ten vězeň také podíval, a kdyby uviděl, že se nikdo nedívá… dovedeš si to představit.“

„Do prdele.“

„No, k některým agresivnějším násilníkům jsem šla společně se svým parťákem. S Bobem nebo s Gordonem nebo kdo tam se mnou byl. Ale bylo to vždycky rychlejší, když jsme se rozdělili a dělali ty pohovory zvlášť.“

Dovedl jsem si představit, že když člověk dělá takové pohovory několik let, že ho to nějak psychologicky zatíží. Rád bych věděl, jestli měla na mysli tohle, když hovořila o svém manželství s Thorsonem.

„Nosili jste stejné šaty?“ zeptala se.

„Cože?“

„Ty a tvůj bratr. Znáš to, jak to tak vídáme u některých dvojčat.“

„Jo, všechno stejné. Ne, díkybohu. Naši rodiče to s námi nikdy nezkoušeli.“

„Tak kdo byl tedy černá ovce rodiny? Ty nebo on?“

„Já, rozhodně já. Sean byl světec a já jsem byl hříšník.“

„A jaké jsou tvoje hříchy?“

Podíval jsem se na ni.

„Je jich příliš mnoho, než abych tu o nich mluvil.“

„Opravdu? Tak jaká byla ta nejsvatější věc, kterou kdy udělal?“

Když mi zmizel úsměv z tváře při vzpomínce na to, co bych jí měl odpovědět, letadlo se prudce naklonilo doleva, vybralo to a začalo stoupat. Rachel okamžitě zapomněla na svoji otázku, naklonila se do

uličky, aby mohla vidět dopředu. Potom jsem uviděl Backuse, jak se blíží uličkou a rukama se přidržoval stropu, aby neztratil rovnováhu. Pokynul Thompsonovi, aby ho následoval, a oba šli směrem k nám.

„Co se děje?“ zeptala se Rachel.

„Měníme kurz,“ odpověděl Backus. „Právě mi volali z Quantika. Dnes ráno odpověděla policejní stanice ve Phoenixu na naši výzvu. Před týdnem nalezli doma mrtvého detektiva z oddělení vražd. Vypadalo to na sebevraždu, ale byly tam nějaké nejasnosti. Tak to klasifikovali jako vraždu. Vypadá to, že Básník udělal chybu.“

„Ve Phoenixu?“

„Ano, je to nejčerstvější stopa.“ Podíval se na hodinky. „A musíme si pospíšit. Pohřeb má být za čtyři hodiny a já chci, abychom se před tím podívali na to tělo.“

Kapitola 25

Dvě služební auta a čtyři agenti z místní pobočky na nás čekali po přistání našeho tryskového letadla na letišti Sky Harbor International ve Phoenixu. V porovnání s tím, odkud jsme přiletěli, tu byl horký den; sundali jsme si saka a nesli je spolu s taškami, ve kterých jsme měli počítače a osobní věci. Thompson také nesl kufřík na nářadí, ve kterém měl své vybavení. Jel jsem s Wallingovou a se dvěma agenty, jmenovali se Matuzak a Mize, byli to běloši a vypadali, že jejich zkušenosti, sečteno dohromady, nepřesáhly deseti let. Podle úcty, s

jakou se chovali k Wallingové, bylo vidět, že si jednotku BSS velmi považují. Buď byli informováni, že jsem novinář, nebo podle mých vousů a vlasů poznali, že nejsem agent, i když jsem měl na tričku emblém FBI. Nevěnovali mi pozornost.

„Kam jedeme?“ zeptala se Wallingová, když nás dva šedé nenápadné fordy odvážely z letiště.

„Pohřební ústav ve Scottsdale,“ řekl Mize. Seděl vepředu, vedle Matuzaka, který řídil. Podíval se na hodinky. „Pohřeb je ve dvě. Váš člověk bude mít pravděpodobně sotva půlhodinku na prohlídku těla, potom ho budou muset obléci a vystavit v rakvi.“

„Museli jste otevřít rakev?“

„Jo, včera večer,“ ozval se Matuzak. „Už byl nabalzamovanej a nalíčenej. Nevím, co si od toho slibujete.“

„Nic si od toho neslibujeme. Jenom se chceme podívat. Předpokládám, že tam vepředu už agenta Backuse informují. Nechtěli byste nám vy dva také něco říct?“

„*To* je Robert Backus?“ podivil se Mize. „Vypadá tak mladě.“

„Robert Backus junior.“

„Aha.“ Mize udělal takový obličej, který jasně prozradil, že už chápe, proč tak mladý muž velí celé akci. „Tatíček.“

„Nevíte, o čem mluvíte,“ usměrnila ho Rachel. „Má jméno, ale je také nejpracovitější a nejdůslednější agent, se kterým jsem kdy pracovala. Místo, které zastává, si zasloužil. Vlastně by to pro něj bylo jednodušší, kdyby měl jiné jméno, třeba Mize. A teď, může nám někdo z vás říct, oč tu vlastně jde?“

Viděl jsem, jak si ji Matuzak v zrcátku prohlíží. Potom se podíval na mne, Rachel si toho všimla.

„On je v pořádku,“ uklidnila ho. „Vedení mu povolilo, aby byl s námi. Ví o všem, co děláme. Vadí vám to?“

„Když to nevadí vám, tak nám taky ne,“ řekl Matuzak. „Johne, pověz jim to.“

Mize si odkašlal.

„Moc toho není. Máme toho málo, protože jsme nebyli při vyšetřování. Ale víme, že se jmenuje William Orsulak, že ho našli v pondělí. Byl to detektiv z oddělení vražd. Domnívají se, že byl mrtev

nejméně tři dny. V pátek měl náhradní volno a naposledy ho viděli v baru ve čtvrtek večer.“

„Kdo ho našel?“

„Někdo z kolegů, když nepřišel v pondělí do práce. Byl rozvedený, žil sám. Celý týden si lámali hlavu, jestli je to vražda nebo sebevražda. Nakonec se přiklonili k názoru, že je to vražda. Zřejmě tam bylo příliš mnoho problémů, než aby to byla sebevražda.“

„Co víte o místě činu?“

„Nerad vám to říkám, agentko Wallingová, ale budete toho vědět tolik, co já, když si koupíte nějaké místní noviny. Jak už jsem řekl, phoenixská policie nás nepřizvala k vyšetřování, takže nevíme, co zjistili. Když jsme dnes ráno dostali telegram z Quantika, tak se Jamie Fox, který jede vepředu s agentem Backusem, na to podíval. Zdálo se mu, že se to shoduje s tím, po čem jdete vy, a tak vám zavolal. Pak zavolali mě a Boba, ale jak už jsem řekl, nevíme vlastně, o co jde.“

„Dobrá.“ V hlasu jí zněla únava. Věděl jsem, že by chtěla být v předním automobilu. „Určitě se to dozvíme v tom pohřebním ústavu. A co místní policisté?“

„Setkají se tam s námi.“

# # #

Zaparkovali jsme za scottsdaleským pohřebním ústavem na Camelback Road. Na parkovišti už bylo plno, i když pohřeb měl být až za dvě hodiny. Několik mužů se tam motalo kolem nebo opíralo o auta. Detektivové. Poznal jsem je. Zřejmě byli zvědaví na to, co jim FBI řekne. Také jsem zahlédl na konci parkoviště stát televizní vůz se satelitní anténou na střeše.

Wallingová a já jsme vystoupili, připojili jsme se k Backusovi a Thompsonovi; dovedli nás k zadním dveřím márnice. Uvnitř byla velká místnost s bílými dlaždičkami, sahajícími až ke stropu. Uprostřed místnosti stály dva nerezové stoly na těla, nad nimi umístěné sprchovací hadice. Tři stěny lemovaly nerezové pulty s různými nástroji. V místnosti byla skupinka pěti mužů, a když k nám vykročili, aby nás pozdravili, uviděl jsem na vzdálenějším stole tělo.

Napadlo mne, že to bude Orsulak, ačkoli na jeho hlavě nebyla vidět žádná střelná rána. Tělo bylo nahé a někdo utrhl z role na pultu metr papírového ručníku a položil ho mrtvému policistovi na břicho, aby mu zakryl genitálie. Oblek, který bude mít Orsulak na sobě v rakvi, visel na ramínku na věšáku vzadu na zdi.

Nastalo potřásání rukou s žijícími policisty. Thompsonovi ukázali tělo, odnesl si tam svůj kufřík a pustil se do prohlídky.

„Nemyslím si, že byste přišli na něco, co ještě nemáme," pronesl jeden policista, jmenoval se Grayson, vedoucí místních policistů, který vedl vyšetřování. Byl to podsaditý muž, sebevědomý a dobře naladěný. Byl hodně opálený stejně jako ostatní místní policisté.

„My si to také nemyslíme," pronesla Wallingová diplomatickou větu. „Vy jste ho už prohlédli. Teď už je umytý a připravený na obřad."

„Ale my si musíme něco ověřit," upřesnil Backus.

„Proč vy, federálové, nám neřeknete, na čem děláte?" ozval se Grayson. „Pak bychom tomu možná trochu porozuměli."

„Máte pravdu," připustil Backus.

Zatímco jim Backus ve stručnosti referoval o vyšetřování případu Básník, pozoroval jsem Thompsona při práci. Dovedl zacházet s mrtvým tělem, bez ostychu se ho dotýkal, zkoumal, prohmatával. Dost času strávil tím, že – ruce v rukavicích – prohrabával mrtvému muži šedé vlasy, potom je opět pečlivě učesal vlastním hřebenem, který si vyndal z kapsy. Pak pořádně prozkoumal ústa a hrdlo, použil při tom lupu s elektrickým osvětlením. V jednu chvíli vložil lupu mrtvému do úst a z kufříku vyndal fotoaparát. Vyfotografoval vnitřek hrdla, záblesk blesku upoutal pozornost policistů, shromážděných v místnosti.

„Pouze dokumentační fotografie, pánové," řekl Thompson, aniž by vzhlédl od své práce.

Potom začal prohlížet končetiny, nejprve pravou paži a ruku, potom levou. Znovu použil lupu, když si prohlížel levou dlaň a prsty. Potom si udělal dva snímky dlaně a dva snímky ukazováčku. Policisté v sále tomu nevěnovali moc pozornosti, zřejmě přijali jeho dřívější vysvětlení, že ony snímky jsou pouhá rutina. Ale jelikož jsem si všimnul, že nevyfotografoval pravou ruku, věděl jsem, že na

levé ruce možná nalezl něco důležitého. Thompson položil na polici čtyři snímky, které vypadly z polaroidu, a uložil aparát zpět do kufříku. Potom pokračoval v prohlídce těla, ale už nic nefotografoval. Přerušil Backuse a požádal ho, aby mu pomohl s otočením těla, a potom pokračoval v prohlídce od hlavy až po paty. Viděl jsem skvrnu tmavé, voskovité hmoty vzadu na hlavě mrtvého muže a usoudil jsem, že tamtudy asi střela vylétla ven. Thompson se s fotografováním této partie ani nenamáhal.

Thompson skončil prohlídku těla přibližně ve stejné době, kdy Backus dokončil svůj výklad policistům, zajímalo by mě, zda to nebylo záměrné.

„Našels něco?“ optal se Backus.

„Nic mimořádného,“ odpověděl Thompson. „Rád bych se podíval na pitevní zprávu, kdyby to šlo. Přinesli ji sem?“

„Jak jste chtěli,“ ozval se Grayson. „Tady máte všechno okopírované.“

Podal mu složku, Thompson si ji vzal k pultu, kde ji otevřel a začal rychle prohlížet stránky.

„Tak, řekl jsem vám všechno, co vím, pánové,“ pokračoval Backus. „A teď bych od vás rád slyšel, co na tom případu bylo tak zvláštního, že jste usoudili neklasifikovat ho jako sebevraždu.“

„No, nemohu říct, že jsem byl stoprocentně rozhodnutý, dokud jsem neslyšel váš případ,“ řekl Grayson. „Teď si myslím, že tenhle hajzl Básník – promiňte, agentko Wallingová – je ten, kdo to udělal. Každopádně jsme si položili tu otázku a pak jsme se rozhodli, ze třech důvodů, že to budeme klasifikovat jako vraždu. Za prvé, když jsme našli Billa, měl učesanou pěšinku na druhou stranu. Dvacet let se česával v kanceláři, pěšinku vždy na levé straně. Našli jsme ho mrtvého a pěšinku měl na pravé straně. Je to sice maličkost, ale ještě jsou tu druhé dvě nesrovnalosti, a to se všechno sčítá. Za druhé byla pitevní zpráva. Nechali jsme udělat výtěr úst, abychom zjistili, jestli měl zbraň v ústech nebo jestli ji držel několik palců dál či co. Přišly výsledky, ale ty uváděly také olej z pušky a ještě nějakou třetí složku, kterou jsme nedokázali přesně identifikovat. Do té doby, než budeme schopni přesně určit, co to bylo, nemohu s klidným svědomím říct, že to byla sebevražda.“

„Co mi o té třetí složce můžete říct?“ zeptal se Thompson.

„Byl to nějaký výtažek z živočišného tuku. A potom silikon v prášku. Je to napsáno v pitevní zprávě, máte ji také tam v té složce.“

Zdálo se mi, že jsem zahlédl, jak Thompson letmo pohlédl na Backuse a potom někam jinam, tiché znamení, zřejmě věděli, o co jde.

„Vy víte, co to je?“ optal se Grayson, který zřejmě také postřehl jejich pohledy.

„To nemohu jen tak z hlavy říct,“ odpověděl Thompson. „Projdu si podrobnosti z té zprávy a požádám laboratoř v Quantiku, aby to projeli na počítači. Potom vám dám vědět.“

„Jaký byl ten třetí důvod?“ zeptal se Backus, chtěl rychle změnit téma hovoru.

„Třetí pochybnost pochází od Jima Beama, Orsulakova starého parťáka. Teď už je v penzi.“

„On se tak jmenuje, Jim Beam?“ zeptala se Wallingová.

„Jo, tedy Beamer. Zavolal mi z Tusconu, když uslyšel, co se stalo Billovi, a zeptal se mě, jestli jsme našli kulku. Řekl jsem, že samozřejmě ano, vydloubli jsme ji ze zdi za jeho hlavou. Potom se mě zeptal, jestli byla zlatá.“

„Zlatá?“ podivil se Backus. „Z pravého zlata?“

„Ano. Zlatá kulka. Řekl jsem mu, že ne, byla olověná jako všechny ostatní v zásobníku. Jako ta, kterou jsme také vydloubli z podlahy. Domnívali jsme se, že výstřel do podlahy byl první, takovej výstřel na kuráž. Ale Beamer mi řekl, že to nebyla sebevražda, ale vražda.“

„A jak to mohl vědět?“

„On a Orsulak byli mnoho let parťáci, věděl, že Orsulak občas… sakra, neexistuje snad jedinej policajt, kterej by o tom někdy neuvažoval.“

„Že se zabije,“ řekla Wallingová, bylo to konstatování, ne otázka.

„Přesně tak. A Jim Beam mi řekl, že mu jednou Orsulak ukázal tuhle zlatou kulku, kterou bůhví odkud získal, snad si ji nechal poslat podle nějakého katalogu či co. A řekl Beamerovi: ‚Tohle je můj zlatý padák. Když už to nebudu moct táhnout dál, tahle bude pro mne.‘ Takže nám Beamer řekl, že když tam nebyla zlatá kulka, tak to nebyla sebevražda.“

„Našli jste tu zlatou kulku?“ chtěla vědět Wallingová.

„Jo, našli. Po tom, co nám řekl Beamer, jsme ji nalezli. Byla v šuplíku, hned vedle jeho postele. Vypadalo to, že ji měl blízko po ruce pro případ, že by ji někdy potřeboval.“

„Tak to vás tedy přesvědčilo.“

„Všechno dohromady, všechny ty tři věci naznačovaly, že to byla vražda. Ale jak už jsem řekl, nebyl jsem si s ničím jistý, dokud jste sem nepřišel a nevylíčil nám svůj případ. Teď bych toho zkurvenýho Básníka nejraději vopích – promiňte, agentko Wallingová.“

„Nic se nestalo. My všichni na něj máme zálusk. Byl tam nějaký dopis na rozloučenou?“

„Ano, a proto bylo pro nás tak těžké klasifikovat to jako vraždu. Byl tam vzkaz a ať visím, jestli to vlastnoručně nenapsal Bill.“

Wallingová kývla hlavou, to, co jim právě sdělil, nebylo žádným překvapením.

„Co tam bylo napsáno?“

„Nedávalo to moc smysl. Bylo to jako básnička. Bylo tam – no, počkejte okamžik. Agente Thomasi, půjčte mi tu složku na vteřinku.“

„Thompson,“ opravil ho Thompson, když mu ji podával.

„Pardon.“

Grayson prolistoval několik stránek, až nalezl tu, co hledal. Přečetl ji nahlas.

Neustále se hory kácí a padají,
do moří, jež břehy nemají.

„To je všechno.“

Wallingová a Backus na mne pohlédli. Otevřel jsem knihu a začal obracet listy s básněmi.

„Pamatuju si na ten verš, ale nejsem si jistý, kde je.“

Nalistoval jsem si ty básně, které Básník už použil, a začal jsem je rychle pročítat. Našel jsem onen verš v básni Země snů, citoval tuto báseň již dvakrát včetně verše, zanechaného mým bratrem na předním skle jeho vozu.

„Už to mám,“ hlásil jsem.

Podržel jsem knihu tak, aby si Rachel mohla tu báseň přečíst. Ostatní se kolem ní také seskupili.

„Ten zkurvysyn,“ zamumlal Grayson.

„Můžete nám stručně popsat, jak se to podle vašeho mínění udalo?“ vybídla ho Rachel.

„No, samozřejmě. Podle naší teorie ten, kdo to udělal, ať už to byl kdokoli, se dostal dovnitř a překvapil Billa ve spánku. Měl Billovu vlastní pušku. Donutil ho vstát a obléknout se. V tom okamžiku se Bill učesal obráceně, chci říct, že nevěděl, co se stane, nebo to třeba tušil. Ať už je to tak nebo onak, zanechal nám malou stopu. Odtamtud byl odveden do obýváku, posazen na židli a pachatel ho donutil, aby napsal ten verš na kus papíru, vytržený z jeho notýsku, který nosil v kapse kabátu. Pak ho odbouchl. Jeden výstřel do úst. Potom vložil pušku Billovi do ruky, vystřelil do podlahy, aby měl Bill částečky střelného prachu na ruce. Pachatel pak odešel a my našli Billa až za tři dny.“

Grayson se přes rameno podíval na tělo, všimnul si, že u něj nikdo není a podíval se na hodinky.

„Hej, kde je ten chlapík?“ zeptal se. „Běžte pro něj někdo a řekněte mu, že už jsme skončili. Jste s tím tělem hotov, že ano?“

„Ano,“ souhlasil Thompson.

„Musíme ho nechat upravit.“

„Detektive Graysone,“ ozvala se Wallingová. „Vyšetřoval detektiv Orsulak v poslední době nějaký speciální případ?“

„Ach, jo, měl jeden případ. Zabití malého Joaqina. Osmiletý chlapec unesený minulý měsíc. Našli z něj akorát hlavu.“

Po zmínce o tak brutálním případu se v místnosti, kde upravovali mrtvá těla, rozhostilo na chvíli ticho. Před tímto okamžikem jsem nepochyboval, že Orsulakova smrt souvisela s ostatními případy, ale když jsem uslyšel o tomto zločinu spáchaném na malém chlapci, ucítil jsem neochvějnou jistotu a vztek, pocit, který začal být mým útrobám důvěrně známý.

„Předpokládám, že všichni jdou na pohřeb,“ pronesl Backus.

„Máte pravdu.“

„Můžeme si domluvit čas na další schůzku? Rádi bychom si také prohlédli zprávu o tom chlapci, Joaqinovi.“

Domluvili si setkání na neděli dopoledne v devět hodin na phoenixské policejní stanici. Grayson si zřejmě myslel, že když se setkání uskuteční na jeho území, bude mít větší šanci alespoň část

uhájit. Ale já jsem měl takový pocit, že až přijde velké V, tak že ho smete, jako když přílivová vlna narazí do stánku plavčíka.

„Ještě poslední věc," podotkla Wallingová. „Viděla jsem venku televizní přenosový vůz."

„Jo, jsou na to celí žhaví, obzvláště když se dozv –"

„Když se co?"

„No, někdo se asi na policejní frekvenci prokecl, že se tu setkáme s FBI."

Rachel zaúpěla a Grayson přikývl, jako by to očekával.

„Podívejte se, tohle se nesmí dostat na veřejnost," zdůraznila Rachel. „Jestli se něco z toho, co jsme vám tu řekli, prosákne ven, tak se Básník zdekuje. Nikdy se nám nepodaří chytnout toho grázla, co to udělal."

Pokynula hlavou směrem k mrtvole a několik policistů se otočilo, aby se ujistili, že tam ještě je. Pohřební zřízenec právě vstoupil do místnosti a sundal s věšáku ramínko s oblekem, který bude mít Orsulak na poslední cestě. Díval se na shromážděné vyšetřovatele a čekal, až odejdou, aby mohl zůstat s tělem sám.

„Už jsme na odchodu, Georgi," ujistil ho Grayson. „Můžeš se do toho dát."

Backus mu poradil: „Řekněte sdělovacím prostředkům, že ze strany FBI šlo pouze o rutinní zájem a že budete dále pokračovat ve vyšetřování případu, u něhož je podezření, že se jedná o eventuální vraždu. Ne abyste se tvářil, jako že to víte určitě."

# # #

Když jsme vzadu za budovou přecházeli parkoviště, vykročila nám naproti mladá žena s odbarvenými světlými vlasy, s mikrofonem v ruce, kameraman jí šel v patách. Držela si mikrofon u úst a zeptala se: „Proč je dnes FBI tady?"

Pak ho otočila a namířila mi ho rovnou pod bradu, abych odpověděl. Otevřel jsem pusu, ale nevydal ani hlásku. Neměl jsem ani tušení, proč si vybrala zrovna mne, ale pak jsem si uvědomil, že to způsobilo to tričko, co jsem měl na sobě. Znak FBI, který byl na

kapse na prsou, je zřejmě utvrdil v přesvědčení, že mluví s někým od federálů.

„Já na to odpovím," řekl rychle Backus a mikrofon se přesunul k jeho bradě. „Přišli jsme na žádost phoenixské policejní stanice, abychom provedli rutinní prohlídku těla a poslechli si hlášení o případu. Tím naše účast zde končí a se všemi dalšími otázkami se obracejte na policii. Nemáme žádný další komentář, děkujeme vám."

„Ale jste přesvědčeni, že detektiv Orsulak byl obětí nějakého zločinu?" trvala na svém reportérka.

„Je mi líto," trval na svém Backus. „S otázkami se obracejte na phoenixskou policii."

„Mohu vědět vaše jméno?"

„Byl bych raději, kdybyste mé jméno ponechala stranou. Děkuji vám."

Protáhnul se kolem ní a nastoupil do jednoho z aut. Následoval jsem Wallingovou do druhého vozu. Za několik minut jsme byli odtamtud pryč a ujížděli jsme zpátky k Phoenixu.

„Máš starosti?" zeptala se mne Rachel.

„Kvůli čemu?"

„Kvůli exkluzivitě tvého článku."

„Hodně jsem s ním pohnul. Doufám jenom, že ona je jako většina televizních reportérů."

„A jací jsou?"

„Beze zdrojů a bez rozumu. Jestli je taková, tak se nemusím ničeho obávat."

Kapitola 26

Pobočka byla v budově federálního soudu ve Washington Street, několik bloků od policejního ředitelství, kde jsme se měli setkat příští den s místními detektivy. Když jsme následovali Mizeho a Matuzaka nablýskanou chodbou ke konferenčnímu sálu, vycítil jsem, že je Rachel v napětí a měl jsem pocit, že znám jeho příčinu. Kvůli tomu, že jela se mnou, nemohla být v druhém autě, když Thompson podával Backusovi hlášení o tom, co objevil na těle Orsulaka.

Konferenční sál byl mnohem menší než ten, který jsme měli k dispozici v Qyantiku. Když jsme vstoupili, Backus s Thompsonem už seděli u stolu a Backus držel telefonní sluchátko u ucha. Zakryl mikrofon dlaní a řekl: „Hoši, budu si muset promluvit se svými lidmi několik minut o samotě. Jo, mohli byste nám zatím sehnat nějaká auta, kdyby to šlo. Také si potřebujeme někde rezervovat pokoje. Šest pokojů, jak to tak vypadá.“

Matuzak a Mize vypadali, jako by právě dostali padáka. Otráveně přikývli a opustili místnost. Nevěděl jsem, na čem jsem, jestli jsem byl přizván nebo vyloučen, protože jsem vlastně k Backusovu štábu nepatřil.

„Jacku, Rachel, posaďte se,“ vyzval nás Backus. „Nechte mě to domluvit a já pak řeknu Jamesovi, aby vás se vším seznámil.“

Posadili jsme se a pozorovali a poslouchali jednostranný telefonní rozhovor. Bylo zřejmé, že Backus poslouchal vzkazy a odpovídal na ně. Některé z nich se zřejmě netýkaly vyšetřování Básníka.

„Výborně, a co Gordon a Carter?“ řekl, když zřejmě skončil se vzkazy. „Kdy asi dorazí? Tak pozdě? Sakra. Dobrá, poslouchejte, tři věci. Zavolejte Denver a ať se podívají do zprávy o případu McEvoy. Řekněte jim, ať zkontrolují vnitřek rukavic kvůli krvi a jestli tam najdou krev, ať požádají o exhumaci… Jo, správně. Jestli to bude problém, tak mi hned zavolejte. Také ať se podívají, jestli policie provedla GSR výtěr úst oběti a jestli ano, tak to všechno pošlete do Quantika. A to samé udělejte i ve všech ostatních případech. A za třetí, James Thompson bude posílat Fed Expresem materiál do jejich

laborky. Potřebujeme co nejdřív rozbor. To samé z Denveru, bude-li to zapotřebí. Co ještě? Kdy má být ta telefonní konference s Brass? Dobrá, pak to probereme.“

Zavěsil a podíval se na nás. Chtěl jsem se zeptat, co mínil tou exhumací, ale Rachel promluvila první.

„Šest pokojů? Přijede sem Gordon?“

„Jede sem s Carterem.“

„Bobe, proč? Víš přece –“

„Potřebujeme je tady, Rachel. Narazili jsme v tomhle vyšetřování na klíčové místo a věci se daly do pohybu. Jsme nanejvýše deset dní za pachatelem. Potřebujeme víc lidí, abychom zvládli všechno, co potřebujeme udělat. Takhle to je a už o tom dost řečí. No, Jacku, chceš něco říct?“

„Ta exhumace, o které jsi mluvil…“

„O tom budeme mluvit za pár minut. Všechno bude jasný. Jamesi, řekni jím, co jsi nalezl na těle.“

Thompson vytáhl z kapsy čtyři polaroidové fotografie a položil je na stůl před Rachel a mne.

„Tohle je levá dlaň a ukazováček. Ty dvě fotografie nalevo jsou v měřítku jedna ku jedné. Ty druhé dvě jsou desetkrát zvětšené.“

„Vpichy,“ řekla Rachel.

„Správně.“

Neviděl jsem je, dokud to neřekla, ale potom jsem rozeznal malé kruhové dírky v Uniích kůže. Tři na dlani, dvě na špičce ukazováčku.

„Co je to?“ zeptal jsem se.

„Na první pohled to vypadá jako obyčejné píchnutí špendlíkem,“ vysvětloval Thompson. „Ale není tam žádný strup ani zatažená rána. Stalo se to těsně před smrtí. Před nebo možná po, i když po smrti už to nemá smysl.“

„Jaký smysl?“

„Jacku, hledáme nějaký způsob, jakým to mohlo být provedeno,“ připojil se Backus. „Jak je možný takhle dostat veterána, trénovanýho policajta? Manipulace – to je o čem tu mluvíme. Je to jeden z klíčových bodů.“

Mávnul jsem směrem k fotografiím.

„A co vám tohle říká?“

„Tohle a ještě jiné věci nám naznačují, že byla použita hypnóza.“

„Tvrdíš, že tenhle chlápek zhypnotizoval mého bratra a ty ostatní, aby si dali pistoli do pusy a stiskli kohoutek?“

„Ne, nemyslím si, že je to tak jednoduché. Nesmíš zapomenout, že je nesmírně obtížné pomocí hypnotické sugesce přehlušit instinkt sebezáchovy v mysli individua. Většina expertů tvrdí, že je to zkrátka nemožné. Ale jestliže je někdo náchylný ke zhypnotizování, tak potom může být ten dotyčný do určité míry ovládán. Může se stát povolným, ovládatelným. V tomhle okamžiku je to zatím jenom jedna z možností. Ale máme tu pět vpichů na ruce oběti. Běžný způsob testování hypnotického transu je píchnout zhypnotizovaného špendlíkem do kůže po vsugerování představy, že neucíti žádnou bolest. Jestliže pacient reaguje, tak hypnóza neúčinkuje. Jestliže nejeví žádné známky bolesti, potom je v transu.“

„A ovládatelný,“ dodal Thompson.

„Vy se chcete podívat na ruku mého bratra.“

„Ano, Jacku,“ přikývnul Backus. „Budeme potřebovat povolení k exhumaci. Myslím, že v protokolu je uvedeno, že byl ženatý. Myslíš, že to vdova dovolí?“

„Nevím.“

„Budeme potřebovat, abys nám v tom pomohl.“

Jenom jsem přikývl. Bylo to čím dál tím víc zamotané.

„A jaké jsou ty další věci? Řekl jsi, že vpichy a další věci naznačují, že bylo použito hypnózy.“

„Pitvy,“ řekla Rachel. „Ani jeden z krevních testů obětí nebyl úplné v pořádku. Každý z nich měl něco v krvi. Tvůj bratr –“

„Sirup proti kašli,“ bránil jsem ho. „Měl ho v přihrádce v autě.“

„Dobrá. Jde o takové léky, které si můžeš koupit kdekoli, až po ty na předpis. Jeden z nich měl Percocet, který mu předepsali před osmnácti měsíci na poranění zad. Myslím, že to byl ten případ v Chicagu. Další – to byl tuším Petry v Dallasu – měl v krvi kodein. Ten pocházel z předepsaného Tylenolu s kodeinem. Tu lahvičku měl v lékárničce.“

„Dobrá, tak co to tedy znamená?“

„No, samo o sobě to neznamenalo nic v době těchto úmrtí. Všechno, co se zjistilo při krevních testech, se dalo vysvětlit tím, že k

tomu měla oběť přístup. Chci říct, že je snadné uvěřit tomu, že když se někdo chce zabít, tak si před tím vezme pár tabletek z lahvičky, kterou mu kdysi předepsali, aby se uklidnil. Proto se tyhle věci nepočítaly.“

„Ale teď něco znamenají.“

„Pravděpodobně,“ řekla Rachel. „Nález vpichů naznačuje hypnózu. Když k tomu přidáme výskyt nějakých chemických sedativ v krvi, potom ti začne být jasné, jak byli ti lidé ovládáni.“

„Sirupem proti kašli?“

„Zřejmě posílil sklon oběti k hypnóze. Kodein je sedativum. Ty léky, které jsou volně k dostání sice kodein neobsahují, ale některé z těch sloučenin, jež nahrazují, mohou mít podobný účinek.“

„Věděli jste tohle všechno už dřív?“

„Ne, až do dneška to nemělo žádný význam.“

„Tušili jste to už před tím? Jak to, že toho víte tolik?“

„Hypnóza se používá dost často při prosazování zákona,“ vysvětlil Backus. „A také ji kdysi použila druhá strana.“

„Před několika lety došlo k takovému případu,“ připojila se Rachel. „Jeden muž, takový chlápek z nočních podniků v Las Vegas, předváděl hypnózu jako číslo. Byl to pedofil. Předváděl takové číslo, při němž se při vystoupeních na venkovských trzích dostal blízko k dětem. Měl dopolední představení pro děti, tam řekl divákům, že potřebuje nějakou mladou dobrovolnici. Rodiče mu prakticky své děti vnutili. Vybral si tu šťastnou a řekl, že ji musí vzadu za scénou připravit, zatímco na scéně poběží další vystoupení. Vzadu děvče zhypnotizoval, znásilnil a pak jí to hypnotickou sugescí vymazal z paměti. Potom se s holčičkou vrátil na scénu, předvedl své číslo a probudil ji z transu. Pro usnadnění používal kodein. Dával jim ho do koly.“

„Vzpomínám si na něj,“ přikývl Thompson. „Hypnotický Harry.“

„Ne, to byl Horace, hypnotizér,“ opravila ho Rachel. „Byl jedním z těch, které jsme kontaktovali při našem výzkumu znásilnění. V Raifordu na Floridě.“

„Počkej,“ vpadl jsem jí do řeči. „Mohl by to –“

„Ne, to není on. Měl by ještě být ve vězení na Floridě. Dostal kolem pětadvaceti let. Bylo to tak před šesti sedmi lety. Určitě ještě sedí. Měl by sedět.“

„Nechám to hned zkontrolovat,“ řekl Backus. „Ať máme jistotu. Ale bez ohledu na to, Jacku, vidíš tu možnost, která se nám tu naskýtá? Byl bych rád, kdybys zavolal svoji švagrovou. Bylo by lépe, kdyby to uslyšela od tebe. Řekni jí, jak je to důležité.“

Přikývl jsem.

„Výborně, Jacku, díky. A teď, proč si neudělat přestávku a podívat se, co v tomhle městě mají k jídlu? Za hodinu a dvacet minut máme telefonickou konferenci s ostatními detektivy.“

„Co je ta druhá věc?“ zeptal jsem se.

„Jaká věc?“ nechápal Backus.

„Ta látka, kterou měl ten detektiv v ústech. Zdá se, že vy ostatní jste věděli, o co jde.“

„Ne. Jenom jsem zařídil, aby poslali tyčinky s výtěrem nazpátek na východ, potom, doufám, budeme vědět.“

Lhal a já jsem to věděl, ale nechal jsem to být. Všichni vstali a šli k chodbě. Řekl jsem jim, že nemám hlad a že potřebuji najít obchod, kde bych si koupil nějaké šaty. Vezmu taxi, když nebudou žádné obchody v blízkosti.

„Myslím, že půjdu s Jackem,“ prohlásila Rachel.

Nevěděl jsem, jestli se jí opravdu chtělo nebo bylo její povinností mě hlídat, dohlédnout, abych neutekl a nenapsal článek. Zvedl jsem ruku na znamení, že mi to nevadí.

# # #

Matuzak nám vysvětlil, kudy se dostaneme k obchodnímu středisku s názvem Arizona Center. Byl krásný den a procházka byla příjemnou změnou po námaze předešlých dní. S Rachel jsme mluvili o Phoenixu – také zde byla poprvé – a nakonec jsem zavedl konverzaci zpět k poslední otázce, kterou jsem položil Backusovi.

„Lhal mi, stejně tak Thompson.“

„Myslíš o těch tyčinkách s výtěrem?“

„Ano.“

„Myslím, že Bob jenom nechce, abys toho věděl víc, než potřebuješ. Nemyslím jako novinář. Chci říct – jako bratr.“

„Jestli je to něco nového, chci to vědět. Dohodli jsme se, že budu patřit k týmu. Ne někdy patřit a jindy – jako s těmi věcmi kolem hypnózy – nepatřit.“

„Řeknu ti to tedy, Jacku, když to chceš vědět. Jestli je to tamto, co si myslíme, a všechny vraždy proběhly podle stejného scénáře, pak by pro tebe bylo lépe, aby ses o to moc nezajímal.“

Podíval jsem se směrem, kterým jsme šli. Obchodní středisko bylo v dohledu. Budova pískové barvy s lákajícím vstupním prostranstvím.

„Pověz mi to,“ řekl jsem.

„Nic není jisté, dokud nebude analyzovaný výtěr. Ale vypadá to tak, že jsme se s látkou, kterou popsal Grayson, setkali už dříve. Víš, někteří recidivisté jsou zkušení. Vědí o maličkostech, které by je mohly usvědčit. Například sperma. Proto používají kondomy. Ale jestli to byl kondom s vazelínou, potom ta vazelína zůstane na místě. Dá se zjistit. Někdy je to náhodné… a někdy chtějí, abychom zjistili, co provedli.“

Podíval jsem se na ni a téměř jsem hlasitě zasténal.

„Říkáš, že Básník… s ním provozoval sex?“

„Možná. Ale, upřímně řečeno, měli jsme podezření od začátku. Sérioví vrazi… Jacku, skoro vždycky jim jde o sexuální uspokojení. Jde o moc a o ovládání druhých a tohle jsou prvky sexuálního uspokojení.“

„Ale na to by nebyl čas.“

„Co myslíš?“

„S mým bratrem. Hlídač tam byl okamžitě. Nemohl přece…“ Zmlknul jsem. Uvědomil jsem si, že pouze potom nebyl čas. „Ježíši… Ach, bože.“

„A právě v tohle Bob doufal, že ti to nebude muset říct.“

Odvrátil jsem zrak a podíval se vzhůru na modrou oblohu. Jedinou nedokonalostí byla dvojitá linka zanechaná tryskovým letadlem, které již dávno zmizelo z obrazu.

„Nechápu to. Proč to ten chlápek dělá?“

„To se možná nikdy nedozvíme, Jacku.“ Položila mi ruku na rameno, aby mě povzbudila. „Tihle lidé, které honíme… kolikrát není žádné vysvětlení. To je ta nejtěžší část, nalézt motivaci, pochopit, co je nutí dělat to, co dělají. Máme na to takové rčení. Říkáme, že jsou to lidi z Měsíce. Kolikrát je to jediná možnost, jak je popsat, když nemáme žádnou odpověď. Pochopit tyhle lidi je jako složit nazpátek rozbité zrcadlo. Neexistuje způsob, jak vysvětlit jejich chování, tak jednoduše konstatujeme, že to nejsou lidi. Říkáme o nich, že jsou z Měsíce. A na tom Měsíci, ze kterého pochází Básník, instinkty, kterými se ve svém jednání řídí, tam jsou normální a přirozené. Řídí se jimi, vytváří scény, které mu přinášejí uspokojení. Naší prací je zmapovat Básníkův Měsíc, potom ho snáze najdeme a pošleme ho zpět.“

Jediné, co jsem mohl udělat, bylo s přikývnutím vše uznat. V jejích slovech nebyla žádná útěcha. Jediné, co jsem věděl, bylo, že budu-li mít šanci, chtěl bych poslat Básníka nazpátek na Měsíc. Chtěl jsem to udělat sám.

„No tak,“ vytrhla mne. „Pokus se na to teď na chvíli zapomenout. Pojďme ti koupit nějaké nové věci. Nemůžeme nechat ty novináře, aby si zase mysleli, že jsi jeden z nás.“

Usmála se, já jsem to chabě opětoval a nechal ji, aby mne postrčila ke středisku.

Kapitola 27

Sešli jsme se opět v konferenčním sále policejní pobočky v půl sedmé. Byl tam Backus, telefonem domlouval propojení jednotlivých poboček, spolu s ním tam byli Thompson, Matuzak, Mize a tři agenti, kterým jsem nebyl představen. Postavil jsem svoji nákupní tašku pod konferenční stůl. Měl jsem tam dvě nové košile, kalhoty a balíček se spodním prádlem a s ponožkami. Hned jsem si přál, abych se býval převlékl do nové košile, protože představovaní agenti zkoumavě prohlíželi moje FBI oblečení tvrdým pohledem, který naznačoval, že jsem spáchal téměř svatokrádež tím, že jsem se pokusil vydávat za agenta. Backus řekl komusi, s nímž hovořil, ať mu zavolá, až to celé bude sestavené, a pak zavěsil.

„Výborně," řekl. „Začneme schůzi, jakmile budou mít telefony propojené. Mezitím si pojďme promluvit o Phoenixu. Zítra začneme od nuly kompletní vyšetřování obou případů, detektiva i toho chlapce. Oba případy, od začátku. Co bych rád – ach, promiňte. Rachel, Jacku, tohle je Vince Pool, SAC Phoenix. Dá nám všechno, co budeme potřebovat."

Pool, který vypadal – více než kdokoli jiný v místnosti –, že má za sebou pětadvacet let služby, nás pozdravil přikývnutím a neřekl nic. Backus se neobtěžoval s představováním ostatních mužů.

„Schůzku s místními budeme mít zítra v devět nula nula," dodal Backus.

„Myslím, že si s nimi poradíme bez problémů," řekl Pool.

„No, nechceme žádné nepřátelství. Tihle hoši znali Orsulaka nejlépe. Dozvíme se od nich hodně. Myslím, že je k tomu musíme připustit, ale je třeba to mít pevně pod kontrolou."

„Bez problémů."

„Tento případ může být naše největší šance. Je čerstvý. Musíme doufat, že pachatel udělal chybu mezi těmi dvěmi vraždami, toho chlapce a detektiva, a že ji dokážeme najít. Rád bych viděl –"

Telefon na stole zazvonil, Backus zvedl sluchátko a řekl haló.

„Nezavěšuj."

Stisknul tlačítko na telefonu a položil sluchátko.

„Brass, jsi tam ještě?“

„Jsem tu, šéfe.“

„Fajn, tak si probereme seznam a uvidíme, kdo je připojený.“

Z reproduktoru ohlásili svoji přítomnost agenti ze šesti měst.

„Výborně, dobrá. Chci, aby to bylo neformální, jak jen to bude možné. Co kdybychom to vzali pěkně kolem dokola, abychom viděli, koho tu máme. Brass, rád bych skončil u tebe. Takže Florida. Jsi to ty, Tede?“

„Ehm, ano pane, jsme tady se Stevem. Právě se v tom rozkoukáváme a doufáme, že zítra toho budeme mít víc. Ale jsou tu jakési nesrovnalosti, o kterých si už myslíme, že stojí za zmínku.“

„Tak spusťte.“

„No, tohle je první, nebo si alespoň myslíme, že je to první, z Básníkových akcí. Clifford Beltran. Druhý případ – v Baltimore – se odehrál až o deset měsíců později. To je také nejdelší interval, který máme. To nás přivádí k možné otázce náhody při prvním zabití.“

„Myslíte si, že Básník znal Beltrana?“ zeptala se Rachel.

„Je to možné. Ale v současnosti je to spíše domněnka, na které pracujeme. Je tu ještě pár dalších maličkostí, které si ale ve spojení s ostatními fakty zaslouží naši pozornost. Tak za prvé, tohle je jediný případ s puškou. Zkontrolovali jsme dnes pitevní zprávu a nebyly to pěkné fotky. Úplné vymazání ze dvou hlavní. Všichni víme, jaký to má patologický význam.“

„Přehnané zabití,“ upřesnil Backus. „Naznačuje to známost nebo blízkou známost s obětí.“

„Správně. Potom tu máme samotnou zbraň. Podle zprávy to byla stará Smith & Wessonka, kterou měl Beltran v komoře na horní polici mimo dohled. Tato informace pochází podle protokolu od jeho sestry. Beltran se nikdy neoženil a žil v domě, ve kterém vyrostl. S tou jeho sestrou jsme nemluvili. Jde o to, že jestli to byla sebevražda, tak dobrá, ano, šel do komory a vyndal si pušku. Ale teď přijdeme s myšlenkou, že to nebyla sebevražda.“

„Jak mohl Básník vědět, že zbraň byla tam nahoře na polici?“ zeptala se Rachel.

„Spráááávně… Jak to, že to věděl?“

„Tohle je dobrý postřeh, Tede, Steve,“ pochválil je Backus. „To se mi líbí. Máte ještě něco?“

„Poslední věc je trochu ožehavá. Je tam ještě ten novinář?“

Všichni v místnosti na mne pohlédli.

„Ano,“ řekl Backus. „Ale stále ještě máme dohodu – žádné zveřejňování. Můžete říct, co jste chtěli. Že ano, Jacku?“

Přikývl jsem a pak jsem si uvědomil, že to v ostatních městech nemohou vidět.

„Je to tak,“ souhlasil jsem. „Žádné zveřejňování.“

„Dobrá, tedy, zatím je to pouhá spekulace a nevíme, jak to zapadne do ostatního, ale máme tohle. Při pitvě první oběti, toho hocha Gabriela Ortize, koroner došel k názoru, založeném na prohlídce análních žláz a svalstva, že hoch byl obětí dlouhodobého zneužívání. Jestli ho vrah také dlouhodobě zneužíval, potom nám to nehraje s těmi ostatními případy, kdy byla oběť vybírána náhodně. Takže to se nám zdá nepravděpodobné.

Avšak, podíváme-li se na to z hlediska Beltrana, když před třemi lety nevěděl to, co nyní víme my, tak tu něco nehrálo. Řešil tenhle jediný případ, nevěděl nic o těch ostatních, o kterých teď víme my. Když dostal pitevní zprávu a v ní stálo, že hoch byl obětí dlouhodobého zneužívání, je nade vše jasné, že měl vyrazit a začít pátrat po tom úchylovi jako po podezřelém číslo jedna.“

„Copak to neudělal?“

„Ne. Velel skupině tří detektivů a směřoval téměř veškeré pátrání do parku, z kterého byl hoch po škole odveden. Dozvěděl jsem se to mimo protokol od jednoho z onoho týmu vyšetřovatelů. Řekl, že navrhoval rozšířit pátrání také na hochovy kamarády a styky, ale Beltran to zamítnul.

A teď ta lepší část. Můj zdroj z kanceláře šerifa mi sdělil, že Beltran si speciálně vyžádal vyšetřování toho případu. Chtěl ho. Po tom, co se můj zdroj údajně nechal vyčlenit z vyšetřování, zkontroloval si pár věcí a zjistil, že Beltran toho kluka znal z místního sociálního programu, nazývaného Nejlepší kamarád, který spojuje hochy bez rodičů s dospělými. Podobně jako program Velký bratr. Beltran byl polda, takže snadno obešel všechny formality. Byl

hochův Nejlepší kamarád. Jsem si jistý, že vám je všechno ostatní jasné.“

„Myslíš, že ten, kdo hocha zneužíval, byl možná Beltran?“

„Je to možné. To mi, myslím, můj zdroj naznačoval, ale písemně mi to nedá. Všichni jsou už mrtví. Bylo to odepsané. Nevylezou teď na veřejnost s takovým příběhem. Ne, když se jedná o jednoho z nich, a funkce šerifa se získává ve volbách.“

Pozoroval jsem Backuse, jak přikyvuje.

„Tak by to určitě dopadlo.“

Zavládlo ticho na několik okamžiků.

„Tede, Steve, tohle všechno je moc zajímavé,“ pronesl Backus. „Ale jak nám to zapadá? Je to jen zajímavá pikantnost nebo v tom vidíte něco hlubšího?“

„Ještě sami nevíme. Ale když si řekneme, že Beltran ho zneužíval, že byl dokonce pedofil, a přidáme k tomu, že byl zastřelen puškou, o níž kdosi věděl, že byla na horní polici v komoře, protože se onen dotyčný znal s Beltranem, potom se dostaneme do oblasti, kterou bychom měli prozkoumat důkladněji.“

„Souhlasím. Řekněte nám, co ještě věděl váš zdroj o Beltranovi a Nejlepších kamarádech?“

„Řekl, že se dozvěděl o Beltranovi, že byl u Nejlepších kamarádů dlouhou dobu. Domníváme se, že dělal Nejlepšího kamaráda mnoha ostatním hochům.“

„A tímto směrem tedy budete pátrat, ano?“

„Ráno se do toho pustíme naplno. Dnes večer už s tím nic nemůžeme dělat.“

Backus přikývnul a dal si zamyšleně prst k ústům.

„Brass?“ řekl Backus. „Co si o tom všem myslíš? Jak to zapadá do patologické psychologie?“

„Děti jsou vodícím motivem celého případu. Stejně tak policisté vyšetřující vraždy. Zatím ale nemáme záchytný bod, nevíme, o co tomu vrahovi jde. Myslím, že bychom po tom měli usilovně pátrat.“

„Tede, Steve, potřebujete víc lidí?“ zeptal se Backus.

„Myslím, že to zvládneme. Dostali jsme z federálního úřadu v Tampě každého, koho jsme potřebovali. Takže, když budeme někoho potřebovat, můžeme ho dostat od nich.“

„Výborně. Mimochodem, mluvili jste s matkou toho chlapce o vztahu jejího syna k Beltranovi?“

„Pokoušíme se ji sehnat, stejně tak Beltranovu sestru. Nezapomeňte, že to bylo před třemi roky. Doufám, že je seženeme zítra po těch Nejlepších kamarádech.“

„Dobrá. Tak, co má Baltimore, Sheilo?“

„Ano, pane. Většinu dne jsme strávili tím, že jsme si ho znovu probírali s místními policisty. Mluvili jsme s Bledsoem. Od začátku se díval na případ Polly Amherstové tak, že se pátralo po úchylovi. Amherstová byla učitelka. Bledsoe řekl, že on a McCafferty si od začátku mysleli, že možná narazila na nějakého úchylu na školním pozemku, byla unesena, uškrcena a potom rozsekána kvůli zakrytí skutečného motivu zločinu.“

„Proč by to měl být úchylák?“ zeptala se Rachel. „Mohla narazit na zloděje, překupníka drog, kohokoli jiného.“

„Polly Amherstová měla dohlížet na děti během třetí přestávky ten den, kdy zmizela. Místní policisté vyslechli všechny děti, které byly tenkrát na dvoře. Spousta protichůdných výpovědí, ale několik dětí si vzpomnělo na muže u plotu. Měl blond vlasy připomínající provázky a brýle. Byl to běloch. Zdá se, že Brad nebyl moc daleko s tím svým popisem Rodericka Ushera. Také říkaly, že ten muž měl fotoaparát. To je celý popis.“

„Dobrá, Sheilo. Máš ještě něco?“ zeptal se Backus.

„Jednou ze stop, kterou objevili u těla, byl pramínek vlasů. Odbarvený, blond. Přirozená barva je nazrzle hnědá. To je prozatím všechno. Zítra budeme pokračovat s Bledsoem.“

„Dobrá. Další je Chicago.“

Zbylá hlášení neobsahovala nic pozoruhodného, co by přispělo k identifikaci nebo přidalo něco podstatného k rostoucí složce o Básníkovi. Agenti většinou prozkoumávali oblasti již dříve prohledané místními detektivy a nenalezli nic nového. Dokonce i zpráva z Denveru obsahovala většinou staré informace. Ale nakonec agent na lince řekl, že provedli vyšetření rukavic, které měl na rukou můj bratr a na kožešinovém lemování pravé rukavice nalezli jednu kapku krve. Agent se zeptal, jestli jsem stále ještě ochoten zavolat Riley a požádat ji o povolení k exhumaci. Neodpověděl jsem,

protože jsem jako v omámení přemýšlel o tom, co znamenal tento náznak použití hypnózy, jaké byly poslední chvilky mého bratra. Když se mě zeptal znovu, řekl jsem, že jí ráno zavolám.

Nakonec dodal, že zaslal tyčinky s GSR výtěrem úst mého bratra do laboratoře v Quantiku.

„Tady mají docela dobrou laborku, šéfe, a tak si nemyslím, že tam přijdou na něco víc, než co už zjistili tady."

„Což je co?" zeptal se Backus a dával si pozor, aby se nepodíval na mne.

„Jenom GSR. Nic jiného."

Nevěděl jsem, co jsem pocítil, když jsem uslyšel ona slova. Myslím, že to byla úleva, ale nebyl tu žádný důkaz, zda se něco stalo, nebo nestalo. Sean byl pořád mrtvý a mě dál strašily úvahy o tom, jaké byly jeho poslední chvilky a myšlenky. Pokusil jsem se ty úvahy odsunout stranou a soustředit se na průběh konference. Backus požádal Brass, aby všechny informovala o nejnovějších poznatcích, týkajících se zavražděných, a já jsem propásl většinu její zprávy.

„Takže vylučujeme jakýkoli vzájemný vztah," pokračovala. „Říkám, že jsou vybíráni náhodou. Vzájemně se neznali, nikdy spolu nepracovali a životní cesty všech šesti se nikdy nezkřížily. Zjistili jsme, že čtyři z nich se před čtyřmi roky zúčastnili v Qyantiku jakéhosi semináře o vraždách, který sponzorovala FBI, ale zbývající dva se ho nezúčastnili a dále ani nevíme, jestli se ti čtyři během onoho semináře potkali nebo spolu vzájemně mluvili. V tomto ale není započítán Orsulak z Phoenixu. Zatím jsme neměli čas ho prověřit."

„Jestliže tedy mezi nimi není žádný vztah, musíme předpokládat, že jsou vrahem vybráni pouze proto, že se chytli na návnadu?" zeptala se Rachel.

„Myslím, že tak to je."

„Takže musí postávat v okolí, pozorovat, a svoji kořist uvidí poprvé až po tom, co zabil návnadu."

„Zase správně. Všechny tyto případy takzvané návnady vzbudily velkou pozornost místních médií. Mohl uvidět každého z těch detektivů poprvé v televizi nebo na fotografii v novinách."

„Nehraje tu nějakou roli výběr podle fyzické podobnosti?"

„Ne. Jednoduše si vybere toho, kdo ten případ dostane. Jeho kořistí se stane hlavní detektiv. Ale tím nechci říct, že když si pak vybere, tak že se mu některý nebo někteří nezdají přitažlivější nebo více vyhovující jeho fantazii. To se může stát kdykoliv.“

„Jaké fantazii?“ zeptal jsem se, pokoušeje se držet krok s tím, co Brass říkala.

„To je Jack? No, Jacku, vlastně nevíme jaké fantazie. To je ono. Přistupujeme k tomu ze špatné strany. Neznáme, jaká fantazie motivuje tohoto vraha, a to, co vidíme a co se dohadujeme, to jsou pouze části. Možná se nikdy nedozvíme, co hýbe jeho světem. Je tu dole z Měsíce, Jacku. Jediný způsob, jak se to doopravdy někdy dozvíme, je, zda se sám někdy rozhodne nám to říct.“

Přikývnul jsem a přemýšlel o další otázce. Čekal jsem, až jsem měl jistotu, že nikdo jiný nic nechce.

„Ehm, agentko Brass – chci říct, Doran?“

„Ano?“

„Možná jste to řekla už předtím, ale co ty básně? Máte nějaký nový nápad, jak do toho zapadají?“

„No, ty jsou zřejmě použity jako zvýraznění. Všimli jsme si toho včera. Je to jeho podpis. I když se samozřejmě chce vyhnout dopadení, jeho psychologie ho současně nutí, aby po sobě zanechal něco, co by řeklo *Ahoj, byl jsem tu*. Tady nastupují básničky. Co se vlastních básní týče, jsou spojeny tím, že všechny jsou o smrti nebo se tak alespoň dají vykládat. Je tam také téma, že smrt je branou k ostatním věcem, ostatním místům. ‚Skrze bledé dveře‘ je, myslím, jeden z citátů, které použil. Mohlo by to znamenat, že Básník třeba věří, že posílá ty lidi, které zabil, do lepšího světa. Přetváří je. To je něco, nad čím bychom se měli zamyslet, když uvažujeme o psychologii tohoto individua. Ale zase se vracíme k neúplnosti všech našich dohadů. Je to, jako když se prohrabujeme popelnicí a snažíme se zjistit, co měl někdo včera k večeři. Nevíme, co ten muž dělá, a nebudeme to vědět, dokud ho nedostaneme.“

„Brass? Tady ještě Bob. Co usuzuješ z plánování těchto zločinů?“

„Nechám Brada, aby na to odpověděl.“

„Tady Brad. No, říkáme tomu chlápkovi umírněný cestovatel. Ovšem, používá celou zemi jako svoje působiště, ale zdrží se na

místě celé týdny a někdy i měsíce. S něčím podobným jsme se dříve nesetkali. Básník není žádný typ vraha ‚zabíj a uteč'. Udeří a pak se nějaký čas zdrží. Předpokládáme, že během té doby lovec pozoruje kořist. Musí se naučit znát zvyky a slabůstky své oběti. Možná se s ní dokonce letmo seznámí. Na to bychom se také měli podívat. Nový kamarád nebo známost v životě každého z těch detektivů. Možná nový soused nebo chlápek z místního baru. Ten případ v Denveru také naznačuje, že se jim mohl nabídnout jako zdroj, někdo s novou informací. Může používat kombinaci těchto přístupů."

„Což nás přivádí k dalšímu kroku," řekl Backus. „Co se děje po setkání."

„Síla," řekl Hazelton. „Po tom, co se dostane do blízkosti svých obětí, jak je ovládne? Nuže, domníváme se, že má nějakou zbraň, která mu zpočátku umožní sebrat jim jejich, ale je tu ještě něco jiného. Jak donutí šest, teď už sedm detektivů z oddělení vražd, aby napsali úryvky z básní? Jak to, že se vyhne zápasu ve všech těch případech? V současnosti se zabýváme myšlenkou na použití hypnózy spolu v kombinaci s nějakými medikamenty, které pocházejí z domu oběti. Případ McEnvoye je odlišný. Ale když ho vynecháme a podíváme se na všechny ostatní, pravděpodobně ani jeden z nich neměl prázdnou lékárničku. A dá se předpokládat, že ani jedna z těch lékárniček nebyla bez nějakého léku buď na předpis nebo volně k dostání, který by se dal použít jako podpůrný při hypnóze. Zřejmě některé z nich působí lépe než jiné. Ale důležité je, pokud je naše domněnka správná, že Básník používá prostředky, které mu poskytnou jeho oběti. Na to se teď soustřeďme. To je tak všechno."

„Dobrá, tedy," řekl Backus. „Ještě nějaké otázky?"

V místnosti ani z reproduktoru nikdo nepromluvil.

„Fajn, lidi," uzavřel, nakláněje se kupředu, ruce opřené o stůl, s ústy u mikrofonu. „Vaše nejlepší výkony. Tentokrát je budeme potřebovat."

# # #

S Rachel jsme šli za Backusem a Thompsonem do Hyattu, kde nám Matuzak rezervoval pokoje. Musel jsem se zapsat a zaplatit za svůj pokoj, zatímco se Backus zapsal a dostal Míče od ostatních pěti pokojů, náklady hradí vláda. Přesto jsem dostal slevu, kterou obvykle hotel poskytuje FBI. Asi to způsobila ta košile.

Rachel a Thompson čekali v hotelové hale, kde jsme si chtěli dát drink před večeří. Když jí Backus předával jeden z klíčů, slyšel jsem, jak jí říká, že má pokoj číslo 321 a zapamatoval jsem si to. Můj pokoj 317 byl o čtyři dveře dále a již jsem přemýšlel o nastávající noci, o vzájemném přiblížení.

Po půlhodině nezávazné konverzace Backus vstal a řekl, že půjde do svého pokoje, aby si prošel všechna denní hlášení před tím, než pojede na letiště vyzvednout Thorsona a Cartera. Odmítnul nabídku s námi povečeřet a namířil si to k výtahům. O několik minut později odešel také Thompson, chtěl si důkladně přečíst pitevní zprávu o Orsulakovi.

„Jenom ty a já, Jacku," řekla Rachel, když byl Thompson z doslechu. „Co říkáš nějakému jídlu?"

„Nevím. A co ty?"

„Ještě jsem o tom nepřemýšlela. Ale vím, co chci udělat nejdřív… Totiž dát si horkou koupel."

Dohodli jsme se, že se setkáme za hodinu před večeří. V tichu, nabitém sexuálním napětím, jsme dojeli výtahem nahoru na naše poschodí.

Ve svém pokoji jsem se pokoušel vyhnat z hlavy myšlenky na Rachel tím, že jsem napojil svůj počítač na telefonní linku a zkontroloval jsem si vzkazy z Denveru. Byl tam pouze jeden, od Grega Glenna, chtěl vědět, kde jsem. Odpověděl jsem mu, ale pochyboval jsem, že moji odpověď uvidí před svým návratem do práce v pondělí. Potom jsem poslal zprávu Laurii Prineové, požádal jsem ji, aby se podívala po všech článcích o Horaci Hypnotizérovi, které byly uveřejněny v posledních sedmi letech v novinách na Floridě. Napsal jsem jí, ať mi všechny články pošle do mého počítačového „košíku", ale že to nepospíchá.

Potom jsem se vysprchoval a kvůli večeři s Rachel se převlékl do nových šatů. Byl jsem připraven o dvacet minut dříve, napadlo mě, že bych mohl sejít dolů a podívat se, jestli tam poblíž není nějaká drogerie. Ale potom mě napadlo, jaký by to asi udělalo na Rachel dojem, kdyby se věci vyvinuly tak, že bych skončil v její posteli a měl už v kapse připravený prezervativ. Zamítnul jsem myšlenku na drogerii. Rozhodnul jsem se, že nechám věcem volný průchod.

# # #

„Viděl jsi zprávy CNN?“

„Ne,“ odpověděl jsem. Stál jsem ve dveřích jejího pokoje. Vrátila se k posteli, posadila se na ni a obula se. Vypadala svěže, měla na sobě košili krémové barvy a černé džíny. Televize stále běžela, ukazovali zprávy o přestřelce v nemocnici v Coloradu. Napadlo mě, že asi mluví o něčem jiném.

„Co říkali?“

„Ukazovali nás. Tebe, mě a Boba, jak vycházíme z pohřebního ústavu. Nějak sehnali Bobovo jméno a ukázali ho na obrazovce.“

„Řekli, že patří k BSS?“

„Ne, jenom FBI. Ale na tom nezáleží. CNN to musela převzít od místní televize. Ať už je kdekoli, jestli to ten náš chlápek viděl, tak můžeme mít problémy.“

„Jak to? Není to nic zvláštního, že se FBI zajímá o takové případy. Strká svůj nos do všeho.“

„Problém je, že to nahrává Básníkovi. To můžeš vidět ve všech případech. Jedna část upokojení, kterou tito vrazi vyhledávají, je, když vidí svoje oběti v televizi a v novinách. Určitým způsobem jim to umožní znovu ty zločiny prožít. Část toho vzrušení v médiích se přenese i na ně. Mám takový pocit, že tenhle chlapík, ten Básník, toho ví o nás víc než my o něm. Jestli mám pravdu, tak si určitě četl knížky o masových vrazích. Ty komerční žvásty a možná i nějaká vážnější pojednání. Může znát spoustu jmen. V mnohých knihách je uváděn Bobův otec. Sám Bob je v některých. Taky já jsem tam. Naše jména, fotografie, názory. Jestliže sledoval CNN a poznal nás, pak

mu dojde, že jsme těsně za ním. Teď ho možná ztratíme. Třeba někam zaleze.“

# # #

Nerozhodnost ovlivnila náš večer. Neschopni se rozhodnout, co a kde chceme jíst, usadili jsme se nakonec v restauraci hotelu. Jídlo bylo dobré a podělili jsme se o láhev cabernetu Buehler, který byl vynikající. Řekl jsem Rachel, ať si nedělá starosti s vládními dietami, protože tohle platí tisk. Hned, jak jsem to prohlásil, si objednala jako dezert třešňové jubileum.

„Mám takový pocit, že bys byla šťastná, kdyby na světě nebyl žádný svobodný tisk,“ poznamenal jsem, když jsme dojídali moučník. Během celé večeře převládaly v naší konverzaci zmínky o reportáži CNN.

„Vůbec ne. Uznávám média jako nezbytnou nutnost ve svobodné společnosti. Vadí mi ale nezodpovědnost, se kterou se tak často setkávám.“

„Co bylo nezodpovědného na té reportáži?“

„Tahle byla celkem okrajová, ale vadí mi, že nás ukázali, aniž by se starali, jaké to může mít následky. Přála bych si, aby se média někdy soustředila na větší obraz nebo celý příběh, místo aby se pokaždé honila za okamžitým uspokojením.“

„Ne pokaždé. Nevykašlal jsem se na vás a neřekl, že napíšu svůj článek. Probíral jsem to dlouhodobě. Rozhodl jsem se pro obsáhlejší článek.“

„Ach, to je velmi šlechetné, obzvláště od někoho, kdo si vynutil svoji spoluúčast na vyšetřování.“

Usmívala se a já také.

„Prr,“ protestoval jsem.

„Nemůžeme mluvit o něčem jiném? Jsem z toho ze všeho unavená. Bože, kdybych se tak mohla natáhnout na záda a na chvíli na to zapomenout.“

Už to tu bylo zase. Ten její výběr slov a způsob, jak se na mne dívala při jejich vyřknutí. Chápal jsem je správně, nebo jsem je chápal tak, jak jsem chtěl, abych je mohl chápat?

„Dobrá, zapomeň na Básníka,“ řekl jsem. „Pojďme mluvit o tobě.“

„O mně? Proč o mně?“

„Ta tvoje záležitost s Thorsonem je jako televizní sitcom.“

„To je naše soukromá věc.“

„Ne, když v sále na sebe celou dobu vrháte pohledy jako dýky a ty se pokoušíš‘ přemluvit Backuse, aby ho přeřadil na jiný případ.“

„Nechci, aby přešel na jiný případ. Akorát ho nechci pořád mít za zadkem a nechci, aby přijel sem. Pokaždé si najde způsob, jak se dostat dovnitř a získat vedení. Uvidíš.“

„Jak dlouho jsi byla vdaná?“

„Patnáct úžasnejch měsíců.“

„Kdy to skončilo?“

„Před dávnou dobou, před třemi lety.“

„To je dost dlouhá doba na to, abyste k sobě ještě pořád cítili nepřátelství.“

„Nechci o tom mluvit.“

Ale cítil jsem, že chce. Chvilku jsem posečkal. Přišel číšník a doplnil nám naše šálky s kávou.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se tiše. „Nezasloužíš si být takhle nešťastná.“

Natáhla se ke mně a zatáhla mě něžně za vousy, dotkla se mě poprvé od té doby, co mě ve Washingtonu nacpala obličejem do postele.

„Jsi milý.“ Zavrtěla hlavou. „Byl to zkrátka omyl pro nás oba. Kolikrát ani nevím, co jsme na sobě viděli. Zkrátka to nefungovalo.“

„Jak to?“

„No jen tak. Zkrátka to tak bylo. Jak už jsem řekla, oba jsme si přitáhli spoustu balastu. On toho měl víc. Nosil masku a já jsem uviděla všechen ten vztek za ní, až když už bylo pozdě. Vycouvala jsem z toho, jak nejdříve to šlo.“

„Co ho tak štvalo?“

„Spousta věcí. Je uvnitř hodně naštvanej. Na ostatní ženy, na všechny vztahy. Se mnou to bylo jeho druhé nevydařené manželství. A potom práce. Kolikrát byl rozžhavenej jako letlampa.“

„Ublížil ti někdy?“

„Ne. Nezůstala jsem u něj tak dlouho, aby to mohl zkusit. Samozřejmě všichni muži popírají ženskou intuici, ale myslím si, že kdybych u něj zůstala, tak že by k tomu došlo. Byl by to normální průběh věcí. Pořád se mu snažím vyhýbat.“

„Ale on k tobě pořád něco cítí.“

„Jsi blázen, jestli si to myslíš.“

„Pořád tam ještě cosi je.“

„Jedinou věc, kterou ke mně cítí, je přání vidět mě nešťastnou. Chtěl by si na mně vylít vztek za to, že jsem zavinila jeho nepodařené manželství, jeho zpackanej život, zkrátka všechno.“

„Jak si může člověk jako on udržet takové zaměstnání?“

„Jak už jsem řekla, nosí masku. Dovede to dobře skrývat. Viděl jsi ho na konferenci. Ovládal se. Také bys měl něco vědět o FBI. Neradi vyhazují své agenty. Pokud dělal svoji práci, bylo jedno, co jsem cítila nebo řekla.“

„Stěžovala sis na něj?“

„Ne přímo. To bych si sama uřízla pod sebou větev. Mám záviděníhodnou pozici v BSS, ale nepleť se, tenhle Úřad to je mužský svět. A nechodíš si stěžovat svému šéfovi na věci, o kterých si myslíš, že by je tvůj bývalý manžel mohl udělat. Zřejmě bych skončila někde v kanclu v Salt Lake City, kdybych se o to pokusila.“

„Takže co můžeš dělat?“

„Nic moc. Nepřímo jsem utrousila před Backusem dost narážek, aby věděl, co se děje. Jak můžeš soudit z toho, co jsi dnes slyšel, nebude s tím dělat nic. Musím předpokládat, že Gordon mu našeptává narážky do druhého ucha. Kdybych byla Bob, tak bych zůstala klidně sedět, jak to zatím dělá, a čekala, až jeden z nás vybouchne. Ten, kdo to udělá první, poletí.“

„Co si představuješ pod tím vybouchnutím?“

„Nevím. V tomhle Úřadě nikdy nevíš. Ale u mě si musí dát větší pozor. Jsou tu další faktory, víš. Musí to setsakramentsky zdůvodnit, když chce ze svého štábu vyhodit ženskou. To je moje výhoda.“

Přikývl jsem. Dorazili jsme k přirozenému konci této části konverzace. Nechtěl jsem ale, aby odešla do svého pokoje. Chtěl jsem být s ní.

„Jsi zatraceně dobrej zpravodaj, Jacku. Pěkně prohnanej.“

„Cože?“

„Strávili jsme celou dobu povídáním o mně a Úřadu. A co ty?“

„Co já? Nikdy ženatý, nikdy rozvedený. Dokonce ani kytky doma nemám. Celý den sedím za počítačem. Je to jiná liga, než jsi ty s Thorsonem.“

Usmála se a pak se zahihňala trochu jako malá holka.

„Ano, my jsme páreček. Byli jsme. Cítíš se trochu líp po dnešní schůzi, po tom, co našli v Denveru?“

„Chceš říct, po tom, co nenašli? Nevím. Myslím, že je dobře, že to vypadá tak, jako že to všechno nemusel prodělat. Ale zatím tu ještě není důvod se cítit lépe.“

„Zavolal jsi svoji švagrovou?“

„Ne, ještě ne. Udělám to ráno. Zdá se mi, že je to taková záležitost, o níž by se mělo mluvit za denního světla.“

„Nikdy jsem nestrávila moc času s rodinami obětí. Vždycky zavolají FBI až později.“

„Já ano… Jsem mistr reportáží s čerstvou vdovou, s matkou, která právě přišla o dítě, s otcem mrtvé nevěsty. Jmenuj, koho chceš, já jsem ho zpovídal.“

Dlouho jsme mlčeli. Číšník prošel kolem s konvicí kávy, ale už jsme si nedali. Požádal jsem o účet. Věděl jsem, že to dneska v noci s ní nevyjde. Neměl jsem nervy naléhat, protože jsem nechtěl riskovat její odmítnutí. Tak to se mnou bylo vždycky. Když mi nezáleželo na tom, jestli mě žena odmítne, tak jsem se o to vždy pokusil. Když mi na tom záleželo a věděl jsem, že by mě odmítnutí bolelo, tak jsem se vždy držel zpátky.

„Na co myslíš?“ zeptala se mne.

„Na nic,“ zalhal jsem. „Asi na svého bratra.“

„Proč mi tu příhodu nepovíš?“

„Jakou příhodu?“

„Před několika dny. Chtěl jsi mi o tom povědět něco pěkného. Tu nejlepší věc, kterou pro tebe udělal. Co z něj udělalo svatého.“

Pohlédl jsem na ni přes stůl. Okamžitě jsem věděl, kterou příhodu myslí, ale než jsem promluvil, znovu jsem se nad ní zamyslel. Mohl jsem jí snadno zalhat a říct jí, že nejkrásnější věc, kterou pro mne udělal, byla, že mě měl rád, ale věřil jsem jí. Věříme těm, kteří se

nám zdají krásní, těm, které chceme. A možná, že jsem se chtěl po tolika letech někomu přiznat.

„Nejkrásnější věcí, kterou udělal, bylo, že mě neobviňoval."

„Neobviňoval z čeho?"

„Naše sestra zahynula, když jsme byli malými dětmi. Byla to moje vina. On to věděl. On byl jediný, kdo to opravdu věděl. A ona. Ale on mi to nikdy nevyčítal a nikdy to nikomu neřekl. Vlastně na sebe vzal polovinu viny. To byla ta nejkrásnější věc."

Naklonila se přes stůl s bolestným výrazem. Myslím, že by z ní byla dobrá, soucitná psycholožka, kdyby si vybrala onu dráhu.

„Co se stalo, Jacku?"

„Probořila se skrz led na jezeru. Na stejném místě, kde bylo nalezeno Seanovo tělo. Vyrazili jsme si tam s rodičema. Byli jsme tam s přívěsem a rodiče dělali oběd nebo co. Já se Seanem jsme byli venku a Sarah na nás dávala pozor. Vyběhl jsem na zamrzlé jezero. Sarah se rozeběhla za mnou, aby mi zabránila běžet moc daleko na tenký led. Jenže ona byla starší a větší a těžší, a tak se probořila. Já jsem začal křičet. Sean také začal křičet. Otec a ještě nějací lidé se pokusili ji zachránit, ale nedostali se k ní včas…"

Napil jsem se z šálku, ale byl prázdný. Podíval jsem se na ni a pokračoval.

„Každopádně, všichni se ptali, co se stalo, víš, a já jsem nemohl… nemohl jsem mluvit. A on – Sean – řekl, že jsme na ledu byli oba, a když potom přišla Sarah, tak že prasknul a ona se propadla. Byla to lež a já nevím, jestli tomu moji rodiče vůbec někdy věřili. Myslím, že ne. Ale on to pro mne udělal. Vypadalo to, jako kdyby se chtěl se mnou podělit o vinu, rozpůlením ji udělat snesitelnější."

Zíral jsem do svého prázdného šálku. Rachel neřekla nic.

„Dotáhnula bys to daleko jako psychiatr. Tenhle příběh jsem ještě nikdy nikomu neřekl."

„No, myslím si, že tohle vyprávění bylo něco, o čem jsi cítil, že to bratrovi dlužíš. Možná, že jsi mu tím jaksi poděkoval."

Číšník položil účet na stůl a poděkoval nám. Otevřel jsem peněženku a položil kreditní kartu na účet. Pomyslel jsem si, že jsou lepší způsoby, jak mu poděkovat.

# # #

Když jsme vystoupili z výtahu, téměř jsem strachy ochrnul. Nedokázal jsem se přinutit, abych jednal podle svého přání. Nejdříve jsme došli k jejím dveřím. Vytáhla z kapsy vstupní kartu a podívala se na mne. Váhal jsem, neřekl jsem nic.

„No," řekla po dlouhé pauze. „Myslím, že ráno začínáme brzy. Snídáváš?"

„Obvykle jenom kávu."

„Dobrá, no, zavolám ti tedy a jestli vyjde čas, můžeme si dát šálek."

Přikývl jsem, byl jsem příliš zdeprimován svojí neschopností a zbabělostí něco říct.

„Dobrou noc, Jacku."

„Dobrou," dokázal jsem ze sebe vypravit před odchodem.

# # #

Seděl jsem na okraji postele a půl hodiny jsem sledoval CNN, doufaje, že uvidím onu reportáž, o níž se zmínila, nebo cokoli jiného, co by odvedlo mé myšlenky od katastrofálního zakončení dnešního večera. Čím to je, dumal jsem, že nejobtížněji získáváme ty, po nichž nejvíce toužíme? Jakýsi hluboký instinkt mi řekl, že onen okamžik na chodbě byl ten pravý, právě ten pravý čas. Propásl jsem ho. Couvnul jsem před ním. A teď jsem se bál, že to selhání mě bude navěky strašit. Protože ten instinkt se možná už nikdy nevrátí.

Myslím, že jsem první zaklepání neslyšel. Protože to, které mne vytrhlo z mých pochmurných myšlenek, bylo hlasité a určitě ne první. Mělo ráznost třetího nebo čtvrtého zaklepání. Rychle jserm vypnul televizi, šel ke dveřím a otevřel je, aniž jsem se podíval kukátkem. Byla to ona.

„Rachel."

„Ahoj."

„Ahoj."

„Já, ehm, myslela jsem, že bych ti měla dát šanci se ospravedlnit. Totiž, pokud bys chtěl."

Podíval jsem se na ni a napadl mě asi tucet odpovědí, všechny spočívající v tom, jak vtipně odpovědět a nechat ji, ať udělá další krok. Ale instinkt se vrátil a já jsem věděl, co chtěla a co jsem musel udělat.

Přistoupil jsem k ní, objal ji jednou rukou a políbil ji. Pak jsem ji vtáhnul k sobě do pokoje a zavřel dveře.

„Děkuju ti," zašeptal jsem.

Potom už jsme neřekli téměř nic. Vypnula světlo a odvedla mě k posteli. Objala mě svými pažemi kolem krku a dlouze políbila. Snažili jsme se vzájemně svléci, ale pak jsme beze slova usoudili, že se každý svlečeme sám. Bylo to rychlejší.

„Máš něco?" zašeptala. „Víš, ochranu?"

Zdeptaný svojí dřívější nerozhodností jsem zavrtěl hlavou a chystal se nabídnout, že skočím do drogerie, ačkoli jsem věděl, že tímto výletem bych zničil kouzlo okamžiku.

„Myslím, že něco mám," řekla.

Přitáhla si kabelku na postel a slyšel jsem otevírání zipu vnitřní kapsičky. Potom mi vsunula do dlaně umělohmotný balíček s kondomem.

„Vždycky mám s sebou jeden pro případ nouze," řekla a v jejím hlase jsem cítil úsměv.

Potom jsme se milovali. Pomalu, oba se usmívajíce v setmělé místnosti. Nyní na to vzpomínám jako na nádherný okamžik, možná nejerotičtější a nejvášnivější hodinu mého života. Ale ve skutečnosti, když odstraním ze své paměti okouzlení okamžikem, vím, že to byla nervózní hodina, kdy jsme se oba příliš snažili a chtěli potěšit svého partnera a možná jsme se tím okradli o opravdové vychutnání okamžiku. Z Rachel jsem měl pocit, že touží spíše po intimitě spojení a ani ne tak po smyslovém potěšení, jako po blízkosti jiné lidské bytosti. U mne to bylo obdobné, ale současně jsem cítil silnou živočišnou touhu po jejím těle. Měla široké a tmavé dvorce bradavek na malých ňadrech, krásně zakulacené břicho s jemným ochlupením dole. Jakmile jsme sladili své rytmy, její obličej zčervenal a zahřál se. Byla krásná a já jsem jí to řekl. Ale zdálo se, že ji to pouze přivádí do rozpaků, přitáhla mne k sobě v objetí, abych neviděl její obličej. S obličejem zabořeným do jejích vlasů jsem cítil vůni jablek.

Potom se otočila na břicho a já jsem ji jemně hladil po zádech.

„Chci zůstat s tebou… po tomhle," řekl jsem.

Neodpověděla, ale to bylo v pořádku. Věděl jsem, že to, co jsme právě spolu prožili, bylo vzájemné. Pomalu se posadila.

„Co se děje?"

„Nemůžu tu zůstat. Ráda bych, ale nejde to. Měla bych být ráno ve svém pokoji, kdyby mě volal Bob. Rád by si s námi promluvil před schůzkou s místními detektivy a řekl, že zavolá."

Rozčarován jsem mlčky pozoroval, jak se obléká. Obratně se pohybovala v temnotě, věděla si rady. Když byla hotova, sklonila se ke mně a lehce mne políbila na rty.

„Běž spát."

„Půjdu. Ty také."

Ale po jejím odchodu jsem nemohl usnout. Bylo mi příliš dobře. Cítil jsem se sebejistý a naplněn nevysvětlitelnou radostí. Každý den bojuje život proti smrti a co je v životě důležitějšího než fyzický akt lásky? Můj bratr a všechno, co se udalo, se zdálo být najednou daleko.

Překulil jsem se na kraj postele a zdvihnul telefon. Překypující radostí, jsem se s ní chtěl podělit o tyto myšlenky. Ale ani po osmerém zazvonění nezvedla sluchátko a ozvala se spojovatelka.

„Jste si jistá, že jsem se dovolal do pokoje Rachel Wallingové?"

„Ano, pane. Tři sta dvacet jedna. Přejete si nechat nějaký vzkaz?"

„Ne, děkuji."

Posadil jsem se a rozsvítil. Dálkovým ovládačem jsem zapnul televizi a několik minut přeskakoval různými kanály sem a tam, aniž bych se doopravdy díval. Znovu jsem zkusil její číslo, stále marně.

Oblékl jsem se a řekl jsem si, že bych si mohl dát kolu. Vzal jsem si ze stolu drobné a klíč a šel jsem chodbou k výklenku, kde byly prodejní automaty. Při zpáteční cestě jsem se zastavil u čísla 321 a poslouchal u dveří. Nic jsem neslyšel. Jemně jsem zaklepal a čekal, pak jsem zaklepal znovu. Neodpověděla.

U dveří mého pokoje jsem se pokoušel otočit klíčem a koulí nahrazující kliku a současně držet kolu. Nakonec jsem položil plechovku na koberec a zrovna jsem otevíral dveře, když jsem uslyšel kroky. Otočil jsem se a uviděl jsem muže kráčejícího směrem

ke mně. Protože osvětlení v chodbě bylo kvůli pozdní době ztlumeno a jasné světlo z výklenku před výtahy osvětlovalo blížícího se muže zezadu, viděl jsem ho pouze jako siluetu. Byl to velký muž a v ruce něco nesl. Možná tašku. Byl asi tři metry daleko.

„Těbůch, kámo.“

Thorson. Jeho hlas, i když rozpoznatelný, mě vyděsil a myslím, že to viděl na mém obličeji. Slyšel jsem, jak se uchechtnul, když mě míjel.

„Příjemné sny.“

Neřekl jsem nic. Zvednul jsem plechovku a pomalu jsem vcházel do svého pokoje, neustále jsem přitom sledoval Thorsona, jak odchází chodbou. Bez zaváhání minul pokoj 321 a zastavil se u pokoje dále v chodbě. Když odemykal, otočil se nazpět a podíval se na mne. Naše pohledy se na okamžik setkaly, potom jsem beze slova vklouznul do svého pokoje.

Kapitola 28

Gladden litoval, že se nezeptal Darlene, kde je dálkový ovládač, ještě před tím, než ji zabil. Otravovalo ho pořád vstávat při přepínání kanálů. Všechny televizní kanály v Los Angeles převzaly příběh, který uvedly *Times*. Musel tedy sedět přímo před aparátem a ručně přepínat jednotlivé kanály, když chtěl zachytit všechny reportáže.

Viděl, jak vypadá detektiv Thomas. Rozhovor s ním byl na všech kanálech.

Ležel na gauči, byl nyní příliš rozrušen, než aby mohl usnout. Chtěl přepnout na CNN, ale nechtělo se mu znovu vstávat. Byl na nějakém kanálu kabelové televize, na spodním okraji seznamu. Jakási žena s francouzským přízvukem připravovala lívance plněné jogurtem. Gladden nevěděl, jestli to byl zákusek nebo snídaně, ale dostal z toho hlad a pomyslel si, že by si mohl otevřít další konzervu ravioli. Ale potom se rozhodl, že ne. Věděl, že musí šetřit se svými zásobami. Musí mu vystačit ještě na čtyři dny.

„Kde je ten zasranej ovládač, Darlene?“ zavolal.

Vstal, přepnul kanál, potom vypnul světla a vrátil se na gauč. S monologem komentátorů CNN jako uklidňující kulisou přemýšlel o práci, která ho čekala, o svých plánech. Nyní o něm věděli, teď musí být opatrnější než kdy předtím.

Začal podřimovat, oči se mu klížily a zvuk televize ho konečně ukolébával k spánku. Ale právě když už měl definitivně odpadnout, zaslechl v reportáži z Phoenixu o vraždě policisty. Gladden otevřel oči.

Kapitola 29

Ráno mi Rachel zavolala, ještě než jsem vstal z postele. Zašilhal jsem na budík a viděl jsem, že je sedm třicet. Nezeptal jsem se, proč

nezvedla telefon ani proč neotevřela dveře minulou noc. Už jsem o tom strávil dost velkou část noci dumáním, až jsem nakonec došel k přesvědčení, že se asi sprchovala, když jsem jí volal a klepal na dveře.

„Už jsi vzhůru?“

„Teď už jo.“

„Dobře. Zavolej svoji švagrovou.“

„Jistě, zavolám.“

„Chceš poslat kávu? Jak dlouho ti potrvá, než budeš připravenej?“

„Musím zavolat a vysprchovat se. Hodinu?“

„To záleží na tobě, Jacku.“

„Fajn, půl hodiny. Ty už jsi vstala?“

„Ne.“

„Dobrá, a ty se nemusíš vysprchovat?“

„Nepotřebuju celou hodinu na to, abych se připravila, ani když mám volno.“

„Dobrá, dobrá. Půl hodiny.“

Když jsem vstával, tak jsem nalezl na podlaze roztržený obal od prezervativu. Zvedl jsem ho a rozhodl se zapamatovat si jeho značku, protože to zřejmě byl druh, kterému dávala přednost. Potom jsem ho zahodil do koše na odpadky v koupelně.

# # #

Téměř jsem doufal, že Riley nebude doma, protože jsem vlastně nevěděl, jak ji mám požádat, aby dovolila cizím lidem vykopat tělo jejího manžela a jak na to bude reagovat. Ale věděl jsem, že je pramalá šance, že v neděli ráno pět minut před devátou bude někde jinde. Pokud jsem byl informován, její jediné návštěvy v kostele za minulá léta byly při Seanově pohřbu a při její svatbě před tím.

Zvedla sluchátko při druhém zazvonění a její hlas zněl trochu veseleji než minulý měsíc. Zpočátku jsem si ani nebyl jistý, že je to ona.

„Riley?“

„Jacku, kde jsi? Dělala jsem si starosti.“

„Jsem ve Phoenixu. Proč sis dělala starosti?“

„No, vždyť víš, nevěděla jsem, co se děje.“

„Mrzí mě, že jsem nezavolal. Všechno je v pořádku. Jsem tu s FBI. Nemůžu ti o tom mnoho povědět, ale prošetřují Seanovu smrt. Jeho a také některých jiných.“

Podíval jsem se z okna a viděl jsem obrys hory na obzoru. V turistickém letáčku, který patřil k pokoji, se pravilo, že se jmenuje Velbloudí hřbet a toto jméno bylo výstižné. Nevěděl jsem, jestli neříkám příliš. Ale bylo nepravděpodobné, že by Riley běžela prodat tento příběh do National Enquieru.

„No, v té souvislosti se objevilo něco nového. Domnívají se, že možná bylo při vyšetřování Seanova případu něco opomenuto… Ehm, chtějí… Riley, potřebují ho vyjmout ze země a znovu ho prohlédnout.“

Žádná odpověď. Čekal jsem dlouho.

„Riley?“

„Jacku, proč?“

„Pomůže to případu. Kvůli vyšetřování.“

„Ale co chtějí? Budou… budou ho znovu otevírat?“

Poslední část řekla zoufalým šeptem a já jsem si uvědomil, jak jsem zpackal svoje oznámení.

„Ach, ne. Vůbec ne. Ehm, jenom se mu chtějí podívat na ruce, nic jiného. Měla bys jim to dovolit. Jinak by museli žádat soudy, a to by trvalo strašně dlouho.“

„Jeho ruce? Proč, Jacku?“

„Je to dlouhá historie. Neměl bych ti to vlastně říkat, ale tohle ti prozradit mohu. Myslí, že ten chlap… ať už to byl kdokoli, se pokusil Seana zhypnotizovat. Chtějí se mu podívat na ruce, jestli tam nemá nějaké vpichy, víš. To je takový test, podle kterého by ten dotyčný poznal, jestli byl Sean dostatečně zhypnotizovaný.“

Následovalo další ticho.

„Je tu ještě něco,“ řekl jsem. „Měl Sean kašel nebo byl nachlazený? Víš, ten den, kdy se to stalo.“

„Ano,“ řekla po chvilkovém zaváhání. „Nebylo mu dobře a já jsem mu řekla, ať nejde ten den do služby. Mně také nebylo dobře, a tak jsem mu řekla, ať zůstane doma se mnou. Jacku, víš co?“

„Co?“

„Určitě mi bylo špatně od toho, že jsem těhotná. Přišla jsem na to ve středu.“

Zastihlo mě to nepřipraveného. Zaváhal jsem.

„Ach, Riley,“ vypravil jsem ze sebe konečně. „To je nádherné. Řekla jsi to našim?“

„Ano, už to vědí. Jsou velmi šťastni. Je to jako zázračné dítě, protože já jsem o tom nevěděla a ani jsme se o nic nepokoušeli.“

„To je fantastická novina.“

Nevěděl jsem, jak ji navrátit ke konverzaci, kterou jsme měli před tím. Nakonec jsem na ni neomaleně zatlačil.

„Už budu muset jít, Riley. Co jim mohu říct?“

# # #

Rachel byla v hale, když jsem vystoupil z výtahu. Měla s sebou jak tašku s počítačem, tak svůj kufr.

„Ty se odhlašuješ?“ zeptal jsem se nechápavě.

„Předpisy FBI na cestách. Nikdy nenechávej nic v pokoji, protože nikdy nevíš, kdy budeš muset odletět. Kdybychom dneska na něco důležitého přišli, neměla bych čas se vrátit a sbalit si věci.“

Přikývl jsem. Bylo příliš pozdě, abych šel sbalit, a kromě toho jsem stejně neměl téměř nic ke sbalení.

„Zavolal jsi jí?“

„Ano. Řekla, že jo. Kekla, ať to udělají. A jestli to má nějaký význam, také řekla, že byl nemocnej. Ten sirup proti kašli byl jeho. A napadlo mě, proč byl Sean zabit ve svém autě a ne doma jako ti ostatní.“

„Proč?“

„Jeho žena Riley byla doma, protože jí také nebylo dobře. Můj bratr by udělal všechno, co bylo v jeho silách, jenom aby ten chlap nešel k nim domů. Ne když tam byla ona.“

Smutně jsem přikývl při pomyšlení na poslední a možná nejhrdinštější čin mého bratra.

„Myslím, že máš pravdu, Jacku. To souhlasí. Ale poslyš, máme něco nového. Bob má něco nového, právě mi volal z policejní

kanceláře. Odkládá se schůzka s místními. Dostali jsme od Básníka fax.“

# # #

Nálada v konferenčním sálu byla rozhodně pochmurná. Přítomni byli pouze agenti z Quantika. Backus, Thompson, Thorson a agent jménem Carter, který se zúčastnil první oficiální schůzky, na níž jsem byl také já tehdy v Quantiku. Všiml jsem si, že Rachel a Thorson si vyměnili pohrdavé pohledy, když vstoupili. Soustředil jsem se na Backuse. Zdál se ponořen do svých myšlenek. Měl svůj přenosný počítač otevřený před sebou na stole, ale nedíval se na něj. Měl jiný šedivý oblek a vypadal svěže. Pobavený úsměv se mu objevil na tváři a podíval se na mne.

„Jacku, tady jasně vidíš, proč jsme nechtěli cokoli publikovat. Pětivteřinový šot v televizi a pachatel ví, že jsme mu na stopě.“

Přikývl jsem.

„Myslím, že by tady u toho neměl být,“ přisadil si Thorson.

„Dohoda je dohoda, Gordone. On určitě nemá nic společného s tou reportáží CNN.“

„Stejně si myslím, že by neměl…“

„Může, Gordone,“ vložila se do toho Rachel. „Nezáleží na tom, co si ty myslíš.“

„Dobrá, nechejme nevraživosti a soustřeďme se na náš problém,“ zasáhnul Backus. „Mám tu kopie.“

Otevřel desky a podal nám přes stůl kopie faxové zprávy. Dostal jsem také jednu. V místnosti panovalo ticho, všichni jsme četli.

> Milý Bobe Backusi, agente FBI, buď zdráv, šéfe. Viděl jsem zprávy a viděl jsem Tě ve Phoenixu, Ty lišáku. Žádný komentář fotografům – to mě neoblbne. Znám Tvoji tvář, Bobe. Jdeš po mně a já netrpělivě čekám na Tvůj příchod. Ale dej si bacha, kamaráde Bobe! Ne tak blízko! Koneckonců, mrkni se na to, co se stalo ubohému Orsulakovi a těm ostatním. Dneska pohřbí Orsulaka, zakončení pěkné prácičky. Ale chlápek od FBI Tvého

kalibru, to teď bude pěkný lov. Ha ha. Nedělej si starost, Bobe. Ty jsi v bezpečí. Můj příští už je označený. Už jsem si ho vybral a mám ho v merku, zrovna teď, když čteš tato slova. Už jsi obklopen tou svojí smečkou? Koumáte, proč to váš soupeř dělá? Je to šílené tajemství, že? Předpokládám, že vám dělají starosti takové věci jako píchance na dlani. Trochu Ti napovím. (Od čeho jsou přátelé?) Já jsem shnilé jablko v koši mého Nejlepšího kamaráda, kdo jsem? Až budeš vědět odpověď, Bobe, tak ji opakuj pořád znovu a znovu. Pak Ti to dojde. Budeš to vědět. Jsi profík a jsem si jistý, že na to stačíš. Počítám s Tebou, Bobe!

Žiju sám ve světě nářků, Bobe, a moje práce právě začala. A, Bobe? Ať zvítězí nejlepší.

Nemohu svůj dopis podepsat, protože jsi mne ještě nepojmenoval. Co se děje, Bobe? Počkám si, až budeš v televizi a až uslyším svoje jméno. Do té doby končím tímto:

Krátkej, dlouhej, zdravej, hluchej –
odkrouhl jsem je všechny, juchej!

Jezdi opatrně!

Přečetl jsem si fax dvakrát a pokaždé mne zamrazilo. Teď jsem pochopil, co měli na mysli, když mluvili o Měsíci. Ten dopis byl hlasem člověka pocházejícího odjinud. Ne odsud. Ne z této planety.

„Všichni souhlasíte, že to není podvrh?“ zeptal se Backus.

„Je tam několik míst, která potvrzují pravdivost,“ řekla Rachel. „Ty vpichy. Citace z Poea. Co ta narážka na Nejlepšího kamaráda? Informovali jste o tom Floridu?“

„Ano. V prvé řadě se soustředí na pátrání směrem Nejlepší kamarád. Všechno ostatní musí jít zatím stranou.“

„Co tomu říká Brass?“

„Říká, že to jasně potvrzuje teorii propojení. Jsou zde narážky na obě strany, na detektivy i na ty ostatní. Ona a Brad měli pravdu. Jeden pachatel. Je přesvědčena, že vraždy na Floridě jsou pro nás vodítkem. Vše ostatní, co potom následovalo, je jenom opakováním původní dvojice zločinů. Opakuje rituál.“

„Jinými slovy, zjistěte, proč zabil Beltrana, a budete vědět, proč zabil taky ty ostatní.“

„Správně. Brass a Brad o tom debatují s Floridou od rána. Doufejme, že zanedlouho na něco přijdou a že budeme moci sestavit náš model.“

Všichni vypadali, jako by o tom několik okamžiků usilovně přemýšleli.

„Zůstaneme tady?“ zeptala se Rachel.

„Myslím, že to bude nejlepší,“ řekl Backus. „Řešení může být na Floridě, ale nikam neuteče. Je to už historie. Tady jsme mu nejblíž.“

„Píše, že si vybral další cíl,“ řekl jsem. „Myslíte, že to bude zase policista?“

„Přesně to mám na mysli,“ řekl Bob zachmuřeně. „Takže už nemáme čas. Zatímco tu povídáme, on někde pozoruje dalšího muže, dalšího poldu. A jestli nepřijdeme na to kde, budeme mít na krku novou mrtvolu.“

Bouchnul pěstí do stolu.

„Musíme s tím pohnout, lidi, musíme něco udělat. Je potřeba toho chlapa najít dřív, než bude pozdě.“

Řekl to plný síly a přesvědčení. Svolával svoje jednotky. Už dříve je žádal o jejich nejlepší výkony. Teď chtěl, aby byli ještě lepší.

„Bobe,“ ozvala se Rachel. „Fax se zmiňuje o tom, že Orsulakův pohřeb bude *dnes*. Kdy to přišlo a kam to došlo?“

„Gordon to ví.“

Thorson si odkašlal a promluvil, aniž by se podíval na Rachel nebo na mne.

„Přišel do Quantiku faxovou linkou, která je určena pro všeobecné faxy. Zbytečné podotýkat, že odesilatel využil možnosti vynechat jméno odesilatele. Takže tady nic. Došlo to ve tři osm dnes ráno. Východního času. Požádal jsem Hazeltona, aby to prošetřil. Faxové volání přišlo do Quantiku linkou s běžným číslem, operátorka poznala pípání faxu, tak to přepnula do telegrafní centrály. Nevěděla, kam nebo komu ho má poslat, protože slyšela jenom to pípání. Tak ho poslala na centrální fax a tam zůstal ležet v koši až do rána, kdy si ho konečně všimli a odnesli ho do centra.“

„Máme štěstí, že tam neleží bez povšimnutí do teďka," dodal Backus.

„Správně," souhlasil Thorson. „Pro všechny případy Hazelton vzal originál do laborky a tam na něco přišli. Jsou si jisti, že to nebylo spojení z faxu na fax. Přišlo to z vestavěného faxu."

„Z počítače," upřesnil jsem ho.

„S faxmodemem. A jelikož víme, že ten člověk je cestovatel, je nepravděpodobné, že by vláčel s sebou na zádech Maca. Jsou přesvědčeni, že má laptop s faxmodemem. Nejpravděpodobněji mobilní modem. Tím bude mít největší volnost."

Několik okamžiků to všichni promýšleli. Nebyl jsem si jist valným významem těchto novinek. Zdálo se mi, že většina informací, kterou nashromáždili během vyšetřování, byla nepoužitelná do té doby, než budou mít podezřelého ve vazbě. Pak se to bude hodit, podklady pro sestavení obžaloby proti němu u soudu. Ale do té doby to při jeho chytání moc nepomáhalo.

„Dobrá, tak má nějaké bezvadné počítačové vybavení," nakonec prolomila ticho Rachel. „Jak budeme přichystáni na jeho příští fax?"

„Budeme stopovat všechna faxová volání na všeobecnou linku," řekl Thorson. „V nejlepším případě zjistíme počáteční oblast. Nic bližšího."

„Co to znamená?" zeptal jsem se.

Thorson nevypadal na to, že by se mu chtělo odpovídat na jakoukoli moji otázku. Když se k tomu neměl, odpověděla mi Rachel.

„To znamená, že když použije mobilní fax, nemůžeme vystopovat jeho číslo ani pozici. Zjistíme jenom město a oblast, odkud přišlo původní volání. Naše pátrání se v nejlepším případě zúží na oblast zahrnující přes sto tisíc lidí."

„Ale budeme mít město," namítnul Backus. „Můžeme se obrátit na místní policii a podívat se na případy, které by mohly sloužit jako návnada. Musela by to být vražda, která se stala v posledním týdnu. Po zabití Orsulaka."

Podíval se na Thorsona.

„Gordone, chci poslat další hlášku všem pobočkám. Řekni jim, ať se poptají na místních okrscích po jakýchkoliv nedávných vraždách.

Jde nám o všechny vraždy bez rozdílu, ale hlavně nás zajímají případy dětí nebo cokoliv neobvyklého, jako zohavení těla, ať před nebo po smrti. Rozešli to do odpoledne. Vyžaduji potvrzení příjmu od všech poboček do zítra do osmnácti nula nula. Nechci, aby to někam zapadlo.“

„Chápu.“

„Dále, Brass nás ještě upozorňuje na další věc,“ dodal Backus. „A sice, že ve faxu ona zmínka o tom, že už si vybral další oběť, by mohl být bluf. Špek, abychom se chytli a začali kmitat, a on nám zatím v klidu proklouzne, v tichosti se zašije. Nezapomeňte, že to byla naše hlavní obava, kterou jsme měli před zveřejněním.“

„S tím nesouhlasím,“ namítla Rachel. „Když si to čtu, tak vidím vejtahu, někoho, kdo si myslí, že je lepší než my, a chce si s námi pohrát. Já mu věřím. Někde tu existuje policajt, kterého má na mušce.“

„Také si to myslím,“ řekl Backus. „Myslím, že je to i názor Brass, ale považovala za svoji povinnost nás upozornit i na druhou možnost.“

„Takže, jak teď budeme postupovat?“

„Jednoduše,“ řekl Backus. „Chytneme toho chlapa a zavřeme ho, dřív než ublíží někomu dalšímu.“

Backus se usmál a všichni, kromě Thorsona, ho následovali.

„Prozatím, myslím, než se objeví něco dalšího, zůstaneme tady a zdvojnásobíme naše pátrání. A o tom faxu nikde nemluvte. A také budeme připraveni odjet, kdyby to bylo zapotřebí. Doufejme, že od našeho chlapa přijde další fax a Brass připravuje novou výstrahu pro všechny místní pobočky. Musím jí připomenout, aby zdůraznila její význam pobočkám v pacifické zóně.“

Rozhlédl se po místnosti a přikývl. Skončil.

„Musím to říkat znovu?“ zeptal se. „Chci vaše nejlepší výkony. Teď je potřebujeme víc než kdykoli jindy.“

Kapitola 30

Schůzka s místními policisty začala, skoro až v jedenáct hodin. Byla krátká a roztomilá. Byla to obdobná situace, jako když jde nápadník žádat budoucího tchána o souhlas ke sňatku. Ve většině případů nezáleží na tom, co starý pán odpoví. Zkrátka to bude. Pečlivě vybranými, přátelskými slovy sdělil Backus místním policistům, že velká FBI je ve městě a bude to tu řídit. Bylo trochu dohadů kolem kompetencí a rozporů v několika drobnostech, ale vše bylo urovnáno prázdnými sliby Backuse.

Po dobu celé schůzky jsem se snažil, aby se můj pohled nesetkal s Thorsonovým. Za jízdy z federálního úřadu mi Rachel vysvětlila důvod ranního napětí mezi ní a Thorsonem. Minulý večer potkala svého bývalého manžela v hotelové chodbě, když odcházela z mého pokoje. Zasténal jsem, když jsem to uslyšel, představil jsem si, jak se všechno zkomplikuje. Ona se zdála bezstarostná a považovala celou situaci za zábavnou.

Na konci schůzky s místními policisty Backus rozdělil úkoly. Rachel a Thompson dostali na starost místo Orsulakovy vraždy. Já jsem měl jet s nimi. Mize a Matuzak měli znovu projít protokoly místních vyšetřovatelů a podle zaznamenaných výpovědí Orsulakových přátel se pokusit zrekonstruovat pohyby zavražděného detektiva v jeho poslední den. Thorson a Carter dostali případ malého Joaquina a měli se pokusit vypátrat něco nového na území, teď podupaném místními policisty. Grayson bude udržovat spojení s policisty Phoenixu a Backus, samozřejmě, bude řídit celou akci z místní pobočky a bude sledovat vývoj případů v Quantiku a v ostatních městech.

# # #

Orsulak žil v malém, žlutém, omítnutém farmářském domku v South Phoenixu. Byla to předměstská oblast. V jejich bloku jsem

napočítal tři rozpadlá auta, zaparkovaná na štěrkových zahrádkách, a dvě nedělně dopolední garážové výprodeje v plném proudu.

Pomocí klíče, který dostala od Graysona, prořízla Rachel pásku, nalepenou přes dveře a zakazující přístup na místo činu, a potom odemkla dveře. Dříve než je odevřela, otočila se ke mně.

„Nezapomeň, že ho našli až za tři a půl dne. Zvládneš to?“

„Samozřejmě.“

Z nějakého důvodu jsem se cítil zahanbeně, že se mě na to zeptala před Thompsonem, který se usmíval, jako bych byl nějaký zelenáč.

Byli jsme už tři kroky v místnosti, než mne zápach pohltil. Jako reportér jsem viděl spoustu mrtvol, ale ještě nikdy jsem neměl to potěšení vstoupit do uzamčené budovy, kde se tři dny rozkládala mrtvola, než byla objevena. Hnilobný zápach byl téměř hmatatelný. Bylo to, jako by duch Williama Orsulaka strašil v místnosti a děsil všechny, kdo se odvážili vstoupit. Rachel nechala hlavní dveře otevřené, aby mohl vzduch proudit dovnitř.

„Co hledáte?“ zeptal jsem se, když jsem se ujistil, že mám kontrolu nad svým hlasem.

„Tady uvnitř, nevím,“ připustila Rachel. „Už to tu prohlédli místní, potom jeho přátelé…“

Došla k jídelnímu stolu v místnosti napravo ode dveří, položila na něj složku, kterou otevřela. Začala v ní listovat. Byla součástí balíčku, který místní policisté předali agentům FBI.

„Pořádně se tu kolem rozhlédněte,“ řekla. „Vypadá to, že to zde důkladně pročesali, ale na něco byste mohli přijít. Jenom se ničeho nedotýkejte.“

„Ovšem.“

Opustil jsem ji a začal jsem se zvolna rozhlížet. Můj první pohled spočinul na křesle v obývacím pokoji. Bylo tmavě zelené, ale na opěradle hlavy byly temnější skvrny od krve. Stékala po opěradle dolů na sedadlo. Orsulakova krev.

Na podlaze před křeslem a na zdi, blízko za křeslem, dva kroužky nakreslené křídou označovaly dva otvory, z nichž byly vytažené střely. Thompson u nich poklekl a otevřel svůj kufřík s nářadím. Začal prozkoumávat otvory po kulkách tenkým ocelovým šperhákem. Nechal jsem ho tam a šel dále do domu.

V domě byly dvě ložnice. Orsulakova a ještě jedna pro hosty, která se zdála být nepoužívaná a zaprášená. Na stole v ložnici, obývané detektivem, byly fotografie dvou dospívajících chlapců, ale předpokládal jsem, že jeho děti nikdy nepoužívaly druhou ložnici, nikdy nepřišly na návštěvu. Pomalu jsem procházel těmito místnostmi, chodbou a koupelnou, ale neviděl jsem nic, o čem bych se domníval, že by to přispělo k vyšetřování. Tajně jsem doufal, že najdu něco, co pomůže vyšetřování a co by udělalo dojem na Rachel, ale vyšel jsem naprázdno.

Když jsem se vrátil do obýváku, neviděl jsem ani Rachel ani Thompsona.

„Rachel?“

Žádná odpověď.

Prošel jsem jídelnou do kuchyně, ale byla prázdná. Prošel jsem prádelnou, otevřel jsem dveře a nahlédl do temné garáže, ale ani tam jsem nikoho neviděl. Když jsem se vrátil do kuchyně, uviděl jsem pootevřené dveře, podíval jsem se ven oknem nad dřezem. Uviděl jsem nějaký pohyb ve vysokém keři vzadu na dvoře. Rachel procházela se sklopenou hlavou keřem, Thompson ji následoval.

Dvůr se táhnul asi osmnáct metrů dozadu. Dvoumetrový plaňkový plot ho ohraničoval po obou stranách. Ale vzadu nebyl žádný plot a špinavý dvůr se svažoval k vyschlému korytu potoka, kolem rostlo dost keřů. Rachel a Thompson šli po stezičce, vedoucí mezi keři pryč od domu.

„Díky, že jste na mě počkali,“ řekl jsem, když jsem je dostihl. „Co děláte?“

„Co myslíš, Jacku?“ zeptala se Rachel. „Zaparkoval Básník před domem na příjezdové cestě, zaklepal na dveře, Orsulak ho pozval dovnitř a on ho pak odprásknul?“

„To nevím. O tom pochybuji.“

„Já také. Ne, pozoroval ho. Možná několik dní. Ale místní policisté se vyptávali v okolí a žádný soused neviděl nějaké auto, které by sem nepatřilo. Nikdo neviděl nic mimořádného.“

„Tak ty si myslíš, že se sem dostal tudy?“

„Je to jedna z možností.“

Pečlivě si při chůzi prohlížela zem. Něco hledala. Otisk boty v blátě, zlomenou větvičku. Několikrát se zastavila, ohnula se a prohlížela si různé odpadky podél stezky. Krabičku od cigaret, prázdnou plechovku od limonády. Ničeho se nedotkla. Později se to sebere, bude-li třeba.

Stezka nás zavedla pod stožár vysokého napětí a do skupinky hustých keřů za parkovištěm trajlerů. Vystoupili jsme na kopeček a pohlédli dolů na parkoviště. Nebylo moc dobře udržované, u mnohých přívěsů byly různé neumělé doplňky, jako verandy nebo kůlny na nářadí. Některé přívěsy měly verandy obaleny igelitovými fóliemi a ty byly používány jako dodatečné ložnice či obývací prostory. Celkem bylo na parkovišti namačkáno jako párátka v krabičce kolem třiceti obydlí, ze všeho vyzařoval dojem nakupené chudoby.

„No, začneme?“ zeptala se Rachel, jako bychom se chystali na večírek.

„Dámy napřed,“ odpověděl Thompson.

Několik obyvatel parkoviště sedělo na schůdcích a na starých gaučích, postavených před přívěsy. Většinou to byli lidé hispánského původu a také několik černochů. Možná i nějací Indiáni. Bez velkého zájmu sledovali, jak jsme se vynořili z keřů, zřejmě poznali, že jsme policisté. Projevili jsme obdobný nedostatek zájmu o ně, když jsme vykročili úzkou uličkou mezi trajlery.

„Co teď děláme?“ zeptal jsem se.

„Jen se tak rozhlížíme,“ vysvětlila mi Rachel. „Později se můžeme začít vyptávat. Jestli na to půjdeme pomalu a v klidu, uvidí, že jim nechceme dělat potíže. Mohlo by to pomoct.“

Během chůze neustále sledovala parkoviště a všechny trajlery, které jsme míjeli. Uvědomil jsem si, že je to poprvé, co jsem ji uviděl při práci v terénu. To nebylo posedávání u stolu a dohadování se o významu zjištěného. Tohle bylo sbírání stop. Uvědomil jsem si, že ji sleduji více než cokoli jiného.

„Pozoroval Orsulaka,“ pronesla Rachel, víc pro sebe než pro Thompsona nebo mne. „A jakmile se dozvěděl, kde bydlí, začal si všechno plánovat. Jak se dostat dovnitř a jak pryč. Musel mít

připravenou ústupovou cestu a nachystané auto a nebylo by moc chytré zaparkovat ho někde v Orsulakově ulici.“

Blížili jsme se k hlavní uličce, nepříliš široké, až jsme došli k přední straně parkoviště, k vjezdu z městské ulice.

„Takže zaparkoval někde tady a prošel skrz.“

Na prvním přívěsu u vjezdu byla na dveřích cedule s nápisem KANCELÁŘ. Větší cedule, upevněná na železné konstrukci na střeše trajlera, nesla nápis: PARKOVIŠTĚ MOBILNÍCH DOMŮ SLUNEČNÍ AKRY.

„Sluneční akry?“ zeptal se Thompson. „Spíše jako Sluneční půlakry.“

„A ani to nevypadá jako parkoviště,“ přidal jsem se.

Rachel odešla, aniž by nás poslouchala. Prošla kolem schodů ke dveřím do kanceláře a vyšla ven na městskou ulici. Byla čtyřproudová a byli jsme v průmyslové čtvrti. Přímo naproti parkovišti byl obchod U-store-It a po obou stranách stála různá skladiště. Pozoroval jsem, jak se Rachel rozhlíží a vnímá okolí. Její pohled se zastavil na jediné lampě, která byla vzdálená asi půl bloku domů. Věděl jsem, co si myslí. Že tu bývá v noci temno.

Šla podél chodníku, pečlivě si prohlížela asfalt, hledala něco, cokoli, možná cigaretový nedopalek nebo kousek štěstí. Thompson stál u mne a kopal nohou do země. Nemohl jsem odtrhnout oči od Rachel. Viděl jsem, jak se zastavila, dívala se dolů a na okamžik se kousla do rtu. Přešel jsem k ní.

Blyštíce se jako diamantový náhrdelník ležela u chodníku hromádka rozbitého skla ze zadního světla nějakého auta. Rachel špičkou boty prohrabávala skleněné úlomky.

# # #

Vedoucí parkoviště přívěsů už měl v sobě tři panáky, když jsme otevřeli dveře a vstoupili do přeplněné místnůstky, která měla být podle cedule visící venku kanceláří. Bylo zřejmé, že zde také bydlel. Seděl v pohodlném křesle s podporou pro nohy, potaženém zeleným manšestrem. Látka křesla byla po stranách potrhána od kočky, ale nicméně to byl nejhezčí kus nábytku, který měl. Kromě televize. Měl

nově vyhlížející model značky Panasonic s vestavěným videorekordérem. Sledoval reklamní show zařízení pro domácnost a trvalo mu dlouho, než odtrhnul pohled od obrazovky a podíval se na nás. Právě nabízený přístroj bez složitého nastavování a nepořádku kolem úhledně krájel a sekal zeleninu.

„Vy jste vedoucí?“ zeptala se Rachel.

„To by mělo být jasné, že, strážníku?“

Nějakej chytrák, pomyslel jsem si. Bylo mu kolem šedesátky, měl na sobě zelené montérky a bílé tričko bez rukávů, na prsou propálené otvory, kterými vykukovaly chomáče šedých chlupů. Začínal plešatět a měl červený obličej alkoholika. Byl to běloch, jediný běloch, kterého jsem na parkovišti doposud spatřil.

„Jsem agent,“ řekla a ukázala mu vnitřek pouzdra s odznakem.

„FBI? Proč se véčko zajímá o malý vloupání do auťáku? Hodně čtu. Vím, že vy si říkáte véčka. To se mi líbí.“

Rachel se podívala na mne a na Thompsona a potom zpět na muže. Cítil jsem malý záchvěv napětí.

„Jak víte o tom vloupání do auta?“ zeptala se Rachel.

„Viděl jsem vás tam venku. Mám oči. Koukala jste se na to sklo. Zametl jsem ho na hromádku. Metaři se tu objeví sotva jednou za měsíc V létě častěji, když je hodně prachu.“

„Ne. Chci říct, jak jste vůbec věděl, že tam byla nějaká vloupačka?“

„Protože spím tamhle v zadní místnosti. Slyšel jsem, jak rozbili okno. Viděl jsem je, jak se hrabají v tom autě.“

„Kdy to bylo?“

„Počkejte, to bylo minulej čtvrtek. Byl jsem zvědavej, kdy to ten chlápek ohlásí. Ale nemyslel jsem si, že sem kvůli tomu přijde nějakej agent FBI. A co vy dva, jste tu také s véčkem?“

„O to se nestarejte, pane – jak se jmenujete, pane?“

„Adkins.“

„Dobrá, pane Adkinsi, víte, čí auto bylo vyloupeno?“

„Né, nikdy sem ho neviděl. Akorát jsem slyšel rozbití okna a viděl děcka.“

„Co poznávací značka?“

„Neviděl.“

„Nevolal jste policii?“

„Nemám tu telefon. Mohl jsem použít Thibedouxův tamhle z třetího přívěsu, ale bylo to uprostřed noci a věděl jsem, že by sem poldové kvůli vloupačce do káry stejně nepřijeli. Sem ne. Maj moc práce.“

„Takže vy jste nikdy neviděl majitele auta a on nikdy nezaklepal na dveře, aby se zeptal, zda jste třeba neslyšel to vloupání nebo někoho neviděl?“

„Přesně tak.“

„A co ta děcka, která tu vloupačku provedla?“ zeptal se Thompson, čímž sebral Rachel tu nejdůležitější otázku. „Znáte je, pane Atkinsi?“

„Adkins. S Dé, ne s Té, pane Vé.“

Adkins se zasmál tomu, jak ovládá abecedu.

„Pane Adkinsi,“ opravil se tedy Thompson, „tak tedy ano, nebo ne?“

„Co ano, nebo ne?“

„Znáte ta děcka, nebo ne?“

„Ne, nevím, kdo to byl.“

Jeho oči se přesunuly od nás na televizi. Právě tam nabízeli rukavice s malými gumovými štětinami na dlani, vhodné pro péči o domácí mazlíčky.

„Vím, na co by se to ještě dalo použít,“ řekl Adkins. Pohybem ruky naznačil masturbaci, usmál se a mrknul jedním okem na Thompsona. „Na to je vlastně prodávaj, víte.“

Rachel přistoupila k televizi a vypnula ji. Adkins neprotestoval. Napřímila se a podívala se na něj.

„Vyšetřujeme vraždu policejního úředníka. Byli bychom rádi, kdybyste nám věnoval svoji pozornost. Máme důvody domnívat se, že to auto, které jste viděl vykrádat, patřilo zřejmě pachateli. Nechceme chytit ty kluky, kteří se vloupali do toho auta, ale musíme s nimi mluvit. Právě jste nám lhal, pane Adkinsi. Viděla jsem vám to na očích. Ti hoši jsou z tohoto parkoviště.“

„Ne, já –“

„Nechte mě domluvit. Ano, lhal jste nám. Ale dáme vám ještě jednu šanci. Řeknete nám pravdu teď, nebo se sem vrátíme s více agenty a s policisty a důkladně prohrabeme tohle smetiště, kterému

říkáte parkoviště trajlerů. Co myslíte, najdeme v těch plechovej krabicích nějaké kradené zboží? Myslíte, že tam najdeme nějaké lidi, na které je vydán zatykač? A co ilegální přistěhovalci? Co porušení bezpečnostních předpisů? Šli jsme tamhle kolem jednoho, viděla jsem prodlužovačku, nataženou ze dveří do kůlny. Tam určitě někdo bydlí, že? Vsadila bych se, že vy a váš zaměstnavatel si za to počítáte prachy navíc. Nebo možná jenom vy. Co tomu řekne váš zaměstnavatel, až se to dozví? Co řekne, až mu klesnou příjmy, protože ti lidé, kteří mají platit činži, ji nebudou platit, protože budou vyhoštěni nebo zavřeni kvůli neplacení alimentů? A co vy, pane A-D-kinsi? Chcete, abych se podívala do počítače na výrobní číslo vašeho televizoru?“

„Ta televize je moje. Poctivě jsem za ni zaplatil na dřevo. Víte, co jste, paní FBI? Zasraná kurevská čmuchalka!“

Rachel přešla jeho poznámku, i když se mi zdálo, že se Thompson otočil stranou, aby skryl úsměv.

„Poctivě? Na dřevo? Komu?“

„To je fuk. Dobrá, byli to bráchové Tyrellovi. Ti vykradli to auto. Ale jestli mi sem přijdou a vymlátí ze mě duši, tak vás dám k soudu. Je vám to jasný?“

# # #

Podle pokynů Adkinse jsme došli ke čtvrtému trajlerů. Po parkovišti se rozkřiklo, že je tu policie. Na verandičkách před trajlery bylo více lidí, mnozí seděli venku na gaučích. Když jsme došli k číslu 14, bratři Tyrellové už na nás čekali.

Seděli na staré houpací pohovce pod stříškou z modrého plátna, vytaženou z boku dvojnásobně širokého trajlerů. Vedle dveří trajlerů stály pračka a ždímačka, přikryté modrým plátěným přehozem, který je měl chránit před deštěm. Oba bratři byli výrostci, asi tak rok od sebe a smíšené rasy, černoch – běloch. Rachel se zastavila na kraji stínu vrhaného plátěnou stříškou. Thompson se postavil asi metr a půl od ní nalevo.

„Hoši,“ oslovila je Rachel, nedočkala se žádné odpovědi. „Je doma matka?“

„Né, ta né, strážníku,“ odpověděl starší z nich.

Líně se podíval na svého bratra. Ten začal nohou kolébat pohovku kupředu a zpět.

„Víte,“ pokračovala Rachel, „my víme, že jste chytří. Nechceme s vámi mít žádné problémy. Nechceme vám dělat potíže. Slíbili jsme to panu Adkinsovi, když jsme se ho ptali, kde je váš trajler.“

„Adkins, do prdele,“ řekl mladší.

„Jsme tu kvůli autu, které bylo minulý týden zaparkované tam na ulici.“

„Sme ho neviděli.“

„Ne, neviděli sme ho.“

Rachel došla ke staršímu bratrovi, sklonila se a promluvila mu přímo do ucha.

„No tak, dělej,“ řekla laskavě, „o téhle chvilce ti maminka často vyprávěla. Přemýšlej. Použij svoji hlavu. Vzpomeň si na to, co ti říkala. Nechceš, aby měla problémy, ani abyste je měli vy. Chceš, abychom odešli a nechali vás samotné. A to se dá udělat jenom jedním způsobem.“

# # #

Když Rachel vešla do kanceláře na policejním komisařství, nesla plastikový sáček jako trofej. Položila ho na Matuzakův stůl a skupinka agentů se shromáždila kolem, aby si ho prohlédli. Vešel Backus a podíval se na něj, jako kdyby to byl svatý grál. Pak vzhlédl vzhůru na Rachel a v pohledu se mu zračilo vzrušení.

„Grayson se na to zeptal na komisařství,“ řekl. „Nemají hlášené žádné vloupání do auta v té oblasti. Ne ten den ani ten týden. Člověk by si myslel, že když se poctivému občanovi někdo vloupá do auta, tak že to půjde nahlásit.“

Rachel přikývla.

„To by si myslel.“

Backus kývnul na Matuzaka, který zvedl sáček s důkazy se stolu.

„Víš, co s tím máš dělat?“

„Ano.“

„Tak se vrať s nějakou dobrou zprávou. Budeme ji potřebovat.“

V sáčku bylo stereorádio, odcizené z posledního modelu Ford Mustang, bílé nebo žluté barvy, podle toho, který z bratrů Tyrellových lépe viděl v noci.

Bylo to vše, co jsme z nich dostali, ale měli jsme pocit a naději, že to bude stačit. Rachel a Thompson je vyslýchali každého zvlášť, pak si to prohodili a vyslýchali je znovu, ale rádio bylo vše, co jim bratři Tyrellové mohli poskytnout. Říkali, že nikdy neviděli řidiče, který nechal zaparkovaného mustanga u chodníku před Slunečními akry a že při své bleskové vloupačce nevzali nic kromě sterea. Nenamáhali se otevřít kufr. Nepodívali se na poznávací značku, aby si všimli, jestli to auto bylo vůbec registrované v Arizoně.

Zatímco Rachel strávila zbytek odpoledne papírováním a přípravou složky o autu, aby ji mohla rozeslat všem pobočkám, Matuzak zaslal sériové číslo sterea do centrální kartotéky automobilů na ústředí ve Washingtonu, D.C. a samotné stereo předal do technické laboratoře k prozkoumání. Thompson odebral bratrům Tyrellovým otisky prstů kvůli eliminaci.

V laboratoři nenašli na stereu žádné použitelné otisky kromě těch, které zanechali bratři Tyrellové. Ale u sériového čísla měli větší štěstí. Zjistili, že pocházelo ze světle žlutého mustanga, registrovaného u společnosti Hertz. Matuzak a Mize vyrazili do Sky Harbor International pátrat po dalších stopách auta.

Nálada agentů v kanceláři byla veselá. Rachel zabodovala. Nebyla sice žádná záruka, že mustanga řídil Básník, ale doba, kdy byl zaparkován před Slunečními akry, se shodovala s dobou, kdy byl Orsulak zabit. A potom tu byla ta skutečnost, že nikdo nenahlásil policii vloupání, které bratři provedli. To značně posílilo jejich stopu a navíc jim to trochu rozšířilo jejich vědomosti o tom, jak Básník pracuje. Bylo to důležité zjištění. Měli stejnou radost jako já. Básník byl záhadou, jakýmsi fantomem čekajícím kdesi venku v temnotě. Po objevení takové stopy, jakou bylo stereo z automobilu, se zdála možnost dopadnout Básníka reálnější. Přibližovali jsme se a doháněli jsme ho.

Po většinu odpoledne jsem se snažil nepřekážet a pozoroval jsem Rachel při práci. Obdivoval jsem její zručnost, užasle jsem sledoval, když přišla se stereem, a zíral jsem, jak mluvila s Adkinsem a s

bratry Tyrellovými. V jedné chvíli si v kanceláři všimla mého civění a zeptala se, co dělám.

„Nic, jen se dívám."

„Líbí se ti dívat se na mne?"

„Jsi dobrá v tom, co děláš. Je to vždycky zajímavé pozorovat někoho takového."

„Děkuju. Jenom jsem měla štěstí."

„Mám takový pocit, že máš štěstí dost často."

„Myslím, že při téhle práci si každý své vlastní štěstí vytvoří."

Když na konci dne Backus zvedl a přečetl poplašnou výzvu, kterou Rachel rozeslala, viděl jsem, jak se jeho oči zúžily do dvou černých kuliček.

„Zajímalo by mě, jestli si to auto vybral úmyslně?" řekl. „Bledě žlutý mustang."

„Co tím myslíš?" zeptal jsem se.

Viděl jsem Rachel, jak přikývla. Znala odpověď.

„Bible," vysvětlil Backus. *„Pohleď na bledého koně; jméno toho, jenž na něm sedí, je Smrt."*

„A peklo ho následovalo," dokončila Rachel.

# # #

Znovu jsme se milovali v neděli v noci, zdála se mi ještě více odevzdanější, s ještě větší potřebou intimity. Nakonec, jestli se někdo z nás držel zpět, tak jsem to byl já. I když jsem si v té chvíli nepřál nic jiného na světě, než podlehnout citům, jež mě k ní táhly, přesto se mi někde vzadu v hlavě ozýval slabounký a přesto dostatečně silný hlas, který se ptal po jejích důvodech. Možná to byla jakási závěť mého vlastního nejistého sebevědomí, nemohl jsem si ale pomoci a naslouchal jsem onomu hlasu, který mi napovídal, že jejím cílem možná bylo současně zranit bývalého manžela, stejně jako potěšit sebe a mne. Kvůli té myšlence jsem se cítil provinile a nejistě.

Když jsme se potom drželi v objetí, pošeptala mi, že tentokrát zůstane až do rána.

Kapitola 31

Telefon mě vytrhl ze zdravého spánku. Rozhlédl jsem se po nezvyklém pokoji, pomalu jsem si začal uvědomovat, kde jsem, a můj pohled padl na Rachel.

„Měl bys to zvednout," řekla klidně, „je to tvůj pokoj."

Zdálo se, že nemá stejné problémy s probouzením, jako mám já. Vlastně, na okamžik jsem měl pocit, že už byla vzhůru a pozorovala mě, když zazvonil telefon. Zvedl jsem sluchátko podle mého odhadu při asi devátém nebo desátém zazvonění. Ve stejné chvíli jsem uviděl, že budík na nočním stolku ukazuje sedm patnáct.

„Ano?"

„Dej mi Wallingovou k aparátu."

Ztuhnul jsem. Ten hlas mi připadal trochu povědomý, ale ve své zmatené mysli jsem nebyl schopen ho přesně umístit. Pak mne napadlo, že by Rachel neměla být v mém pokoji.

„Máte špatné číslo. Ona je v –"

„Nedělej si ze mě prdel, reportérku. Dej mi ji."

Zakryl jsem telefon rukou a otočil jsem se k Rachel.

„Je to Thorson. Říká, že ví, že jsi tam – tady."

„Dej mi to," řekla vztekle a vytrhla mi telefon z ruky.

„Co chceš?"

Chvíli bylo ticho. Určitě jí řekl dvě nebo tři věty.

„Odkud to přišlo?"

Zase ticho.

„Proč voláš mě?" zeptala se a do hlasu se jí vrátil vztek. „Jen klidně do toho, řekni mu to, jestli chceš. Jestli chceš, aby o tom věděl. To mu prozradí stejně tolik o mně i o tobě. Jsem si jistá, že se rád dozví, že jsi takovej šmírák."

Podala mi telefon a já jsem ho položil. Přetáhla si polštář přes obličej a zasténala. Stáhl jsem jí ho dolů.

„Co se děje?"

„Mám pro tebe špatné zprávy, Jacku."

„Cože?"

„V dnešním ranním vydání *Los Angeles Times* vyšel článek o Básníkovi. Je mi to líto. Mám tě přivést na komisařství na schůzku s Bobem.“

Chvíli jsem zmateně mlčel.

„Jak se to…“

„Nevíme. O tom právě budeme mluvit.“

„Řekl ti, kolik toho měli?“

„Ne, ale zřejmě toho bylo dost.“

„Věděl jsem, že jsem to měl včera napsat. Krucinál! Jak bylo jednou jasný, že ten chlápek o vás ví, tak už nebyl žádnej důvod o tom nepsat.“

„Udělal jsi dohodu a dodržels ji. Musel jsi, Jacku. Koukni, počkáme, až se dostaneme do kanceláře a promluvíme si o tom, co mají.“

„Musím zavolat svému šéfovi.“

„To můžeš udělat později. Bob už tam asi je a čeká na nás. Řekla bych, že nespí.“

Telefon znovu zazvonil. Vytrhla sluchátko z vidlice.

„Co je?“ řekla rozmrzeným hlasem. Potom, mírnějším hlasem, dodala: „Nezavěšujte.“

Usmála se provinile a podala mi sluchátko. Potom mne něžně políbila na tvář, zašeptala, že se půjde k sobě do pokoje připravit a začala se oblékat. Přiložil jsem si sluchátko k uchu.

„Haló?“

„Tady Greg Glenn. Kdo to tam byl?“

„Ehm, to byl jeden agent FBI. Máme tu schůzi. Předpokládám, že jsi slyšel o *L.A. Times.*“

„To jsem samozřejmě slyšel.“

Nepříjemný pocit v hrudi mi sílil. Glenn pokračoval.

„V novinách mají článek o vrahovi. *Našem* vrahovi, Jacku. Říkají mu Básník. Řekl jsi mi, že na to máme výhradní právo a že nás nikdo nepředběhne.“

„Tak to bylo.“

To bylo vše, na co jsem se zmohl. Rachel už naházela na sebe šaty a pozorovala mne s porozuměním.

„Takže už to tak není. Musíš se dnes ráno vrátit a napsat náš článek pro zítřejší vydání. Ať máš cokoli. A radím ti, abys toho měl víc, než mají oni. Mohli jsme to uveřejnit a ty jsi mi to rozmluvil, Jacku. A teď se, do prdele, budeme honit za vlastní reportáží.“

„Dobrá,“ řekl jsem ostře, jenom abych ho umlčel.

„A doufám, že sis neprodloužil pobyt ve Phoenbcu jenom kvůli tomu, že jsi tam narazil na pěknou kočku, kterou chceš vojet.“

„Jdi do prdele, Gregu. Máš tam ten článek, nebo ne?“

„Samozřejmě, že ho mám. Je to super článek. Bezva čtení. Ale je ve špatným plátku!“

„Jenom mi ho přečti. Ne, počkej chvilku. Musím jít na tu schůzi. Požádej někoho v knihovně –“

„Copak mě neposloucháš, Jacku? Nepůjdeš na žádnou schůzi. Chci, aby ses vrátil nejbližším letadlem a napsal ten článek pro zítřejší vydání.“

Viděl jsem Rachel, která mi na dálku poslala pusu a potom vyšla ven.

„Tomu rozumím. Budeš to mít pro zítřejší vydání. Ale mohu to napsat tady a poslat ti to.“

„Ne, tohle je moc důležitej článek. Chci na něm dělat s tebou tady.“

„Nech mě jít na tu schůzi a pak ti zavolám.“

„Proč?“

„Přišli na něco nového,“ zalhal jsem. „Nevím, o co jde, tak tam musím jít a zjistit to. Nech mě jít a pak ti brnknu. Zatím ať mi v knihovně zkopírují ten článek z *Times* a ať mi ho pošlou do mé schránky. Já si to odsud vyzvednu. Už musím jít.“

Zavěsil jsem, dříve než mohl protestovat. Rychle jsem se oblékl a namířil jsem si to ven, tašku s počítačem jsem si vzal s sebou. Byl jsem jako omámený. Nechápal jsem, jak se to mohlo stát. Ale začínalo mi svítat.

Thorson.

# # #

Ze stánku v hale jsme si oba vzali dva šálky na cestu a pak jsme si to namířili k federální budově. Ona si zase sbalila všechny své věci. Já jsem zapomněl.

Nepromluvili jsme, dokud jsme nedopili první šálky. Představoval jsem si, že každý máme úplně jiné problémy a hlavou se nám honí odlišné myšlenky.

„Vracíš se do Denveru?“ zeptala se mne.

„Ještě nevím.“

„Bylo to moc špatný?“

„Bylo to špatný. To bylo naposledy, co poslouchal mé sliby.“

„Nechápu, jak se to mohlo stát. Měli si zavolat Bobu Backusovi kvůli ověření.“

„Možná, že zavolali.“

„Ne, on by ti to řekl. On by svoji úmluvu dodržel. Je strašnej pedant. Nikdy jsem neviděla nikoho jiného tak do písmene dodržovat předpisy.“

„No, doufám, že tedy dodrží svoji úmluvu teď. Protože dneska o tom napíšu.“

„Co bylo v tom článku?“

„Nevím. Dozvím se to, jakmile se připojím k telefonu.“

Dojeli jsme k soudu. Zaparkovala v garáži pro federální zaměstnance.

# # #

V konferenční místnosti byli pouze Backus a Thorson.

Na začátku schůzky Backus vyjádřil své politování nad tím, že se případ dostal na veřejnost dříve, než jsem ho mohl napsat. Zdálo se mi, že to myslí upřímně, zamrzelo mě, že jsem zapochyboval o jeho čestnosti svojí dřívější poznámkou k Rachel.

„Máš ten článek? Mohu ho stáhnout do svého počítače, když se napojím na telefon.“

„Samozřejmě. Čekám, že nám to někdo z pobočky v L.A. pošle faxem. Já jsem se to dozvěděl od Brass, říká, že už jim v Quantiku volají další reportéři.“

Napojil jsem se, zapnul počítač a spojil jsem se se systémem *Rocky*. Nezdržoval jsem se čtením vzkazů. Přímo jsem se přepnul do osobní schránky a podíval jsem se na složky. Všiml jsem si, že tam jsou dvě nové: BÁSNÍK – KOPIE a HYPNO – ČLÁNKY. Vzpomněl jsem si, že jsem požádal Lalurii Prineovou, aby mi vyhledala články o Horáci Hypnotizérovi, ale budu se na ně muset podívat později. Natáhl jsem si složku BÁSNÍK – KOPIE a prožil jsem šok, který jsem ovšem mohl tušit už předtím, než jsem začal číst první řádky článku.

„Zatraceně!“

„Co?“ zeptala se Rachel.

„Napsal to Warren. Odešel z Nadace pro prosazování zákona, otočil se a použil *můj* příběh, aby se zase vrátil do *Timesů*.“

„Novináři,“ řekl Thorson s neskrývanou radostí. „Těm se zkrátka nedá věřit.“

Nevšímal jsem si ho, ale bylo to těžké. Měl jsem zlost na to, co se stalo. Na Warrena a na sebe. Měl jsem to tušit.

„Přečti nám to, Jacku,“ vyzval mne Backus.

Přečetl jsem to.

FBI A POLICIE PÁTRAJÍ
PO SÉRIOVÉM VRAHOVI POLICISTŮ
Lovený se obrátil proti lovcům
Napsal Michael Warren
Speciálně pro Times

FBI začala hon na sériového vraha, který tvrdí, že během posledních třech let na různých místech Států zavraždil celkem sedm detektivů z oddělení vražd.

Dostal přezdívku „Básník“, protože na všech místech vraždy zanechával lístky s úryvky básní od Edgara Allana Poea.

Hledaný muž se pokoušel spáchat vraždy tak, aby vypadaly jako sebevraždy.

A po celé tři roky byly ony vraždy klasifikovány jako sebevraždy, dokud se – podle našeho zdroje blízkého vyšetřování – neobjevily minulý týden nápadné podobnosti mezi jednotlivými případy včetně lístků s citáty z Poea. Toto zjištění vyburcovalo FBI, aby rychle zjistila totožnost Básníka a zatkla ho. Tucty agentů FBI a policistů v sedmi městech pátrají pod vedením FBI, oddělení pro behaviorální výzkum. Podle sdělení našeho zdroje probíhá nejintenzivnější pátrání ve Phoenixu, kde došlo k poslední vraždě přisuzované Básníkovi. Zdroj, který pod podmínkou anonymity hovořil s Times, odmítli sdělit, jak přišli na stopu Básníkovi, pouze uvedl, že klíčové informace pocházejí ze společné studie o sebevraždách policistů, kterou prováděla během posledních šesti let FBI spolu s Nadací pro prosazování zákona.

Článek pokračoval seznamem obětí a několika detaily z každého případu. Dále tam jako výplň bylo několik odstavců o jednotce BSS a na závěr byla citace nejmenovaného zdroje, který tvrdil, že FBI toho moc nemá, že ani neví kdo, ani kde Básník je.

Když jsem dočetl, tváře mi hořely vztekem. Není nic horšího než do písmene dodržovat dohodu, zatímco někdo z těch, s nimiž jste tu dohodu uzavřel, se podle ní neřídí. Podle mého mínění to byl slabý článek, spousta slov kolem několika faktů a všechno připisované neznámému zdroji. Warren se ani nezmínil o faxu nebo, což bylo důležitější, o vraždách, které sloužily jako návnady. Věděl jsem, že já bych ten den mohl napsat definitivní článek o Básníkovi. Ale to mi nepomohlo odstranit vztek, který jsem cítil stoupat v hrdle. Protože ať už ten článek měl jakékoli nedostatky, pořád bylo jasné, že Warren musel mluvit s některým z agentů v úřadu. A já jsem se nemohl zbavit myšlenky na to, že onen agent seděl v konferenční místnosti s námi u stolu.

„Měli jsme dohodu," řekl jsem a vzhlédl od počítače. „Někdo to předal tomu chlapovi. Věděl to, co já, když jsem ho ve čtvrtek

navštívil, ale došel si k někomu do Úřadu pro zbytek. Pravděpodobně k někomu, kdo na tom pracuje. Zřejmě k někomu –“

„To může být pravda, Jacku, ale –“

„Už to měl, díky tobě,“ přerušil mluvícího Thorson. „Můžeš si dávat vinu akorát sobě.“

„Omyl,“ řekl jsem a mrsknul jsem po něm pohledem. „Věděl toho ode mne dost, ale ne o Básníkovi. Tomu pachateli se dokonce ještě ani tak neříkalo, když jsem byl u Warrena. To vzniklo až po znovuotevření případu. Tím pádem naše úmluva končí. Mluvil někdo, kdo neměl mluvit. Příběh je venku. Musím dneska napsat všechno, co vím, pro zítřejší vydání.“

V místnosti zavládlo na chvíli ticho.

„Jacku,“ promluvil Backus, „vím, že ti to moc nepomůže, ale chci, abys věděl, že jakmile budu mít v tomhle vyšetřování trochu volného času, zjistím, kdo byl tím mluvkou a ten dotyčný už pro mne nebude dál pracovat, možná dokonce ani pro Úřad.“

„Máš pravdu. To mi moc nepomůže.“

„Ale přesto tě musím požádat o laskavost.“

Podíval jsem se na Backuse, zvědav, jestli je opravdu takový blázen, že mě chce znovu přesvědčovat, abych nenapsal reportáž, která se objeví v každé televizní stanici a ve všech novinách v zemi dnes večer a následující dny.

„O co jde?“

„Když to napíšeš… chci tě poprosit, abys nezapomněl, že pořád ještě potřebujeme toho chlapa chytit. Máš určité informace, které mohou nenapravitelně zničit naše šance ho dostat. Mluvím o některých podrobnostech. Detailech jeho osobnosti. Takové podrobnosti jako možnost hypnózy nebo ty kondomy. Jestli napíšeš o tomhle, Jacku, a budou to opakovat v televizi nebo to opíší v novinách, ke kterým bude mít přístup, potom změní svůj postup. Rozumíš tomu, co říkám? Značně nám to ztížíš.“

Přikývl jsem a potom jsem na něho upřel tvrdý pohled.

„Nebudeš mi říkat, co mám psát.“

„To vím. Žádám tě, abys pomyslel na svého bratra, na nás a byl opatrný v tom, co napíšeš. Věřím ti, Jacku. Bezvýhradně.“

Dlouho jsem o tom přemýšlel a potom jsem znovu přikývl.

„Bobe, měli jsme spolu úmluvu a já jsem dopadl bledě. Jestli po mně teď chceš, abych tě kryl, musíme udělat novou dohodu. Dneska sem začnou volat reportéři ze všech stran. Chci, abys je všechny odkázal na oddělení styku s veřejností v Quantiku. Budu s tebou mluvit jedině já, pouze a jedině já tě budu citovat. Také jedině já dostanu fax od Básníka. Tohle mi zaručíš a já se ve svém článku nezmíním o detailech z protokolu ani o hypnóze.“

„Dohodnuto,“ stvrdil to Backus.

Řekl to tak rychle, že jsem si začal myslet, že přesně věděl, co řeknu; že celou dobu věděl, že navrhnu novou dohodu.

„Ještě jednu věc, Jacku,“ doplnil Backus. „Dohodněme se na tom, že jednu větu z faxu nezveřejníš. Až se nám začnou přiznávat různí maniaci, můžeme pomocí této nezveřejněné věty vyřadit nepravé pachatele.“

„Bez problému,“ souhlasil jsem.

„Budu tady. Řeknu jim na ústředně, že tvé hovory mohou spojovat. Nikoho jiného od tisku ne.“

„Takových hovorů bude spousta.“

„Stejně jsem měl v úmyslu přenechat celou tu záležitost oddělení pro styk s veřejností.“

„Jestliže to prohlášení, které půjde ven, bude obsahovat začátek šetření, řekni jim, ať neuvádějí moje jméno. Jenom řekni, že dotazy z *Rocky Mountain News* to daly do pohybu.“

Backus přikývl.

„A ještě poslední věc,“ řekl jsem a udělal jsem pauzu. „Pořád mi vrtá hlavou ten únik informací. Jestli zjistím, že *L.A. Times* nebo jakýkoli jiný plátek dostal dneska fax od Básníka, potom napíšu všechno, co vím, do dalšího článku. Charakteristiku Básníka, prostě všechno. Jasný?“

„Ty hade,“ řekl Thorson vztekle. „Ty si myslíš, že sem jen tak můžeš přijít a začít nám diktovat –“

„Polib mi prdel, Thorsone,“ odbyl jsem ho. „To ti chci říct už od Quantika. Polib mi prdel, rozumíš? Kdybych si měl tipnout, tak bych řekl, že jsi to vykecal ty, tak mi přestaň říkat něco o had –“

„Ty si polib prdel!“ zařval Thorson a výhružně se postavil.

Ale Backus rychle vstal a položil mu ruku na rameno. Jemně ho přitlačil dolů, aby si sedl. Rachel pozorovala celou situaci, rty stažené v sotva znatelném úsměvu.

„Klídek, Gordone," chlácholil ho Backus. „Klídek. Nikdo tu nikoho z ničeho neobviňuje. Nerozčilujme se. Každý je dneska trochu nažhavenej a otrávenej, ale to neznamená, že se nemůžeme uklidnit. Jacku, vyslovil jsi vážné obvinění. Jestli máš něco, čím to můžeš doložit, tak si to poslechněme. Jestli ne, tak uděláš lépe, když nebudeš takové věci říkat."

Neřekl jsem nic. Jenom jsem měl takový pocit, že Thorson vyzradil tu zprávu, aby mě naštval, protože trpěl nějakou paranoiou vůči reportérům všeobecně a speciálně vůči mně kvůli mému poměru s Rachel. Ale o tom jsem nechtěl diskutovat na veřejnosti. Všichni si postupně sedli a pouze zírali před sebe.

„Už budu muset jít," poznamenal jsem. „Kterou větu chceš, abych z toho faxu vynechal?"

„Tu hádanku," řekl Backus. „Nezmiňuj se o Nejlepších kamarádech."

Na chvíli jsem se zamyslel. Byla to jedna z lepších vět.

„Dobrá, není to problém."

Postavil jsem se a Rachel též.

„Dovezu tě zpátky do hotelu."

„Je to otrava, když to někdo otiskne dřív než ty?" zeptala se mne, když jsme jeli zpět k hotelu.

„Jo, k naštvání. Myslím, že je to podobné, jako je to u vás s těmi, kteří vyletějí. Doufám, že Backus Thorsona za to vykopne. Toho sráče."

„Těžko mu něco dokáže. Bude mít jenom podezření."

„Kdybys řekla Backusovi o nás a řekla mu, že to Thorson věděl, pak by měl přece jistotu."

„To nemohu. Kdybych řekla Backusovi o nás, potom bych to byla já, kdo by letěl."

Po chvilce ticha se vrátila k hovoru o článku.

„Budeš toho mít mnohem víc než on."

„Co? Kdo?"

„Mluvím o Warrenovi. Budeš mít lepší článek."

„První zpráva, první sláva. To je jedno staré novinářské rčení. Ale pravdivé. Ve většině reportáží, ten, kdo o tom napíše první, také získá všechny pocty, i když je první článek plnej chyb a kravin. I když je ten článek ukradenej.“

„Je to všechno kvůli tomuhle? Kvůli poctám? Jenom být první, i když tam jsou chyby?“

Podíval jsem se na ni a pokusil jsem se usmát.

„Jo, mnohokrát. Ve většině případů. Pěkně čestná práce, co?“

Neodpověděla. Chvíli jsme jeli mlčky. Přál jsem si, aby řekla něco o nás, o tom, co jsme měli nebo neměli, ale ona byl zticha. Už jsme se blížili k hotelu.

„Co když se mi nepodaří ho přesvědčit, abych tu mohl zůstat a budu se muset vrátit do Denveru? Co se stane s námi?“

Nějaký čas neodpovídala.

„Nevím, Jacku. Co bys chtěl, aby se s námi stalo?“

„Nevím, ale nechci, aby to jen takhle skončilo. Myslel jsem si…“

Nevěděl jsem, jak jí říct to, co jsem chtěl, aby řekla ona.

„Já také nechci, aby to jen takhle skončilo.“

Zajela se mnou před hotel, aby mne mohla vysadit. Řekla, že se musí vrátit. Chlapík v červené uniformě se zlatými prýmky na ramenou mi otevřel dveře a připravil nás o soukromí. Chtěl jsem ji políbit, ale něco na celé situaci a to, že jsme seděli ve vládním autě, způsobilo, že se mi to zdálo nemístné a nemotorné.

„Přijdu, hned jak to půjde,“ řekl jsem. „Jakmile budu moci.“

„Dobrá,“ řekla s úsměvem. „Na shledanou, Jacku. Mnoho štěstí s článkem. Zavolej mi na stanici a dej mi vědět, jestli odtamtud budeš psát. Možná, že bychom se mohli vidět dnes večer.“

To byl lepší důvod pro zůstání ve Phoenixu, než na jaký jsem byl schopen přijít já. Natáhla se a dotkla se mých vousů, stejně jako to udělala už předtím. A zrovna když jsem se chystal vystoupit z auta, řekla, ať počkám. Z peněženky vytáhla kartičku a na zadní stranu napsala telefonní číslo, potom mi ji podala.

„To je číslo mého pageru pro případ, že by se něco stalo. Jde to přes satelit, takže na mne zabzučíš, ať jsem kdekoli.“

„Na celém světě?“

„Kdekoli na celém světě. Dokud satelit nespadne.“

Kapitola 32

Gladden se díval na slova na obrazovce. Byla nádherná, jako by napsaná neviditelnou rukou Boha. Tak výstižná. Tak obsažná. Přečetl si je znovu.

****
***

Nyní o mně vědí a já jsem připraven. Očekávám je. Jsem připraven zaujmout své místo v pantheonu tváří. Cítím se, jako jsem se cítíval, když jsem jako dítě očekával, až se otevřou dveře komory, abych ho mohl uvítat. Světelná čára pode dveřmi. Můj maják. Pozoroval jsem světlo a stíny, které vrhaly jeho kroky. Tu jsem věděl, že je tam a že budu mít jeho lásku. Zornička jeho oka.

Jsme to, co z nás udělali, a přece se od nás odvracejí. Jsme odvrženi. Stali jsme se kočovníky ve světě nářků. Moje odvržení je mojí bolestí a mojí motivací. Nosím s sebou pomstu všech dětí. Já jsem Eidolon. Nazývají mne predátorem, tím, na něhož si mezi sebou musíte dát pozor. Jsem skvrna světla a tmy. Můj příběh není o strádání a zneužívání. Vítal jsem dotyk. Mohu to přiznat. Můžete vy? Chtěl jsem, toužil jsem, vítal jsem dotyk. Pouze kvůli odmítnutí – když se mé kosti příliš zvětšily –, které mne tak zabolelo a vnutilo mi život nomáda.

Jsem vyděděncem. A děti musí zůstat navěky mladé.
****
***

Vzhlédl, když zazvonil telefon na přepážce v kuchyni. Pozoroval ho, jak zvoní. Poprvé ji někdo volal. Po třech zazvoněních se ozval záznamník a přehrál zaznamenanou zprávu. Gladden ji napsal na papír a nechal ji to třikrát přečíst, než to po čtvrté nahrál. Hloupá

ženská, pomyslel se, když to teď poslouchal. Nebyla to žádná velká herečka – alespoň dokud měla na sobě šaty.

„Haló, tady je Darlene, já… já zrovna teď nemohu na váš hovor odpovědět. Musím odjet z města kvůli naléhavým důvodům. Poslechnu si vzkazy – ehm, vzkazy a zavolám vám, jak nejdříve budu moci."

Znělo to nervózně a Gladden měl starost, jestli kvůli tomu opakování jednoho slova volající nepozná, že to četla. Poslechl si, jak mužský hlas zanechal po zvukovém signálu vzteklý vzkaz.

„Darlene, krucinál! Raději mi zavolej, hned jak to uslyšíš. Nechala jsi mě tu v pěkný bryndě. Měla jsi mi zavolat a možná už tu na tebe nebude čekat žádná práce, ke který by ses vrátila, holka, krucinál!"

Gladden si pomyslil, že to zabralo. Vstal a smazal vzkaz. Asi její šéf, pomyslel si. Ale zpětného zavolání od Darlene se nedočká.

Povšiml si zápachu, když stál v chodbě u kuchyně. Od cigaret na malém stolku v kuchyni si vzal sirky a šel do ložnice. Několik okamžiků pozoroval tělo. Obličej byl bledě zelený, ale trochu ztmavl od té doby, co ho naposledy kontroloval. Krvavá tekutina stékala z úst a z nosu, jak se tělo při rozkladu zbavovalo tekutin. Četl si o postupu rozkladu v jedné z těch knih, které si tak úspěšně vyprosil od hlídače v Raifordu. *Soudní patologie*. Gladden si přál, aby zde měl kameru, aby mohl zaznamenávat změny, kterými procházela Darlene.

Zapálil další čtyři jasmínové voňavé tyčinky, umístil je v popelnících na každém rohu postele.

Když opustil ložnici a zavřel dveře, utěsnil její práh mokrým ručníkem a doufal, že tím zabrání zápachu rozšiřovat se do části bytu, kterou obýval. Ještě zde bude muset vydržet dva dny.

Kapitola 33

Přemluvil jsem Grega Glenna, aby mě nechal napsat článek ve Phoenixu. Zbytek rána jsem strávil ve svém pokoji telefonováním, shromažďoval jsem komentáře od osob, podílejících se na příběhu, počínaje Wexlerem v Denveru a konče Bledsoem v Baltimore. Potom jsem psal plných pět hodin bez přestávky, jediná vyrušení byla telefonická volání od Grega, který se mě nervózně vyptával, jak mi to jde. Hodinu před uzávěrkou, v pět hodin v Denveru, jsem odeslal dva články do redakce.

Měl jsem pořádně pocuchané nervy a v době, kdy jsem posílal články, mě už téměř nesnesitelně bolela hlava. Vypil jsem konvici a půl kávy, kterou mi donesla pokojová služba, a vykouřil jsem celý balíček marlborek – nejvíce, co jsem za poslední léta najedno posezení zvládl. Při přecházení po pokoji a očekávání zpětného zavolání od Grega Glenna jsem spěšně zavolal pokojové službě a vysvětlil jim, že nemohu opustit pokoj, protože očekávám důležitý hovor a objednal jsem si tubu aspirinu z obchodu v hotelové hale.

Po doručení jsem si vzal tři tablety, zapil jsem je minerální vodou z minibaru a téměř okamžitě jsem se začal cítit lépe. Potom jsem zavolal matce a Riley a upozornil jsem je na to, že mé články budou v zítřejších novinách. Také jsem je připravil na to, že se je pravděpodobně budou snažit kontaktovat reportéři z jiných novin a televize – teď, až bude všechno uveřejněné. Obě prohlásily, že nechtějí mluvit s žádnými reportéry a já jsem s tím souhlasil, i když mi neušla ironie toho, že sám jsem byl reportér.

A jako poslední věc jsem si uvědomil, že jsem nezavolal Rachel a neřekl jí, že jsem stále ve městě. Zavolal jsem phoenixskou pobočku FBI, ale agent, který měl službu, mi řekl, že odejela.

„Co myslíte tím, že ‚odejela‘? Je pořád ještě ve Phoenixu?“

„Nemám pověření to sdělovat.“

„Mohu tedy mluvit s agentem Backusem?“

„Ten také odejel. Mohu se zeptat, kdo volá?“

Zavěsil jsem a zavolal jsem recepci v hotelu a požádal jsem o přepojení do jejího pokoje. Sdělili mi, že se odhlásila. Taktéž Backus. Stejně tak Thorson, Carter a Thompson.

„Zkurvysyni," zaklel jsem po zavěšení.

Na něco přišli. Určitě museli na něco přijít. Aby se všichni najednou odhlásili, pro to musel existovat nějaký zásadní zlom ve vyšetřování. Uvědomil jsem si, že mě tu zanechali, že doba, kdy jsem patřil k týmu, určitě minula. Vstal jsem a chodil po pokoji, dumal jsem o tom, kam odjeli, a co je přimělo k tomu, aby se tak rychle přemístili. Pak jsem si vzpomněl na kartičku, kterou mi zanechala Rachel. Vydoloval jsem ji z kapsy a vyťukal na telefonu číslo jejího pageru.

Deset minut se mi zdála dostatečně dlouhá doba na to, aby se můj vzkaz odrazil od satelitu a doletěl dolů k ní, ať už byla kdekoli. Ale deset minut uplynulo a telefon nezazvonil. Potom dalších deset minut a potom půl hodina. Dokonce ani Greg Glenn nezavolal. Dokonce jsem i zvedl sluchátko, abych se přesvědčil, že jsem nepoškodil telefon.

Jako na jehlách, ale unavený z přecházení a čekání, jsem zapnul svůj laptop a napojil jsem se znovu na *Rocky*. Zkopíroval jsem si vzkazy, ale nebyl tam žádný důležitý. Přepnul jsem na svoji osobní schránku, projel jsem si jednotlivé složky a otevřel jsem si tu, která se jmenovala HYP – ČLÁNKY. Složka obsahovala několik článků o Horaci Gombleovi, seřazené v chronologickém pořadí. Začal jsem je číst od nejstaršího a vzpomínky na hypnotizéra se mi během čtení postupně vracely.

Byl to barvitý příběh. Lékař a vědecký pracovník CIA v počátku šedesátých let Gomble později začal působit v Beverly Hills jako psychiatr, specializovaný na hypnózu. Soustředil veškerou svoji obratnost a zkušenost v hypnotickém umění, jak tomu říkal, a pod jménem Horace Hypnotizér vystupoval v nočním klubu. Zpočátku to byla vystoupení v klubech v Los Angeles, při „volném mikrofonu", kdy v určitém večeru může vystoupit kdokoli z obecenstva, ale jelikož se jeho vystoupení stalo nesmírně populární, začal s týdenními angažmá v Las Vegas. Brzy Gomble skončil s praxí cvokaře úplně. Stal se z něj kabaretiér, vystupující na nejlepších

scénách zábavních podniků v Las Vegas. Uprostřed sedmdesátých let bylo jeho jméno uváděno vedle Sinatry na poutači kasina Caesar, i když menšími písmeny. Čtyřikrát vystoupil v Carson's show, při posledním vystoupení uvedl moderátora do hypnotického transu a vyptával se ho na jeho názory na ostatní účinkující. Vzhledem k jízlivým komentářům Carsona si diváci ve studiu mysleli, že to byl žert. Ale nebyl. Když Carson uviděl záznam vystoupení, zrušil vysílání pořadu a dal Horace Hypnotizéra na černou listinu. Toto zrušení vysílání způsobilo rozruch v odborovém tisku zábavních umělců a bylo ránou nožem do srdce Gombleovy kariéry. Až do svého zatčení se už nikdy více neobjevil v žádném televizním vysílání.

Když skončilo jeho vystupování v televizi, jeho číslo se stalo obehraným, dokonce i ve Vegas, takže začal vystupovat na scénách čím dál tím více vzdálenějších od Las Vegas. Brzy se ocitl na dlažbě, vystupoval v zábavních klubech a kabaretech, nakonec ve striptýzových klubech a v cirkusech na jarmarcích. Jeho ústup ze slávy byl konečný. Zatčení v Orlandu na trhu v Pomerančovém okrsku bylo logickým vyústěním na konci tohoto pádu.

Podle článků o soudním procesu byl Gomble obviněn ze zneužívání mladých dívek, které používal jako své asistentky při dopoledních vystoupeních na venkovských poutích. Obžaloba tvrdila, že si z obecenstva vybral deseti až dvanáctiletou dívku, kterou potom odvedl do zákulisí, aby ji připravil na vystoupení. Když se ocitli v jeho šatně, nabídl vyhlédnuté oběti kolu, do které přimíchal kodein a sodium pentothal – obojí zabavili při jeho zatčení – a tvrdil jí, že musí před začátkem vystoupení zjistit, jestli je schopna se nechat zhypnotizovat. S pomocí drog, které podpořily hypnózu, Gomble uvedl dívku do transu a pak ji sexuálně zneužil. Obžaloba tvrdila, že zneužití převážně sestávalo z felace a masturbace, pro obě tyto činnosti se obtížně hledají fyzické důkazy. Po zneužití Gomble hypnotickou sugescí vymazal oběti z paměti veškeré vzpomínky na onen zážitek.

Nepodařilo se zjistit, kolik dívek Gomble zneužil. Přišlo se na něj, až když jiný psycholog při léčení třináctileté dívky, která měla problémy s chováním, objevil, že ji Gomble zneužil během

hypnotické seance. Policie začala případ vyšetřovat a Gomble byl obviněn ze zneužití čtyř dívek.

Při procesu obhájce tvrdil, že události popisované policií a oběťmi se zkrátka nestaly. Gomble si obstaral více než šedesát vysoce kvalifikovaných expertů v oblasti hypnózy, kteří potvrdili, že lidská mysl, když se nachází v hypnotickém transu, nemůže být za žádných okolností přinucena udělat nebo dokonce pouze říci něco, co by dotyčnou osobu ohrozilo nebo jí bylo morálně odpudivé. A Gombleův advokát nevynechal jedinou příležitost, aby připomenul porotě, že neexistuje žádný fyzický důkaz onoho zneužívání.

Ale obžaloba vyhrála případ s vlastně jediným svědkem. Byl jím dřívější Gombleův nadřízený ze CIA, který dosvědčil, že jeho výzkum na počátku šedesátých let zahrnoval pokusy s hypnózou a využíváním různých kombinací drog pro vytvoření „hypnotického útlumu“ morálních a sebezáchovných zábran. Byl to výzkum ovládání mysli a bývalý nadřízený z CIA uvedl, že kodein a sodium pentothal patřily k drogám, které Gomble užíval s kladným výsledkem při svých výzkumech.

Soudu trvalo dva dny, než usvědčil Gomblea ze čtyř případů sexuálního zneužívání dětí. Byl odsouzen k osmdesáti pěti letům vězení, které si měl odpykat ve Státním nápravném ústavu v Raifordu. V jednom článku se uvádělo, že se proti rozsudku odvolal na základě neúplnosti důkazů, ale jeho žádost byla zamítnuta všemi soudy včetně Nejvyššího soudu státu Florida.

Když jsem dočetl do konce počítačové složky, všiml jsem si, že poslední článek byl pouze několik dní starý. Zdálo se mi to podivné, protože Gomble byl odsouzen před sedmi lety. Tento článek také pocházel z *L.A. Times*, zatímco všechny předchozí články byly z *Orlando Sentinelu*.

Zvědavě jsem ho začal číst a z počátku jsem si myslel, že se Laurie Prineová zmýlila. To se dost často stává. Myslel jsem, že mi poslala článek, který nemá žádný vztah k mému dotazu a že si ho možná vyžádal někdo jiný v *Rocky*.

Byl to článek o podezřelém z vraždy dívky v hollywoodském motelu. Už jsem chtěl přerušit čtení, když jsem si všiml jména Horace Gomble. V článku se pravilo, že podezřelý ze zabití dívky si

určitou dobu odpykával trest v Raifordu, společně s Gomblem a dokonce mu pomáhal s jakousi blíže nespecifikovanou vězeňskou právnickou prací. Pročetl jsem si článek znovu a v hlavě se mi začal spřádat plán, který postupně rostl, a nedokázal jsem ho zastavit.

# # #

Ještě jednou jsem po odpojení mého laptopu zavolal Rachelin pager. Tentokrát se mi prsty při vyťukávání číslic chvěly a jen s obtížemi jsem se snažil zůstat klidný. Znovu jsem začal přecházet po pokoji a sledoval telefon. Konečně, jako by to způsobila síla mého pohledu, telefon zazvonil a já jsem ho popadl dříve, než skončilo první zazvonění.

„Rachel, myslím, že něco mám."

„Doufejme, že to není syfilis, Jacku."

Byl to Greg Glenn.

„Myslel jsem, že je to někdo jiný. Poslyš, čekám jeden hovor. Je velmi důležitý a až zazvoní, tak bych ho měl vzít."

„Zapomeň na to, Jacku. Děláme téměř nemožné. Jsi připravenej?"

Podíval jsem se na hodinky. Bylo deset minut po první uzávěrce.

„Dobrá, jsem připraven. Čím rychleji, tím lépe."

„Výborně. Za prvé, dobrá práce, Jacku. Tohle… dobrá, nenahradí to úplně fakt, že jsme nebyli první, ale je to mnohem lepší čtení a jsou tam mnohem lepší informace."

„Fajn, tak co se musí upravit?" zeptal jsem se rychle.

Nestál jsem o jeho pochvalný ani kritický projev. Chtěl jsem to skončit dříve, než Rachel odpoví na moje volání. Protože byl v místnosti pouze jediný telefon, nemohl jsem použít svůj laptop a spojit se s *Rocky*, abych si mohl prohlédnout upravenou verzi mého článku. Místo toho jsem se na laptopu podíval na originální verzi a Glenn mi četl úpravy, které udělal.

„Chci udělat úvod trochu stručnější a důraznější, hned vyrukovat s trumfem, s tím faxem. Trochu jsem si s tím pohrál a takhle to vypadá. ‚Nejnovější vývoj ve vyšetřování vraha, který dostal přezdívku Básník – agenti FBI začali v pondělí analyzovat tajemnou

zprávu od sériového vraha, který zřejmě vraždil namátkou vybrané děti, ženy a policisty z oddělení vražd.‘ Co tomu říkáš?“

„Bezva.“

Pozměnil slovo studují na analyzují. Nemělo cenu proti tomu protestovat. Příštích deset minut jsme strávili vypilováváním hlavního příběhu, procházeli jsme ho sem a tam a upravovali prkotiny. Neprovedl mnoho zásadních změn a s uzávěrkou za zády ani neměl čas jich moc provést. Koneckonců některé úpravy byly dobré a některé byly provedené, jenom aby se neřeklo – zdá se, že podobnou praxi měli všichni redaktoři, se kterými jsem pracoval. Druhý článek byl krátký – vyprávění v první osobě o tom, jak moje snaha po pochopení bratrovy sebevraždy pomohla odhalit stopu Básníka. Bylo to nenápadné vychvalování našeho listu. Glenn to nechal bez úprav. Když jsme skončili, požádal mne, ať nezavěšuji, zatímco bude posílat články do redakce.

„Myslím, že bychom si měli tuhle linku podržet volnou pro případ, že by ještě s něčím přišli,“ řekl Glenn.

„Kdo to dostane?“

„Brown dostane hlavní článek a Bayer ten kratší. Já sám udělám korektury.“

Bylo to v dobrých rukou. Brown a Bayer byli nejlepší redaktoři.

„Tak co plánuješ na zítřek?“ zeptal se mne Glenn, zatímco jsme čekali. „Vím, že je to dost brzo, ale měli bychom si také promluvit o víkendu.“

„O tom jsem ještě nepřemýšlel.“

„Musíš mít nějaké pokračování, Jacku. Cokoliv. Nevyrazíme dopředu s něčím takhle obrovským na titulku, abychom se pak druhý den schlíple přišourali nazpátek. Musí to mít pokračování. A na tenhle víkend potřebuju detailní popis scény. Znáš to, popis honičky FBI za sériovým vrahem, možná tam můžeš uvést nějaké osobní údaje, něco o lidech, se kterými spolupracuješ. Také potřebujeme nějaké fotky.“

„Já vím, já vím,“ řekl jsem. „Jenom jsem na to všechno ještě nepomyslel.“

Nechtěl jsem mu říci o svém nejnovějším objevu a o nové teorii, o které jsem přemýšlel. Takové informace mohou být v rukou

redaktora nebezpečné. Příští věc, které bych se mohl dočkat, by bylo oznámení v tisku – obdoba vytesání do žuly –, že mám stopu, která dokazuje spojení Básníka a Horace Hypnotizéra. Rozhodl jsem se, že počkám a nejdříve si o tom promluvím s Rachel, dříve než o tom řeknu Glennovi.

„A co FBI? Vezmou tě zase mezi sebe?“

„To je příhodná otázka,“ řekl jsem. „Pochybuji o tom. Když jsem dneska odcházel, tak to bylo jako definitivní rozloučení. Vlastně ani nevím, kde jsou. Myslím, že vypadli z města. Asi na něco přišli.“

„Do háje, Jacku. Myslel jsem, že ty –“

„Nestarej se, Gregu, zjistím, kam odejeli. A až na to přijdu, pořád je ještě mohu něčím přitlačit a pak tu také mám pár věcí, které se mi dnes nevešly do článků. Ať tak či onak, na zítřek budu něco mít. Akorát že zatím ještě nevím co. A potom ti udělám ten popis scény. Ale nepočítej s žádnejma fotkama. Tihle lidé se neradi fotografují.“

Za dalších několik minut dostal Glenn zprávu z redakce, že je vše v pořádku a články byly poslány do sazárny. Slíbil, že dohlédne na výrobu, aby se ujistil, že se nic nepodělá. Ale já jsem pro dnešní večer byl hotov. Nabídl mi, ať si dám dobrou večeři na účet redakce a ať mu ráno zavolám. Řekl jsem mu, že to udělám.

Když jsem přemýšlel o tom, zdali nemám potřetí zavolat Rachel pagerem, zazvonil telefon.

„Těbůch, frájo.“

Poznal jsem sarkasmem překypující hlas.

„Thorson.“

„Tos uhod.“

„Co chceš?“

„Jenom ti musím říct, že agent Wallingová má moc práce a hned tak brzo ti nezavolá. Buď tedy tak laskav a prokaž nám i sobě laskavost a přestaň volat na pager. Začíná to být otravné.“

„Kde je?“

„Do toho ti ale teď už nic není, že? Už jsi to takzvaně prošvihl. Už máš svůj článek, teď se starej sám.“

„Jste v L.A.“

„Vzkaz vyřízen, končím spojení.“

„Počkej! Poslyš, Thorsone, myslím, že něco mám. Nech mě promluvit s Backusem.“

„Ne, pane, už nebudete mluvit s nikým o tomhle vyšetřování. Už jsi vypadl, McEvoyi. Pamatuj si to. Všechny dotazy od médií ohledně tohoto vyšetřování zodpovídá teď oddělení pro styk s veřejností na ústředí ve Washingtonu.“

Vztek ve mně začal kypět a svírat se jako pěst v mém nitru. Čelist jsem měl pevně sevřenou, ale podařilo se mi ho popíchnout.

„Týká se to také dotazů Michaela Warrena, Thorsone? Nebo má k tobě přímou linku?“

„V tomhle se tedy mýlíš, ty sráči. Já nic nevykecávám. Z takovejch lidí, jako seš ty, se mi dělá špatně. Mám větší úctu k některejm grázlům, které jsem poslal do chládku, než k tobě.“

„Ty si taky polib zadek.“

„Chápeš, co myslím? Vy, lidi, nemáte vůbec žádnej respekt před –“

„Vyser se na to, Thorsone. Nech mě promluvit s Rachel nebo s Backusem. Mám stopu, kterou by měli mít.“

„Jestli něco máš, tak mi to řekni. Oni mají moc práce.“

Štvalo mě mu cokoli říct, ale potlačil jsem svůj vztek a udělal jsem to, co jsem pokládal za správné.

„Mám jedno jméno. Mohl by to být ten chlap. William Gladden. Je to pedofil z Floridy, ale je v L.A. Alespoň byl. On –“

„Vím, kdo to je a co je zač.“

„Opravdu?“

„Znám ho z dřívějška.“

Tu jsem si vzpomněl. Rozhovory ve vězení.

„Průzkum o znásilnění? Rachel mi o tom vyprávěla. Byl jedním z dotazovaných?“

„Ano. Tak na něj zapomeň, to není ten dotyčnej. Myslel sis, že budeš hrdina a že to vyřešíš, co?“

„Jak to víš, že to není ten právej? Padne to na něj a je tu možnost, že se naučil hypnózu od Horace Gomblea. Jestli víte o Gladdenovi, tak také víte o Gombleovi. Všechno to sedí. Hledají Gladdena v L.A. Sejmul motelovou služku. Copak to nechápeš? Ta vražda služky

může být návnada. Ten detektiv – jeho jméno je Ed Thomas – může být chystaná oběť, o které píše v tom faxu. Nech mě –“

„Mýlíš se,“ hlasitě mne přerušil Thorson. „Tohodle chlápka už jsme prověřili. Nejseš první, kdo s ním přišel, McEvoyi. Nejseš zase tak moc chytrej. Prověřili jsme si Gladdena a není to náš chlap, jasný? Nejsme žádní blbci. Tak se na to teď vykašli a padej nazpátek do Denveru. Až chytneme toho pravýho, tak se to dozvíš.“

„Jak to myslíš, že jste si toho Gladdena prověřili?“

„O tom se nebudu bavit. Máme moc práce a ty už nejsi v týmu. Seš mimo a mimo zůstaneš. Jenom už nevolej na ten pager. Jak jsem řekl, začíná to bejt dost otrava.“

Zavěsil dříve, než jsem mohl říct další slovo. Bouchl jsem s telefonem do vidlice, až se odrazil a spadl na zem. Měl jsem chuť okamžitě znovu zavolat pagerem Rachel, ale dostal jsem lepší nápad. Byl jsem zvědavý, co asi měla na práci, že místo aby mě sama zavolala, pověřila tím Thorsona? V hrudi jsem začal pociťovat svíravý pocit a hlavou se mi začaly honit různé myšlenky. Starala se o mě pouze jako chůva, dokud jsem patřil k jejich týmu? Sledovala mne, dokud jsem byl s nimi? Byla to od ní všechno jen hra?

Odtrhl jsem se od podobných myšlenek. Nemohl jsem to nijak zjistit, dokud si s ní nepromluvím. Musím si dát pozor, aby mne Thorsonovy komentáře nepoštvaly proti ní. Místo toho jsem začal analyzovat, co mi Thorson řekl. Řekl, že mi Rachel nemůže zavolat. Že má moc práce. Co to může znamenat? Zatkli někoho podezřelého a ona jako hlavní vyšetřovatel vede výslech? Sledují někoho podezřelého? Jestli ano, potom může být v autě, daleko od telefonu.

Nebo snad tím, že požádala Thorsona, aby mi zavolal, mi chce poslat nějakou zprávu, chce mi naznačit něco, co nemá odvahu mi říct sama?

Nebyl jsem schopen pochopit jemné nuance téhle situace, vzdal jsem se tedy pátrání po hlubším smyslu a začal jsem přemýšlet o tom, co bylo na povrchu. Přemýšlel jsem o Thorsonově reakci na moji zmínku o Williamu Gladdenovi. Nebyl nijak překvapen při zaslechnutí jeho jména a zdálo se, že ho snadno odepsal. Ale když jsem si v duchu znovu prošel celou konverzaci, uvědomil jsem si, že ať už jsem měl s Gladdenem pravdu, nebo ne, Thorson by na to

reagoval stejně. Kdybych měl pravdu, chtěl by mě svést na jinou stopu. A kdybych se mýlil, nedal by si ujít příležitost mi to dát najevo.

Další myšlenkou, na niž jsem se soustředil, byla možnost, že jsem měl ohledně Gladdena pravdu a že se oni nějak zmýlili, když ho vyškrtli ze seznamu podezřelých. Jestliže tomu tak bylo, pak onen detektiv v Los Angeles mohl být v nebezpečí a ani o tom nevěděl.

Potřeboval jsem dva telefonní hovory na policejní pobočku v Los Angeles, abych získal telefonní číslo detektiva Thomase z hollywoodského oddělení. Ale když jsem volal ono číslo, nikdo neodpověděl a přepojili mě zpět na hlavní ústřednu stanice. Policista, který měl službu, mi sdělil, že Thomas je mimo dosah. Nechtěl mi říct, proč není k dosažení a ani kdy bude možno detektiva zastihnout. Rozhodl jsem se nezanechat žádný vzkaz.

Po zavěšení jsem několik minut chodil po místnosti sem a tam a nemohl jsem se rozhodnout, co mám udělat. Ať jsem se na to díval z jakéhokoli úhlu, vždy jsem dospěl ke stejnému závěru. Odpovědi na otázky ohledně Gladdena jsem se mohl dozvědět pouze jediným způsobem. Věděl jsem, že musím do Los Angeles. Musím jít za detektivem Thomasem. Neměl jsem co ztratit. Články jsem měl odeslané a už jsem na případu nepracoval. Uskutečnil jsem několik telefonních hovorů a rezervoval si letenku pro příští let z Phoenixu do Burbanku. Zaměstnanec aerolinek mi řekl, že z Burbanku to je do Hollywoodu stejně daleko jako z L.A. International.

# # #

V recepci seděl stejný úředník, který nás zapisoval při našem příjezdu v sobotu.

„Vidím, že vy také odlétáte.“

Přikývl jsem, uvědomil jsem si, že mluví o agentech FBI.

„Ano,“ odpověděl jsem. „Ale oni mají náskok.“

Usmál se.

„Viděl jsem vás tuhle večer v televizi.“

Nejdřív jsem byl zmatený, ale pak mi došlo, na co naráží. Scénu před pohřebním ústavem. Já v tričku FBI. Vtom jsem si uvědomil, že

mě ten úředník považuje za agenta FBI. Nesnažil jsem se mu to vymluvit.

„Šéf z toho neměl velkou radost," poznamenal jsem.

„No, myslím, že toho musíte vědět hodně, když jste takhle vpadli do města. Každopádně doufám, že ho chytnete."

„Jo, to my také."

Počítal můj účet. Zeptal se mě, jestli jsem použil pokojovou službu, řekl jsem mu, že ano a co všechno jsem si vzal baru.

„Poslyšte," dodal jsem, „myslím, že mi také musíte započítat povlak na polštář. Musel jsem si tu koupit nějaké šaty a neměl jsem žádný kufr a…"

Ukázal jsem mu povlak na polštář, do kterého jsem zabalil svých několik svršků, a on se tomu jen usmál. Ale byl zmatený, když měl spočítat, kolik mi má naúčtovat, a nakonec mi řekl, že to nechá na podnik.

„Chápu, že vy se musíte pohybovat rychle," řekl. „Ti ostatní ani neměli čas se odhlásit. Vyletěli jako nějaké texaské tornádo."

„Dobrá," řekl jsem s úsměvem, „doufám, že alespoň zaplatili."

„Oh, ano. Agent Backus zavolal z letiště a řekl, ať to dáme na kreditní kartu a pošleme mu účtenky. To ale není žádný problém. Naším cílem je posloužit."

Pohlédl jsem na něj a zamyslel jsem se. Rozhodl jsem se okamžitě.

„Dnes večer ho chytím," řekl jsem nakonec. „Chcete, abych mu ty účtenky vzal?"

Vzhlédl na mne od papírů, které měl před sebou. Viděl jsem, jak zaváhal. Zvedl jsem ruce, jako bych mu chtěl naznačit, ať si nedělá starosti.

„To je dobrý. Byl to jen takovej nápad. Uvidím je dnes večer a myslel jsem si, že by se tím všechno zrychlilo. Znáte to, ušetřit za poštu."

Nevěděl jsem, co říkám, už jsem začal ztrácet víru ve své rozhodnutí a chtěl jsem z toho nějak vycouvat.

„Dobrá," řekl recepční. „Nevím, proč by to mělo vadit. Už tu mám všechny jejich papíry připravené pohromadě v obálce. Myslím, že vám mohu důvěřovat stejně jako pošťákovi."

Usmál se a já jsem mu úsměv oplatil.

„Naše šeky podepisuje stejnej chlápek, že?“

„Strýček Sam,“ řekl chápavě. „Hned jsem nazpět.“

Zmizel v zadní kanceláři a já jsem se rozhlédl kolem recepčního pultu a po hale, napůl v očekávání, že Thorson, Backus a Wallingová vyskočí zpoza sloupů a zakřičí: „Vidíš? Nemůžeme důvěřovat takovým, jako jsi ty!“

Ale nikdo odnikud nevyskočil a recepční se brzy vrátil a podal mi přes pult kartónovou obálku spolu s mým hotelovým účtem.

„Díky,“ řekl jsem. „Oni to ocení.“

„Bez problému,“ řekl zřízenec. „Děkujeme za to, že jste si k pobytu vybral náš hotel, agente McEvoyi.“

Přikývl jsem, jako zloděj jsem zastrčil obálku do tašky s počítačem a potom jsem zamířil ke dveřím.

Kapitola 34

Letadlo vystoupalo do výše deset tisíc metrů, než se mi naskytla příležitost otevřít obálku. Bylo v ní několik stránek účtů. Každý pokoj agentů měl svůj zvláštní účet s pečlivě rozepsanými jednotlivými položkami. V to jsem také doufal a ihned jsem se soustředil na účet s Thorsonovým jménem a začal jsem studovat poplatky za telefon.

Na účtu nebyly žádné hovory do oblasti Maryland s kódem 301, kde žil Warren. Avšak byl tam hovor do oblasti s kódem 213. Los

Angeles. Věděl jsem, že není nemožné, aby Warren dojel do L.A., kde střelil svůj příběh bývalým zaměstnavatelům. Potom ho mohl napsat tam. Hovor se uskutečnil v neděli 41 minut po půlnoci, hodinu po tom, co se Thorson zřejmě ubytoval v hotelu ve Phoenixu.

Pomocí Visa karty jsem vysunul telefonní sluchátko z opěradla sedadla přede mnou, zasunul jsem kreditní kartu a vyťukal číslo, které bylo napsáno na hotelovém účtu. Okamžitě mi odpověděl ženský hlas: „Nový Otani Hotel, mohu vám pomoci?“

Na chvilku jsem byl zaražen, ale vzpamatoval jsem se dříve, než stačila zavěsit a požádal jsem o přepojení do pokoje Michaela Warrena. Přepojila mě, ale nikdo se neozval. Uvědomil jsem si, že je příliš brzy na to, aby byl ve svém pokoji. Uvolnil jsem tlačítko příjmu a zavolal jsem na informace, aby mi dali číslo na *Los Angeles Times*. Zavolal jsem tam a požádal o přepojení na sál novinářů, potom jsem chtěl Warrena. Přepojili mě.

„Warren,“ řekl jsem.

Bylo to konstatování, byla to skutečnost. Rozsudek Pro Thorsona i pro Warrena.

Nevěděl, kdo volá.

„Akorát jsem ti chtěl říct, Warrene, abys šel do prdele. A taky ti chci oznámit, že jednou o tomhle všem napíšu knihu a bude tam i to, co jsi provedl.“

Nevěděl jsem pořádně, co říkám. Jenom jsem věděl, že cítím potřebu mu pohrozit a že nemám čím. Pouze slovy.

„McEvoy? Je to McEvoy?“ Udělal pauzu, aby se mohl sarkasticky zasmát. „Jakou knihu? Už mi volal můj agent s nabídkou. Co máš ty? No? Co máš? Hej, Jacku, máš vůbec nějakého agenta?“

Čekal na odpověď a jediné, co jsem měl, byl vztek. Mlčel jsem.

„No, to jsem si myslel,“ řekl Warren. „Podívej, Jacku, seš celkem bezva chlap a mně je líto, jak to dopadlo. Fakt je mi to líto. Ale byl jsem v koncích a už jsem měl té práce plné zuby, už jsem dál nemohl. Tohle byla moje záchrana. Tak jsem se jí chytnul.“

„Ty zasranej hajzle! To byl můj příběh.“

Řekl jsem to moc nahlas. I když jsem byl sám v řadě tří sedadel, muž sedící přes uličku se na mne rozzlobeně podíval. Seděl vedle starší dámy, která byla zřejmě jeho matkou a nikdy podobné výrazy

neslyšela. Otočil jsem se k oknu. Venku byla jen černá tma. Zakryl jsem si druhou rukou ucho, abych mohl slyšet Warrenovu odpověď v nepřetržitém hukotu letadla. Jeho hlas byl tichý a klidný.

„Příběh patří tomu, kdo ho napíše, Jacku. To si pamatuj. Ať už to napíše kdokoli, je to jeho příběh. Chceš proti mně vyrukovat, dobrá. Tak si napiš ten zasranej článek místo toho, abys mi volal a skučel kvůli tomu. Dej se do toho, nakopej mi prdel. Zkus to. Jsem zrovna tady a počkám si, až budeš na titulní stránce."

Všechno, co říkal, byla stoprocentní pravda a já jsem to věděl, hned jak to vyslovil. Cítil jsem se trapně kvůli tomu, že jsem vůbec volal a měl jsem stejný vztek na sebe jako na Warrena a Thorsona. Ale nemohl jsem to nechat být jen tak.

„Jo a nepočítej s tím, že se od toho svého informátora ještě něco dozvíš," řekl jsem. „Jako kdyby už byl pohřbenej. Držím ho v hrsti, Thorsona. Vím, že ti volal v sobotu pozdě v noci do hotelu. Dostal jsem ho."

„Nevím, o čem mluvíš, a o svých zdrojích nehovořím. S nikým."

„To nemusíš. Je můj. Chycenej a vycpanej. Když mu po tomhle budeš chtít zavolat, tak zkus rovnou bankovního hlídače v Salt Lake City. Tam bude dřepět."

Ani vzpomínka na Rachelinu poznámku o vyhazovu příliš neztlumila můj vztek. Měl jsem čelisti stále pevně stisknuté a čekal jsem na jeho odpověď.

„Dobrou noc, Jacku," pronesl konečně. „Všechno, co ti mohu říct, je, smiř se s tím a začni, sakra, žít."

„Počkej vteřinku, Warrene. Odpověz mi na jednu otázku."

V mém hlase zazněl žadonivý tón, který jsem tak nenáviděl. Když neodpověděl, znovu jsem naléhal.

„Ta stránka z mého bloku, kterou jsi nechal v archivu Úřadu – nechal jsi ji tam schválně? Byla to od začátku bouda?"

„To jsou dvě otázky," řekl a v jeho hlase jsem vycítil úsměv. „Už musím jít."

Zavěsil.

Když se za deset minut letadlo snášelo k zemi, začal jsem se konečně také cítit klidnějším. Hlavně díky pomoci silné Bloody Mary. K mému uklidnění také přispěl fakt, že konečně mohu

podepřít svoje obvinění proti Thorsonovi nějakým důkazem. Po pravdě řečeno jsem se nemohl na Warrena zlobit. Využil mě, jak už to reportéři dělají. Kdo jiný by to měl lépe vědět než já?

Přesto jsem se na Thorsona mohl zlobit a také jsem se zlobil. Nevěděl jsem, jak a kdy to udělám, ale byl jsem si jistý, že nějak upozorním Boba Backuse na Thorsonův účet a na význam jeho telefonního rozhovoru. Chystal jsem se Thorsona potopit.

Když jsem dopil, vrátil jsem se k účtům, které jsem zastrčil do kapsy na sedadle přede mnou. Neměl jsem nic na práci, a tak jsem si začal ze zvědavosti líně prohlížet Thorsonův účet a díval jsem se na hovory, které měl před a po tom, co zavolal Warrena.

Během svého dvoudenního pobytu ve Phoenixu měl pouze tři meziměstské hovory, všechny v rozmezí půl hodiny. Byl tu hovor Warrenovi v neděli v 0.41, druhý hovor o čtyři minuty dříve na číslo s kódem 703 a třetí hovor do oblasti s kódem 904 v 0.56. Předpokládal jsem, že číslo začínající 703 bylo do ústředí FBI ve Virginii a protože jsem neměl nic jiného na práci, znovu jsem si zatelefonoval. Vyťukal jsem číslo a hned jsem slyšel odpověď.

„FBI, Quantico."

Zavěsil jsem. Měl jsem pravdu. Potom jsem zavolal na třetí číslo, ani jsem nevěděl, kde je oblast začínající číslem 904. Po trojím zazvonění se ve sluchátku ozvalo vysoké pískání – řeč, které rozumí pouze počítače. Poslouchal jsem, dokud elektronické pískání neskončilo. Protože se nedočkal odpovědi na svůj signál, počítač mě odpojil.

Byl jsem zvědavý, kde se nalézá oblast s kódem 904, zavolal jsem tedy informace a zeptal jsem se, které je největší město v té oblasti. Řekli mi, že Jacksonville, zeptal jsem se, jestli je v té oblasti také Raiford, a bylo mi řečeno, že ano. Poděkoval jsem telefonistce a zavěsil.

Z článků o Horacovi Gombleovi jsem věděl, že Státní nápravný ústav se nachází v Raifordu. Horace Gomble byl v současné době uvězněn v Raifordu a tam si také kdysi odpykával trest William Gladden. Rád bych věděl, jestli Thorsonovo spojení s počítačem v oblasti s kódem 904 bylo v nějaké souvislosti s vězením nebo s Gladdenem či s Gomblem.

Ještě jednou jsem zavolal informace v oblasti 904. Tentokrát jsem požádal o číslo do SNU v Raifordu. Začátek čísla bylo 431, stejné číslo volal Thorson z pokoje v hotelu. Opřel jsem se o sedadlo a začal o tom hloubat. Proč volal vězení? Mohl se přímo napojit na počítač věznice kvůli informacím o Gombleovi, nebo se podívat na složku Gladdena? Vzpomněl jsem si, že Backus říkal, že nechá zkontrolovat vězeňské záznamy Gomblea. Možná že to dal za úkol Thorsonovi, když ho v sobotu v noci vyzvedl na letišti.

Přemýšlel jsem o ještě jedné možnosti, proč volal. Thorson mi před necelou hodinou řekl, že Gladdena zkontrolovali a že byl vyřazen ze seznamu podezřelých. Možná byl ten jeho hovor součástí této kontroly. Ale kterou součástí, to mi nebylo jasné. Jediná věc, která se mi zdála být jasná, bylo, že jsem asi nebyl zasvěcen do všeho, co agenti dělali. Byl jsem sice mezi nimi, ale některé podrobnosti mi zkrátka nesvěřili.

Ostatní hotelové účty neobsahovaly žádná překvapení. Účty z pokojů Cartera a Thompsona byly prázdné. Žádné hovory. Backus, podle účtu, volal stejné číslo v Quantiku kolem půlnoci jak v sobotu, tak v neděli. Byl jsem zvědavý a zavolal jsem z letadla ono číslo. Odpověď byla okamžitá.

„Quantico, ústředna."

Zavěsil jsem, aniž bych cokoli řekl. Byl jsem potěšen, že Backus podobně jako Thorson zavolal do Quantika, aby poslal nebo si vyzvedl vzkazy či se jinak postaral o chod oddělení.

Nakonec jsem se dostal k účtu Rachel a náhle se mne zmocnil divný pocit znepokojení. Takový pocit jsem neměl, když jsem si prohlížel ostatní účty. Tentokrát jsem měl pocit podezíravého manžela, který kontroluje věci své ženy. Mísily se v tom pocity voyeura s pocitem provinění.

Ze svého pokoje uskutečnila čtyři rozhovory. Všechny byly do oblasti v Quantiku a dvakrát volala stejné číslo jako Backus. Centrálu v Quantiku. Zavolal jsem jedno z nových čísel, které volala, a ozval se mi záznamník s jejím hlasem.

„Toto je speciální agent FBI Rachel Wallingová. Momentálně nemohu odpovědět, ale jestliže zanecháte svoje jméno a krátký vzkaz, zavolám vám, jak nejdříve to bude možné. Děkuji."

Kontrolovala si kvůli vzkazům svoji úřední linku. Vyťukal jsem poslední číslo, které volala v neděli večer v 18.10, a odpověděl mi ženský hlas.

„Dokumentace, Doranová.“

Přerušil jsem beze slova spojení a cítil jsem se kvůli tomu mizerně. Měl jsem rád Brass, ale ne tolik, abych jí prozradil to, že jsem si kontroloval hovory, které měli její kolegové.

Když jsem probral všechny hotelové účty, složil jsem je a dal jsem je nazpátek do tašky s počítačem a pak jsem zavěsil letecký telefon zpět do vidlice.

Kapitola 35

Než jsem dorazil k hollywoodské policejní pobočce, bylo skoro půl deváté. Nevěděl jsem, co mám očekávat, když jsem hleděl na cihlovou pevnost ve Wilcox Street. Netušil jsem, zda tam Thomas bude ještě takhle pozdě, ale protože byl vedoucím detektivem pracujícím na novém případu – zavraždění servírky z motelu –, doufal jsem, že ještě bude dělat přesčas, raději v cihlové budově u telefonů než na ulicích v honbě za Gladdenem.

Za hlavními dveřmi byla vstupní hala s šedým linoleem, dvěma, zelenou koženkou potaženými lavicemi a přepážkou, za níž seděli tři uniformovaní policisté. Nalevo byl vchod do chodby a na zdi nad ním byla cedule s nápisem KANCELÁŘ DETEKTIVU, pod ní velká

šipka ukazující do chodby. Podíval jsem se na jediného policistu za přepážkou, který zrovna netelefonoval, a pokynul jsem mu, jako když jdu na večerní návštěvu. Dostal jsem se na metr k chodbě, když mě zastavil.

„Počkejte, kamaráde. Mohu vám pomoct?“

Otočil jsem se k němu a ukázal jsem na ceduli.

„Potřebuju jít do kanceláře detektivů.“

„Kvůli čemu?“

Došel jsem k přepážce, aby náš rozhovor neslyšel nikdo jiný na stanici.

„Chci mluvit s detektivem Thomasem.“

Vytáhl jsem svoji tiskovou legitimaci.

„Denver,“ přečetl policista pro případ, že bych zapomněl, odkud jsem. „Počkejte, podívám se, jestli tu je. Očekává vás?“

„Pokud vím, tak ne.“

„Co má dělat Denver s – jo, už se vrátil Ed Thomas? Někdo z Denveru by tu s ním chtěl mluvit.“

Okamžik naslouchal, co mu je řečeno, pokrčil při tom obočí a pak zavěsil.

„Dobrá. Jděte chodbou, druhé dveře nalevo.“

Poděkoval jsem mu a pustil jsem se chodbou. Na obou stěnách byly tucty zarámovaných černobílých reklamních fotografií různých herců mezi fotografiemi policejních softbalových mužstev a snímky policistů zabitých ve službě. Dveře, do kterých jsem měl jít, nesly označení VRAŽDY. Zaklepal jsem, okamžik jsem počkal, a když jsem nedostal odpověď, vstoupil jsem.

V místnosti bylo šest stolů, za jedním z nich seděla Rachel. Ostatní byly neobsazené.

„Ahoj, Jacku.“

Přikývl jsem. Nebyl jsem až tak moc překvapen, že ji vidím.

„Co tu děláš?“

„To by mělo být jasné, protože tu zřejmě na mne čekáš. Kde je Thomas?“

„Je v bezpečí.“

„Proč všechny ty lži?“

„Jaké lži?“

„Thoršon mi tvrdil, že Gladden není podezřelý. Řekl, že jste ho prověřili a vyřadili. Proto jsem přijel. Myslel jsem si, že se buď mýlí, nebo lže. Rachel, proč jsi mi nezavolala? Tohle všechno –“

„Jacku, měla jsem práci s Thomasem a věděla jsem, že kdybych ti zavolala, tak bych ti musela lhát, a to jsem nechtěla.“

„Takže jsi to nechala udělat Thorsona. Bezva. Díky. Tím jsi to vylepšila.“

„Přestaň se chovat jako dítě. Mám důležitější věci na starosti než tvoje pocity. Mrzí mě to. Podívej, jsem tu, ne? Proč myslíš, že tu jsem?“

Pokrčil jsem rameny.

„Věděla jsem, že přijedeš, ať už ti Gordon řekl cokoli. Znám tě, Jacku. Stačilo mi zavolat na aerolinky. Jak jsem se dozvěděla, kam letíš, věděla jsem, že tu na tebe mohu v klidu počkat. Jenom doufám, že to tu zvenku také neokukoval Gladden. Byl jsi v televizi s námi. To znamená, že si asi myslí, že jsi agent. Jestli tě viděl, jak jsi sem přijel, dojde mu, že tu chystáme zátah.“

„Ale jestli byl venku a byl dost blízko, aby mě viděl, tak už byste ho teď měli, že? Protože tohle místo kvůli němu hlídáte zvenku dvacet čtyři hodin denně.“

Nepatrně se usmála. Hádal jsem správně.

Zvedla se stolu vysílačku a zavolala svému vedoucímu. Poznal jsem hlas, který se ozval. Byl to Backus. Řekla, že přijde s návštěvou. Pak skončila hovor a vstala.

„Pojďme.“

„Kam?“

„Do naší centrály. Není to daleko.“

Její hlas byl strohý, úsečný. Pro mne zněl chladně a bylo mi zatěžko uvěřit tomu, že jsem se s touto ženou ani ne před dvaceti čtyřmi hodinami miloval. Jako kdybych pro ni teď byl úplný cizinec. Mlčel jsem, když jsme šli chodbou dozadu do budovy, ven na parkoviště pro zaměstnance, kde na ni čekalo auto.

„Já mám auto před budovou,“ řekl jsem.

„No, budeš ho tam pro tentokrát muset nechat. Pokud ovšem nechceš zůstat sám a hrát si na kovboje.“

„Podívej, Rachel, kdybyste mi nelhali, tak se to nemuselo stát. Možná jsem ani nemusel přijet.“

„Samozřejmě.“

Nastoupila do auta, nastartovala a potom mi odemkla dveře. Vždy mě otráví, když mi to takhle někdo provede, ale nic jsem neřekl, když jsem nastoupil. Vyjela z ohrady a zamířila k Sunset Boulevard s nohou na plynu. Nepromluvila, dokud ji červené světlo nedonutilo zastavit auto.

„Jak jsi se dozvěděl to jméno, Jacku?“ zeptala se.

„Jaké jméno?“ odpověděl jsem, i když jsem věděl, na co se ptá.

„Gladden, Jacku. William Gladden.“

„Dělal jsem svůj domácí úkol. A jak jste na to přišli vy?“

„To ti nemohu říct.“

„Rachel… Podívej, tohle jsem já, jasný? My jsme se, ehm…“ Nemohl jsem to vyslovit nahlas, bál jsem se, že by to znělo jako lež. „Myslel jsem, že mezi námi něco je, Rachel. Ale teď se chováš, jako kdybych měl lepru nebo co. Já nevím… Koukni, chceš ode mne informace? Řeknu ti všechno, co vím. Domyslel jsem si to z novin. V nedělních *L.A. Times* byl velký článek o tom chlápkovi Gladdenovi. Jasný? Píše se tam, že poznal Horace Hypnotizéra v Raifordu. Dal jsem si dvě a dvě dohromady. Nebylo to těžký.“

„Dobrá, Jacku.“

„Teď ty.“

Ticho.

„Rachel?“

„Nebude to v článku?“

„Mě se na to nemusíš ptát.“

Chvilku váhala a potom se asi obměkčila. Spustila:

„Dostali jsme se ke Gladdenovi sledováním dvou různých stop, které se sešly v pravý čas. To nám s velkou pravděpodobností zaručuje, že je to náš muž. Za prvé, to auto. Sledováním identifikačního čísla stereorádia jsme se dostali k autu, které nás zase dovedlo k autopůjčovně Hertz. Vzpomínáš si na to?“

„Ano.“

„Dobrá, Matuzak a Mize zajeli na letiště a vystopovali to auto. Nějací feťáci z Chicaga si ho už pronajali. Museli pro něj dojet až do

Sedony, aby ho dostali nazpátek. Teď se na něm hledají stopy. Zatím nenašli nic použitelného. Stereo a okno byly vyměněny. Ale ne firmou Hertz. Autopůjčovna Hertz se nikdy o té vloupačce nedozvěděla. Ať už to měl půjčené kdokoli, když to ukradli, nahradil stereo a okno na vlastní náklady. Každopádně podle záznamů si pronajal to auto tento měsíc na pět dní nějaký N. H. Breedlove a měl ho včetně dne, kdy byl Orsulak zabit. Ten Breedlove ho vrátil den po tom. Matuzak zadal jeho jméno do počítače a trefa – našel ho v databázi. Zjistil, že Nathan H. Breedlove bylo krycí jméno, které se objevilo při vyšetřování Williama Gladdena před sedmi lety na Floridě. Bylo to jméno muže, který si dal inzerát do novin v Tampě a nabízel služby jako dětský fotograf. Zneužíval děti, když s nimi byl zanechán o samotě, dělal porno snímky. Nosil různé převleky. Policie v Tampě pátrala po tomto Breedloveovi ve stejné době, kdy se vyšetřoval Gladdenův případ. Zneužívání dětí ve středisku péče o děti. Vyšetřovatelé si vždy mysleli, že Gladden byl Breedlove, ale nikdy se jim to nepodařilo dokázat kvůli převlekům. Navíc se ani moc nesnažili, protože věděli, že stejně půjde do vězení na dlouhou dobu za ostatní provinění. Každopádně jakmile jsme získali Gladdenovo jméno z databáze, vytáhli jsme si odtamtud hledané osoby, které tam zadala minulý týden policie L.A. No a jsme tady.“

„Zdá se to…“

„Moc snadné? No, někdy jsi sám strůjcem svého štěstí.“

„To už jsi říkala předtím.“

„Protože je to pravda.“

„Proč by užíval falešné jméno, o kterém ví, že je někde v databázi?“

„Spousta těchto lidí má své zvyky. Navíc, je to zatracenej vejtaha. To víme z toho faxu.“

„Ale používal mnoho nových krycích jmen, když ho minulý týden zatkla policie v Santa Monice. Proč by tedy –“

„Říkám ti jenom to, co víme, Jacku. Jestli je tak chytrej, jak si myslíme, potom má zřejmě několik různých převleků. Nebude těžké je nalézt. Řekli jsme phoenixské pobočce, aby poslali Hertzovi soudní obsílku. Potřebujeme zjistit, kolikrát si Breedlove za poslední tři roky pronajal auto. Je bezpochybně jejich ‚zlatým zákazníkem‘.

To zase ukazuje, jak je mazaný. Na většině letišť vystoupíš z letadla, dojdeš do ‚zlatého oddělení' a tvé jméno už je na seznamu. Dojdeš si ke svému autu a klíčky už jsou připravené. Ve většině případů ani nemusíš mluvit s žádným úředníkem. Jenom si vlezeš do auta, ukážeš svůj řidičák u výjezdu a už jsi odtamtud venku."

„Dobrá, a co ta druhá věc? Říkala jsi, že vás ke Gladdenovi dovedly dvě stopy."

„Nejlepší kamarádi. Ted Vincent a Steve Raffa se na Floridě konečně dostali k Beltranovým záznamům, týkajících se jeho styků s touto organizací. Během let dělal Nejlepšího kamaráda devíti hochům. Druhým z nich, které sponzoroval, bylo to zhruba před šestnácti lety, byl Gladden."

„Kristepane."

„Jo. Začíná to všechno zapadat do sebe."

Chvíli jsem mlčel, protože jsem uvažoval o všech novinkách, které mi sdělila. Vyšetřování se zrychlovalo geometrickou řadou. Byl čas si zapnout bezpečnostní pásy.

„Jak to, že zdejší pobočka na něho nepřišla? Psali o něm přece v novinách."

„Dobrá otázka. Bob si o tom pořádně promluví se šéfem oddělení detektivů. Někdo to musel vidět a dát si dvě a dvě dohromady. Ale my jsme byli první."

Typický byrokratický bordel. Byl jsem zvědav, o kolik dříve by se dostali ke Gladdenovi, kdyby byl v L.A. pobočce někdo pozornější.

„Ty znáš Gladdena, že?" zeptal jsem se.

„Ano, mluvili jsme s ním během rozhovorů s pachateli znásilnění. Říkala jsem ti o tom. Před sedmi lety. S ním a s Gomblem, kromě jiných, v té děsné díře na Floridě. Myslím, že náš tým – Gordon, Bob a já – jsme tam strávili celý týden, museli jsme tam dělat rozhovory s tolika pachateli."

Byl jsem v pokušení zmínit se o Thorsonově telefonátu s vězeňským počítačem, ale rozmyslel jsem si to. Stačilo, že se mnou zase začala mluvit jako s lidskou bytostí. Kdybych jí řekl, že jsem se šťoural v jejich hotelových účtech, tak to by ji asi odradilo od toho, aby v tom pokračovala. Toto dilema bylo překážkou, která bránila

usvědčení Thorsona. Prozatím tedy budu muset jeho hotelový účet za telefonní hovory odložit stranou.

„Myslíš si, že je nějaké spojení mezi Gomblem, který údajně užíval hypnózu, a tím, co znáte z Básníkových případů?“ zeptal jsem se místo toho. „Myslíš si, že ho Gomble zasvětil do svého tajemství?“

„Je to možné.“

Zase se vrátila ke stručným odpovědím.

„Je to možné,“ opakoval jsem s náznakem sarkasmu v hlase.

„Nakonec se budu muset vydat na Floridu a promluvit si s Gomblem znovu. A pak se ho na to zeptám. Dokud mi neodpoví, ať tak nebo onak, je to jenom možnost. Jasný, Jacku?“

Zajeli jsme do uličky, která vedla za řadou starých motelů a obchodů. Nakonec zpomalila natolik, že jsem se mohl pustit opěradla.

„Ale teď na Floridu jet nemůžeš, že?“ zeptal jsem se.

„To záleží na Bobovi. Ale tady jsme Gladdenovi těsně v patách. Pro tuto chvíli si myslím, že Bob chce soustředit všechno, co má, do L.A. Gladden je zde. Nebo je tu někde blízko. Všichni to cítíme. Musíme ho dostat. Jakmile ho dostaneme, tak potom si začnu dělat starosti s ostatními věcmi, s psychologickou motivací. Potom budeme muset zajet na Floridu.“

„Proč potom? Abyste doplnili údaje do studie o sériových vrazích?“

„Ne. Chci říct ano, je to tak, ale především kvůli obžalobě. Chlap, jako je on, bude muset jít na vyšetření duševně chorých. Je to jeho jediná šance. Takže to znamená, že budeme muset založit obžalobu na jeho psychologii. Aby se ukázalo, že věděl, co dělá, a že byl schopen rozeznat dobré od špatného. Takový je obvyklý postup.“

Že dojde k přelíčení s Básníkem u soudu, mě nikdy nenapadlo. Uvědomil jsem si, že jsem nikdy nepředpokládal, že ho dostanou živého. A věděl jsem, že tento předpoklad byl založen na mém přání, aby mu nebylo dovoleno žít po tom, co provedl.

„Co se děje, Jacku, ty nechceš, aby byl soud? Chceš, abychom ho zabili tam, kde ho najdeme?“

Podíval jsem se na ni. Světlo z okna, které jsme míjeli, na okamžik osvítilo její obličej a uviděl jsem její oči.

„O tom jsem nepřemýšlel."

„Ale určitě ano. Chtěl bys ho zabít, Jacku? Kdybys byl s ním chvilku sám a nebyly by z toho žádné následky, dokázal bys to udělat? Myslíš, že by se tím věci napravily?"

Nelíbilo se mi o tom s ní diskutovat. Cítil jsem, že je to u ní víc než jen chvilkový zájem.

„Nevím," odpověděl jsem nakonec. „Mohla bys ho zabít ty? Už jsi někdy někoho zabila, Rachel?"

„Kdybych měla příležitost, zabila bych ho okamžitě."

„Proč?"

„Protože jsem poznala ty ostatní. Dívala jsem se jim do očí a vím, co je v té temnotě za nimi. Kdybych je mohla zabít všechny, myslím, že bych to udělala."

Čekal jsem, že bude pokračovat, ale ona už nic neřekla. Zastavila vedle dalších dvou stejných vozů Caprices za jedním starým motelem.

„Neodpověděla jsi na druhou otázku."

„Ne, nikdy jsem nikoho nezabila."

Zadními dveřmi jsme vstoupili do chodby, natřené dvěma barvami, do výše očí špinavě citrónově žlutou, nad tím ušmudlaně bílou. Rachel došla k prvním dveřím nalevo, zaklepala a byli jsme vpuštěni. Byl to motelový pokoj, který mohl být v šedesátých letech, kdy byl naposledy zrenovován, považován za kuchyňku. Backus a Thorson na nás čekali, seděli u zdi u starého stolu s umakartovou deskou. Na stole stály dva telefony, které vypadaly, jako by je právě donesli do pokoje. Také tam byl metr vysoký hliníkový kufr, postavený na boční hraně, s odklopeným víkem, uvnitř byly vidět tři televizní obrazovky. Zezadu vedly ven dráty, táhly se po podlaze podél stěny a nahoru do okna, které bylo trochu pootevřené, aby prošly ven.

„Jacku, nemohu říct, že jsem šťastnej, když tě vidím," řekl Backus.

Ale řekl to s křivým úsměvem na tváři, vstal a podal mi ruku.

„Promiň," omluvil jsem se a vlastně jsem nevěděl proč. Potom, s pohledem upřeným na Thorsona, jsem dodal: „Nechtěl jsem se motat do vaší sestavy, ale dostal jsem špatné informace."

Myšlenka na telefonní účty mi zase bleskla hlavou, ale zapudil jsem ji. Nebyl na to správný čas.

„V pořádku," řekl Backus, „musím přiznat, že jsme zkusili nasměrovat tě trochu jinam. Mysleli jsme si, že by bylo nejlepší, kdybychom to tu mohli dokončit bez jakéhokoli vměšování."

„Pokusím se moc nevměšovat."

„To už děláš," popíchl Thorson.

Nevšímal jsem si ho a díval jsem se stále na Backuse.

„Posaď se," vybídl mne.

Posadili jsme se s Rachel na zbývající dvě židle u stolu.

„Předpokládám, že víš, co se tu děje," pokračoval Backus.

„Domnívám se, že hlídáte Thomase."

Otočil jsem se tak, abych viděl na monitory, a poprvé jsem si mohl prohlédnout záběry jednotlivých kamer. Na horním monitoru byla vidět chodba podobná té, která byla před pokojem, ve kterém jsme byli. Na každé straně několik dveří. Všechny byly zavřené a byly označeny čísly. Další obrazovka ukazovala motel zepředu. V bledě modrém přísvitu obrazovky jsem mohl přečíst slova nápisu, který byl nade dveřmi. HOTEL MARK TWAIN. Spodní monitor ukazoval pohled z boční ulice a zobrazoval zřejmě stejný hotel.

„Je tohle místo, kde jsme teď?" zeptal jsem se a ukázal jsem na display.

„Ne," odpověděl Backus. „Ukazuje to, kde je detektiv Thomas. My jsme asi o blok vedle."

„Nevypadá to moc hezky. Kolik za to chtějí?"

„On tam nebydlí. Ale detektivové z hollywoodské pobočky používají ten hotel na ukrytí svědků nebo na přespání, když pracují dvacet čtyři hodin na případu. Detektiv Thomas raději zůstává tam než doma. Doma má ženu a tři děti."

„Výborně, to zodpovídá moji další otázku. Jsem rád, že jste mu řekli, že slouží jako návnada."

„Zdá se, že jsi mnohem cyničtější, než když jsme se dnes ráno naposledy viděli, Jacku."

„To bude asi tím, že takový jsem."

Přestal jsem se na něj dívat a pohlédl jsem znovu na obrazovky. Backus pokračoval v hovoru.

„Signály ze třech kamer, kterými to tam sledujeme, jsou přenášeny na mobilní anténu, kterou máme zde na střeše. Potom máme v terénu jednotku pro pomoc v kritických situacích a ještě perfektní tým od policie z L.A. Sledujeme Thomase dvacet čtyři hodin denně. Nikdo se k němu nemůže přiblížit, ani na stanici. Je v naprostém bezpečí.“

„Počkej, až bude po všem, a pak mi o tom vyprávěj.“

„To budu. Ale teď prozatím musíš jít stranou, Jacku.“

Otočil jsem se k němu a udělal jsem svůj nejlepší nechápavý obličej.

„Víš, co mám na mysli,“ řekl Backus a nenalétl na to, jak se tvářím. „Nacházíme se v nejkritičtější fázi. Máme ho skoro na mušce, a mám-li být upřímný, Jacku, musíš jít z cesty.“

„Já vám nestojím v cestě a ani v ní stát nebudu. Stejná dohoda, nic z toho, co uvidím, se nedostane do novin, dokud mi to neschválíš. Ale nepojedu čekat nazpátek do Denveru. Jsem moc blízko, příliš… To znamená moc blízko. Musíš mě zase pustit dovnitř.“

„Tohle může trvat týdny. Vzpomeň si na fax. Všechno, co tam bylo řečeno, znamenalo, že má svého příštího muže na mušce. Nebylo tam řečeno kdy. Nebyl tam žádný časový údaj. Netušíme, kdy se Thomase pokusí zasáhnout.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„To mi nevadí. Ať už to trvá, jak chce dlouho, chci se zúčastnit vyšetřování. Já jsem naši dohodu dodržel.“

V místnosti se rozhostilo nepříjemné ticho, Backus vstal a začal přecházet po koberci za mojí židlí. Podíval jsem se na Rachel. Dívala se zamyšleně na stůl. Vytáhl jsem poslední kartu.

„Musím napsat článek pro zítřejší vydání, Bobe. Můj šéfredaktor na něj čeká. Jestli nechceš, abych ho napsal, vezmi mě do týmu. To je jediný způsob, jak ho mohu přesvědčit, aby počkal. Je to moje poslední slovo.“

Thorson vydal posměšný zvuk a potřásl hlavou.

„To je problém, Bobe,“ řekl, „zase mu povolíš a kam to dospěje?“

„Problémy byly pouze tehdy,“ odpověděl jsem mu, „když jsem byl obelhán nebo vystrčen z vyšetřování, které jsem, jen tak mimochodem, rozběhl já.“

Backus se podíval na Rachel.

„Co si ty myslíš?“

„Neptej se jí,“ vpadl mu do řeči Thorson. „Můžu ti říct hned teď, co ti odpoví.“

„Jestli chceš něco říct o mně, tak do toho,“ vybídla ho Rachel.

„Dobrá, už dost,“ řekl Backus a zvedl ruce jako rozhodčí. „Vy dva toho nenecháte, že? Jacku, seš s námi. Prozatím. Stejná dohoda jako předtím. To znamená – zítra žádnej článek. Jasný?“

Přikývl jsem. Podíval jsem se na Thorsona, který vstal a poraženecky si to namířil ke dveřím.

Kapitola 36

V hotelu Wilcox, kde jsme byli, se našel pokoj pro jednoho navíc – zvláště když se noční služba dozvěděla, že patřím k lidem od vlády, kteří už jsou v hotelu ubytováni, a že jsem ochoten zaplatit nejvyšší cenu, to jest třicet pět dolarů za noc. Byl to jediný hotel, do kterého jsem se kdy přihlašoval, kdy jsem při předávání čísla mé kreditní karty muži za recepčním pultem cítil nervózní pocit předtuchy něčeho zlého. Vypadal, jako by při dnešní službě zlikvidoval už půlku láhve whisky. A také se zdálo, že po čtyři za sebou následující rána usoudil, že ještě nepotřebuje oholit. Nepodíval se na mě po celou dobu zapisování – což mu trvalo nekonečných pět minut, protože marně hledal pero a nakonec se spokojil s tím, které jsem mu půjčil.

„Co tu vlastně, vy lidi, děláte?“ zeptal se, když mi přes ošoupaný umakartový pult přisunul klíč s také téměř úplně ošoupaným číslem pokoje.

„Oni vám to neřekli?“ zeptal jsem se se strojeným překvapením.

„Néé. Já tu akorát zapisuju lidi, to je všecko.“

„Vyšetřujeme tu podvody s kreditními kartami. Je jich tu kolem spousta.“

„Aha.“

„Abych nezapomněl, ve kterém pokoji je ubytovaná agentka Wallingová?“

Trvalo mu půl minuty, než rozluštil vlastní záznamy.

„To musí být v sedmnáctce.“

# # #

Můj pokoj byl malý, a když jsem se posadil na okraj postele, klesl jsem nejméně o patnáct centimetrů, zatímco se druhý okraj o stejnou výšku nadzvedl za současného protestu starých per. Byl to přízemní pokoj s odloženým, ale čistým nábytkem, ve vzduchu byl cítit zatuchlý cigaretový zápach. Žluté záclony byly vytažené a před oknem jsem viděl kovovou mříž. Kdyby začalo hořet, byl bych tu chycený v pasti jako humr v kleci, pokud bych nevyběhl dostatečně rychle dveřmi. Z povlaku na polštář jsem vyndal malou tubu pasty na zuby a skládací zubní kartáček, který jsem si koupil, a odešel jsem do koupelny. Chtěl jsem se zbavit chuti Bloody Mary, kterou jsem měl v letadle a kterou jsem pořád ještě cítil. Také jsem chtěl být připraven na cokoli s Rachel.

Koupelny ve starých hotelových pokojích jsou vždy nanejvýš depresivní. Tato byla jen o trochu větší než bývávaly telefonní budky u benzinových pump za mého mládí. Umyvadlo, záchod a sprchový kout s patřičnými rezavými skvrnami, vše nacpáno v těsné sestavě. Kdybyste seděli na záchodě a někdo vešel dovnitř, přišli byste o kolena. Když jsem skončil a vrátil se do relativně prostorného pokoje, podíval jsem se na postel a uvědomil jsem si, že už se na ni nechci posadit. Ani se mi tam nechtělo spát. Rozhodl jsem se, že to

risknu, zanechal jsem tam počítač a povlak na polštář plný šatů a opustil jsem pokoj.

Dveře pokoje číslo sedmnáct se na moje lehké zaťukání okamžitě otevřely, až jsem si pomyslel, že na mne Rachel čekala. Rychle mě uvedla dovnitř.

„Bobův pokoj je přes chodbu," zašeptala mi na vysvětlenou. „Co se děje?"

Neodpověděl jsem. Dlouho jsme se na sebe dívali, čekajíce, že začne ten druhý. Nakonec jsem to udělal já, přikročil jsem těsně k ní, přitáhl jsem ji k sobě a dlouze ji políbil. Poddala se tomu jako já a tím rychle uklidnila mnohé starosti, které se mi začaly honit hlavou. Přerušila polibek a přitiskla se ke mně v silném objetí. Přes její rameno jsem se rozhlédl po pokoji. Byl větší než můj a nábytek byl možná o desetiletí novější, ale to ho nečinilo o nic méně depresivní. Na posteli měla počítač a nějaké papíry ležely poházené na ošoupaném žlutém přehozu, na němž už tisíce lidí leželo, souložilo, prdělo a pralo se.

„To je legrační," zašeptala, „opustila jsem tě teprve dnes ráno a už jsem zjistila, že mi chybíš."

„Ty mně také."

„Jacku, moc mě to mrzí, ale nechci se milovat na téhle posteli, v tomhle pokoji ani v tomhle hotelu."

„To je v pořádku," řekl jsem gentlemansky, i když jsem těch slov litoval hned, jak jsem je vyslovil. „To chápu. Vypadá to, že máš luxusní apartmá v porovnání s mým pokojem."

„Budeme muset počkat, ale pak si to vynahradíme."

„Jo. A proč tu vlastně zůstáváme?"

„Bob chce, abychom byli blízko. Abychom mohli zasáhnout, kdyby ho zpozorovali."

Přikývl jsem.

„Dobrá, ale můžeme odejít na chvilku? Nechceš se něčeho napít? Možná by se tu poblíž dalo něco najít."

„Zřejmě nic lepšího než tohle. Zůstaňme tu a povídejme si."

Došla k posteli, sundala papíry a počítač, pak se posadila a opřela se o čelo postele, podepřena o polštář. Já jsem se usadil na jediné

židli v místnosti, jejíž sedadlo bylo kdysi rozříznuto nožem a jizva byla zalepena náplastí.

„O čem si chceš povídat, Rachel?“

„Já nevím. Ty jsi novinář. Myslela jsem si, že budeš dávat otázky.“

Usmívala se.

„O vyšetřování?“

„O čemkoliv.“

Chvíli jsem se na ni díval. Rozhodl jsem se, že začnu s něčím jednoduchým a pak uvidím, jak daleko mohu jít.

„Jak vypadá ten chlápek Thomas?“

„Je dobrej. Na to, že je místní. Moc nespolupracuje, ale není to žádnej pitomec.“

„Co myslíš tím, že moc nespolupracuje? Slouží vám jako živá návnada, copak to není dost?“

„Asi ano. Možná je to moje vina. Zdá se, že nikdy nevycházím s místními.“

Přesedl jsem si ze židle k ní na postel.

„No a co? Není to přece tvoje práce vycházet s každým.“

„To je pravda,“ řekla a znovu se usmála. „Víš to, že v hale stojí automat na nápoje?“

„Máš na něco chuť?“

„Ne, ale ty jsi říkal něco o tom, že si dáš něco k pití.“

„Měl jsem na mysli něco silnějšího. Ale to je v pořádku. Jsem spokojenej.“

Natáhla se ke mně a prstem se mi prohrábla ve vousech. Zachytil jsem její ruku, když ji odtahovala a chvíli jsem ji podržel.

„Myslíš si, že tohle všechno je zaviněno intenzitou naší práce a tím, jak jsme zapleteni do tohoto případu?“ zeptal jsem se.

„A jaká je druhá možnost?“

„Já nevím. Jen se tak ptám.“

„Vím, co myslíš,“ pronesla po dlouhém mlčení. „Musím se přiznat, že nikdy jsem se nemilovala s někým, koho jsem uviděla poprvé v životě před šestatřiceti hodinami.“

Usmála se a mnou proběhlo nádherné vzrušení.

„Já také ne.“

Naklonila se ke mně a znovu jsme se políbili. Natočil jsem se a převrátili jsme se do polibku „od teď až na věčnost“. Jenomže naší pláží byl starý přehoz v zablešeném pokoji starého hotelu, jehož nejlepší údobí minulo před třiceti lety. Ale na tom všem teď už nezáleželo. Brzy začaly mé polibky sestupovat po jejím krku dolů a pak jsme se milovali.

# # #

Oba jsme se nevešli do koupelny ani do sprchy, tak šla první. Zatímco se sprchovala, ležel jsem na posteli, myslel na ni a toužil jsem po cigaretě.

Kvůli zvuku sprchy bylo obtížné to tvrdit, ale v jednom okamžiku se mi zdálo, že slyším slabé klepání na dveře. Zpozorněl jsem, posadil se na okraj postele, začal si natahovat kalhoty a díval jsem se na dveře. Poslouchal jsem, ale už jsem nic neslyšel. Potom jsem zřetelně uviděl, jak se knoflík dveří pohybuje, nebo jsem si to alespoň myslel. Vstal jsem, natahoval si kalhoty a namířil jsem si to ke dveřím. Naklonil jsem hlavu k mezeře u dveří, abych lépe slyšel. Neslyšel jsem nic. Ve dveřích bylo kukátko, ale nechtěl jsem ho použít. V pokoji se svítilo, a kdybych se podíval kukátkem, zastínil bych světlo a kdokoli venku by mohl poznat, že se na něj někdo dívá.

V tu chvíli se Rachel přestala sprchovat. Když jsem chvíli neslyšel z chodby žádný zřetelný zvuk, přesunul jsem se ke kukátku a podíval se ven. Venku nikdo nebyl.

„Co to děláš?“

Otočil jsem se. Rachel stála u postele a marně se pokoušela skromně zakrýt malým ručníkem, který patřil k výbavě pokoje.

„Zdálo se mi, že slyším někoho klepat.“

„Kdo to byl?“

„Nevím. Už tam nikdo nebyl, když jsem se podíval. Možná to nic nebylo. Nevadí, když se teď osprchuji?“

„Jasně.“

Vyklouzl jsem ze svých kalhot, a když jsem šel kolem ní, tak jsem se zastavil. Upustila ručník a odhalila nahé tělo. Zdála se mi překrásná. Přikročil jsem k ní a dlouho jsme se objímali.

„Budu hned nazpátek,“ řekl jsem konečně a namířil si to do sprchy.

# # #

Rachel byla oblečená, a když jsem vyšel ze sprchy, čekala na mne. Podíval jsem se na hodinky, které jsem nechal na nočním stolku u postele a viděl jsem, že je jedenáct. V pokoji byla otlučená televize, ale usoudil jsem, že bude lépe nenavrhovat sledování zpráv. Uvědomil jsem si, že jsem nevečeřel, a přesto jsem ale neměl hlad.

„Nejsem unavená,“ řekla.

„Já také ne.“

„Možná bychom si přece jenom mohli skočit někam na drink.“

Oblékl jsem se a potichu jsme vyšli z pokoje. Nejdříve ovšem vykoukla ven, jestli se tam kolem nepotuluje Bob nebo Thorson anebo někdo jiný. Na chodbě ani v hale jsme nepotkali nikoho a ulice venku se zdála temná a opuštěná. Šli jsme na jih na Sunset.

„Máš svoji pistoli?“ zeptal jsem se napůl žertem a napůl vážně.

„Vždycky. Kromě toho tu venku máme svoje lidi. Pravděpodobně nás viděli vycházet.“

„Opravdu? Myslel jsem, že hlídají jenom Thomase.“

„To jo. Ale musejí moc dobře vědět, kdo je v dané chvíli na ulici. Pokud dělají svoji práci.“

Otočil jsem se a šel jsem několik kroků nazpátek, díval jsem se dozadu ulicí na zelený neonový nápis Mark Twain. Rozhlížel jsem se ulicí a obhlížel auta zaparkovaná po obou stranách ulice. Avšak neviděl jsem ani stopy po nějakých hlídkách.

„Kolik jich tam je?“

„Mělo by jich být pět. Dva stojí na pevných stanovištích, dva sedí v autech. Jeden objíždí autem kolem dokola. Bez přestávky.“

Otočil jsem se a zvedl si límec saka. Venku bylo chladněji, než jsem očekával. Byly vidět slabé obláčky našeho dechu, smísily se a potom se rozplynuly.

Když jsme došli na Sunset, rozhlédl jsem se na obě strany a uviděl jsem nad klenutým průchodem, asi jeden blok na západ od nás,

neonový nápis CAT & FIDDLE BAR. Ukázal jsem tím směrem a Rachel vykročila. Šli jsme mlčky, dokud jsme tam nedorazili.

Prošli jsme průchodem a vešli do zahrady s několika stolky pod zelenými deštníky, u venkovních stolků ale nikdo neseděl. Okny na druhé straně jsme viděli něco, co vypadalo jako živý a útulný bar. Vešli jsme dovnitř, vyhlédli si prázdný box daleko od šipek a usadili se tam. Byla to hospoda v anglickém stylu. Když přišla servírka, Rachel mne vybídla, abych si objednal první. Poručil jsem si „černé a světlé“. Rachel si dala to samé.

Rozhlíželi jsme se po lokále a povídali si o všem možném, dokud nám nepřinesli nápoje. Přiťukli jsme si a napili se. Díval jsem se na ni. Myslím, že nikdy předtím „černé a světlé“ nepila.

„Harp je těžší, zůstane vždy dole, Guinness je nahoře.“

Usmála se.

„Když jsi řekl ‚černé a světlé‘, myslela jsem, že je to nějaká značka, kterou znáš. Ale je to dobré. Chutná mi to, ale je to silné.“

„Jedna z věcí, kterou Irové umějí, je dělat pivo. To jim Angličané musí nechat.“

„Dát si dvě a budeš muset zavolat taxi, aby mne odvezlo nazpátek.“

„O tom pochybuji.“

Ponořili jsme se do příjemného mlčení. V zadní stěně byl krb a teplo z jeho ohně sálalo přes místnost.

„Je tvé pravé jméno John?“

Přikývl jsem.

„Nejsem Irka, ale vždy jsem si myslela, že Sean je irský výraz pro Johna.“

„Ano, je to gaelská verze. Protože jsme byli dvojčata, naši rodiče rozhodli… vlastně má matka.“

„Myslím, že je to hezké.“

Když jsem se několikrát napil ze své sklenice, začal jsem jí klást otázky, týkající se vyšetřování.

„Tak tedy, řekni mi něco o Gladdenovi.“

„Ještě toho moc není na povídání.“

„No, vždyť jsi se s ním setkala. Zpovídala jsi ho. Musíš na něj mít nějaký názor.“

„Nedá se říct, že by moc spolupracoval. Jeho odvolání nebylo ještě projednáno a on nám nevěřil, bál se, abychom nepoužili něco z toho, co nám řekne, při zamítnutí jeho žádosti. Střídali jsme se a pokoušeli jsme se ho přimět k tomu, aby byl otevřenější. Nakonec souhlasil s tím – myslím, že s tím nápadem přišel Bob –, že s námi bude mluvit ve třetí osobě. Jako kdyby pachatelem zločinů, kvůli nimž byl odsouzen, byl někdo jiný."

„Bundy to také tak dělal, že?"

Pamatoval jsem si to z knihy, kterou jsem kdysi četl.

„Ano. A ostatní také. Byl to takový způsob, jak je ujistit, že tam nejsme kvůli tomu, abychom to použili proti nim. Většina těch zločinců má ohromné ego. Chtěli s námi mluvit, ale museli mít jistotu, že je nebudeme soudně stíhat. Takový byl i Gladden. Obzvláště když věděl, že se jeho odvolání ještě projednává."

„Musí to být dost zvláštní pocit mít nějaký dřívější kontakt, nezáleží na tom jak velký, s nynějším sériovým vrahem."

„Ano. Ale myslím si, že kdyby z těch lidí, které jsme zpovídali, se kdokoli dostal na svobodu jako William Gladden, museli bychom je nakonec chytat jako jeho. Tihle lidé se nezlepší, Jacku, a nedají se převychovat. Jsou zkrátka takoví, jací jsou."

Řekla to jako varování, udělala už druhou takovou narážku. Chvilku jsem o tom přemýšlel, byl jsem zvědav, jestli za tím bylo něco víc, co mi chtěla sdělit. Nebo chtěla snad varovat sebe?

„Tak co vlastně říkal? Vyprávěl ti o Beltranovi nebo o Nejlepších kamarádech?"

„Samozřejmě že ne, jinak bych si na to vzpomněla, když jsem uviděla Beltranovo jméno na seznamu obětí. Gladden se nezmínil o žádném jménu. Ale udával obvyklou výmluvu na zneužívání. Říkal, že byl jako dítě sexuálně zneužíván. Opakovaně. Byl tehdy ve stejném věku jako děti, které se později staly jeho oběťmi v Tampě. Vidíš, je to takový kruh. Často se setkáváme s podobným typem jednání. Zafixují se sami v sobě na ten okamžik svého života, kdy byly… zničeny."

Přikývl jsem, ale neřekl jsem nic, protože jsem doufal, že bude pokračovat.

„Po dobu tří let," řekla, „od devíti do dvanácti. Styk byl častý a zahrnoval orální sex a anální penetraci. Neřekl nám, kdo byl ten, co ho zneužíval, pouze, že to nebyl příbuzný. Podle Gladdena se s tím nikdy nesvěřil matce, protože se bál toho muže. Ten chlápek mu vyhrožoval. Představoval v jeho životě nějakou autoritu. Bob se ho na to několikrát vyptával, ale nevedlo to nikam. Gladden neudal moc podrobností, tak se to nedalo vystopovat. Gladdenovi bylo tenkrát přes dvacet a to období zneužívání se odehrálo před lety. I kdybychom to vypátrali, určitě by tam byl problém s promlčecí lhůtou. Nepodařilo se nám ani nalézt jeho matku, abychom se jí na to zeptali. Opustila Tampu po jeho zatčení, aby unikla té publicitě. My se teď samozřejmě můžeme domnívat, že ten zneužívatel byl Beltran."

Souhlasně jsem přikývl. Dopil jsem svoje pivo, ale Rachel se nimrala se svým. Nechutnalo jí. Přivolal jsem servírku a objednal jsem jí Amstel Light. Řekl jsem, že to její „černé a světlé" dopiju sám.

„Tak jak to tedy skončilo? Myslím to zneužívání."

„To je ta ironie, se kterou se často setkáváme. Skončilo to, když už byl pro Beltrana moc starý. Beltran ho odmítnul a orientoval se na svoji další oběť. Nyní vyhledáváme všechny chlapce, které pomocí Nejlepších kamarádů sponzoroval, a vyptáme se jich. Vsadila bych se, že je všechny zneužíval. On je to špatné semínko, ze kterého tohle všechno vzešlo, Jacku. Nezapomeň to zdůraznit, až o tom budeš cokoli psát. Beltran dostal, co zasluhoval."

„To zní, jako když sympatizuješ s Gladdenem."

To jsem neměl říkat. Viděl jsem, jak se jí vztekle zablýsklo v očích.

„To máš setsakramentskou pravdu, že s ním sympatizuji. Neznamená to ale, že omlouvám cokoli z toho, co udělal, nebo že bych ho nezastavila kulkou, kdybych k tomu dostala šanci. Ale on nevytvořil toho netvora, který v něm sídlí. Toho vytvořil někdo jiný."

„Dobrá, nechtěl jsem říct, že –"

Přišla servírka s pivem pro Rachel a zachránila mne od dalšího zaplétání se. Přitáhl jsem si přes stůl její „černé a světlé" a dlouze se napil, doufaje, že máme za sebou tohle nedopatření.

„Tak tedy kromě toho, co ti řekl," zeptal jsem se, „jaký sis utvořila dojem o Gladdenovi? Zdál se ti tak chytrej, jak si to o něm tady všichni myslí?"

Zdálo se, že si musí uspořádat myšlenky před tím, než mi odpoví.

„William Gladden věděl, že jeho sexuální choutky jsou legálně, společensky a kulturně nepřijatelné. Myslím, že ho to zcela určitě tížilo. Věřím, že sám se sebou musel svádět vnitřní boj, že se pokoušel pochopit svá nutkání a touhy. Chtěl nám povědět svůj příběh, lhostejno jestli ve třetí osobě nebo ne, a myslím si, že věřil tomu, že když nám to poví, tak nějakým způsobem pomůže sám sobě nebo někomu dalšímu v obdobné situaci. Když uvážíš dilema, která měl, myslím, že to ukazuje na vysoce inteligentní bytost. Chci říct, že většina těch lidí, které jsme zpovídali, byla jako zvířata. Stroje. Udělali to, co udělali… téměř z instinktu nebo jako naprogramovaní, jako kdyby to museli udělat. A provedli to bez velkého přemýšlení. Gladden byl jiný. Takže ano, myslím, že je tak chytrej, jak si to o něm myslíme, možná ještě chytřejší."

„To je zvláštní, co jsi teď řekla. Víš, že ho to tížilo. To nevypadá na chlapa, kterého teď honíme. Ten, kterého se nyní snažíme chytit, má svědomí zatížené tím, co udělal, stejně jako měl asi Hider."

„Máš pravdu. Ale viděli jsme dostatečně rozsáhlou dokumentaci o tom, že se tihle dravci mění, vyvíjejí. Bez léčby – ať drogové či jiné terapie – se zatím ještě nestalo, aby se někdo s minulostí jako William Galdden změnil na někoho, jako je Básník. Podstatné je, že se lidé mění. Po našich rozhovorech byl ve vězení další rok, než bylo vyřízeno jeho odvolání a než se dostal ven. Pedofilové to mají mezi vězni nejhorší. Kvůli tomu se snaží spolčovat – stejně tak jako na svobodě. Proto byl Gladden známým Gomblea i ostatních pedofilů v Raifordu. Chci říct, že bych nebyla překvapena, kdyby se muž, se kterým jsem před mnoha lety dělala interview, proměnil v muže, jehož dnes nazýváme Básníkem. Dovedu si to dobře představit."

Od jedné desky na házení šipek zazněl hlasitý výbuch smíchu a potlesku a vyrušil mě. Zdálo se, že o vítězi dnešního večera bylo rozhodnuto.

„Teď už dost o Gladdenovi," řekla Rachel, „když jsem se na ni znovu podíval. Je to šíleně depresivní."

„Dobrá.“

„A co ty?“

„Já jsem také deprimovaný.“

„Ne, chtěla jsem říct a co *ty?* Už jsi mluvil se svým šéfredaktorem? Řekl jsi mu, že s námi zase spolupracuješ?“

„Ne, ještě ne. Budu mu muset zavolat zítra ráno a říct mu, že nemám žádné pokračování, ale že zase patřím k vašemu týmu.“

„Jak to přijme?“

„Moc dobře ne. Stejně bude chtít pokračování. Ten příběh je teď rozjetej jako lokomotiva. Média z celých států se na to vrhla a je třeba přikládat do ohně další články, když chceš, aby ten velký vlak jel dál. Ale k čertu. Má další reportéry. Může na to nasadit některého z nich a uvidí, co mu sežene. Což nebude mnoho. Potom to Michael Warren pravděpodobně rozčísne dalším trhákem *v L.A. Times* a já budu definitivně v háji.“

„Ty jsi ale cynik.“

„Já jsem realista.“

„Nedělej si starosti s Warrenem. Gor – ať už mu to vyzradil kdokoli, podruhé už to neudělá. Moc velké riziko, že naštve Boba.“

„Freud by měl radost, že? Každopádně uvidíme.“

„Jak to, že jsi se stal tak cynickým, Jacku? Myslela jsem, že takoví jsou pouze ti opotřebovaní policajti středního věku.“

„Myslím, že jsem se s tím narodil.“

„Taky bych řekla.“

# # #

Při zpáteční cestě se zdála být ještě větší zima. Chtěl jsem ji vzít kolem ramen, ale věděl jsem, že by to nedovolila. Na ulici bylo mnoho očí, a tak jsem se o to ani nepokusil. Když jsme došli blízko k hotelu, vzpomněl jsem si na jednu příhodu a vyprávěl jsem ji.

„Znáš to, když jsi na střední škole, tak je tam vždycky nějaká drbna, která rozšiřuje pomluvy o tom, komu se kdo líbí a kdo se do koho zabouchl. Pamatuješ si na to?“

„Ano, pamatuju.“

„Dobrá, tak tam byla jedna holka a já jsem pro ni měl slabost, byl jsem do ní zabouchnutej. A já jsem byl… Už nevím jak, ale dozvěděla se o tom ta drbna, znáš to. A když se to stalo, tak obvykle stačilo čekat, jak se ta druhá osoba zachová. Byl to jeden z těch případů, kdy jsem věděl, že ona ví o tom, že po ní toužím, a ona věděla, že já vím, že ona to ví. Chápeš to?“

„Ano.“

„Ale problém byl v tom, že jsem si nedůvěřoval a byl jsem… no, nevím. Jednou jsem byl v tělocvičně, seděl jsem v horních řadách. Myslím, že jsem tam byl dřív kvůli basketbalovému zápasu nebo kvůli čemu a pak se to pomalu začalo zaplňovat. Najednou vešla ona, šla s kamarádkou a procházely kolem těch řad a hledaly nějaké volné místo k sezení. Byl to jeden z těch okamžiků ‚teď anebo nikdy‘, podívala se na mne a zamávala… A já jsem ztuhl. A… potom… jsem se otočil a podíval se za sebe, jestli nemává někomu jinému.“

„Jacku, ty idiote!“ řekla Rachel a usmívala se, nebrala si tu historku k srdci tolik, jako jsem si to tak dlouho bral já. „Co udělala?“

„Když jsem se zase podíval dopředu, podívala se zahanbeně jinam. Víš, přivedl jsem ji do rozpaků tím, že jsem celou tu věc dal do pohybu a potom jsem ucukl… nevšímal jsem si jí… Po tomhle začala chodit s někým jiným. Nakonec se za něj vdala. Dlouho mi trvalo, než jsem na ni přestal myslet.“

Poslední kroky k hotelovým dveřím jsme došli mlčky. Otevřel jsem dveře Rachel a pohlédl jsem na ni s bolestným, zahanbeným úsměvem. Ten příběh na mne působí stále i po tolika letech.

„Tak to je ten příběh,“ dodal jsem, „co dokazuje, že jsem byl vždycky cynik.“

„Každý má podobné příhody z dospívání,“ řekla a z tónu jejího hlasu jsem měl pocit, že už to celé pustila z hlavy.

Prošli jsme halou, noční vrátný vzhlédl a kývl hlavou. Zdálo se, že mu to strniště na tvářích ještě povyrostlo od té doby, co jsem ho uviděl poprvé. Na schodech se Rachel zastavila a šeptem, aby to neslyšel vrátný, mi řekla, abych s ní nešel nahoru.

„Myslím, že bychom měli jít každý do svého pokoje.“

„Stejně tě ale mohu doprovodit nahoru.“

„Ne, to je v pořádku.“

Podívala se k recepčnímu stolu. Noční hlídač měl skloněnou hlavu a četl nějaký bulvární plátek. Rachel se otočila ke mně, potichu mne políbila na tvář a zašeptala „Dobrou noc“. Díval jsem se, jak stoupá po schodech nahoru.

# # #

Věděl jsem, že nebudu moci usnout. Příliš mnoho myšlenek se mi honilo hlavou. Pomiloval jsem se s nádhernou ženou, strávil s ní večer a zamiloval se do ní. Nevěděl jsem jistě, co je to láska, ale věděl jsem, že její částí je přijmutí. To bylo ono, co jsem cítil z Rachel. S touto vlastností jsem se ve svém životě málokdy setkával a její blízkost jsem shledával vzrušující a zároveň znepokojující.

Když jsem sešel dolů před hotel, abych si zakouřil cigaretu, vzrostl ve mně pocit nepokoje a myslí se mi začaly honit další myšlenky. Vzpomínky na onu dávnou příhodu na sedadlech v tělocvičně, pocit trapnosti a toho, co se mohlo stát, to vše mě i po tolika letech nenechalo na pokoji. Byl jsem překvapen silou některých vzpomínek i přesností, se kterou byly znovu vyvolány. Neřekl jsem Rachel o té dívce ze střední školy všechno. Neřekl jsem jí zakončení, že ta dívka byla Riley a že onen hoch, se kterým pak začala chodit a za něhož se vdala, byl můj bratr. Nevím, proč jsem tuhle část vynechal.

Došly mi cigarety. Vrátil jsem se do haly, abych se zeptal nočního vrátného, kde bych si mohl koupit krabičku. Řekl mi, ať si skočím zpátky do Cat oc Fiddle. Viděl jsem, že má otevřenou krabičku camelek na stole vedle stohu novin, ale nenabídl mi a já jsem si o žádnou neřekl.

Když jsem kráčel sám po Sunset, myslel jsem zase na Rachel a začal jsem si dělat starosti s něčím, čeho jsem si všiml při našem milování. Byli jsme spolu v posteli třikrát a pokaždé se mi plně oddala, ale přesto jsem měl pocit, že se rozhodně chovala pasivně. Přenechala mi veškerou iniciativu. Očekával jsem malé změny, když jsme se milovali po druhé a po třetí, dokonce jsem váhal ve svých pohybech a výběru, abych jí poskytl možnost se ujmout vedení, ale nikdy toho nevyužila. Dokonce i v onom svatém okamžiku, kdy jsem

do ní vstupoval, to byla moje ruka, která klepala na dveře. Třikrát. Žádná jiná žena, se kterou jsem byl předtím tolikrát, se nechovala pořád stejně.

Nebylo na tom nic špatného a vůbec mě to netrápilo, ale přesto se mi to zdálo podivné. Protože její pasivita v těchto horizontálních chvílích byla diametrálně odlišná od jejího chování v okamžicích, kdy jsme byli ve vertikální pozici. Když jsme nebyli v posteli, tak určitě ovládala nebo alespoň chtěla ovládat situaci. Myslím, že to byl tento malý protiklad, který ji pro mne činil tak vzrušující.

Když jsem se zastavil, abych přešel Sunset k baru, podíval jsem se dozadu, abych zkontroloval dopravu, a v tu chvíli jsem měl pocit, že jsem na okraji zorného pole zahlédl jakýsi pohyb. Očima jsem ho sledoval a viděl jsem jakoby postavu, ukrývající se v zastíněném vchodu zavřeného obchodu. Proběhl mnou mrazivý záchvěv, ale nepohnul jsem se. Několik vteřin jsem se díval na místo, kde jsem zahlédl pohyb. Byl jsem si jistý, že to byl muž a pravděpodobně tam pořád ještě stál, možná mě z temnoty pozoroval, zatímco já pozoroval jeho.

Udělal jsem čtyři rychlé, rozhodné kroky směrem k tomu vchodu, ale pak jsem se náhle zastavil. Pouze jsem blufoval, ale protože nikdo z toho vchodu nevyběhl, blufoval jsem jenom sebe. Cítil jsem, že mi srdce začalo bušit rychleji. Věděl jsem, že to mohl být nějaký bezdomovec, který si hledal nějaké místo k spánku. Věděl jsem, že může existovat stovka vysvětlení. Ale přesto přese všechno jsem byl vyděšený. Možná to byl někdo náhodný, možná to byl Básník. Ve zlomku vteřiny mi proběhlo hlavou nesčíslné množství možností. Byl jsem v televizi. Básník se díval na televizi. Básník si vybral svoji další oběť. Temný vchod byl na cestě mezi mnou a hotelem Wilcox. Nemohl jsem jít nazpět. Rychle jsem se otočil a vstoupil do ulice, abych přešel k baru.

Zaznělo houkání klaxonu a já jsem uskočil nazpět. Nebyl jsem ale v žádném nebezpečí. Z auta, které se o dva jízdní pruhy dále rychle přeřítilo kolem, zazněl smích výrostků; asi viděli můj obličej a můj pohled a poznali, že budu snadnou obětí jejich žertíku.

V baru jsem si objednal další „černé a světlé“ plus talíř kuřecích křidýlek a vhodil pár mincí do automatu na cigarety. Všiml jsem si,

jak se mi třese ruka, když jsem si konečně dal cigaretu do úst a zapálil sirku. Co teď, pomyslel jsem si, když jsem vyfoukl oblak modrého dýmu směrem k mému odrazu v zrcadle za barem.

# # #

Zůstal jsem tam až do zavírací hodiny ve dvě a potom opustil bar s poslední skupinkou opilců. Usoudil jsem, že v množství je bezpečí. Loudal jsem se za davem, bylo snadné rozpoznat skupinku tří opilců, kteří vyrazili východním směrem k Wilcoxu, coural jsem se pár metrů za nimi. Když jsme šli kolem onoho vchodu, ale po druhé straně Sunset, podíval jsem se přes čtyři jízdní pruhy. Nemohl jsem ale rozpoznat, jestli je temný výklenek prázdný. Neotálel jsem však a u Wilcoxu jsem se odtrhl od svého doprovodu, přešel Sunset a vrazil do hotelu. Začal jsem normálně dýchat, až když jsem vešel do haly a uviděl známý, uklidňující obličej nočního vrátného.

Přestože už bylo pozdě a vypil jsem dost piv, strach, který jsem zažil, mne připravil o únavu. Nemohl jsem usnout. V pokoji jsem se svlékl, vlezl do postele a zhasl světlo, ale když jsem to udělal, věděl jsem, že je to zbytečné. Po deseti minutách jsem to vzdal a rozsvítil jsem.

Potřeboval jsem se nějak rozptýlit. Oklamat mysl, aby si snadněji odpočinula a abych mohl usnout. Udělal jsem to, co jsem učinil v obdobných případech již mnohokrát předtím. Vytáhl jsem na postel počítač. Zapnul jsem ho, napojil pokojovou telefonní linku do zdířky v modemu a vytočil meziměstské číslo pro připojení na Rocky. Neměl jsem tam žádný vzkaz a ani jsem žádný nečekal, ale pohyby, které jsem při tom dělal, mě začaly uklidňovat. Trochu jsem se porozhlédl, co se kde píše, a našel jsem svůj článek ve zkrácené formě na národní stránce *AP*. Zítra ráno to vyjde a bude to bomba. Redaktoři od New Yorku až po zdejší L.A. o mně budou vědět. Doufejme.

Odpojil jsem se a ukončil spojení, potom jsem si zahrál několik partií solitéru s počítačem, ale nudilo mne prohrávat. Potřeboval jsem na rozptýlení něco jiného, sáhl jsem do tašky na počítač pro hotelové účty z Phoenixu, ale nemohl jsem je nalézt. Prohledal jsem všechny

kapsy v tašce, ale složený svazek papírů tam nebyl. Rychle jsem popadl povlak na polštář a prohledal jsem ho jako podezřelého, ale byly tam pouze šaty.

„Do prdele," vykřikl jsem nahlas.

Zavřel jsem oči a snažil si vzpomenout na to, co jsem s těmi účty udělal v letadle. Na okamžik se mě zmocnila hrůza, když jsem si připomněl, že jsem je v jednom okamžiku zastrčil do kapsy na sedadle. Ale pak jsem si vzpomněl, že jsem je po zavolání Warrenovi opět vyndal, abych mohl volat další čísla. Nakonec jsem si uvědomil, že jsem vkládal účty nazpět do tašky k počítači, když letadlo přistávalo. Byl jsem si jistý, že jsem je v letadle nenechal.

Věděl jsem, že tu je ještě druhá možnost, někdo byl v mém pokoji a odnesl je. Začal jsem přecházet po pokoji, nevěděl jsem, co mám dělat. Bylo to, jako kdyby mi někdo ukradl kradenou věc. Komu bych si mohl stěžovat?

Vztekle jsem otevřel dveře a šel jsem chodbou ke stolu recepce. Noční vrátný si prohlížel časopis, nazvaný *High*, jenž měl na obálce fotografii nahé ženy, která si pažemi a rukama zakrývala strategická místa do té míry, aby se časopis mohl prodávat na novinových stáncích.

„Hej, neviděl jste někoho vcházet do mého pokoje?"

Pokrčil rameny a zavrtěl hlavou.

„Nikoho?"

„Jedině jsem tu viděl projít kolem tu paní, co byla s vámi, a vás. To je všecko."

Chvíli jsem se na něho díval, očekával jsem, že ještě něco dodá, ale on už pověděl všechno.

„Dobrá."

Vrátil jsem se ke svému pokoji a dříve než jsem vstoupil, prohlédl jsem si klíčovou dírku, jestli se někdo nepokusil otevřít zámek paklíčem. Nic jsem nepoznal. Klíčová dírka byla poškrábaná a ošoupaná, ale to už tak mohlo být celá léta. Nedovedl bych rozeznat, zda byl zámek otevřen paklíčem, i kdyby na tom závisel můj život, ale stejně jsem si ho prohlížel. Bylo to k zbláznění.

Měl jsem sto chutí zavolat Rachel a říct jí o vloupání do mého pokoje, ale byl tu problém, nemohl jsem jí říct, co mi bylo odcizeno.

Nechtěl jsem, aby věděla, co jsem udělal. Vzpomínka na onen den, kdy jsem seděl v tělocvičně a také další lekce, při nichž jsem dostal v životě za vyučenou, mi proběhly hlavou. Svlékl jsem se a znovu vlezl do postele.

Nakonec jsem přece jenom usnul, ale před tím jsem ještě měl vidiny, jak se mi Thorson v pokoji prohrabuje věcmi. Když jsem konečně usnul, vztek mne neopustil.

Kapitola 37

Probudilo mne hlasité bouchání na dveře. Otevřel jsem oči a uviděl jsem kolem záclon jasné pruhy světla. Slunce již dávno vyšlo, uvědomil jsem si, že už jsem měl také být venku. Natáhl jsem si kalhoty a ještě jsem si zapínal košili, když jsem otevřel dveře, aniž bych se podíval ven kukátkem. Nebyla to Rachel.

„Brýtro, frajere. Vyskoč a hoď se do pucu. Dneska budeš se mnou a musíme padat.“

Tupě jsem na něj zíral. Thorson natáhl ruku a zabouchal na otevřené dveře.

„Haló? Je někdo doma?“

„Co myslíš tím, že budu s tebou?“

„Přesně to, co říkám. Tvoje přítelkyně má na práci nějaké věci, které musí udělat sama. Agent Backus rozhodl, že dnes budeš se mnou.“

Na mém obličeji asi bylo vidět, co si myslím o vyhlídce strávit den s Thorsonem.

„Já se také samou radostí nezblázním," řekl. „Ale dělám, co se mi řekne. Takže, jestli chceš zůstat v posteli celý den, nebudu mít nic proti tomu. Akorát to řeknu –"

„Hned budu oblečenej. Dej mi pár minut."

„Máš na to pět minut. Počkám na tebe v uličce u auta. Jestli tam nebudeš, bude to tvůj problém."

Když odešel, podíval jsem se na hodinky na nočním stolku. Bylo osm třicet, ne tak pozdě, jak jsem si myslel. Trvalo mi to deset minut místo pěti. Strčil jsem hlavu pod sprchu, a když jsem myslel na to, že strávím celý den s Thorsonem, obával jsem se každé minuty toho dne. Ale nejvíce jsem přemýšlel o Rachel a byl jsem zvědavý, jaký úkol jí Backus dal a proč jsem v tom nebyl zahrnut.

Po odchodu z pokoje jsem šel k jejím dveřím, zaklepal, ale nedostal jsem žádnou odpověď. Chvíli jsem poslouchal u dveří, neslyšel jsem však nic. Už odešla.

Thorson se opíral o kufr jednoho z aut, když jsem vyšel ven do uličky.

„Máš zpoždění."

„Ano, promiň. Kde je Rachel?"

„Je mi líto, frajere, promluv si s Backusem. Ten vypadá na to, že je tvým rabínem u nás v Úřadě."

„Podívej se, Thorsone, nejmenuju se frajer, jasný? Jestli mě nechceš oslovovat jménem, nemusíš mě oslovovat vůbec. Jdu pozdě, protože jsem musel zavolat svému šéfovi a říct mu, že dnes nedostane žádné pokračování článku. Nebyl vůbec šťastnej."

Došel jsem ke dveřím pro spolujezdce, on obešel auto, musel jsem čekat, až ho odemkne a zdálo se mi, že čekám celou věčnost, než si všiml, že tam také čekám.

„Mně je srdečně fuk, jak se dnes ráno cítil tvůj šéf," řekl mi přes auto, než nastoupil.

V autě stály na palubní desce dva šálky s kávou, pára z nich se srážela na předním skle. Podíval jsem se na ně asi tak, jako se feťák dívá na lžičku s drogou nad plamenem svíčky, ale neřekl jsem ani

slovo. Předpokládal jsem, že je to součást nějaké hry, kterou si se mnou Thorson chce zkusit zahrát.

„Jeden z nich je tvůj, fra – ehm, Jacku. Jestli chceš cukr nebo smetanu, podívej se do přihrádky na rukavice.“

Nastartoval auto. Podíval jsem se na něj a pak na kávu. Thorson se natáhl, vzal si jeden šálek a odklopil víčko. Trochu si usrkl, byl jako plavec, který ponoří palec do vody, aby zjistil, jak je teplá.

„Ách,“ blaženě povzdechl, „mám ho rád horký a černý. Stejně jako ženský.“

Podíval se na mne a mrkl, jako to chlapi dělají.

„Pusť se do toho, Jacku, vem si to kafe. Nechci, aby se rozlilo, až rozjedu auto.“

Vzal jsem si šálek a odklopil víčko. Thorson se rozjel. Trochu jsem se napil, ale udělal jsem to spíše jako carův oficiální ochutnávač. Káva byla dobrá a kofein začal rychle účinkovat.

„Díky,“ řekl jsem.

„Není zač. Já bez toho nedokážu začít. Tak co se stalo, špatná noc?“

„To bys mohl sám vědět.“

„Já ne. Já usnu všude, dokonce i na takovým smetišti, jako je tohle. Já jsem spal bezva.“

„Nechodíš v noci jako náměsíčník, že ne?“

„Jako náměsíčník? Co tím myslíš?“

„Koukni, Thorsone, díky za kafe a za všechno, ale já vím, že jsi to byl ty, kdo zavolal Warrenovi a také vím, kdo byl u mně v pokoji včera v noci.“

Thorson zastavil auto u chodníku, kde bylo označení „Pouze pro zásobování“. Zaparkoval a podíval se na mne.

„Co jsi to řekl? Co to vlastně meleš?“

„Slyšel jsi, co jsem řekl. Byl jsi tam uvnitř. Teď zatím ještě nemám důkaz, ale jestli Warren vyrukuje s něčím novým přede mnou, půjdu stejně za Backusem a řeknu mu, co jsem viděl.“

„Poslyš, frajere, vidíš to kafe? To byla moje nabídka na usmíření. Jestli mi ho chceš chrstnout do obličeje, dobrá. Ale já, do prdele, nevím, o čem to meleš, a naposledy ti opakuju, že nemluvím s

novináři. Tečka. S tebou teď mluvím, protože máš speciální výjimku. Kvůli tomu.“

Prudce se rozjel a vecpal se mezi auta, odpovědí mu bylo vzteklé zatroubení jiného řidiče. Horká káva se mi vylila na ruku, ale nic jsem neřekl. Několik minut jsme jeli mlčky, vjeli jsme do kaňonu z betonu, skla a oceli. Wilshire Boulevard. Směřovali jsme k věžákům v centru města. Káva mi přestala chutnat, a tak jsem ji uzavřel víčkem.

„Kam jedeme?“ zeptal jsem se konečně.

„Za právníkem Gladdena. Potom pojedeme do Santa Moniky, podívat se na ty dva chytráky, kteří měli v rukou toho grázla a nechali ho běžet.“

„Četl jsem o tom článek v *Times*. Nevěděli, koho dopadli. Nemůžeš jim to mít za zlé.“

„Jo, to je pravda. Nikdo za nic nikdy nemůže.“

Dokonale se mi podařilo vzít Thorsonovu nabídku dobré vůle a spláchnout ji do záchodu. Zase začal být naštvaný a zatrpklý. Takový, jako byl vždycky, pokud jsem to mohl posoudit, ale tentokrát to byla moje vina.

„Podívej,“ řekl jsem, postavil kafe na podlahu a zvedl ruce ve vzdávajícím se gestu. „Mrzí mě to, jasný? Jestli jsem špatně smýšlel o tobě a o Warrenovi a o tom všem, mrzí mě to. Díval jsem se na věci tak, jak se mi zdály. Jestli jsem se zmýlil, pak jsem udělal chybu.“

Nic neřekl a ticho začalo být nesnesitelné. Cítil jsem, že to všechno ještě není vyřešené a že musím něco dodat.

„Nechám to plavat, jasný?“ lhal jsem mu. „A mrzí mě to s… jestli jsi naštvanej kvůli mně a Rachel. Takové věci se stávají.“

„Něco ti řeknu, Jacku, nech si svý omluvy. Nezáleží mi na tobě ani na Rachel. Ona si myslí, že ano, a určitě ti to pověděla. Ale to se mýlí. A kdybych byl tebou, tak bych si dal moc bacha. U ní jde vždycky ještě o něco jiného. Pamatuj si, že jsem tě varoval.“

„Jasně.“

Ale pustil jsem to z hlavy hned, jak to vyslovil. Nenechal jsem si svoje myšlenky na Rachel zošklivit jeho zatrpklostí.

„Jacku, už jsi někdy slyšel o Namalované poušti?“

Pohlédl jsem na něj zmateně.

„Jo, slyšel jsem o ní.“

„Už jsi tam někdy byl?“

„Ne.“

„Dobrá, tak když jsi s Rachel, tak tam právě jsi. Ona je Namalovaná poušť. Krásná na pohled, to jo. Ale, člověče, jak se tam jednou dostaneš, tak je to pustina. Není tam nic za tou krásou, Jacku, a v noci je na poušti zima.“

Chtěl jsem ho udeřit nějakou odpovědí, která by se rovnala slovnímu knokautu, ale hloubka jeho zakyslosti a vzteku mnou natolik otřásla, že jsem mlčel.

„Dokáže to na tebe hrát,“ pokračoval, „nebo si *s tebou* hrát. Jako s hračkou. Chviličku si s ní chce hrát, a vzápětí už nechce. Zmizí ti v dáli.“

Pořád ještě jsem nic neřekl. Otočil jsem se a díval se z okna, abych ho ani koutkem oka neviděl. Za pár minut pronesl, že už jsme tam, a zajel do garáží budovy s kancelářemi v centru města.

# # #

V hale budovy Fuentes Law Center jsme se podívali na seznam kanceláří, potom jsme beze slova vyjeli do sedmého patra. Napravo jsme uviděli dveře, vedle nichž byla mahagonová deska s nápisem informujícím o tom, že právě stojíme před kanceláří právníků Krasner & Peacock. Uvnitř Thorson položil svůj policejní odznak a legitimaci na pult před sekretářku a řekl jí, že chceme mluvit s Krasnerem.

„Je mi líto,“ odpověděla, „ale pan Krasner je dnes ráno u soudu.“

„Jste si jistá?“

„Samozřejmě, že jsem si jistá. Je žalobcem. Nevrátí se dříve než po obědě.“

„Je tady v centru? U kterého soudu?“

„Tam dole. U trestního soudu.“

# # #

Nechali jsme auto zaparkované a došli k budově trestního soudu. Žaloby se projednávaly v pátém patře ve velké soudní místnosti, zdi byly obložené mramorem a bylo tam plno právníků, obviněných a rodin obviněných. Thorson přikročil k zástupkyni šerifa, sedící za stolem v první řadě na balkoně, a zeptal se jí, který z právníků, motajících se kolem, je Arthur Krasner. Ukázala na malého muže s prořídlými zrzavými vlasy a se zarudlým obličejem, jenž stál u zábradlí a mluvil s jiným mužem v obleku, pravděpodobně také právníkem. Thorson k němu vykročil a mumlal si něco o tom, že vypadá jako židovský skřítek.

„Pan Krasner?“ řekl Thorson, aniž by čekal na přestávku v konverzaci obou mužů.

„Ano?“

„Mohu si s vámi promluvit pár slov venku na chodbě?“

„Kdo jste?“

„To vám vysvětlím na chodbě.“

„Vysvětlete to tady nebo si jděte na chodbu sám.“

Thorson otevřel náprsní tašku, Krasner se podíval na odznak a přečetl si údaje na legitimaci. Sledoval jsem, jak se jeho prasečí očička při přemýšlení pohybují sem a tam.

„To je v pořádku, myslím, že víte, kvůli čemu to je,“ řekl Thorson. Podíval se na druhého právníka a dodal: „Omluvíte nás na okamžik?“

Na chodbě už zase Krasner nasadil svoji právnickou masku.

„Dobrá, za pět minut mám jednání. O co se jedná?“

„Myslel jsem, že tohle už máme za sebou,“ namítl Thorson. „Jedná se o jednoho vašeho klienta, Williama Gladdena.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

Učinil pohyb, jako když chce kolem Thorsona projít do soudní místnosti. Thorson klidně zvedl ruku a položil druhému muži dlaň na prsa, čímž ho okamžitě zastavil.

„Prosím,“ ohradil se Krasner, „nemáte právo se mě dotýkat. Nesahejte na mne.“

„Víte, o kom mluvíme, pane Krasnere. Jste ve velkém maléru, protože jste neřekl soudu a policii pravou totožnost tohoto muže.“

„Ne, to se mýlíte. Neměl jsem představu, kdo ten muž je. Považoval jsem ho za toho, za koho se vydával. Nezajímá mě, kým vlastně ve skutečnosti byl. A nemáte sebemenší důkaz nebo jen náznak důkazu o tom, že jsem o tom věděl.“

„Nech si ty kecy, porado. Šetři si to pro zdejšího soudce. Kde je Gladden?“

„Nemám nejmenší představu, a i kdybych věděl –“

„Tak byste to neřekl? To je špatný přístup, pane Krasnere. Dovolte, abych vám něco sdělil, prošel jsem si záznam vaší obhajoby pana Gladdena a nevypadá to dobře, jestli rozumíte, co mám na mysli. Není to košer, to chci říct. To by pro vás mohl být velký problém.“

„Nevím, o čem mluvíte.“

„Jak to, že vám po zatčení zavolal?“

„Nevím, neptal jsem se ho.“

„Bylo to na doporučení?“

„Ano, myslím, že ano.“

„Od koho?“

„Nevím. Pukal jsem vám, že jsem se neptal.“

„Jste pedofil, pane Krasnere? Vzrušujou vás malé holčičky nebo chlapečkové? Nebo snad obojí?“

„Cože?“

Tímto slovním útokem ho Thorson pomalu zatlačil až k mramorové zdi chodby. Zdálo se, že Krasnerovi začínají docházet síly. Držel svoji aktovku před sebou skoro jako štít. Ale jako štít nebyla dostatečně účinná.

„Víte, o čem mluvím,“ dorážel na něj Thorson. „Proč si ze všech právníků ve městě Gladden vybral zrovna vás?“

„Už jsem vám to řekl,“ zaječel Krasner a všichni kolemjdoucí v chodbě na něj pohlédli. Pokračoval šeptem. „Nevím, proč si vybral zrovna mě. Zkrátka to udělal. Jsem v telefonním seznamu. Jsme ve svobodné zemi.“

Thorson posečkal, dal Krasnerovi šanci říci více, ale právník mu na návnadu neskočil.

„Včera jsem si procházel záznamy," řekl Thorson. „Dostal jste ho ven za dvě hodiny a patnáct minut po tom, co byla stanovena kauce. Jak jste to dokázal? Odpověď je, že už jste od něj měl peníze, že ano? Takže skutečnou otázkou je, jak jste od něj dostal peníze, když strávil celou noc ve vězení?"

„Poslal mi je telegraficky. To není nic protizákonného. Předchozí večer jsme spolu telefonovali o mém honoráři a o pravděpodobné výši kauce a on mi to telegraficky poslal druhý den ráno. To bylo bez problémů. Já… Nemůžete tu stát a takhle mě očerňovat."

„Mohu si dělat, co chci. Je mi z vás na zvracení. Zkontroloval jsem si vás u místní policie. Vím o vás všechno."

„O čem to hovoříte?"

„Jestli to nevíte teď, tak se to dozvíte dost brzy. Přijdou si pro vás, zakrslíku. Dostal jste toho chlapa zpátky na ulici a podívejte se, co udělal. Podívejte se, co, kurva, udělal."

„Nevěděl jsem o tom," zaskučel Krasner tónem, který škemral o prominutí.

„Jasně, nikdo o ničem nikdy neví. Máte telefon?"

„Cože?"

„Telefon. Te-le-fon."

Thorson plácnul dlaní Krasnerovi do aktovky, malý muž při tom vyskočil, jako kdyby ho píchnul bodcem na pohánění divokého dobytka.

„Ano, ano, mám telefon. Nemusíte do mne –"

„Dobrá. Vyndejte ho, zavolejte své sekretářce a řekněte jí, ať z vašich desek vytáhne doklad o telegrafickém převodu peněz. Řekněte jí, že si tam za patnáct minut přijdu pro kopii."

„Nemůžete si vzít – Mám s tím individuem vztah právník-klient a ten musím dodržet, ať už udělal cokoli. Já –"

Thorson opět udeřil rukou do aktovky, čímž umlčel Krasnera uprostřed věty. Bylo vidět, že Thorson cítil opravdové uspokojení z toho, jak zaháněl malého právníka do úzkých.

„Zavolejte, Krasnere, a já řeknu místním poldům, že jste spolupracoval. Zavolejte, nebo budete mít další zabitou osobu na triku. Protože teď víte, kdo to je, a o čem tu mluvíme."

Krasner pomalu přikývl a začal otevírat aktovku.

„To je ono, poradce," řekl Thorson. „Teď ti to došlo."

Zatímco Krasner volal své sekretářce a třaslavým hlasem jí dával pokyny, Thorson stál a mlčky ho pozoroval. Ještě nikdy jsem neviděl nebo neslyšel, že by někdo z vyslýchací rutiny „zlý polda-hodný polda" použil pouze první část, a přesto tak obratně vytáhl z vyslýchaného požadovanou informaci. Nebyl jsem si jistý, zda onu Thorsonovu dovednost obdivuji, nebo mě vyděsila. Ale podařilo se mu změnit samolibého švindlíře v roztřesenou hromádku nervů. Když Krasner domluvil a ukládal telefon, zeptal se Thorson, jaká byla výše telegrafického převodu.

„Rovných šest tisíc dolarů."

„Pět na kauci a jeden pro vás. Jak to, že jste ho trochu nezmáčknul?"

„Řekl, že to je všechno, co si může dovolit. Věřil jsem mu. Smím teď odejít?"

Krasnerův obličej vypadal rezignovaně a poraženecky. Dříve než Thorson odpověděl, otevřely se dveře od soudní síně a soudní zřízenec vyhlédl ven.

„Artie, jsi na řadě."

„Dobrá, Jerry."

Bez čekání na Thorsonovo svolení Krasner opět vykročil ke dveřím soudní síně. A znovu ho Thorson zastavil dlaní, opřenou o jeho hruď. Tentokrát Krasner neprotestoval proti tomu, že se ho někdo dotýká. Zkrátka zastavil a mrtvě zíral před sebe.

„Artie – mohu ti říkat Artie? –, udělal bys dobře, kdybys zpytoval své svědomí. Totiž jestli nějaké máš. Víš toho víc, než jsi nám tu řekl. Mnohem víc. A čím víc času promarníš, tím je větší pravděpodobnost, že bude zmařen něčí život. Mysli na to a zavolej mi."

Natáhl se a vsunul svoji vizitku do kapsičky Krasnerova obleku, potom na ni jemně poklepal.

„Moje zdejší číslo je napsané na zadní straně. Zavolej mi. Jestli získám to, co potřebuju, od někoho jiného a dozvím se, že jsi měl stejnou informaci, pak budu nemilosrdnej, poradce. Zatraceně nemilosrdnej."

Thorson udělal krok nazpět, aby mohl právník pomalu odejít do soudní síně.

# # #

Thorson promluvil, teprve až když jsme došli ven na chodník.

„Myslíš, že to pochopil?“

„Jo, došlo mu to. Zůstal bych u telefonu. Určitě zavolá.“

„Uvidíme.“

„Můžu se tě na něco zeptat?“

„Na co?“

„Opravdu jsi se na něho ptal u místních poldů?“

Místo odpovědi se Thorson usmál.

„To, jak jsi mu říkal, že je pedofil. Jak to víš?“

„Jen tak jsem to zkusil. Pedofilové jsou vzájemně propojeni. Rádi se obklopují sobě rovnými. Mají svoji telefonní síť, jsou ve spojení přes počítače, mají celý podpůrný systém. Dívají se na to tak, že oni jsou proti celé společnosti. Jsou nepochopená menšina, takový kraviny si o sobě myslí. Napadlo mě, že Gladden získal Krasnerovo jméno z nějakého jejich seznamu. Stálo to za zkoušku. Jak jsem Krasnera pozoroval, myslím, že jsem se trefil do černého. Nevydal by mi záznamy o převodu peněz, kdyby tohle nebyla pravda.“

„Možná. Možná mluvil pravdu o tom, že nevěděl, kdo to vlastně byl Gladden. Možná má jenom svědomí a nerad vidí někoho jiného trpět.“

„Rozumím tomu tak, že neznáš tolik právníky.“

O deset minut později jsme čekali na výtah před kanceláří právníků Krasner & Peacock a Thorson si už prohlížel stvrzenku na telegrafický převod šesti tisíc dolarů.

„Je to banka u Jacksonville,“ řekl, aniž se na mne podíval. „Necháme Rach, ať to prověří.“

Všiml jsem si, že použil zdrobnělinu jejího jména. Bylo v tom cosi intimního.

„Proč ona?“ zeptal jsem se.

„Protože je na Floridě.“

Pozvedl oči od stvrzenky a podíval se na mne. Usmíval se.

„Nepověděl jsem ti to?“

„Ne, to jsi mi neřekl.“

„Jo, Backus ji tam poslal dnes ráno. Jela se podívat na Horace Hypnotizéra a bude spolupracovat s floridským týmem. Vím, co uděláme, zastavíme se v hale a zavoláme, jestli jí někdo může poslat tohle číslo účtu.“

Kapitola 38

Na cestě z centra města do Santa Moniky jsme toho moc nenamluvili. Přemýšlel jsem o Rachel na Floridě. Nechápal jsem, proč ji tam Backus poslal, když se zdálo, že přední linie je zde. Usoudil jsem, že jsou dvě možná řešení. Za prvé, že Rachel byla za něco potrestána, možná kvůli mně, a odvolána z první linie. Druhou možností bylo, že objevili nějakou důležitou stopu, o níž jsem nevěděl a o níž mi schválně nic neřekli. Obě možnosti byly špatné, ale všiml jsem si, že v duchu si vybírám tu první.

Thorson se po většinu jízdy zdál být ponořen do svých myšlenek, nebo byl pouze unaven z toho, že mne měl na krku. Ale když jsme zaparkovali před policejní pobočkou v Santa Monice, odpověděl na moji otázku ještě dříve, než jsem ji vyslovil.

„Akorát potřebujeme vyzvednout věci, které zabavili Gladdenovi, když ho zatkli. Potřebujeme to všechno dát do kupy.“

„Myslíš, že tě to nechají udělat?“

Vím, jak malá oddělení, vlastně všechna oddělení obvykle reagují, když jim tam začne hamtat velké véčko.

„Uvidíme.“

U přepážky v kanceláři detektivů nám řekli, že Constance Delpyová je u soudu, ale že její partner Ron Sweetzer se nám za chviličku věnuje. Ukázalo se, že chvilička je u Sweetzera deset minut. Tak dlouhá doba čekání se Thorsonovi moc nezamlouvala. Napadlo mne, že FBI, ztělesňovaná Gordonem Thorsonem, nerada čeká na kohokoli, obzvláště ne na maloměstského držitele zlatého odznaku.

Když se Sweetzer konečně objevil, postavil se za přepážku a zeptal se, co pro nás může udělat. Na mě pohlédl ještě jednou, zřejmě mu moje vousy a moje šaty nezapadaly do jeho obrazu představitele FBI. Nevyzval nás, ani neučinil žádný pohyb, který by se dal vyložit jako pozvání k němu do kanceláře. Thorson odpověděl svými krátkými větami a obvyklou hrubostí. Z náprsní kapsy vyndal složený bílý papír a rozprostřel ho na přepážce.

„Tohle je seznam věcí, které měl u sebe při zatčení William Gladden vydávající se za Harolda Brisbaneho. Přijel jsem, abych ty věci převzal.“

„O čem to hovoříte?“ zeptal se Sweetzer.

„Mluvím o tom, co jsem právě řekl. FBI se do toho případu vložila a podniká celostátní pátrání po Williamu Gladdenovi. Potřebujeme, aby se někteří odborníci podívali na ty věci, které zde máte.“

„Okamžíček, pane Agente. Máme svoje vlastní odborníky a proti tomu chlápkovi vedeme vlastní šetření. Nebudeme předávat naše důkazy nikomu. Ne bez soudního příkazu nebo bez schválení z ředitelství.“

Thorson se zhluboka nadechl, ale mně se zdálo, že předvádí výstup, který si vyzkoušel již nesčíslněkrát předtím. Tyran, který přijde do města a vytahuje se na malého chlapce.

„Především,“ řekl, „vy víte a já to také vím, že to vyšetřování je na prd. A dále, stejně nehovoříme o důkazech. Máte tu kameru a pytlík s cukrovím. To není důkaz ničeho. Je obviněn z útěku před policistou, vandalismu a znečišťování vodního toku. Jak do toho zapadá kamera?“

Sweetzer se chystal něco říct, ale nakonec neřekl nic, asi nevěděl, co odpovědět.

„Počkejte tu, prosím.“

Sweetzer odcházel od přepážky.

„Nemám čas celý den, detektive,“ řekl za ním Thorson. „Snažím se toho chlapa chytnout. Dost velkej malér, že je pořád ještě na svobodě.“

Swetzer se vztekle otočil.

„Co tím chcete říct? Co to, do prdele, znamená?“

Thorson zvedl ruce v omluvném gestu.

„Znamená to přesně to, co si myslíte, že to znamená. A teď běžte a zavolejte svého šéfa. Promluvím si s ním.“

Sweetzer odešel a za dvě minuty se vrátil s mužem o deset let starším, o patnáct kilo těžším a dvakrát tak rozzlobeným.

„Tak jaký tu máte problém?“ zeptal se úsečným hlasem.

„Nemáme tu žádný problém, kapitáne.“

„Jsem poručík.“

„Ach, dobrá, poručíku, váš muž zde se zdá být trochu zmaten. Vysvětlil jsem mu, že FBI se zapojila do vyšetřování Williama Gladdena a spolupracuje ruku v ruce s policií Los Angeles a také s jinými pobočkami ze všech států. Náš Úřad také natahuje svoji ruku do Santa Moniky. Ale detektiv Sweetzer se zřejmě domnívá, že zadržováním věcí zabavených panu Gladdenovi přispívá k vyšetřování a jeho případnému zatčení. Ve skutečnosti pouze brzdí náš postup. Popravdě řečeno jsem překvapen, že se mnou takto jedná. Mám tu s sebou zástupce celonárodních médií a neočekával jsem, že uvidí něco podobného.“

Thorson na mne ukázal a Sweetzer a jeho velitel si mě začali prohlížet. Cítil jsem, že se mě začíná zmocňovat vztek kvůli takovému zneužívání. Poručík přesunul svůj pohled ze mne na Thorsona.

„Nerozumíme tomu, proč potřebujete převzít tyto věci. Podíval jsem se na inventář, jedná se o kameru, sluneční brýle, sportovní pytel a sáček s bonbony, to je všechno. Žádný film, žádné fotky. Proč nám to FBI potřebuje odnést?“

„Provedli jste chemický rozbor bonbonů v laboratoři?“

Poručík se podíval na Sweetzera, který nepatrně zavrtěl hlavou, jako by to byl nějaký tajný signál.

„My to uděláme," řekl Thorson. „Musíme zjistit, zda nejsou v cukroví nějaké drogy. A potom ta kamera. Nevíte o tom, ale při našem vyšetřování jsme zabavili nějaké fotografie. Nemohu mluvit o obsahu těch fotek, ale musí vám postačit, že jejich obsah byl velice protizákonný. Ale hlavně jde o to, že při analýze snímků byla zjištěna nedokonalost objektivu kamery, se kterou byly tyto snímky pořízeny. Je to jako otisk prstu na každé fotce. Můžeme porovnat ty snímky s kamerou. Ale potřebujeme k tomu tu kameru. Když nám ji dovolíte odnést, uděláme kontrolní snímky a budeme schopni dokázat, že tento muž udělal ty snímky. Potom budeme mít proti němu další přitěžující okolnosti, až ho chytneme. Pomůže nám to přesně určit, jaké měl ten muž úmysly. Proto požadujeme, abyste nám tyto věci vydali. Opravdu, pánové, chceme stejnou věc jako vy."

Poručík dlouho nic neřekl. Potom se otočil a začal odcházet od přepážky. Sweetzerovi řekl: „Nech si podepsat doklad o převzetí důkazů."

Tomu poklesla brada a následoval poručíka bez protestu, jenom mu něco šeptal v tom smyslu, že od Thorsona neslyšel podobné vysvětlení, a proto do toho poručíka zatáhl. Když oba zašli za roh vzadu v kanceláři, přistoupil jsem blíže k Thorsonovi stojícímu u přepážky, abych mu mohl zašeptat.

„Až mě příště budeš chtít použít tak jako teď, tak mě předem nějak varuj," zašeptal jsem. „Vůbec se mi to nelíbilo."

Thorson se drze usmál.

„Dobrý vyšetřovatel použije vždy jakékoli a všechny dostupné prostředky. Ty jsi byl dostupný prostředek."

„Je to pravda o těch snímcích, které jste získali, a o analýze kamery?"

„Znělo to dobře, ne?"

Jediný způsob, jak si z této transakce mohl Sweetzer zachovat alespoň kousek sebeúcty, byl, že nás nechal čekat u pultu dalších deset minut. Nakonec přišel s lepenkovou krabicí a šoupl nám ji přes pult. Potom požádal Thorsona, aby podepsal stvrzenku o převzetí.

Thorson ale nejdříve začal otevírat víko krabice. Sweetzer položil dlaň na víko, aby ho zastavil.

„Je to tam všechno," utrousil Sweetzer. „Akorát podepište stvrzenku, abych se mohl vrátit zpátky ke své práci. Mám hodně práce."

Protože Thorson vyhrál válku, tak ho nechal vyhrát tuto poslední bitvu a podepsal stvrzenku. „Věřím vám. Že je to tam všechno."

„Víte, také jsem chtěl být agentem FBI."

„No, nic si z toho nedělejte. Spousta lidí proletí u testů."

Sweetzerovi zrudnul obličej.

„To nebyl ten problém," opravil ho. „Usoudil jsem, že jsem příliš lidský."

Thorson zvedl ruku a namířil na něj prstem, jako by to byla pistole.

„Tohle se vám povedlo," přiznal. „Přeju vám hezký den, detektive Sweetzere."

„Hej," zavolal Sweetzer, „jestli vy v tom Úřadu budete ještě něco potřebovat, chci říct cokoliv, tak si pořádně rozmyslete, než zavoláte."

# # #

Na zpáteční cestě k autu jsem si neodpustil poznámku.

„Zdá se mi, že jsi nikdy neslyšel o tom, že se dá chytit víc much na cukr než na citron."

„Proč plýtvat cukrem na mouchy?" odvětil.

Neotevřel krabici s věcmi dříve, než jsme byli v autě. Když sundal víko krabice, viděl jsem, že tam byly ty věci, o nichž se hovořilo, zabaleny v igelitových sáčcích a jedna zapečetěná obálka s označením: POUZE PRO OČI FBI. Thorson roztrhl obálku a vyndal z ní fotografii. Byl to snímek z polaroidu, zřejmě to bylo vyfotografováno aparátem pro fotografování vězňů. Na snímku byl mužský zadek, pěkně zblízka, ruce držely obě půlky roztažené od sebe, aby byl jasně a zřetelně vidět řitní otvor. Thorson si fotografii chvíli prohlížel a pak ji hodil dozadu na sedadlo.

„To je zvláštní," poznamenal. „Rád bych věděl, proč tam Sweetzer přibalil snímek svojí matky."

Krátce jsem se zasmál a dodal jsem: „Tohle je ten nejvýmluvnější příklad spolupráce mezi různými odděleními policie, jaký jsem kdy viděl.“

Thorson moji poznámku ignoroval nebo ji neslyšel. Jeho obličej potemněl, z krabice vytáhl igelitový sáček, ve kterém byl fotoaparát. Pozoroval jsem ho, jak na něj upřeně zírá. Otáčel ho v rukou, studoval ho. Viděl jsem, že jeho obličej ještě více potemněl.

„Ti zasraní kreténi,“ řekl pomalu. „Celou tu dobu na tom seděli.“

Podíval jsem se na fotoaparát. Bylo na něm něco zvláštního, ten jeho objemný tvar. Vypadal jako Polaroid, ale měl normální objektiv, jako mívají aparáty 35 mm.

„Co se děje? Co je na tom špatného?“

„Víš, co to je?“

„Ne, co?“

Thorson neodpověděl. Stiskl knoflík, aby fotoaparát fungoval. Potom si prohlížel počítačový display na zadní straně aparátu.

„Žádné snímky,“ pronesl.

„Co to znamená?“

Neodpověděl. Uložil fotoaparát nazpátek do krabice, zavřel ji a nastartoval auto.

# # #

Od policejní stanice Thorson ujížděl, jako když jedou hasiči k velkému požáru. Zajel k benzinové pumpě na Pico Boulevard a vyskočil z auta, které se ještě chvělo po zastavení smykem. Doběhl k telefonnímu automatu, vyťukal meziměstské číslo, aniž by dovnitř vhodil minci. Při čekání na odpověď vytáhl pero a malý notýsek. Viděl jsem, že si po vyslovení několika slov něco zapisuje. Když vyťukal další číslo a zase nevhodil do automatu žádné mince, usoudil jsem, že volá bezplatná čísla začínající předčíslím 800.

Měl jsem chuť vystoupit z auta a jít k němu, abych slyšel, co povídá, ale rozhodl jsem se počkat. Asi za minutu jsem uviděl, jak si do notýsku poznamenává další informaci. Zatímco si ji zapisoval, podíval jsem se na krabici s doličnými předměty, kterou mu dal

Sweetzer. Chtěl jsem ji otevřít a znovu se podívat na fotoaparát, ale napadlo mě, že by to mohlo Thorsona rozzlobit.

„Nevadilo by ti říct mi, co se tu děje?“ zeptal jsem se, když se zase posadil za volant.

„Samozřejmě, že by mi to vadilo, ale ty se to stejně dozvíš.“ Otevřel krabici a znovu vyndal aparát. „Víš, co to je?“

„Už jsi se mne na to ptal. Fotoaparát.“

„Správně, ale důležité je, jaký je to fotoaparát.“

Když ho otáčel v rukou, uviděl jsem výrobní značku, vyraženou na přední straně. Dost velké, bleděmodré písmeno „d“. Věděl jsem, že je to značka firmy, vyrábějící počítače, která se jmenuje digiTime. Pod značkou firmy bylo natisknuto DIGISHOT 200.

„Tohle je digitální foťák, Jacku. Ten buran Sweetzer nevěděl, co má, sakra, v rukou. Jenom musíme doufat, že nemáme velké zpoždění.“

„Nestačím tě sledovat. Pravděpodobně jsem taky buran, ale můžeš mi –“

„Víš, co je to digitální foťák?“

„Jo, nepotřebuje film. Dělali s nimi zkoušky v novinách.“

„Správně, žádný film. Místo toho je obraz, který vyfotíš, zaznamenán na mikročip. Potom můžeš přetáhnout obraz do počítače, editovat ho, zvětšit, cokoli chceš, a pak vytisknout. Záleží to na tvém vybavení – a tohle je špičkovej foťák, má objektiv Nikon –, můžeš z něj mít fotky s velkým rozlišením. Stejně kvalitní jako opravdový fotky.“

U nás v *Rocky* jsem viděl snímky z digitálního aparátu. Thorson měl pravdu, kvalita byla výborná.

„A co to tedy znamená?“

„Dvě věci. Pamatuješ si, co jsem ti říkal o pedofilech? Že se propojují sítí?“

„Samozřejmě.“

„Dobrá, víme téměř stoprocentně, že Gladden má počítač – kvůli tomu faxu, že?“

„Ano.“

„A teď víme, že měl digitální fotoaparát. S digitálním foťákem, počítačem a s modemem, s jakým nám poslal fax, mohl poslat

fotografii kamkoli do světa, komukoli, kdo má telefon, počítač a software schopný takový snímek přijmout.“

Došlo mi to ve zlomku vteřiny.

„Posílá lidem snímky dětí?“

„Ne, prodává jim snímky dětí. Podle mého odhadu. Pamatuješ se, jak jsme se ptali, jak žije a odkud bere peníze? Jak jsme přemýšleli o tom účtu v Jacksonville, z něhož poslal peníze? Tohle je odpověď. Básník si vydělává peníze tím, že prodává snímky dětí, možná dokonce snímky dětí, které zabil. Kdo ví, možná dokonce snímky policistů, které zabil.“

„Existují lidé, kteří…?“

Nedokončil jsem. Věděl jsem, že to je hloupá otázka.

„Jestli existuje jediná věc, kterou jsem se naučil v tomhle povolání, tak je to skutečnost, že existuje chuť a tudíž i trh na všechno,“ řekl Thorson. „Tvoje nejčernější myšlenky nejsou osamocené. Ta nejhorší věc, jakou si dovedeš představit, ať už je to cokoli, nezáleží na tom, jak je to špatné, tak na to existuje trh… Musím si ještě zavolat, musím rozpůlit ten seznam obchodníků.“

„Co byla ta druhá věc?“

„Cože?“

„Řekl jsi, že existují dvě důležité věci v –“

„Je to objev. Je to zatraceně velkej objev. Totiž, jestli nemáme moc velké zpoždění kvůli tomu, že v Santa Monice dřepěli na tom zatraceným foťáku. Jestliže Gladdenův příjem, jeho peníze na cestování, pochází z prodeje fotografií dalším pedofilům posíláním přes internet nebo přes nějakou soukromou vývěsku, potom přišel o svůj hlavní nástroj, když mu ho poldové minulý týden sebrali.“

Poklepal na vršek lepenkové krabice na sedadle mezi námi.

„Bude ho muset nahradit,“ usoudil jsem.

„Došlo ti to.“

„Zajdeš k obchodníkům, kteří prodávají digiTime.“

„Jsi chytrej chlap, kámo. Jak to, že se z tebe stal novinář?“

Tentokrát jsem neprotestoval proti tomu, jak mne nazval. Nebyla v tom ona zlomyslnost, jako když mě tak nazýval předtím.

„Zavolal jsem na číslo 800 firmu digiTime a zjistil jsem jména osmi dealerů, kteří prodávají digiShot 200 v L.A. Myslím, že si bude

muset opatřit stejný model. Veškeré ostatní vybavení už má. Budu si muset zavolat, abychom si rozdělili ten seznam. Nemáš pětadvacet centů, Jacku? Jsem bez peněz.“

Dal jsem mu čtvrťák, on vyskočil z auta a vrátil se k automatu. Představoval jsem si, že volá Backusovi, radostně mu sděluje svůj objev a rozdělují si seznam obchodníků. Seděl jsem tam a myslel jsem si, že to měla být Rachel, kdo teď stojí u telefonu. Za několik minut byl Thorson nazpět.

„Zkontrolujeme tři z nich. Všichni jsou tady na západní straně. Bob pověřil zkontrolováním ostatních pěti Cartera a nějaké kluky ze zdejší pobočky.“

„Musejí se ty foťáky objednávat nebo je mají na skladě?“

Thorson se zařadil do provozu a namířil si to na východ po Pico. Zmiňoval se o jedné adrese, kterou si poznamenal do notýsku, když během jízdy vykládal.

„V některých obchodech je mají na skladě,“ vysvětloval. „Jestli ne, mohou je dost rychle objednat. To mi řekla spojovatelka v digiTime.“

„Tak co uděláme? Už je to týden. Teď už má dávno další.“

„Možná, že jo, možná, že ne. Musíme to zkusit. Tohle není žádné laciné zboží. Když to koupíš se vším všudy, s programem na přehrávání, s editovacím softwarem, speciálním kabelem pro připojení k počítači, koženou brašnou, bleskem a všema sarapatičkama, vyjde tě to přes tisícovku. Možná na patnáct stovek. Ale…“

Pozvedl ukazováček, aby zdůraznil to, co řekne.

„Co když všechno ostatní už máš a chceš pouze foťák? Žádný kabel, žádný software. Nic z toho. Co když jsi právě vyškrábal šest tisícovek za kauci pro právníka a máš problémy s hotovostí, a nejenže to veškeré příslušenství nepotřebuješ, ale ty si ho ani nemůžeš dovolit?“

„Tak si objednáš zvlášť foťák a ušetříš spoustu peněz.“

„To je ono. To mám na mysli. Myslím si, že pokud zaplacení kauce vyždímalo našeho přítele Gladdena, jak nám tvrdil ten pokoutní advokát, tak potom bude muset koukat, kde by ušetřil

nějaký dolar. Pokud už tenhle foťák nahradil, vsadím se, že to udělal zvláštní objednávkou.“

Byl nažhavený a bylo to nakažlivé. Zmocnilo se mě jeho vzrušení a uviděl jsem Thorsona možná v jeho pravém světle. Vím, že toto byly chvilky, pro které žil. Okamžiky pochopení a jasnosti. Okamžiky vědomí, že řešení je na dosah ruky.

„McEvoyi, jsme blízko,“ řekl náhle. „Možná, že nakonec přece jenom nosíš štěstí. Tak to tedy zařiď, ať nepřijdeme pozdě.“

Přikývl jsem na souhlas.

Několik minut jsme jeli mlčky, potom jsem se ho opět zeptal.

„Jak to, že toho víš tolik o digitálních aparátech?“

„Už se to vyskytlo předtím a je to teď čím dál častější. V Quantiku máme oddělení, které se nezabývá ničím jiným než počítačovou kriminalitou. Zločiny přes internet. Spousta jejich činnosti se vyplývá na pornografii, zločinech na dětech. Rozesílají nám všem informační bulletiny, abychom byli informováni. Snažím se být informovanej.“

Přikývl jsem.

„Jedna stará dáma – náhodou zrovna učitelka – žijící tam nahoře u Cornellu ve státě New York, si jednoho dne kontrolovala složky ve svém domácím počítači a najednou tam uviděla nový soubor, který neznala. Tak si ho vytiskla a co nevidí – tmavý černobílý snímek, na kterém bylo možno rozeznat asi desetiletého chlapce, jak kouří péro starému chlapovi. Zavolala místním poldům a ti usoudili, že se to dostalo na její počítač omylem. Její internetová adresa se skládala pouze z čísel, tak je napadlo, že odesilatel asi přehodil pár číslic či co. Každopádně u toho souboru byla celá cesta, po které to přišlo, a tak se dalo vystopovat, kdo to poslal, takže došli k nějakému kulhavému pedofilovi s pěkně dlouhým trestním rejstříkem. Vlastně byl odsud, z L.A. Tak u něj zkrátka udělali prohlídku a čapli ho. První digitální razie. Ten chlapík měl ve svém počítači kolem pěti set různých fotek. Kristepane, potřeboval dvojitej hard disk. Měl tam děti jakéhokoli věku, svádění, jak dělali takové věci, které ani normální dospělí nedělají… Každopádně, byl to dobrý případ. Dostal doživotí, žádné propuštění na čestné slovo. Měl digiShot, i když to

byl, myslím, model 100. Ten případ otiskli minulý rok v *Bulletinu FBI.*“

„Jak to, že ten snímek, který si ta učitelka vytiskla, byl tak tmavý?“

„Neměla na to správnou tiskárnu. Znáš to, na to potřebuješ pořádnou barevnou tiskárnu a kvalitní lesklý papír. Neměla ani jedno, ani druhé.“

# # #

Prvé dvě návštěvy byly k ničemu. První obchod neprodal v posledních dvou týdnech žádný digiShot, druhý prodal v minulém týdnu dva aparáty. Ale ty si koupil známý fotograf z Los Angeles, jehož kolážové portréty, zhotovované z polaroidových snímků byly slavné a vystavované v mnoha muzeích celého světa. Nyní si chtěl trochu pohrát s novým fotografickým médiem a zkusit digitální fotografii. Thorson se ani nenamáhal napsat si o něm pár poznámek pro další prošetření.

Poslední v našem seznamu byl obchod s názvem Data Imaging Answers, měl výlohu na hlavní třídu Pico a byl dva bloky od obchodního centra Westwood Pavilion. Když Thorson zastavil u chodníku v místě zákazu parkování, usmál se a řekl: „Tohle je ono. Tohle je ten právej.“

„Jak to víš?“ zeptal jsem se.

„Obchod, do kterého se vejde z hlavní třídy. Ty druhé dva byly spíše kanceláře, ve kterých si to objednáváš poštou na dobírku, neměly výkladní skříně. Gladdenovi by se určitě víc líbila výloha. Má tam spoustu vizuální stimulace. Venku chodí lidi, někteří vchází dovnitř, jiní vycházejí, je tam více rozptýlení. Pro něj by to bylo lepší. Nechce, aby si ho někdo zapamatoval.“

Byl to malý obchod se dvěma prosklenými pulty, v nich byly vystavené fotoaparáty, pak tam měli několik neotevřených krabic. Dále tu stály dva kruhové pulty, na nichž byly vystavené monitory počítačů, různá videa a stohy katalogů počítačového příslušenství. Proplešatělý muž v tlustých brýlích s černými obroučkami seděl u jednoho stolu, a když jsme vstoupili, vzhlédl. U druhého stolu, který vypadal nepoužívaný, nebyl nikdo.

„Vy jste vedoucí?“ zeptal se Thorson.

„Nejen to, já jsem majitel.“ Muž vstal s pýchou vlastníka a usmál se, když jsme se blížili k jeho stolu. „A navíc jsem také jediným zaměstnancem.“

Když jsme se nerozesmáli při jeho žertíku, zeptal se, co pro nás může udělat.

Thorson vytáhl pouzdro s odznakem a ukázal mu vnitřní stranu s legitimací.

„FBI?“

Zdálo se mu to nepochopitelné.

„Ano. Prodáváte digiShot 200, že ano?“

„Ano, prodávám. Je to nejšpičkovější digitální fotoaparát. Ale momentálně ho nemám na skladě. Poslední jsem prodal minulý týden.“

Ucítil jsem, jak se mi sevřely vnitřnosti. Přijeli jsme příliš pozdě.

„Mohu vám ho opatřit během třech až čtyřech dnů. Vlastně, když je to pro FBI, mohl bych je požádat, ať mi ho pošlou do dvou dnů. Samozřejmě bez jakéhokoliv příplatku.“

Usmál se a pokýval hlavou, ale v očích za tlustými brýlemi měl tázavý výraz. Byl nervózní z toho, že jedná s FBI, obzvláště když nevěděl, o co tu vlastně jde.

„A vaše jméno je…?“

„Olin Coombs. Já jsem majitel.“

„Ano, to jste nám říkal. Dobrá, pane Coombsi, nechceme si nic koupit. Máte jméno zákazníka, který si koupil ten váš poslední digiShot?“

„Ach…“ Zamračil se, zřejmě přemýšlel, jestli se má zeptat, zda má FBI právo žádat takové informace. „Samozřejmě si vedu záznamy. Mohu vám je ukázat.“

Coombs se posadil a otevřel zásuvku svého stolu. Prolistoval závěsnou kartotéku, až nalezl, co hledal. Z kartotéky vytáhl list papíru a položil ho na stůl. Potom ho otočil, aby ho Thorson nemusel číst obrácený. Thorson se naklonil, prostudoval dokument a viděl jsem, jak nepatrně otočil hlavu doprava a zpět. Když jsem se podíval na onu kopii účtu, zdálo se mi, že spolu s fotoaparátem digiShot bylo zakoupeno početné příslušenství.

„Tohle není to, co hledám," řekl Thorson. „Hledám muže, o němž se domníváme, že by si chtěl koupit pouze samotný aparát digiShot. Tenhle je jediný, který jste prodal minulý týden?"

„Ano – ehm, ne. Tenhle byl jediný, který jsem měl na skladě. Prodal jsem ještě další dva, ale ty jsem musel teprve objednat."

„A ty ještě nebyly doručeny?"

„Ne, až zítra. Očekávám náklaďák zítra."

„Objednal si některý z těch dvou jenom fotoaparát?"

„Jenom fotoaparát?"

„Chápete, žádné ostatní příslušenství. Software, kabely, celou tu stavebnici."

„Aha, ano. Ehm, po pravdě řečeno, je tu…"

Nedořekl větu, znovu otevřel zásuvku a vytáhl složku s několika růžovými formuláři. Začal se v nich prohrabovat a předčítat.

„Mám tu pana Childse. Chtěl jenom fotoaparát, nic jiného. Zaplatil hotově předem. Devět set devadesát pět plus kalifornskou prodejní daň. To dělá –"

„Nenechal tu telefonní číslo nebo adresu?"

Přestal jsem dýchat. Máme ho. To musí být Gladden. Neunikla mi ironie toho, jaké jméno si dal. Ucítil jsem, jak mi přeběhl mráz po zádech.

„Ne, žádné číslo ani adresu," oznámil Coombs. „Napsal jsem si tu pro sebe poznámku. Mám tu zapsáno, že pan Wilton Childs si zavolá, aby zjistil, jestli ten aparát už je zde. Řekl jsem mu, ať zavolá zítra."

„Potom si ho přijde vyzvednout?"

„Ano, jestli tu už bude, přijde si pro něj. Jak už jsem vám řekl, nemám tu žádnou adresu, tak ho nemohu doručit."

„Pane Coombsi, nevzpomínáte si, jak vypadal?"

„Jak vypadal? Ehm, dobrá, myslím, že ano."

„Mohl byste mi ho popsat?"

„Byl to běloch, na to si pamatuju. On…"

„Světlé vlasy?"

„Ach, ne. Tmavé vlasy. A nechával si narůst vousy, na to si vzpomínám."

„Jak byl starý?"

„Asi dvacet pět nebo třicet let.“

Thorsonovi to stačilo. Popis byl přibližně vyhovující a zbytek informací seděl.

„Používá někdo tento stůl?“

„V současné době ne. Obchody nejsou valné.“

„Nebude tedy vadit, jestliže ho použijeme my?“

Kapitola 39

Ve vzduchu bylo zřetelně cítit elektrické napětí, když jsme se všichni shromáždili kolem konferenčního stolu v místnosti, která měla výhled za milion dolarů. Jakmile ho Thorson popohnal svým telefonátem k rychlosti, rozhodl se Backus přemístit sídlo svého operačního štábu z hotelu Wilcox do kanceláří FBI ve Westwoodu. Shromáždili jsme se v sedmnáctém patře federální budovy v konferenční místnosti, odkud byl panoramatický výhled na celé město. Viděl jsem ostrov Catalinu, posazený na hladině zlatého oceánu, na němž se oranžově odrážel červený začátek dalšího západu slunce.

Bylo čtyři třicet pacifického času a schůzka byla naplánována tak pozdě proto, aby měla Rachel co nejvíce času pro získání povolení a následnou kontrolu bankovních výkazů Gladdenova účtu v bance v Jacksonville.

V konferenční místnosti se k Backusovi připojili Thorson, Carter, Thompson, já a šest agentů, kteří mi nebyli představeni, a o nichž jsem však předpokládal, že jsou místní. Na konferenční linku byly také napojeny Quantico a všechny pobočky, zapojené do vyšetřování. Dokonce i tito neviditelní účastníci se zdáli být vzrušeni. Brass Doranová se neustále ozývala z reproduktoru: „Můžeme už začít?“

Nakonec Backus, sedící u středu stolu a nejblíže mikrofonu, vyzval všechny, aby se připravili. Na stojanu za ním byl načrtnut hrubý plánek obchodu Data Imaging Answers a blok domů na Pico Boulevard, kde se obchod nacházel.

„Dobrá, lidi, už se to rozjelo,“ pronesl. „O tohle jsme se snažili. Tak si o tom promluvme, pak to proveďme a udělejme to bez chyby.“

Postavil se. Možná, že na něj atmosféra té chvíle také dolehla.

„Máme tu prvořadý úkol, na němž děláme, a potom také chceme slyšet novinky od Rachel a od Brass. Ale nejdříve nechám Gordona, aby vám řekl, co jsme si připravili na zítřek.“

Zatímco Thorson vykládal pozorným posluchačům o naší celodenní práci a o objevech, které jsme učinili, moje myšlenky se začaly potulovat. Přemýšlel jsem o Rachel, která je kdesi v Jacksonville, dva a půl tisíce mil od místa, kde nyní probíhá její vyšetřování, a naslouchá muži, který se jí nelíbí a kterého možná i nenávidí, jak vypráví o velkém objevu, jenž učinil. Chtěl jsem s ní promluvit a pokusit se ji nějak povzbudit, ale ne před dvaceti pěti posluchači. Chtěl jsem se zeptat Backuse, kde je, abych jí později mohl zavolat, ale věděl jsem, že to také nemohu udělat. Pak jsem si vzpomněl na pager. Tím jí později zavolám.

„Odvoláváme náš mimořádný tým od Thomase,“ pokračoval Thorson. „V ochraně Thomase bude pokračovat LAPD, která zdvojnásobí skupinu, jež ho střeží. Přesuneme svoje lidi, a zvětšíme tak naše síly, abychom pachatele snáze zadrželi. Za prvé, máme odposlech telefonů v Data Imaging. Budeme mít k dispozici mobilní stanici a monitorování veškerých příchozích hovorů na obou linkách, dále dostaneme od místní pobočky všechny dostupné posily pro naše zásahové týmy. Až si dotyčný zavolá, jestli jeho zboží už dorazilo,

zjistíme, odkud volá, a pokusíme se ho zdržet na telefonu dostatečně dlouho, aby ho naši lidé mohli dopadnout. Jestliže to udělají, bude následovat standardní zatknutí zločince. Jsou zatím nějaké dotazy?“

„Bude nějaká letecká podpora?“ zeptal se jeden agent.

„Pracujeme na tom. Bylo mi řečeno, že dostaneme jednu helikoptéru, ale požádáme o dvě. Dobrá, za druhé musíme určit způsob, jak budeme postupovat, pokud se nám nepodaří zatknout pachatele na základě jeho identifikace v telefonu. V Data Imaging Answers – říkejme tomu zkráceně DIA – budu uvnitř já s Coombsem, majitelem obchodu. Jestli nám ten chlap zavolá, řekneme mu, že jeho foťák je tam a že si ho může vyzvednout. Pokusíme se ho trochu zmáčknout a zjistit čas, kdy si pro něj přijde, ale nesmíme na něj moc naléhat, musíme se chovat přirozeně.“

„Jestliže nám pachatel proklouzne první sítí, hodláme se na něj nalepit, jakmile vejde do obchodu. Máme obchod pod kontrolou – zvukově i videem. Jestliže vejde, já mu předám jeho foťák a pošlu ho pryč, bude to další spokojenej zákazník. Zatčení pachatele proběhne na místě a v době, kdy Don Sample, který je vedoucím našeho speciálního týmu, usoudí, že je to vhodné a vydá patřičný rozkaz. Zřejmě to bude první místo, které budeme mít pod kontrolou a k němuž nás náš muž dovede. Doufáme, že to bude jeho auto. Všichni znáte běžné postupy pro ostatní eventuality. Nějaké otázky?“

„Proč ho nechytit za prdel hned tam v obchodě?“

„Tam potřebujeme mít Coombse, abychom ho nevyplašili. Koupil foťák od Coombse, tak by tam Coombs měl být. Nechceme se pokusit zatknout toho chlapa tak blízko civilisty. Také je to malý obchod a i s jedním agentem už tam bude plno. Když jich tam umístíme víc, může to pachatelovi připadat podezřelé. Tak proč mu jenom nevydat foťák a chytit ho venku na ulici, kde budeme mít věci více pod kontrolou?“

Thorson, Backus a Sample postupně popsali plán zatčení detailněji. Coombs a Thorson budou v obchodě a budou normálně obsluhovat běžné zákazníky. Ale jakmile tým, mající na starosti vnější dozor, nahlásí, že se blíží někdo, na koho se byť jen vzdáleně hodí popis Gladdena, Thorson zůstane v přední místnosti obchodu, aby provedl transakci, zatímco Coombs se omluví, odejde do zadního skladu a

tam se uzamkne. Další agent, vydávající se za zákazníka, vstoupí po Gladdenovi předními dveřmi jako záloha. Vnitřek obchodu bude sledován několika videokamerami. Jakmile bude Gladden identifikován, bude vše venku monitorováno agenty z jedoucích i zaparkovaných aut, kteří budou připraveni řešit veškeré varianty zatčení. Navíc ještě jedna agentka v uniformě losangeleské pořádkové služby bude neustále hlídkovat u bloku, kde se nalézá DIA.

„Nemyslím, že je zapotřebí komukoli připomínat, jak nebezpečné je to individuum," dodal Backus, když byla skončena instruktáž. „Každý si zítra přibalte navíc trochu důvtipu. Dávejte pozor na sebe a na svého partnera. Nějaké otázky?"

Počkal jsem okamžik, zda se některý agent na něco nezeptá. Protože tak žádný neučinil, promluvil jsem.

„Co když ten digiShot zítra nedorazí, jak nám slíbil pan Coombs?"

„Ano, dobrá poznámka," řekl Backus. „Neponecháme nic náhodě. Naše internetová skupina v Quantiku má jeden takový aparát, pošlou nám ho dnes v noci letadlem. Použijeme ho, ať už ten, který si skutečně objednal, dorazí nebo ne. V tom našem bude vysílačka pro případ, že by, nedej bože, nám nějak proklouzl. Budeme schopni ho vystopovat. Ještě něco?"

„Pomysleli jste na to nezatknout ho?"

Byl to hlas Rachel, který se ozval z reproduktoru.

„Jak to myslíš?"

„Jen tak mě napadlo, že ho budeme mít pěkně v síti. To by mohla být jedinečná příležitost sledovat sériového vraha a pozorovat jeho způsoby, jak stopuje a vyhledává svoji oběť. Mohlo by to být neocenitelné pro náš výzkum."

Její připomínka rozpoutala mezi agenty debatu o plánu zatčení.

„A riskovat, že ho ztratíme a on zabije nějaké dítě nebo dalšího policistu?" odpověděl Thorson. „Ne, díky – obzvláště, když nás tu sleduje sedmá velmoc."

Téměř všichni se přidali na stranu Thorsona, cítili, že takové monstrum jako Gladden, i když je jistě cenným objektem výzkumu, by se měl studovat pouze v těsném prostoru vězeňské cely. Riziko z

jeho eventuálního uprchnutí daleko převýšilo zisk, který by mohl vyplynout ze sledování, jak si počíná, když je na svobodě.

„Poslyšte, lidi, plán už byl schválený," pronesl nakonec Backus, uzavíraje debatu. „Uvažovali jsme o možnostech, které zde byly navrženy, a já si myslím, že když na něj půjdeme tak, jak jsme to právě nastínili, bude to nejlepší a nejbezpečnější. Tak pojďme dál. Rachel, co pro nás máš?"

Všiml jsem si, že se postoje agentů změnily, když se jejich pozornost přesunula od Backuse a Thorsona k bílému reproduktoru, umístěnému uprostřed stolu. Zdálo se, že se všichni naklonili kupředu. Backus, stále vestoje, se naklonil kupředu a opřel se dlaněmi o stůl.

„Začnu nejprve bankou," ozvala se Rachel. „Dostala jsem ty výkazy před devadesáti minutami, takže jsem na to neměla moc času. Ale předběžně to vypadá, že peníze k vyzvednutí byly telegraficky posílány do tří našich měst: Chicaga, Denveru a L.A. Data vypadají slibně. Peníze mu do oněch měst dorazily během několika dní, zrovna před nebo po vraždě návnady v dotyčném městě. Jsou zde dva převody peněz do L.A. Jeden se shoduje se zaplacením kauce minulý týden, a potom se v sobotu uskutečnil další převod dvanácti set. Vyzvedl si peníze ve stejné bance. Je to Wells Fargo na Ventura Boulevard v Sherman Oaks. Napadlo mě, že by to mohl být další způsob, jak ho chytit, kdyby si nepřišel zítra pro fotoaparát. Můžeme sledovat jeho účet a zatknout ho, až si příště půjde pro peníze. Jediný problém je v tom, že už mu docházejí peníze. Po tom vyzvednutí dvanácti stovek mu zůstalo na účtu kolem dvou set."

„Ale on se pokusí si nějaké vydělat s tím novým aparátem," poznamenal Thorson.

„Podívejme se na vklady," pokračovala Rachel. „Ty jsou velmi zajímavé a já jsem zatím neměla čas je důkladně… ach, během posledních dvou let mu bylo zasláno na účet celkem čtyřicet pět tisíc dolarů. Vklady pocházejí z nejrůznějších míst. Z Maine, Texasu, Kalifornie – z Kalifornie několik, z New Yorku. Zdá se, že tu není souvislost mezí vklady a vraždami. Také jsem tu našla jedno překrytí. Prvního prosince minulého roku byly učiněny telegrafické vklady z New Yorku a z Texasu ten samý den."

„Zřejmě si ty peníze neukládá on,“ vysvětlil Backus. „Nebo alespoň ne všechny.“

„To jsou platby,“ ozvala se Brass z konferenční linky. „Platby za prodej fotek. Platby zaslané telegraficky přímo kupujícími.“

„Přesně tak,“ dodala Rachel.

„Dokážeme… můžeme vypátrat, odkud pocházejí tyto převody a dostat se k těm kupujícím?“ zeptal se Thompson.

„No,“ řekla Rachel, když se nikdo neozval. „Můžeme to zkusit. Chci říct, můžeme je prošetřit, ale nepočítala bych s velkými výsledky. Když máš hotovost, můžeš vejít do téměř každé banky v zemi a poslat telegraficky peníze, pokud znáš číslo účtu, na který to chceš poslat, a zaplatíš jen poplatek za služby. Musí se udat nějaké základní údaje o odesilateli, ale není třeba ukazovat žádný průkaz. Lidé kupující dětskou pornografii a možná – možná – něco mnohem horšího pravděpodobně udají falešné jméno.“

„To je pravda.“

„Ještě něco, Rachel?“ zeptal se Backus. „Zjistila jsi ještě něco z těch výpisů?“

„Pošta, která souvisí s tím účtem, chodí do P. O. Boxu. Je to tu v místě a zřejmě si to vyzvedává sám. Prošetřím to zítra ráno.“

„Dobrá. Chceš nám referovat o Horaci Gombleovi, nebo si to necháš na později, až si to promyslíš?“

„Ne, já vám řeknu jen hlavní body, kterých ostatně není mnoho. Můj starý kamarád Horace nebyl moc šťastný, že mě vidí. Chvíli jsme se jen tak oťukávali, ale nakonec jeho ego zvítězilo. Přiznal, že s Gladdenem diskutoval o používání hypnózy, když spolu sdíleli stejnou celu. Nakonec připustil, že dával Gladdenovi lekce výměnou za jeho právnickou pomoc, když se odvolal. Ale dále už nechtěl nic říct. Cítila jsem… já nevím.“

„Co, Rachel?“

„Já nevím, jako kdyby byl potěšen tím, co Gladden provádí.“

„Ty jsi mu o tom řekla?“

„Ne, nic jsem mu neřekla, ale bylo mu jasné, že tam kvůli něčemu jsem. Stejně to ale vypadalo, jako že toho ví víc. Možná mu Gladden před tím, než odešel z Raifordu, řekl, co má v plánu udělat. Řekl mu o Beltranovi. Nevím. Také mohl dneska vidět CNN – pokud mají

kabelovku v celách. Důkladně tam probírali článek Jacka McEvoye. Viděla jsem to na letišti. Samozřejmě tam není nic, co by spojovalo Básníka a Gladdena, ale Gombleovi to mohlo dojít. CNN opět ukazovala ten záběr z Phoenixu. Jestli to viděl a potom jsem přišla já, tak mu bylo jasné, o co jde, aniž bych řekla jediné slovo.“

Bylo to poprvé, co jsem slyšel o nějaké odezvě na můj článek. Vlastně jsem na něj úplně zapomněl kvůli událostem dnešního dne.

„Je nějaká možnost, aby Gladden a Gomble spolu komunikovali?“ zeptal se Backus.

„Myslím, že ne,“ řekla Rachel. „Zkontrolovala jsem si to u bachařů. Gombleova pošta je pořád sledovaná. Došlá i odesílaná. Podařilo se mu vypracovat se až na důvěrníka, pracuje v místnosti, kam docházejí zásilky. Myslím, že tam je vždycky nějaká možnost, že v došlé zásilce může být nějaká zpráva, ale zdá se mi to nejisté. Také pochybuji o tom, že by Gomble riskoval svoji pozici. Má tam po sedmi letech docela fajn práci. Bezva práci v malé kanceláři. Má zřejmě na starosti zásobování vězeňské kantýny. V takové společnosti to znamená, že má moc. Má teď svoji samostatnou celu a svoji vlastní televizi. Nevidím důvod, proč by měl komunikovat s hledaným člověkem, jako je Gladden, a riskovat, že o tohle všechno přijde.“

„Dobrá, Rachel,“ souhlasil Backus. „Ještě něco dalšího?“

„To je všechno, Bobe.“

Všichni byli chvíli zticha a snažili se strávit, co bylo doposud řečeno.

„To nás konečně přivádí k modelu,“ řekl Backus. „Brass?“

Opět se oči všech soustředily na telefon na stole.

„Ano, Bobe. Popis se nám rýsuje čím dál tím víc a Brad doplňuje některé detaily i během našeho rozhovoru. Takže máme zhruba tohle: mohlo by se jednat o situaci, kdy se pachatel vrátil nazpět k muži, jenž ho dostal na ono scestí, který ho zneužíval a tím podnítil jeho skryté touhy, podle nichž se potom jako dospělý cítil povinen jednat.

Je to obměna psychologické modelové situace otcovraždy, se kterou jsme se všichni setkali už dříve. Zaměřili jsme svoji pozornost téměř výlučně na floridské případy. Jasně tu vidíme, jak se pachatel

vypořádal se svým nástupcem. To jest s tím hochem, Gabrielem Ortizem, který byl zrovna předmětem pozorností Clifforda Beltrana, vystupujícího zde v roli otce, který ho zneužil a potom odvrhnul. Je to ten pocit odmítnutí, které postihlo pachatele a jež pravděpodobně všechno motivuje.

Gladden zabil objekt, na kterém jeho zneužívatel v současné době ukájel své choutky, a potom se vrátil a zabil i samotného prznitele. Mně to připadá jako jistý druh exorcismu, jestli chcete, jako závěrečný nápor, kdy se pokouší zlikvidovat všechno zlé ve svém životě."

Následovala dlouhá pauza, myslel jsem, že Backus a ostatní čekají, jestli Brass bude pokračovat. Nakonec Backus promluvil.

„A potom – podle toho, co říkáš – opakuje svůj zločin znovu a znovu."

„Správně," přitakala Brass. „Zabíjí Beltrana, svého zneužívatele, znovu a znovu. Tak se snaží získat vnitřní klid. Ovšem ten mu nevydrží dlouho. Musí se znovu vrátit a zabíjet. Tyto ostatní oběti – detektivové – jsou nevinní. Neprovedli nic kromě toho, že konali svoji práci, a proto si je vybral."

„A co ty případy, které v jiných městech sloužily jako návnady?" zeptal se Thorson. „Ne všechny z nich se hodí jako archetyp toho prvního chlapce."

„Nemyslím si, že ty návnadové případy by měly v pozdější době nějakou důležitost," ozvala se Brass. „Důležité je, že vyláká detektiva, dobrého detektiva, vynikajícího protivníka. Tak je potom hodně v sázce a je v tom i sebeočištění, které potřebuje. Pokud jde o případy návnady, ty se mohly proměnit v účelové, sloužící k nějakému cíli. Používá děti k vydělávání peněz. Kvůli těm fotografiím."

Přestože celá skupina měla, vzhledem k vyhlídce na značný pokrok nebo dokonce na uzavření případu následující den výbornou náladu, všech zúčastněných se nyní zmocnily chmurné myšlenky. Ovládla je deprese z vědomí hrůz, které na světě existují. Toto byl pouze jeden případ. Vždycky budou existovat nějaké další. Vždycky.

„Dělejte na tom dál, Brass,“ řekl posléze Backus. „Byl bych rád, kdybyste poslali psychologicko-patologický posudek, co nejdříve to bude možné.“

„Uděláme to. Ach, a ještě něco. Tenhle je dobrý.“

„Tak se do toho pusťte.“

„Právě jsem se podívala na spis o Gladdenovi, který jste vypracovali, když jste ho před šesti lety navštívili v rámci programu výzkumu o znásilňování. Není tu nic, co by už nebylo v počítači. Ale je tu jedna fotografie.“

„Správně,“ ozvala se Rachel. „Vzpomínám si na ni. Dozorci nás pustili do cel po večerním nástupu, abychom je mohli vyfotografovat společně v cele, Gomblea a Gladdena.“

„Ano, to je ten snímek. A na té fotografii jsou nad záchodem tři police na knihy. Předpokládám, že to byly společné police, že tam byly knihy obou mužů. V každém případě jsou tituly na hřbetech knih dobře čitelné. Většina z nich jsou právnické knihy, které zřejmě používal Gladden, když pracoval na svém odvolání a také při práci pro ostatní spoluvězně. Také je tam *Soudní patologie*, kterou napsal DiMaio a DiMaio, *Techniky vyšetřování scény zločinu* od Fischera a *Zhotovování psycho-patologického profilu* od Roberta Backuse staršího. Ty knihy dobře znám a myslím si, že se z nich mohl Gladden dostatečně poučit, obzvláště z knihy, napsané otcem Boba, takže věděl, jak upravit místa vražd návnad a detektivů, aby vypadaly dostatečně odlišné a unikly odhalení pomocí VICAPu.“

„Do prdele,“ vpadl do toho Thorson. „Co kurva – co dělal s těmi knihami?“

„Jsem přesvědčena, že podle zákona mu správa věznice k nim měla umožnit přístup, aby si mohl dostatečně připravit svoji obhajobu,“ odpověděla Doranová. „Nezapomeň, že se sám obhajoval. U soudu byl uveden jako obhájce sebe sama.“

„Dobrá, výborná práce, Brass,“ pochválil ji Backus. „Tohle nám hodně pomůže.“

„To ale není všechno. Na polici byly ještě další knihy, dvě stojí za povšimnutí. *Básně Edgara Allana Poea* a *Kompletní dílo Edgara Allana Poea*.“

Backus uznale hvízdl.

„Tohle je něco, teď opravdu začíná všechno do sebe zapadat.“ řekl Bob. „Předpokládám, že všechny potřebné citáty nalezneme v těch knihách.“

„Ano. Jedna z těch knih je právě kniha, kterou Jack McEvoy užil k ověření těch citátů.“

„Výborně. Dobrá, můžeš nám poslat kopii té fotky?“

„Pošlu ji, šéfe.“

Vzrušení v místnosti a další, přicházející po telefonní lince, bylo téměř hmatatelné. Všechno to zapadalo dohromady, každý jednotlivý díl skládačky. A zítra agenti vyrazí a toho zkurvysyna chytnou.

„Miluju ranní vůni napalmu,“ řekl Thorson. „Voní jako…“

„Vítězství!“ zvolali všichni v místnosti i ti u telefonních aparátů.

„Dobrá, lidi,“ řekl Backus a dvakrát zatleskal rukama. „Myslím, že pro tentokrát jsme to dostatečně probrali. Nepolevujme. Uchovejme si tuhle náladu. Zítra může být den D. Řekněme, že to je ten den. A vy ostatní, kteří nás posloucháte v jiných městech, nepolevujte ani na minutu. Pracujte na své části úkolu. Jestliže chytneme toho chlapa, pořád ještě budeme potřebovat dokázat mu ostatní zločiny. Musíme ho v každém městě postavit před soud.“

„Pokud bude soud,“ poznamenal Thorson.

Podíval jsem se na něj. Nadšená nálada, kterou oplýval před okamžikem, nyní vyprchala. Měl pevně sevřené čelisti. Vstal a namířil si to ven z místnosti.

# # #

Strávil jsem večer sám v pokoji, psal jsem do počítače poznámky ze schůzky v konferenčním sále a čekal jsem, zda mi zavolá Rachel. Dvakrát jsem ji volal pagerem.

Konečně, v devět hodin – o půlnoci na Floridě – mi zavolala.

„Nemohu spát a tak jsem se chtěla přesvědčit, jestli tam nemáš nějakou jinou ženskou.“

Usmál jsem se.

„Kdepak. Čekal jsem, až mi zavoláš. Neslyšela jsi mé volání na pageru nebo jsi zaneprázdněná jiným mužským?“

„Ne, počkej, já se podívám.“

Na chvíli odložila telefon.

„Sakra, došla mu baterie. Potřebuje novou. Promiň.“

„Mluvíš o pageru, nebo o tom druhém muži?“

„Ty vtipálku.“

„Tak proč nemůžeš usnout?“

„Pořád myslím na Thorsona, jak bude zítra v tom obchodě.“

„A co?“

„Musím přiznat, že jsem setsakramentsky žárlivá. Jestli zatkne toho… Chci říct, že je to můj případ a já jsem dva tisíce zasranejch mil od toho.“

„Možná, že to zítra nebude. Třeba se včas vrátíš. A i když tu nebudeš, tak to nebude on, kdo ho zatkne, bude to zásahový tým.“

„Já nevím. Gordon si dovede najít cestičku, jak se mezi ně dostat. Mám takový špatný pocit. Bude to zítra.“

„Někteří lidé by to nazvali dobrá předtucha, vědět, že ten chlap bude odstraněn z ulic.“

„Já vím, já vím. Stejně ale, proč on? Myslím, že on a Bob… Já jsem to vlastně z Boba nevytáhla, proč poslal na Floridu mě, a ne někoho jiného, třeba Gordona. Jednoduše mi ten případ odebral a já jsem si to nechala líbit.“

„Třeba mu Thorson řekl o tobě a o mně.“

„Myslela jsem na to. A taky by to udělal. Ale nevěřím, že by Bob jednal tak, jak jednal a nejdříve si se mnou nepromluvil, že by mi nejdřív neřekl, proč mě posílá pryč. On takový není. Nepřikloní se na něčí stranu dřív, než vyslechne i druhou stranu.“

„Moc mě to mrzí, Rachel. Ale podívej se, všichni vědí, že je to tvůj případ. A byl to tvůj objev s tím autem z půjčovny Hertz, který přivedl všechny do L.A.“

„Díky, Jacku. Ale byl to pouze jeden z mnoha objevů. A na tom teď nezáleží. Ten, kdo provede zatčení, ten je důležitý, podobně jako jsi to říkal o tom, kdo první uveřejní příběh. Nezáleží na tom, co bylo před tím.“

Věděl jsem, že se mi nepodaří ji přimět k tomu, aby se cítila v dané situaci lépe. Trápila se myšlenkami na to celý večer a nenašel jsem dost vhodných slov, abych jí to vymluvil. Rozhodl jsem se, že změním námět hovoru.

„Každopádně to bylo moc dobré, co jsi dneska říkala. Zdá se, že všechno zapadá do sebe. Ještě jsme toho chlapa nechytili a už toho o něm víme tolik.“

„Také se mi zdá. Když jsi vyslechl všechno, co říkala Brass, cítíš k němu nějaký soucit, Jacku? K tomu Gladdenovi?“

„K muži, který zabil mého bratra? Ne. Vůbec žádný soucit.“

„Tak jsem to nemyslela.“

„Ale pořád si to myslíš.“

Trvalo jí dlouho, než odpověděla.

„Myslím na to malé dítě, ze kterého mohlo být tolik odlišných osobností, dokud ten muž neučinil to, co učinil. Beltran poslal to dítě na tuhle cestu. On je tím skutečným netvorem v tom všem. Jak už jsem řekla dřív, jestli někdo dostal to, co zasluhuje, byl to on.“

„Dobrá, Rachel.“

Začala se smát.

„Promiň, cítím, že už tím začínám být únavná. Nechtěla jsem se do toho tak zakousnout.“

„To je v pořádku. Vím, jak jsi to myslela. Pro každou věc se dá nalézt zdůvodnění. Kořen každého následného činu. Často je kořen zkaženější, i když je to následný výsledek, který je obvykle více očerňován.“

„Dovedeš to se slovíčkama, Jacku.“

„Raději bych to dovedl s tebou.“

„Ale to taky umíš.“

Zasmál jsem se a poděkoval jí. Potom jsme chvíli mlčeli, mezi námi byla telefonní linka, táhnoucí se na vzdálenost dvou tisíc mil. Cítil jsem se dobře. Nepotřebovali jsme hovořit.

„Nevím, jak blízko ti ráno dovolí se přiblížit,“ řekla. „Ale buď opatrný.“

„Budu. Ty také. Kdy přijedeš nazpátek?“

„Doufám, že do zítra odpoledne. Požádala jsem je, aby měli připravený tryskáč od oběda. Zkontroluju Gladdenovu poštovní schránku a potom sednu do letadla.“

„Dobrá. Proč nezkusíš teď usnout?“

„Fajn. Přeju si, abych teď byla s tebou.“

„To já taky.“

Myslel jsem si, že se chystá zavěsit, ale ještě tak neučinila.

„Mluvil jsi dnes o mně s Gordonem?“

Pomyslel jsem na jeho komentář, kdy se o ní vyjádřil jako o Namalované poušti.

„Ne, měli jsme dost rušný den.“

Nemyslím si, že by mi věřila, a cítil jsem se špatně kvůli své lži.

„Tak nashle, Jacku.“

„Dobrou, Rachel.“

# # #

Po zavěšení jsem chvíli přemýšlel o našem rozhovoru. Cítil jsem se z něho trochu smutný a nebyl jsem schopen určit přesný důvod tohoto pocitu. Po chvíli jsem vstal a opustil jsem pokoj. Pršelo. Z hotelového vchodu jsem zkontroloval ulici a neviděl nikoho, kdo by se skrýval, nikoho, kdo by na mne čekal. Odvrhl jsem strach z noci a vykročil jsem ven.

Šel jsem tak těsně kolem budov, jak jen to šlo, abych se vyhnul dešti, došel jsem do Cat & Fiddle a objednal jsem si u baru pivo. I přes déšť bylo uvnitř plno. Měl jsem mokré vlasy a v zrcadle za barem jsem viděl, že mám pod očima temné kruhy. Dotkl jsem se svých vousů stejným způsobem, jako když je hladila Rachel. Když jsem dopil „černé a světlé“, objednal jsem si další.

Kapitola 40

Ve středu ráno byly všechny voňavé tyčinky spáleny. Gladden chodil po bytě s hlavou ovázanou tričkem, které mu zakrývalo ústa i nos, takže vypadal jako bankovní lupič ze starého Divokého západu. V koupelně nalezl voňavku, nacákal si ji na košili a po bytě, podobně jako to dělá kněz se svěcenou vodou, ale stejně jako svěcená voda to moc nepomohlo. Puch byl všude, pronásledoval ho. Ale už mu to nevadilo. Dokázal to přežít. Byl čas odejít. Čas změny.

V koupelně se znovu oholil růžovým strojkem z umělé hmoty, který nalezl na římse u vany. Pak si dal dlouhou horkou a potom studenou sprchu a pak chodil po bytě nahý a čekal, až oschne. Již dříve sundal v ložnici se stěny zrcadlo a opřel ho v obýváku o zeď. Zkoušel si před ním znovu a znovu chůzi, kupředu a zpět, kupředu a zpět a pozoroval svoje boky.

Když byl přesvědčen, že už to zvládnul, odešel do ložnice. Chladný vzduch klimatizace mrazivě zapůsobil na jeho nahé tělo a zápach ho téměř donutil, aby se otřásl. Ale zvládnul to a podíval se na ni dolů. Teď už prakticky zmizela. Tělo na posteli bylo nadmuté a změněno k nepoznání. Oči byly pokryty mléčným povlakem. Rozložená krvavá tekutina prosakovala všude, dokonce i mezi vlasy. Nyní již patřila červům. Neviděl je, ale zřetelně je slyšel. Byli tam. Věděl to. Přesně podle knih.

Když zavíral dveře, zdálo se mu, že slyší nějaký šepot. Otočil se, ale nic tam nebylo. Pouze červi. Zavřel dveře a dal ručník na místo.

Kapitola 41

Muž, o němž jsme se domnívali, že je William Gladden, zavolal do Data Imaging Answers ve středu ráno v 11.05, představil se jako Wilton Childs a ptal se, jestli už přišel fotoaparát digiShot, který si objednal. Thorson mu odpověděl podle plánu, požádal ho, jestli může zavolat znovu za pět až deset minut. Vysvětlil mu, že dodávka zboží právě dorazila a že ještě neměl čas všechno projít. Childs řekl, že znovu zavolá.

Mezitím Backus na monitoru zjistil číslo volajícího a rychle číslo, ze kterého Gladden volal, předal operátorce AT&T, která čekala na jeho zavolání u svého stolu, kde obvykle vyřizovala dotazy policistů. Operátorka naťukala ono číslo do počítače a ještě dříve, než Thorson dokončil hovor, oznámila, že patří telefonnímu automatu na Ventura Boulevard ve Studio City.

Jedno ze dvou aut, která s agenty neustále cirkulovala městem, bylo na dálnici 101 v Sherman Oaks, při dobrém provozu asi pět minut jízdy od zmíněného telefonního automatu. Rozjelo se na plný plyn a bez použití sirény k výjezdu na Vineland Boulevard a zastavilo v místě, odkud bylo vidět na dotyčný automat, který byl umístěn na zdi vedle kanceláře motelu, kde se platilo čtyřicet dolarů za noc, pornofilmy v ceně. Když tam dojeli, u aparátu nebyl nikdo, ale zůstali čekat. Současně se druhé auto vydalo na cestu z Hollywoodu, mělo sloužit jako záloha a jedna helikoptéra kroužila nad Van Nuys a v případě zásahu agentů byla připravena přiletět nad místo akce.

Agenti čekali na místě. Stejně tak i já s Backusem a Carterem v autě, vzdáleni jeden blok domů od Data Imaging. Carter nastartoval auto, připraven vyrazit, pokud by dostal rádiem zprávu, že ostatní Gladdena sledují.

Uplynulo pět minut a pak deset. Bylo to všechno nesmírně napínavé, i pouhé nečinné seděni s Backusem a Carterem. Auta, která přijela jako záloha, měla dost času zaujmout pozici několik bloků za prvním autem zaparkovaným na Ventura Boulevard. Nyní

bylo celkem osm agentů ve vzdálenosti jednoho bloku od telefonního automatu.

Ale když v 11.33 zazvonil na Thorsonově stole v Data Imaging telefon, agenti zírali na opuštěný automat.

„Zvoní nám tu telefon. Děje se tam něco?“

„Nic. Nikdo u automatu není.“

„Buďte připraveni vyrazit.“

Backus položil vysílačku, vzal mobilní telefon, stiskl tlačítko, na kterém měl připraveno číslo operátorky AT&T, vyčleněné pro dotazy ochránců zákona. Nakláněl jsem se ze zadního sedadla a sledoval jej i monitor, který byl upevněn na konzoli pod palubní deskou. Na obrazovce byl černobílý obraz vnitřku obchodu Digital Imaging, zabíraný kamerou zvanou „rybí oko“. Viděl jsem, jak Thorson zvedl sluchátko po sedmém zazvonění. I když jsme měli napíchnuté obě linky vedoucí do obchodu, v autě jsme slyšeli pouze Thorsonovu část konverzace. Na videu jsem viděl, jak Thorson zvedl ruku nad hlavu a prstem udělal kruhový pohyb. Bylo to smluvené znamení, že Gladden opět volá. Backus provedl stejnou proceduru ověření čísla volajícího jako předtím.

Jelikož Thorson nechtěl Gladdena vyplašit, vynechal tedy při tomto druhém telefonátu všechny zdržující manévry. Také nevěděl, že tentokrát přichází hovor z jiného automatu. Domníval se totiž, že ke Gladdenovi se přibližují agenti, zatímco s ním hovořil.

Ale agenti se nepřibližovali. Když Thorson sděloval volajícímu, že jeho digiShot 200 byl doručen a že je možno si ho vyzvednout, Backus se od operátorky AT&T dozvěděl, že tento hovor je z jiného telefonního automatu nalézajícího se u křižovatky Hollywood Boulevard s Las Palmas Street.

„Do prdele,“ zaklel Backus po zavěšení. „Je v Hollywoodu. Právě jsem odtamtud všechny odvolal.“

Bylo to úmyslně nebo pouhou náhodou, že Gladden unikl? Samozřejmě to nikdo nevěděl, ale bylo stísňující sedět tam v autě s Backusem a Carterem. Básník se stále volně pohyboval a prozatím v žádné síti neuvízl. Backus opakoval předchozí postup a poslal motorizované agenty na křižovatku v Hollywoodu, ale podle jeho hlasu jsem poznal, že tomu nedává příliš velkou naději. Volající bude

dávno pryč. Jediná šance ho chytit nastane v okamžiku, kdy si přijde pro fotoaparát. Jestli si pro něj přijde.

U telefonu v obchodě se Thorson nenápadně pokoušel zjistit, kdy přesně si volající přijde vyzvednout své zboží, ale snažil se, aby to znělo tak, jako že ho to zase tolik nezajímá. Thorson byl dobrý herec, alespoň mně tak připadal. Po několika okamžicích zavěsil.

Okamžitě vzhlédl k rybímu oku kamery a klidně pronesl: „Řeknete mi něco? Co se děje?“

Backus zavolal mobilním telefonem do obchodu a informoval Thorsona o tom, že nám Gladden těsně unikl. Viděl jsem na videu, jak Thorson sevřel ruku v pěst a jednou s ní lehce bouchl do stolu. Nevěděl jsem, jestli je to znamení nespokojenosti nad nezdařeným zatknutím nebo výraz díků za to, že teď bude mít šanci se setkat s Básníkem tváří v tvář.

# # #

Převážnou část dalších čtyř hodin jsem strávil v autě s Backusem a Carterem. Měl jsem pro sebe alespoň celé zadní sedadlo, takže jsem se mohl trochu protáhnout. Jediné přerušení bylo, když mě poslali za roh do obchodu na Pico, abych donesl chlebíčky a kávu. Šel jsem rychle a nic jsem nezmeškal.

Den se pomalu vlekl, přestože Carter každou hodinu projel kolem obchodu a dovnitř během dne přišlo několik zákazníků. Tyto okamžiky byly vždy značně napjaté, dokud se neprokázalo, že jsou to skuteční zákazníci a ne Gladden.

Ve čtyři už Backus začal mluvit s Carterem o plánech na příští den, i když si nepřipouštěl myšlenku, že Gladden možná nepřijde, že si třeba všiml, že se děje něco divného a že převeze celou FBI. Řekl Carterovi, že se rozhodl instalovat v obchodě vysílačku, takže nebude muset používat jednu z telefonních linek, když se bude chtít domluvit s Thorsonem.

„Chci, aby to bylo do zítra instalováno,“ prohlásil.

„Budeš to mít,“ odpověděl Carter. „Až to tu zavřeme, půjdu tam s techniky a všechno to připravíme.“

V autu se zase rozhostilo ticho. Viděl jsem, že Backus a Carter měli za sebou již mnohé nekonečné čekání na pachatele a byli zvyklí na dlouhé mlčení. Ale pro mne se čas vlekl o to více. Občas jsem se pokusil rozproudit konverzaci, ale nikdy neodpověděli více než pár slov.

# # #

Krátce po čtvrté zastavilo u chodníku za námi auto. Otočil jsem se, a uviděl jsem, že přijela Rachel. Vystoupila, došla k nám, nastoupila do našeho auta a posadila se vedle mne.

„Vida, vida," začal Backus. „Cítil jsem, že nebudeš pryč dlouho, Rachel. Jseš si jistá, že jsi na Floridě vyřídila všechno, co bylo třeba?"

Mluvil klidně, ale cítil jsem, že je otrávený, že si tak pospíšila nazpět. Myslím, že chtěl, aby zůstala na Floridě.

„Všechno je v pořádku, Bobe. Děje se tu něco?"

„Kdepak. Vleče se to."

Když se Backus otočil kupředu, natáhla se a stiskla mi ruku na sedadle a tázavě se na mne podívala. Trvalo mi chvíli, než jsem si uvědomil proč.

„Rachel, zkontrolovala jsi tu jeho schránku?"

Odtrhla svůj pohled ode mne a podívala se na Backusův zátylek. Neotočil se a ona seděla přímo za ním.

„Ano, Bobe, zkontrolovala," odpověděla hlasem, ve kterém zazněl náznak únavy. „Nikam to nevedlo. V té schránce nic nebylo. Majitel mi řekl, že má dojem, že si nějaká žena, starší žena, chodí přibližně jednou měsíčně vybírat poštu ze schránky. Řekl, že jediná pošta, která tam kdy docházela, vypadala jako výpis z bankovního účtu. Myslím, že to byla Gladdenova matka. Pravděpodobně tam někde poblíž žije, ale v seznamu jsem ji nenašla a také ve floridské registraci nic nebylo."

„Možná, že jsi tam měla zůstat trochu déle a hledat trochu pečlivěji."

Chvíli mlčela. Věděl jsem, že byla zmatená z toho, jak s ní teď Backus jednal.

„Možná,“ připustila. „Ale myslím si, že to zvládnou floridští agenti. Já jsem přece vedoucí agent tohoto případu. Pamatuješ se, Bobe?“

„Jo, pamatuju se.“

V autě zavládlo na několik minut ticho. Strávil jsem většinu té doby civěním z okna na mé straně, když jsem měl pocit, že napětí trochu polevilo, otočil jsem se k Rachel a pozdvihl obočí. Zvedla ruku a chtěla se dotknout mé tváře, ale pak si to rozmyslela a spustila ji dolů.

„Ty ses oholil.“

„Jo.“

Backus se otočil a podíval se na mne, pak se vrátil do normální pozice.

„Myslel jsem si, že je tu nějaká změna,“ poznamenal.

„Jak to?“ zeptala se Rachel.

Pokrčil jsem rameny.

„Nevím.“

Z rádia se ozval chrčivý hlas.

„Zákazník.“

Carter zdvihl mikrofon a zeptal se: „Co tam máme?“

„Běloch, asi dvacet let, blond vlasy, nese krabici. Nevidím tu žádné auto. Buď jde do Data nebo vedle k holiči. Potřeboval by ho.“

Hned vedle západně od Data Imaging Answers byl holičský salon. Na východní straně byl nepoužívaný železářský obchod. Agenti, kteří sledovali provoz na ulici, nás celý den upozorňovali na případné zákazníky, většina z nich měla namířeno do salonu a ne do DIA.

„Jde dovnitř.“

Naklonil jsem se přes sedadlo, abych viděl na monitoru, jak do obchodu vstoupil muž s krabicí. Na obrazovce byl černobílý záběr, který ukazoval celý vnitřek obchodu. Postava byla příliš zrnitá a malá, než aby se dalo poznat, zda je to Gladden či nikoliv. Zadržel jsem dech, jako jsem to udělal pokaždé, když vstoupil nějaký zákazník. Muž šel přímo ke stolu, u kterého seděl Thorson. Viděl jsem, jak si Thorson položil pravou ruku na břicho, byl připraven sáhnout do saka pro zbraň, kdyby to bylo zapotřebí.

„Čím mohu posloužit?“ zeptal se.

„Rád bych vám nabídl tyhle velké měsíční plánovací deníky.“ Chystal se sáhnout do krabice. Thorson začal vstávat. „Spousta vašich sousedů si je koupila.“

Thorson chytil muže za ruku, aby mu zabránil sáhnout do krabice, potom naklonil krabici, aby viděl, co je uvnitř.

„Nemám zájem,“ prohlásil, když si důkladně prohlédl obsah.

Prodavač byl trochu zaražen tím, jak ho Thorson popadl za ruku, ale vzpamatoval se a dokončil svoji řeč.

„Opravdu? Stojí jenom deset dolarů. Za něco podobného zaplatíte v obchodě s kancelářskými potřebami třicet, třicet pět dolarů. Jsou vázané v pravé kůži a je –“

„Nemám zájem. Děkuji vám.“

Prodavač se otočil ke Coombsovi, který seděl u vedlejšího stolu.

„A co vy, pane? Dovolte mi předvést vám de luxe mod –“

„Nemáme zájem,“ vyštěkl na něj Thorson. „Nyní, prosím, opusťte obchod, máme moc práce. Neobtěžujte tady.“

„Jo, chápu. Dobrá, přeji vám také hezký den.“

Muž odešel z obchodu.

„To jsou lidi,“ řekl Thorson.

Zavrtěl hlavou, když si sedal a dál už nic neřekl. Potom zívnul. Když jsem ho viděl, přinutilo mě to také zívnout, potom to ode mne pochytila Rachel.

„Gorda se zmocňuje vzrušení,“ komentoval to Backus.

Mě také. Potřeboval jsem se vzpružit kofeinem. Kdybych byl v redakci, měl bych v sobě touhle dobou už nejméně šest šálků. Ale protože jsme tu byli na číhané, dopřáli jsme si pouze jednu pochůzku pro jídlo a kávu, a to už před třemi hodinami.

Otevřel jsem dveře.

„Dojdu pro kávu. Chce někdo z vás také?“

„Přijdeš o to, Jacku,“ zažertoval Backus.

„Jo, to akorát. Teď už vím, proč má tolik policajtů hemoroidy. Ze sedění a z čekání na nic.“

Vystoupil jsem, kolena mi zavrzala, když jsem si protáhl tělo. Carter a Backus řekli, že si kávu nedají. Rachel prohlásila, že by se s chutí napila. Doufal jsem, že neřekne, že půjde se mnou, a ona to neřekla.

„Jak ji máš ráda?“ zeptal jsem se, ačkoliv jsem znal odpověď.

„Černou,“ odpověděla a usmála se mé lsti.

„Dobrá. Hned jsem nazpátek.“

Kapitola 42

Nesl jsem čtyři kelímky s černou kávou v kartónové krabici a vstoupil jsem do obchodu Data Imaging Answers, abych uviděl Thorsonův překvapený obličej. Dříve než mohl cokoli říct, telefon na jeho stole zazvonil. Zvedl ho a řekl: „Já vím.“

Podal mi sluchátko.

„Pro tebe, kámo.“

Byl to Backus.

„Jacku, sakra, hned odtamtud vypadni!“

„Půjdu. Akorát jsem chtěl těm chlapům přinést nějaký kafe. Viděl jsi Gorda, skoro usíná, je to tu taková nuda.“

„Jseš moc vtipnej, Jacku, ale padej odtamtud. Měli jsme domluvu, že se budeš chovat podle toho, jak ti řeknu a já ti zaručím výluční právo na ten článek. Teď, prosím, udělej jak – jde tam zákazník. Řekni to Thorsonovi. Je to žena.“

Přidržel jsem si telefon na prsou a podíval jsem se na Thorsona.

„Jde sem zákazník Ale je to ženská.“

Přiložil jsem si sluchátko k uchu.

„Dobrá, už jdu pryč,“ řekl jsem Backusovi.

Položil jsem telefon, vyndal z krabice jeden kelímek s kávou a položil ho na Thorsonův stůl. Slyšel jsem, jak se dveře za mnou otevřely, zvuk dopravy na Pico na okamžik zesílil a vzápětí se opět ztlumil zavřením skleněných dveří. Aniž bych se otočil a podíval se na zákazníka, přešel jsem ke stolu, kde seděl Coombs.

„Kávu?“

„Děkuji vám.“

Postavil jsem další kelímek a sáhl jsem do krabice pro sáčky s cukrem, smetanu v prášku a brčka na zamíchání. Když jsem se otočil, uviděl jsem ženu, stojící před Thorsonovým stolem, která se hrabala ve velké černé kabele. Měla načechrané světlé vlasy, které jí kaskádovitě spadaly na ramena. Zřejmá paruka. Měla na sobě bílou blůzu, krátkou černou sukni a černé punčochy. Dost vysoká, nejen díky vysokým podpatkům. Všiml jsem si, že když otevřela dveře, současně s ní vstoupila do obchodu silná vůně parfému.

„Ach,“ špitla, když konečně našla, co hledala. „Přišla jsem si vyzvednout tohle pro svého šéfa.“

Položila složený žlutý papír na stůl před Thorsona. Otočil se na Coombse, pokoušel se mu naznačit, aby si tuto zakázku vyřídil on.

„Neber si to tak, Gordo,“ povzbudil jsem ho.

Když jsem vykročil ke dveřím, otočil jsem a podíval se na Thorsona, očekával jsem, že mi něco odpoví na mé užití jeho přezdívky, kterou jsem slyšel od Backuse. Viděl jsem, jak se Thorson dívá na list, který mu dala, nyní už byl rozevřený, a jeho oči se na něco soustředěně zahleděly. Potom se letmo podíval na západní stěnu obchodu. Věděl jsem, že se dívá na kameru. Na Backuse. Potom vzhlédl a podíval se na ženu. V tu chvíli jsem byl přímo za ní a viděl jsem Thorsonovy oči těsně nad jejím ramenem. Začal vstávat a viděl jsem, jak se jeho ústa otevírají v němém O. Jeho pravá ruka se zvedala a sahal dovnitř saka. Potom jsem uviděl, jak žena vytahuje z kabely pravou ruku. Když mi ji přestala zakrývat její záda, zahlédl jsem, že v ruce svírá nůž.

Bodnula mnohem dříve, než Thorson vytáhl ruku ze saka. Uslyšel jsem jeho přidušený výkřik, když se mu nůž zapíchl do hrdla. Začal padat nazpět, vytryskl proud tepenné krve a zkropil jí rameno, když se naklonila přes stůl a sáhla pro něco.

Napřímila se a prudce se otočila, v ruce měla Thorsonovu zbraň.

„Nikdo se, kurva, nehněte!“

Ženský hlas zmizel, byl nahrazen hysterickým hlasem, plným napětí, byl to hlas zvířecího samce, zahnaného do kouta. Namířil zbraň na Coombse a pak bleskově na mne.

„Běž od těch dveří! Stoupni si semhle!“

Pustil jsem krabici se dveřmi kelímky kávy, zdvihl jsem ruce a odešel jsem ode dveří dál do obchodu. Nastrojený muž se pak otočil znovu ke Coombsovi, který zaječel.

„Ne, prosím, vidí vás, ne!“

„Kdo nás vidí? Kdo?“

„Dívají se sem kamerou!“

„Kdo?“

„FBI, Gladdene,“ řekl jsem a snažil jsem se, aby můj hlas zněl co nejklidněji, což pravděpodobně nebylo příliš vzdáleno od ječivého zvuku, který vydal Coombs.

„Mohou nás slyšet?“

„Ano, slyší nás.“

„FBI!“ zařval Gladden. „FBI, už tu máte jednoho mrtvého. Jestli sem přijdete, budete tu mít další dva.“

Potom se otočil ke stolu, kde bylo vystavené zboží, a namířil Thorsonovu pistoli na videokameru, na které svítilo červené světélko. Třikrát vystřelil, než se do ní trefil, odletěla ze stolu dozadu a rozlétla se na kusy.

„Běž semhle,“ zařval na mne. „Kde jsou klíče?“

„Klíče od čeho?“

„Od tohoto zatraceného kšeftu.“

„Uklidni se. Já tu nepracuju.“

„Tak kdo tedy?“

Otočil se s pistolí na Coombse.

„V mé kapse. Klíče jsou v mé kapse.“

„Běž a zamkni hlavní dveře. Jestli se pokusíš proběhnout ven, tak tě sestřelím jako tu kameru.“

„Ano, pane.“

Coombs udělal vše, co mu bylo nařízeno, a Gladden nám potom poručil, abychom šli do zadní části předváděcí místnosti, abychom si

sedli na zem a opřeli se o dveře do zadního skladu, takže jsme je zablokovali a nikdo tudy nemohl zaútočit. Potom zvrhnul oba stoly, aby sloužily jako úkryt a možná i jako ochrana proti kulkám, kdyby někdo střílel skrze výlohu. Skrčil se za stůl, u kterého před tím seděl Thorson.

Z místa, kde jsem seděl, jsem viděl Thorsonovo tělo. Většina z jeho původně bílé košile byla nasáklá krví. Nehýbal se a jeho oči byly napůl přivřené a nehybně zíraly. Rukojeť nože mu stále trčela z hrdla. Otřásl jsem se při tom pohledu, uvědomil jsem si, že ten muž byl před okamžikem živý a, ať jsem ho měl rád nebo ne, znal jsem ho. A teď byl mrtev.

Potom mě napadlo, že Backus musí být zmaten. Teď, když nefunguje video, neví, jak na tom Thorson je. Pokud si myslel, že Thorson ještě žije a že je naděje ho zachránit, mohl jsem očekávat, že přepadové komando sem každým okamžikem vnikne se svými omračujícími granáty a bůhví čím ještě. Pokud si myslí, že je Thorson již mrtev, mohl jsem se připravit na pořádně dlouhou noc.

„Ty tu nepracuješ," řekl mi Gladden. „Kdo jsi? Znám tě?"

Zaváhal jsem. Kdo jsem já? Mám mu říct pravdu?

„Ty jsi od FBI."

„Ne, nejsem od FBI. Jsem novinář."

„Novinář? Ty sis přišel pro můj příběh, že je to tak?"

„Jestli mi ho chceš povědět. Jestli chceš mluvit s FBI, dej ten telefon támhle na zemi nazpátek do vidlice. Zavolají ti na tu linku."

Podíval se na telefon, který odletěl stranou při převržení stolu. Zrovna v tu chvíli začal vydávat ostrý zvuk, upozorňující, že sluchátko není položené ve vidlici. Gladden dosáhl na šňůru, aniž by opustil úkryt. Přitáhl si telefon a zavěsil ho. Podíval se na mne.

„Poznávám tě," řekl. „Ty –"

Telefon zazvonil a on ho zdvihl.

„Mluvte," poručil.

Následovalo dlouhé ticho, až konečně odpověděl na to, co předtím vyslechl.

„Dobrá, dobrá, agente Backusi, jsem rád, že se zase setkáváme. Dozvěděl jsem se toho o vás hodně od té doby, co jsme se setkali na Floridě. A o otci, samozřejmě. Četl jsem jeho knihu. Vždy jsem

doufal, že si zase promluvíme… Ty a já… Ne, to nebude možné, protože tu mám ta dvě rukojmí. Oblafneš mne, Bobe a já je sejmu takovým způsobem, že tomu nebudeš věřit, až sem přijdeš. Vzpomínáš na Atticu? Mysli na to, agente Backusi. Přemýšlej o tom, jak by tohle řešil tvůj táta. Už musím běžet.“

Zavěsil a podíval se na mne. Stáhnul si paruku a vztekle ji odhodil přes celou místnost.

„Jak si se sem, sakra, dostal, novináři? FBI nepouští –“

„Zabil jsi mého bratra. Kvůli tomu mě přibrali.“

Gladden se na mne dlouho díval.

„Já jsem nikoho nezabil.“

„Mají tě pěkně v hrsti. Ať už s námi uděláš cokoli, mají tě, Gladdene. A oni tě odtud nepustí. Oni –“

„Dobrá, tak zavři tu klapačku! Tohle nemusím poslouchat.“

Gladden zdvihl sluchátko a vytočil číslo.

„Potřebuju velice nutně mluvit s Krasnerem, je to naléhavé… William Gladden… Ano, tenhle.“

Čekal, až to právník zvedne a během té doby jsme se na sebe dívali. Snažil jsem se vypadat navenek klidně, ale uvnitř můj mozek pracoval na plné obrátky. Neviděl jsem žádný způsob, jak se z toho dostat, aniž by někdo další přišel o život. Gladden nevypadal na to, že se nechá přemluvit, aby zvedl ruce a vzdal se, když by ho za pár let čekalo jedině elektrické křeslo nebo plynová komora – podle toho, v kterém státě bude dříve odsouzen.

Krasner zřejmě přišel k telefonu a příštích deset minut mu Gladden horečně popisoval celou situaci a rozčiloval se, ať už mu Krasner navrhl cokoli. Nakonec praštil telefonem.

„Do prdele!“

Mlčel jsem. Představoval jsem si, že každá minuta, která uplyne, je pro mne výhrou. FBI venku určitě něco podniká. Shánějí ostrostřelce, dávají dohromady přepadové komando.

Venku ubývalo světla. Podíval jsem se ven výlohou na obchodní centrum přes ulici. Prohlížel jsem si obrys střech, ale neviděl jsem tam žádnou postavu, ani hlaveň pušky, která by prozradila, že tam sedí nějaký ostřelovač. Zatím ještě ne.

Pohlédl jsem jinam a pak rychle zpět. Uvědomil jsem si, že na Pico ustala doprava. Uzavřeli silnici. Ať už se mělo stát cokoli, mělo se to stát brzy. Pohlédl jsem na Coombse a přemýšlel jsem o nějakém způsobu, jak mu dát vědět, aby se kryl.

Coombs propotil košili. Uzel na jeho kravatě, který absorboval veškerý pot, stékající mu z tváří a krku, byl nasáklý. Vypadal jako někdo, kdo strávil větší část minulé hodiny zvracením. Bylo mu špatně.

„Gladdene, ukaž jim dobrou vůli. Nechej odejít pana Coombse. On s tímhle nemá nic společného.“

„Ne, nepustím ho.“

Zazvonil telefon, on ho zvedl a beze slova naslouchal. Potom pomalu položil sluchátko nazpět do vidlice. Telefon za chvíli znovu zazvonil, on ho rychle zvedl a stiskl tlačítko pro vyčkávání. Stiskl tlačítko druhé linky a také ji přepnul na vyčkávání. Nyní se sem nikdo nemohl dovolat.

„Všechno to posereš,“ řekl jsem mu. „Nech je, ať si s tebou promluví, určitě najdou nějaké řešení.“

„Poslyš, až budu od tebe chtít nějakou radu, tak ji z tebe vytluču. Ale teď drž hubu!“

„Dobrá.“

„Řekl jsem sklapni!“

Zvedl jsem ruce na znamení, že to vzdávám.

„Vy sráči z těch kurevskejch plátků stejně nikdy nevíte, o čem mluvíte. Ty – jak se vlastně jmenuješ?“

„Jack McEvoy.“

„Máš nějakej průkaz?“

„Tady v kapse.“

„Hoď ho sem.“

Pomalu jsem vytáhl svoji náprsní tašku a přisunul jsem mu ji po koberci. Otevřel ji a prohlížel si různé novinářské průkazky.

„Myslel jsem, že jsi – Denver? Co, kurva, děláš v L.A.?“

„Už jsem ti to řekl. Kvůli mému bratrovi.“

„Jo, a já jsem ti to taky řekl. Nikoho jsem nezabil.“

„A co jeho?“

Pokynul jsem směrem k Thorsonovu nehybnému tělu. Gladden se podíval na tělo a pak zpátky na mne.

„On to začal. Já jsem to dokončil. To jsou pravidla hry.“

„Ten chlap je mrtvej. Tohle není žádná zasraná hra.“

Gladden zvedl pistoli a namířil mi ji na obličej.

„Když řeknu, že je to hra, tak je to hra.“

Na to jsem nic neodpověděl.

„Prosím,“ zasténal Coombs. „Prosím…“

„Prosím co? Zavři tu hubu. Ty… eh, pisálku, co napíšeš, až tohle všechno skončí? Za předpokladu, že budeš ještě schopen psát.“

Přemýšlel jsem asi minutu a on mě nechal.

„Vysvětlím jim proč, jestli budeš chtít,“ řekl jsem nakonec. „Je to vždy ta nejzajímavější otázka. Proč jsi to udělal? To bych jim řekl. Bylo to kvůli tomu chlapovi na Floridě? Kvůli Beltranovi?“

Pohrdavě si odfrknul, více znechucen tím, že jsem vyslovil ono jméno, než proto, že jsem ho znal.

„Tohle není interview. A jestli ano, tak si nech ty zasraný komentáře.“

Gladden se zadíval na pistoli ve svých rukou, zdálo se mi to nekonečně dlouhá doba. Myslím, že si v té chvíli uvědomil bezvýchodnost situace, v níž se nalézal. Věděl, že nikam neodejde, a měl jsem pocit, že mu došlo, že jeho pouť jednou skončí scénou podobnou této. Vypadalo to, že je sklíčený, a tak jsem to zkusil znovu.

„Měl bys zvednout telefon a říct jim, že bys chtěl mluvit s Rachel Wallingovou,“ navrhl jsem mu. „Řekni jim, že chceš mluvit s ní. Je agentka. Vzpomínáš si na ni? Navštívila tě v Raifordu. Ví o tobě všechno, Gladdene, a pomohla by ti.“

Zavrtěl hlavou.

„Musel jsem zabít tvého bratra,“ pronesl tiše, aniž by se na mne podíval. „Musel jsem to udělat.“

Čekal jsem, ale bylo to vše, co řekl.

„Proč?“

„Byl to jediný způsob, jak ho uchránit.“

„Uchránit od čeho?“

„Copak to nevidíš?“ Nyní ke mně vzhlédl, v očích měl hlubokou bolest a vztek. „Aby se nestal tím, čím já. Koukni se na mne! Aby se nestal takovým, jako jsem já!“

Chtěl jsem mu položit další otázku, když se náhle ozval zvuk tříštěného skla. Podíval jsem se dopředu a uviděl jsem temný předmět velikosti baseballového míče, jak se kutálel přes místnost k převrhnutému stolu poblíž Gladdena. Uvědomil jsem si, co to je, převalil jsem se dál a zvedl ruce, abych si schoval hlavu a ochránil oči, když se v místnosti ozval ohlušující výbuch, mohutný záblesk mě i přes zavřená víčka oslnil a následovala tlaková vlna natolik silná, že mnou proběhla mocná energická vlna nárazu, jako by mě někdo udeřil do celého těla.

Zbytek oken se vysypal, a když jsem dokončil svoje odkulení, pootevřel jsem trochu oči, abych viděl na Gladdena. Svíjel se na podlaze, oči dokořán, ale nezaostřené a tiskl si uši rukama. Bylo mi jasné, že byl příliš pomalý a nedošlo mu, co se stane. Já jsem byl schopen vyhnout se alespoň částečně účinku dělobuchu. On vypadal, jako by to schytal naplno. Viděl jsem, že pistole leží na podlaze u jeho nohou. Aniž bych se zdržoval přemýšlením o tom, jakou mám šanci, rychle jsem začal lézt směrem k ní.

Gladden se posadil, když jsem k němu dolezl, a oba jsme se vrhli po pistoli. Naše ruce se jí dotkly ve stejném okamžiku. Rvali jsme se o to, kdo ji získá, a váleli jsme se jeden přes druhého. Napadlo mě, že se dostanu ke kohoutku a začnu střílet. Bylo mi jedno, jestli ho trefím, hlavně když nestřelím sebe. Věděl jsem, že po dělobuchu bude následovat útok komanda. Jestliže se mi podaří vystřílet zásobník, bude jedno, kdo má pistoli. Budu z toho venku.

Podařilo se mi vtisknout levý palec za chránič kohoutku, ale jediné místo, za které jsem mohl uchopit pistoli pravou rukou, byla hlaveň. Pistole byla mezi našimi hrudníky a mířila nahoru k bradám. V okamžiku, kdy jsem usoudil – doufal –, že jsem mimo dráhu kulky, jsem stiskl levou ruku a současně otevřel pravou. Pistole vystřelila a ucítil jsem ostrou bolest, když kulka prolétla kůží mezi palcem a dlaní pravé ruky a unikající plyny mi ožehly dlaň. Ve stejném okamžiku jsem uslyšel Gladdenovo zavytí. Podíval jsem se na jeho obličej a uviděl jsem krev, crčící z jeho nosu. Z toho, co z něj

zůstalo. Kulka odtrhla okraj jeho levé nosní dírky a vyryla hlubokou brázdu v jeho čele.

Cítil jsem, že jeho sevření na okamžik povolilo a v náhlém návalu síly – možná mém posledním – jsem mu vykroutil pistoli. Odtahoval jsem se od něj a při tom jsem vnímal zvuky kroků na rozbitém sklu a nesrozumitelné výkřiky, když se Gladden znovu vrhnul na pistoli v mých rukou. Měl jsem palec stále zaháknutý v chrániči spouště, celý až ke kloubu. Palec byl opřen proti chrániči spouště a nezbýval tam žádný prostor pro nějaký pohyb. Gladden se mi pokoušel vykroutit pistoli a při tom vyšla další rána. V té chvíli se naše pohledy setkaly a v jeho očích bylo něco výmluvného. Prozradily mi, že tu kulku chtěl.

Jeho sevření pistole ihned ochablo a upadl nazpět, pryč ode mne. Viděl jsem zející ránu v jeho hrudi. Jeho oči na mne zíraly pohledem, ve kterém se zračilo stejné rozřešení jako před několika okamžiky. Jako kdyby věděl, co bude následovat. Sáhl si na prsa a podíval se dolů na krev, prýštící mezi prsty.

Náhle mě někdo zezadu uchopil a odtáhl pryč od něho. Nějaká ruka mě pevně chytila za paži a další mi opatrně vykroutila pistoli z ruky. Podíval jsem se nahoru a uviděl muže, který měl na hlavě černou helmu a na sobě černou kombinézu s velkou neprůstřelnou vestou navrchu. Držel nějakou zbraň a na hlavě měl sluchátka, před ústy tenký černý drát s mikrofonem. Podíval se na mne, sáhl si k uchu a stiskl tlačítko vysílání.

„Jsme tu všichni v bezpečí," řekl. „Máme tu dva na zemi a dva chodící. Pojďte dovnitř."

Kapitola 43

Neexistovala žádná bolest, a to ho překvapilo. Krev, která proudila mezi jeho prsty a přes ruku, byla teplá a uklidňující. Trochu se mu motala hlava a měl pocit, že právě složil nějakou zkoušku. Dokázal to. Ať už to bylo cokoliv. Všechny zvuky a pohyby kolem něj byly utlumené a jakoby zpomalené. Rozhlédl se kolem sebe a uviděl toho, kdo ho střelil. Chlap z Denveru. Na okamžik se jejich pohledy setkaly, ale pak jim někdo vstoupil do cesty. Muž v černém nad ním se sklonil a něco udělal. Gladden se podíval dolů a uviděl, že má na rukou pouta. Usmál se při pohledu na ten nesmysl. Žádná pouta mu nedokáží zabránit, aby odešel tam, kam měl nyní namířeno.

Potom ji uviděl. Tu ženu, která byla schýlená nad tím z Denveru. Stiskla mu ruku. Gladden ji poznal. Byla jednou z těch, kteří za ním před mnoha lety přišli do vězení. Teď si vzpomněl.

Začínala mu být zima. Na ramena a na krk. Nohy, ty už byly tuhé a bez citu. Chtěl přikrývku, ale nikdo se na něj nedíval. Nikomu na něm nezáleželo. V místnosti se rozjasnilo, jako kdyby tam byly televizní kamery. Sklouzával někam pryč a věděl o tom.

„Tak takovéhle to je," zašeptal, ale zdálo se, že ho nikdo neslyší.

Kromě té ženy. Otočila se při zvuku jeho tichých slov. Jejich oči se setkaly a po chvilce měl Gladden dojem, že uviděl nepatrné přikývnutí, náznak poznání.

Poznání čeho, udivovalo ho. Že umírám? Že moje bytí mělo nějaký smysl? Otočil k ní hlavu a čekal, až z něj život přestane odtékat. Nyní si mohl odpočinout. Konečně.

Podíval se na ni ještě jednou, ale ona se zase dívala na onoho muže. Gladden si ho důkladně prohlížel, muže, který ho zastřelil, a podivná myšlenka si prodrala cestu jeho krví. Zdál se mu moc starý na to, aby měl tak mladého bratra. Někde muselo dojít k nějakému omylu.

Gladden zemřel s otevřenýma očima, dívajíce se na muže, jenž ho zabil.

Kapitola 44

Byla to přímo surrealistická scéna. Lidé pobíhali po obchodu, křičeli, shluknuti kolem mrtvého a umírajícího. V uších mi zvonilo, v ruce jsem cítil údery srdce. Všechno se mi zdálo skoro jako ve zpomaleném filmu. A ze všeho toho se najednou vynořila Rachel, prošla sklem jako anděl strážný, poslaný, aby mě odvedl pryč. Natáhla se dolů, vzala mě za neporaněnou ruku a stiskla mi ji. Její dotyk byl jako přiložení elektrody, která mne šokem probouzí zpět k životu. Náhle jsem si uvědomil, co se stalo a co jsem udělal, a zaplavila mě radost z pouhého přežití. Myšlenky na spravedlnost a pomstu byly nesmírně daleko.

Pohlédl jsem na Thorsona. Zdravotnice se kolem něj činily, jedna na něm seděla rozkročmo, celou svojí vahou prováděla masáž srdce, druhá mu držela na obličeji kyslíkovou masku. Další se snažila dát jeho tělo do přetlakového oděvu a zapnout ho na zip. Backus klečel vedle svého padlého agenta, držel ho za ruku, třel mu zápěstí a křičel: „Dejchej, sakra, dejchej! Dělej, Gordo, dejchej!“

Ale bylo to všechno na nic. Nemohli vyrvat chudáka Thorsona smrti. Všichni to věděli, ale nikdo neustal v marných pokusech. Snažili se, a když vyraženým oknem přinesli nosítka a oživovací přístroje, naložili ho, zdravotnice se na něj znovu rozkročmo posadila. Lokty stažené k sobě, ruce přitisknuté, tlačila na jeho hruď, nahoru a dolů, nahoru a dolů. Tak je odvezli.

Díval jsem se na Rachel, jak sleduje odcházející procesí ne smutnýma, ale nepřítomnýma očima, a když byl její bývalý manžel odvezen, svezl se jí pohled na jeho vraha, ležícího na zemi vedle mne.

Podíval jsem se na Gladdena. Byl spoután a nikdo se mu zatím nevěnoval. Určitě ho nechají zemřít. Všechny myšlenky na to, co by se od něj mohli dozvědět, odletěly oknem v okamžiku, kdy vrazil Thorsonovi nůž do krku.

Díval jsem se na něj a vlastně jsem myslel, že už je mrtev, jeho oči nehnutě zíraly na strop. Ale potom se jeho rty pohnuly a řekl něco,

co jsem nezaslechl. Zvolna otočil hlavu mým směrem. Nejdříve se jeho oči zastavily na Rachel. Trvalo to pouze okamžik, ale všiml jsem si, že se jejich pohledy setkaly a jako by si předaly jakousi zprávu. Možná to bylo poznání. Třeba si na ni vzpomněl. Potom pomalu stočil oči a díval se znovu přímo na mne. Díval jsem se mu do očí, když z nich vyprchal život.

# # #

Rachel mě vyvedla z Data Imaging a odvezla mne sanitkou do nemocnice Cedars-Sinai. Když jsme tam dorazili, Thorson a Gladden už tam byli a byli prohlášeni za mrtvé. Na pohotovosti doktor prohlédl moji ruku, vypláchl mi ránu něčím, co vypadalo jako černé brčko na pití, a potom mi ji zašil. Na spáleniny přiložil nějakou mast a potom to všechno obvázal.

„Ta spálenina nic není," řekl při obvazování. „Nedělejte si s ní starost. Ale s tou ránou to bude horší. Ale je dobré, že to šlo skrz, žádná kost není poškozená. Špatné je, že kulka prolétla šlachou a vy budete mít omezený pohyb palce, pokud to necháte tak, jak to je. Mohu vám dát spojení na specialistu, který vám může tu šlachu znovu přišít nebo ji nahradit novou. Za pomoci chirurgie a nějakého cvičení by se to mělo dát do pořádku."

„A co takhle psaní na stroji?"

„To nějakou dobu nepůjde."

„Ne, myslel jsem to jako cvičení."

„Jo, to by možná šlo. Budete se muset poradit se svým lékařem."

Poklepal mě po rameni a opustil místnost. Zůstal jsem sám, seděl jsem na vyšetřovacím stole asi deset minut, než přišli Backus a Rachel. Backus vypadal vyčerpaně, jako člověk, jemuž se veškeré plány podělaly.

„Jak se vede, Jacku?" zeptal se mne.

„Já jsem v pořádku. Je mi líto agenta Thorsona. Byl to…"

„Já vím. Tyhle věci…"

Nějakou dobu nikdo nepromluvil. Podíval jsem se na Rachel a naše oči zůstaly spojené.

„Opravdu jsi v pořádku?"

„Jo, všechno je fajn. Nějaký čas nebudu psát, ale… Myslím, že jsem to vyhrál. Co se stalo s Coombsem?“

„Je pořád ještě v šoku z toho, co se stalo, ale jinak dobrej.“

Podíval jsem se na Backuse.

„Bobe, nemohl jsem nic udělat. Něco se tam přihodilo. Vypadalo to tak, jako kdyby oba náhle věděli, kdo je ten druhý. Nevím. Proč Thorson nepokračoval podle původního plánu? Proč mu pouze nepředal ten foťák, místo aby vytahoval pistoli?“

„Protože chtěl být hrdinou,“ řekla Rachel. „Chtěl ho zatknout. Nebo zabít.“

„Rachel, tohle nevíme,“ namítl Backus. „A nikdy se to nedozvíme. Je tu ale jedna otázka, která může být zodpovězena, a to: Proč jsi tam, Jacku, vešel? Proč?“

Podíval jsem se dolů na svoji zavázanou ruku. Zdravou rukou jsem si sáhl na tvář.

„Já nevím,“ odpověděl jsem. „Viděl jsem na monitoru, jak Thorson zívá, a napadlo mě… Nevím, proč jsem to udělal. Jednou mi přinesl kafe… Chtěl jsem mu jednoduše oplatit jeho laskavost. Nenapadlo mě, že se tam Gladden zrovna objeví.“

Lhal jsem. Ale nemohl jsem vyslovit svoje pravé důvody nebo pocity. Vše, co jsem věděl, bylo, že jsem cítil, že když půjdu do toho obchodu, tak možná Gladden přijde. Chtěl jsem, aby mě uviděl. Bez přestrojení. Chtěl jsem, aby uviděl mého bratra.

„No,“ řekl Backus po dlouhém mlčení. „Myslíš, že budeš zítra schopen strávit nějaký čas se stenografem? Chápu, že jsi zraněný, ale rádi bychom měli tvoji výpověď, abychom to všechno mohli uzavřít. Budeme muset něco předat státnímu zástupci.“

Přikývl jsem.

„Jo, budu tam.“

„Víš, Jacku, když Gladden rozstřelil kameru, přestal jít také zvuk. Nevíme, co se pak dělo. Tak mi pověz, řekl ti Gladden něco?“

Chvíli jsem přemýšlel. Vzpomínky se mi pomalu vracely.

„Nejdříve řekl, že nikoho nezabil. Potom připustil, že zabil Seana. Řekl, že zabil mého bratra.“

Backus nadzvedl obočí, jako kdyby ho to překvapilo, a pak pokýval hlavou.

„Dobrá, Jacku, tak tě uvidíme zítra.“ Otočil se k Rachel. „Říkala jsi, že ho odvezeš zpátky do hotelu?“

„Ano, Bobe.“

„Dobrá.“

Backus odešel z pokoje se sklopenou hlavou a já jsem se cítil špatně. Nemyslel jsem si, že přijal moje vysvětlení a byl jsem zvědav, jestli mi bude pořád zazlívat, že se všechno takhle semlelo.

„Co s ním bude?“ zeptal jsem se.

„No, především je hala plná reportérů a on jim musí vysvětlit, jak se to celý podělalo. Potom ředitel zřejmě bude chtít, aby odborná komise přešetřila naplánování celé akce. Myslím, že to pro něj nebude moc veselé.“

„Byl to Thorsonův plán. Nemohou zkrátka –“

„Bob ho schválil. Jestli to má někdo schytat, tak Gordon už není po ruce.“

Podíval jsem se ven otevřenými dveřmi, kolem nichž právě přešel Backus, a uviděl jsem doktora, který se zastavil a nahlédl dovnitř. V ruce držel stetoskop a v kapse bílého pláště měl několik per.

„Jak je? Cítíte se dobře?“ zeptal se.

„Všechno dobrý.“

„Je nám fajn,“ dodala Rachel.

„Opravdu?“

Přikývl jsem.

„Jsem rád, že jste v pořádku. To byla ale hloupá věc, co jste tam provedl.“

„Jenom mě napadlo, že by si možná dal kávu. Nečekal jsem –“

„Mám na mysli to s tou zbraní. Jak jste ji vyrval Gladdenovi.“

Pokrčil jsem rameny. Možná to bylo bláznovství, pomyslel jsem si, a možná mi to zachránilo život.

„Jak jsi to věděla, Rachel?“

„Co jsem věděla?“

„Ptala ses mě, co by se stalo, kdybych se s ním někdy setkal. To je jako kdybys to věděla.“

„Nevěděla jsem to, Jacku. Byla to pouhá otázka.“

Natáhla ruku a pohladila mne po bradě, jako to dělávala, když jsem ještě měl vousy. Potom mi prstem nadzvedla bradu, až jsem vzhlédl

nahoru na ni. Přistoupila blíž, až mi stála mezi nohama, pak si mne přitáhla a dlouze mě políbila. Bylo to léčivé a smyslné současně. Zavřeljsem oči. Moje zdravá ruka se pohla nahoru a pod kabátek, nechal jsem ji lehce spočinout na jejím ňadru.

Když se ode mne odtáhla, otevřel jsem oči a přes její rameno jsem uviděl doktora, který sem už nakoukl dříve, jak se otáčí pryč.

„Šmírák," řekl jsem.

„Cože?"

„Ten doktor. Myslím, že se na nás díval."

„Nevšímej si ho. Jsi připraven k odchodu?"

„Jo, jsem připravenej."

„Dostal jsi nějaký recept na léky proti bolesti?"

„Předpokládám, že dostanu nějaké pilulky, až se budu odhlašovat."

„Nemůžeš se odhlašovat. Jsou tam všude novináři a vrhli by se na tebe."

„Sakra, na to jsem zapomněl. Tak tu budu muset zůstat."

Podíval jsem se na hodinky. Teď bylo v Denveru skoro osm hodin. Určitě tam byl Greg Glenn, čekal, že ode mne dostane nějakou zprávu, odmítal dát do tisku první stranu, dokud nebude vědět, co je se mnou. Věděl jsem, že to může zdržovat nejdéle do devíti hodin. Rozhlédl jsem se. Vzadu za pultem, na němž byly potřeby pro ošetření a přístroje, visel na zdi telefon.

„Můžeš jim říct, že se tam nahoře ještě nemohu odhlásit?" poprosil jsem ji. „Mezitím si jenom zavolám do *Rocky* a řeknu jim, že zatím ještě žiju."

# # #

Glen byl nadšením bez sebe, když jsem se k němu konečně dovolal.

„Jacku, kde jsi, k čertu, byl?"

„Byl jsem jaksi zaneprázdněn. Já –"

„Jsi v pořádku? Přišel telegram, že jsi byl postřelený."

„Jsem v pořádku. Nějaký čas budu muset psát jednou rukou."

„Také v tom telegramu stálo, že je Básník mrtev. AP cituje jeden zdroj, který uvádí, že jsi to byl ty… ehm, kdo ho zastřelil."

„AP má dobrý zdroj.“

„Ježíši, Jacku.“ Neodpověděl jsem.

„CNN vysílá každých deset minut živě z místa činu, ale mají kulové. Prý má být v nemocnici tisková konference.“

„To je pravda. A jestli mě můžeš spojit na někoho, kdo dokáže stenografovat a pak to přepsat, nadiktuju ti dost materiálu na článek na první stranu. Bude to lepší, než co napíše dnes večer kdokoli jiný.“

Nic mi na to neodpověděl.

„Gregu?“

„Počkej minutku, Jacku. Musím si to promyslet. Ty…“

Nedokončil, ale já jsem schválně pořád čekal.

„Jacku, spojím tě dohromady s Jacksonem. Řekni mu všechno, co můžeš. Taky si udělá poznámky z tiskové konference, jestli ji bude CNN vysílat.“

„Počkej, počkej. Nechci nic dávat Jacksonovi. Jenom mi dej někoho, kdo to přepíše, nebo nějakou úřednici a já jí nadiktuji ten článek. Bude to lepší než to, co budou vysílat z té tiskovky.“

„Ne, Jacku, to nemůžeš. Teď je to jiné.“

„O čem to mluvíš?“

„Už o tom případu nebudeš psát. Jsi jeho součástí. Zastřelil jsi toho chlapa, který zabil tvého bratra. Zabil jsi Básníka. Ten příběh je teď o tobě. Nemůžeš ho psát. Dám tě dohromady s Jacksonem. Ale udělej mi, prosím tě, jednu laskavost. Nespojuj se tam s jinými novináři. Nech nám alespoň jednodenní výhradní právo na příběh našeho novináře.“

„Podívej se, já jsem byl vždycky častí toho příběhu.“

„Jo, ale nikoho jsi nestřelil. Jacku, to reportéři nedělají. To dělají poldové a ty jsi překročil tu hranici. Nebude to tvůj článek. Je mi to líto.“

„Bylo to buď on, nebo já, Gregu.“

„Jsem si jist, že to tak bylo, a, díky bohu, že to byl on. Ale to na věci nic nemění, Jacku.“

Nic jsem neřekl. V duchu jsem věděl, že má pravdu, když chce, abych to nepsal. Ale zkrátka se mi tomu nechtělo věřit. Byl to můj

článek a teď byl fuč. Pořád jsem byl ještě uvnitř a přitom jsem už byl mimo.

Zrovna když vstoupila Rachel s několika formuláři, které jsem měl podepsat, se ozval na lince Jackson. Řekl mi, jaký to bude skvělý článek a začal se vyptávat. Odpověděl jsem mu na všechny jeho otázky a sdělil mu i několik věcí, na které se neptal. Během hovoru jsem podepisoval formuláře na místech, která Rachel mi ukázala.

Náš rozhovor byl krátký. Jackson prohlásil, že chce sledovat tiskovou konferenci na CNN, aby měl oficiální stanovisko a potvrzení, které bude uvedeno současně s mojí verzí událostí. Požádal mě, abych mu znovu zavolal za hodinu v případě, že by měl ještě nějaké dodatečné otázky, a já jsem souhlasil. Potom jsme zavěsili a já jsem byl rád, že mohu od telefonu pryč.

„Dobrá, teď když jsi upsal svůj život a život svého prvorozeného syna, můžeš odejít," řekla Rachel. „Víš určitě, že si nechceš přečíst nic z těch papírů?"

„Ne, pojďme odsud. Máš ten lék proti bolesti? Ruka mě zase začíná bolet."

„Ano, tady je."

Vytáhla z kapsy lahvičku a podala mi ji spolu se svazkem žlutých nemocničních papírků na vzkazy, zřejmě je vzala ze stolu v recepci nemocnice.

„Co to je…"

Byly to vzkazy, že volali produkční třech televizních aktualit, z pořadu „Noční linka" s Tedem Koppelem a ze dvou ranních show, dále reportéři z *New York Times* a z *Washington Post*.

„Jsi slavná osobnost, Jacku," řekla Rachel. „Setkal jsi se tváří v tvář s ďáblem a přežil jsi. Lidé se tě budou vyptávat, jaký to byl pocit. Lidé jsou vždy zvědaví na ďábla."

Zastrčil jsem lístky se vzkazy do zadní kapsy kalhot.

„Zavoláš jim teď?"

„Ne. Pojďme."

# # #

Na zpáteční cestě do Hollywoodu jsem se svěřil Rachel, že nechci strávit noc v hotelu Wilcox. Řekl jsem, že si chci objednat jídlo od pokojové služby, potom ležet v pohodlné posteli a dívat se na televizi s dálkovým ovládáním v ruce, a to vše byly vymoženosti, které nám zřejmě Wilcox nemohl poskytnout. Uznala, že mám pravdu.

Zastavili jsme v hotelu, abych si mohl sbalit svoje věci a odhlásit se, potom mě Rachel odvezla po Sunset Boulevard do centra. Zastavila auto u hotelu Chateau Marmont a já zatím došel do recepce. Řekl jsem, že chci pokoj s výhledem a že mi nezáleží na tom, kolik to bude stát. Dali mi pokoj s balkonem a stálo to víc, než jsem kdy v životě zaplatil za hotelový pokoj. Z balkonu jsem viděl na reklamu Marlboro Man a ostatní billboardy na hlavní třídě. Líbilo se mi dívat se na Marlboro Mana. Rachel se ani nenamáhala s objednáním vlastního pokoje.

Během večeře, kterou jsme si nechali donést pokojovou službou, jsme moc nemluvili. Místo toho jsme zachovávali důvěrné mlčení, jaké si osvojí některé páry po mnohaletém soužití. Potom jsem si dal dlouhou lázeň a z koupelnového reproduktoru jsem poslouchal reportáž CNN o přestřelce v Data Imaging. Neměli nic nového. Bylo tam víc otázek než odpovědí. Značná část tiskové konference se soustředila na Thorsona a na nejvyšší oběť, kterou učinil. Poprvé jsem pomyslel na Rachel a na to, jak se s tím vyrovná. Ztratila svého exmanžela. Muže, jehož se naučila nenávidět, ale současně muže, s nímž kdysi mívala intimní vztah.

Z koupelny jsem vyšel ve froté županu, který patřil k hotelovému vybavení koupelny. Rachel ležela na posteli, opřená o polštáře, a pořád ještě se dívala na televizi.

„Za chvíli začnou místní zprávy," upozornila mě.

Přilezl jsem k ní po posteli a políbil ji.

„Jsi v pořádku?"

„Jo, proč se ptáš?"

„Nevím. No, ať už jsi měla s Thorsonem jakýkoli vztah, mrzí mě to. Dobrá?"

„To je v pořádku."

„Myslel jsem si… chceš se pomilovat?“

„Ano.“

Vypnul jsem televizi a zhasl světla. V jednu chvíli jsem ve tmě ucítil na jejích tvářích chuť slz a také mě držela mnohem pevněji, než kdykoli předtím. Naše milování prostupoval hořkosladký pocit. Jako by se zkřížily cesty dvou smutných a opuštěných lidí a oni se dohodli, že si vzájemně pomohou uzdravit se. Potom se přitulila k mým zádům a já se pokusil usnout, ale nešlo mi to. Všechna strašidla prožitého dne byla ve mně příliš bdělá.

„Jacku?“ zašeptala. „Proč jsi plakal?“

Chvilku jsem mlčel, snažil jsem se nalézt slova pro vhodnou odpověď.

„Nevím,“ ozval jsem se konečně. „Je to těžké. Myslím si, že jsem celou dobu doufal a ve dne si představoval, že se mi naskytne šance ho… Buď moc ráda, že jsi nikdy neudělala to, co jsem učinil dnes já. Buď moc ráda.“

# # #

Ale ani později spánek nepřicházel, i když jsem si vzal jednu z těch pilulek z nemocnice. Zeptala se mě, na co myslím.

„Přemýšlím o tom, co mi řekl před koncem. Nechápu, co tím myslel.“

„Co ti řekl?“

„Řekl, že zabil Seana proto, aby ho uchránil.“

„Od čeho?“

„Aby se nestal takovým, jako byl on. To je, čemu nerozumím.“

„Asi tomu nikdy neporozumíme. Tak to teď nech plavat. Je to pryč.“

„Řekl ještě něco jiného. Úplně nakonec. Když tam byli všichni. Slyšela jsi to?“

„Myslím, že ano.“

„Co to řekl?“

„Řekl něco jako ‚Tak takovéhle to je.‘ To bylo všechno.“

„Co to má znamenat?“

„Myslím, že rozřešil tajemství.“

„Smrti.“

„Viděl, jak se blíží. Už znal odpovědi. Řekl ‚Tak takovéhle to je.‘ A hned potom zemřel.“

Kapitola 45

Ráno už nás Backus očekával v konferenční místnosti v sedmém patře federální budovy. Byl další jasný den, viděl jsem vrchol Cataliny, jak se vynořuje z vrstvy ranní mlhy v zátoce Santa Monica. Bylo osm třicet, ale Backus už měl sako dole a vypadal, jako by už pracoval několik hodin. Jeho místo u konferenčního stolu bylo zavaleno spoustou papírů, měl otevřené dva laptopy a před sebou svazek růžových papírků s telefonními vzkazy. V obličeji se mu zračila únava a smutek. Zdálo se, že ztráta Thorsona na něm zanechá trvalou stopu.

„Rachel, Jacku,“ řekl místo pozdravu. Nebylo to dobré ráno a on to neřekl. „Co dělá ruka?“

„Je v pořádku.“

Přinesli jsme si s sebou kelímky s kávou, ale všiml jsem si, že Backus žádnou nemá. Nabídl jsem mu svoji, ale řekl, že už jí měl dost.

„Tak co dnes máme?“ zeptala se Rachel.

„Vy dva jste se odhlásili? Zkoušel jsem ti dnes ráno volat, Rachel.“

„Ano,“ přiznala. „Jack chtěl něco trochu pohodlnějšího. Tak jsme se přestěhovali do Chateau Marmont.“

„Tam je to pěkně pohodlné.“

„Nedělej si starosti. Nebudu to chtít proplatit.“

Přikývl a mě napadlo, podle způsobu, jak se na ni podíval, že ví, že neměla svůj vlastní pokoj, a tak stejně nebude mít nic k proplacení. Stejně to však byla nejmenší z jeho starostí.

„Začíná to zapadat do sebe,“ řekl. „Předpokládám, že je to další přírůstek do naší studie. Tito lidé – jestli je tak můžeme nazývat – mě nikdy nepřestanou udivovat. Každý z nich, jejich osudy… každý z nich je taková černá díra. A nikdy nebude dost krve, aby ji zaplnila.“

Rachel vytáhla židli a sedla si naproti němu. Já jsem se posadil vedle ní. Neřekli jsme nic. Věděli jsme, že chce pokračovat. Natáhl se kupředu a perem poklepal na stranu jednoho z laptopů.

„Tenhle byl jeho,“ řekl. „Včera večer ho vyndali z kufru jeho auta.“

„Bylo to auto od Hertze?“ zeptal jsem se.

„Ne. Přijel do Data Imaging v plymouthu z osmdesátého čtvrtého, registrovaného na Darlene Kugelovou, třicet šest, Severní Hollywood. Včera večer jsme za ní zajeli do jejího bytu, nikdo nám neodpověděl, tak jsme vešli dovnitř. Ležela v posteli. Měla prořízнuté hrdlo, možná tím samým nožem, který použil na Gordona. Byla mrtvá už mnoho dní. Vypadá to, že tam pálil kadidlo a rozlejval kolem voňavku, aby zakryl ten zápach.“

„To tam byl s tím jejím tělem?“ zeptala se Rachel.

„Vypadá to tak.“

„To byly její šaty, které měl na sobě?“ zeptal jsem se.

„A také paruka.“

„Proč se vlastně oblékl jako žena?“ chtěla vědět Rachel.

„Nevím a nikdy to vědět nebudu. Podle mého odhadu věděl, že po něm všichni jdou. Policie, FBI. Myslel si asi, že tímhle způsobem může odejít z jejího bytu, vyzvednout si fotoaparát a možná vypadnout z města.“

„To je možné. Co jste objevili v jejím bytě?“

„Uvnitř nebylo nic, co by nám pomohlo v pátrání, ale k jejímu bytu náležela dvě parkovací místa v garáži a na jednom z nich jsme našli

Pontiac Firebird z šestaosmdesátého. Floridská značka, patří paní Gladys Oliverosové z Gainesville.“

„Jeho matka?“

„Ano. Přestěhovala se tam, když šel do vězení, asi aby to měla blízko na návštěvy. Znovu se vdala a změnila si jméno. Každopádně jsme otevřeli kufr toho pontiaca a našli jsme tam počítač a nějaké další věci včetně těch knih, které Brass našla na té fotografii z vězeňské cely. Také tam byl starý spacák. Byla na něm krev, a tak ho teď má laborka. Podle počáteční zprávy je jako izolace použito kapoku.“

„To znamená, že dával některé ze svých obětí do kufru,“ usoudil jsem.

„Tím se vysvětlují také ony hodiny, kdy byly nezvěstné,“ dodala Rachel.

„Moment,“ napadlo mě. „Když měl auto své matky, co potom to auto od Hertze ve Phoenixu? Proč by si najímal auto, když už jedno měl?“

„To byl jenom další způsob, jak zmást stopu, Jacku. Používá matčino, když jede z města do jiného, ale potom si pronajme další na vraždu policisty.“

Byl jsem zmaten logikou této teorie a bylo mi to vidět na obličeji. Ale Backus to přešel.

„Ať už je to jakkoli, stejně ještě nemáme všechny výpisy od Hertze, tak se nepouštějme do přílišného kombinování. V dané chvíli je nejdůležitější ten počítač.“

„Co je v něm?“ zeptala se Rachel.

„Zdejší pobočka má počítačové oddělení, které spolupracuje se skupinou v Qyantiku. Jeden z jejich agentů, Don Clearmountain, si ho minulou noc vzal a rozluštil kód asi ve tři ráno. Překopíroval jeho hard disk na zdejší hlavní počítač. Každopádně je tam plno fotek. Sedmapadesát.“

Backus se palcem a ukazováčkem štípl do hřbetu nosu. Zestárnul od té doby, co jsem ho naposledy viděl v nemocnici. Hodně zestárnul.

„Děti?“ zeptala se Rachel.

Backus přikývl.

„Ježíši. Oběti?“

„Ano… před a po. Je to hrozný materiál. Opravdu hrozný.“

„A posílal to někam? Jak jsme si to mysleli?“

„Ano, v počítači je vestavěný modem, jak Gordon… jak se Gordon domníval. Ten je také registrovaný v Gainesvillu na Oliverosovou. Před chvílí jsme dostali výpisy.“

Ukázal na některé papíry před sebou.

„Má tam spoustu hovorů,“ pokračoval Backus. „Do nejrůznějších míst. Byl napojen na něco jako síť. Síť, jejíž účastníci měli zájem přímo o takovýto druh fotografií.“

Vzhlédl od papírů a podíval se na nás, oči unavené, ale plné vzdoru.

„Všechny je teď vystopujeme. Provedeme spoustu zatčení. Hromada lidí na to doplatí. To, co se stalo Gordonovi, nebylo nadarmo.“

Přikývl, spíše pro sebe než kvůli nám.

„Můžeme porovnat převody peněz a odesilatele s bankovními vklady, které jsem zjistila v Jacksonville,“ řekla Rachel. „Jsem si jistá, že budeme moci zjistit, kolik zaplatili za fotografie a kdy.“

„Clearmountain a jeho lidé už na tom pracují. Jsou na konci chodby v kancelářích skupiny číslo tři, pokud se tam chceš zastavit.“

„Bobe?“ otázal jsem se. „Podívali se na všech padesát sedm fotografií?“

Chvíli se na mne díval, než odpověděl.

„Já ano, Jacku. Já ano.“

„Byly tam jenom děti?“

Cítil jsem, jak se mi sevřel hrudník. Ať jsem si říkal cokoli o tom, že jsem citově obrněn proti všemu, co se stalo mému bratrovi, byla to lež.

„Ne, Jacku,“ odvětil Backus. „Nejsou tam fotky těch obětí. Žádné snímky policistů, žádné snímky ostatních dospělých obětí. Předpokládám…“

Nedokončil.

„Co?“ zeptal jsem se.

„Předpokládám, že z takových fotek by neměl žádný zisk.“

Pohlédl jsem na své ruce na stole. Pravice mě začínala bolet a cítil jsem, jak povolila sevření pod bílým obvazem. Cítil jsem, že jsem si oddechl. Myslím, že to byla úleva. Co jiného by to mohlo být, když se dozvíte, že fotografie vašeho zavražděného bratra nejsou k mání na internetu, aby si je nějaký uchyl, který na to má žaludek, mohl kdykoli stáhnout do svého počítače.

„Myslím si, že až se lidi dozvědí o tomhle chlápkovi, spousta jich pro tebe bude chtít uspořádat slavnostní průvod, Jacku," řekl Backus. „Budou tě chtít posadit do limuzíny a nechat tě projet po Madison Avenue."

Podíval jsem se na něj. Nevěděl jsem, je-li to pokus o vtip, ale neusmál jsem se.

„Možná, že pomsta je někdy stejně dobrá jako spravedlnost," poznamenal jsem.

„Podle mě jsou prakticky stejné."

Po chvilce mlčení Backus změnil téma hovoru.

„Jacku, budeme potřebovat tvoji řádnou výpověď. Mám objednanou úřední stenografku na devět třicet. Jsi připravený?"

„Víc už to nejde."

„Chceme celý případ po pořádku. Od a do zet, nevynechej žádný detail. Myslel jsem, Rachel, že to vyřídíš, že budeš klást otázky."

„Samozřejmě, Bobe."

„Byl bych rád, kdyby to bylo vyřízené dneska a zítra by se to mohlo poslat státnímu návladnímu. Potom budeme možná moci všichni jít domů."

„Kdo bude dělat spis pro státního návladního?" zeptala se Rachel.

„Carter."

Podíval se na hodinky.

„No, máte ještě pár minut čas, ale můžete jít na konec chodby a zeptat se po Sally Kimballové. Možná už bude moci začít."

Propustil nás, vstali jsme a namířili si to ke dveřím. Díval jsem se na Rachel a snažil jsem se uhodnout, jestli nebyla otrávená z toho, že dostala za úkol vyřídit moji výpověď, zatímco místní agenti sledovali Gladdenovy počítačové záznamy, což se v dané chvíli zdálo být mnohem více vzrušující částí vyšetřování. Nedala na sobě nic znát a

u dveří konferenční místnosti se otočila a řekla Backusovi, že bude poblíž, pokud by něco potřeboval.

„Díky, Rachel," odpověděl. „Ach, Jacku, tyhle jsou pro tebe."

Pozdvihl svazek růžových papírků se vzkazy. Vrátil jsem se ke stolu a vzal si je.

„A ještě tohle."

Se země vedle své židle zvedl moji tašku s počítačem a podal mi ji přes stůl.

„Nechal jsi to včera v autě."

„Díky."

Podíval jsem se na růžové papírky se vzkazy. Bylo jich asi tucet.

„Jsi slavný muž," poznamenal Backus. „Ať ti to nestoupne do hlavy."

„Jenom tehdy, když pro mne uspořádají tu přehlídku."

Neusmál se.

# # #

Zatímco Rachel šla hledat stenografku, stál jsem v chodbě a díval jsem se na vzkazy. Většinou to bylo opakované volání z televizních stanic, ale zavolalo také pár novinářů, dokonce jeden z konkurenčních novin z mého bydliště, z *Denver Post*. Bulvární média, ať novinová či televizní, po mně prahla. Také volal Michael Warren. Podle volacího čísla 213 jsem poznal, že je ještě ve městě.

Tři vzkazy, které mě nejvíce překvapily, nebyly z novinářského prostředí. Dan Bledsoe volal před hodinou z Baltimore. Dva vzkazy byly od knižních nakladatelů, jeden od nakladatele z firmy sídlící v New Yorku a druhý od asistenta jiného nakladatele. Znal jsem obě nakladatelství a ucítil jsem v hrudi vzrušené zachvění.

Rachel ke mně došla.

„Bude tu za pár minut. Je tady volná kancelář, kterou můžeme použít. Pojďme tam počkat." Následoval jsem ji.

# # #

Kancelář byla malou kopií místnosti, ve které jsme se sešli s Backusem, stál tam kulatý stůl se čtyřmi židlemi, po straně police s telefonem a okno s výhledem na střed města. Zeptal jsem se Rachel, jestli by nevadilo, kdybych během čekání použil telefon. Neměla proti tomu námitky. Vyťukal jsem číslo, které mi nechal Bledsoe a on zvedl telefon po prvním zazvonění.

„Detektivní kancelář Bledsoe.“

„Tady Jack McEvoy.“

„Jack Mac, jak se ti vede?“

„Jsem v pořádku. A co ty?“

„Mnohem lépe od té doby, co jsem slyšel ranní zprávy.“

„No to mám tedy radost.“

„Udělal jsi dobře, Jacku, že jsi toho chlapa poslal pod kytičky. To jsi udělal moc dobře.“

Proč se tedy v tom případě necítím tak skvěle, napadlo mě, ale neřekl jsem nic.

„Jacku?“

„Prosím?“

„Člověče, máš u mne sklenku. A u Johnny Maca také.“

„Ne, to ne. Jsme si kvit, Dane. Ty jsi mi pomohl.“

„Dobrá, ale stejně až sem jednou přijedeš, zajdeme si do hospody. Bude to na mne.“

„Díky, Dane. Stavím se.“

„Poslyš, a co ta agentka, která byla v novinách a v televizi? Agentka Wallingová. Je to kus.“

Podíval jsem se na Rachel.

„Jo, to je.“

„Viděl jsem ji v záběru na CNN, jak tě včera večer vyváděla z toho obchodu. Dej si pozor, mladý muži.“

Dokázal ze mne vydolovat úsměv. Zavěsil jsem a podíval jsem se na dva vzkazy od nakladatelů. Měl jsem chuť jim zavolat, ale pak jsem si to rozmyslel. Nevěděl jsem toho moc o tom, jak to chodí v téhle branži, ale když jsem psal svůj první román, který později zůstal nedokončený v šuplíku, trochu jsem se o to zajímal a rozhodl

jsem se, že pokud tu knihu dokončím, tak si najmu agenta, dřív než půjdu k nakladatelům. Dokonce jsem si vybral agenta, kterého jsem si chtěl najmout, aby mě zastupoval. Jenom jsem tu knihu, kterou jsem mu chtěl poslat, nikdy nedokončil. Rozhodl jsem se, že znovu vyhledám jeho jméno a číslo a zavolám mu později.

Další na řadě byl vzkaz od Warrena. Protože stenografka stále ještě do kanceláře nedorazila, vyťukal jsem číslo, které mi zanechal. Ozvala se spojovatelka, a když jsem ji požádal o přepojení na Warrena, Rachel se na mne okamžitě tázavě zahleděla. Mrkl jsem na ni a hlas v telefonu mi oznámil, že Warren není ve své kanceláři. Řekl jsem jí své jméno, ale nenechal jsem tam žádný vzkaz, ani číslo, na které by mohl zavolat. Až mu to spojovatelka řekne, bude Warren přemýšlet o tom, že zmeškal můj hovor.

„Proč jsi mu volal?“ zeptala se Rachel, když jsem zavěsil. „Myslela jsem, že vy dva jste nepřátelé.“

„To si taky myslím. Asi jsem mu chtěl říct, ať jde do prdele.“

# # #

Trvalo mi hodinu a patnáct minut, než jsem Rachel detailně vylíčil svůj příběh a stenografka ho zapsala. Rachel mi pomáhala svými otázkami, které mi měly být vodítkem v tom, abych vypravoval svoje zážitky v časové posloupnosti. Když jsem se dostal k přestřelce, její otázky byly mnohem podrobnější a poprvé se mě zeptala, co jsem si myslel v určitých momentech.

Řekl jsem jí, že jsem se vrhl po pistoli pouze proto, aby ji znovu nezískal Gladden. Řekl jsem jí o svém nápadu vyprázdnit zásobník, když začal zápas, a také to, že druhý výstřel nebyl úmyslný.

„Rána vyšla spíš kvůli tomu, že on táhl za pistoli, než kvůli tomu že bych stiskl kohoutek. Pokusil se mi ještě jednou vytrhnout pistoli a já jsem měl pořád palec na spoušti. Když zatáhl, tak vyšla rána. Určitým způsobem se vlastně zastřelil sám. Vypadalo to, jako kdyby věděl, co se stane.“

Ještě několik minut jsme to rozebírali, Rachel mi dávala podrobnější otázky. Potom řekla stenografce, že bude potřebovat

přepis druhý den ráno, aby ho mohla připojit ke spisu pro obžalobu, který pošlou státnímu návladnímu.

„Co myslíš tím spisem pro obžalobu?“ zeptal jsem se, když stenografka odešla.

„Je to jen takový termín. Tak tomu říkáme, ať už někoho chceme obvinit, či nikoli. Buď klidný. Tady samozřejmě nebudeme po ničem pátrat, toto byla sebeobrana, ospravedlnitelné zabití. Nedělej si starosti, Jacku.“

# # #

Bylo ještě brzy, ale rozhodli jsme se, že se naobědváme. Rachel řekla, že mě potom vysadí v hotelu. Měla ještě nějakou práci v kanceláři, ale já už budu mít celý den volno. Šli jsme chodbou, když si všimla, že dveře označené Skupina tři jsou otevřené, tak nahlédla dovnitř. V místnosti byli dva muži, oba seděli u počítačů, papíry položené na klávesnicích a na vršku terminálů. Všiml jsem si, že na monitoru před jedním agentem ležela stejná kniha o Edgaru Allanu Poeovi, jakou jsem měl i já. Onen agent si nás všiml první.

„Ahoj, já jsem Rachel Wallingová, jak to jde?“

Druhý agent se na nás také podíval a oba nás pozdravili a představili se. Potom Rachel představila mne. Agent, který vzhlédl jako první a představil se jako Don Clearmountain, nám odpověděl.

„Fajn, jde nám to dobře. Do večera budeme mít seznam jmen a adresy. Pošleme je nejbližším pobočkám, budou tam mít dost podkladů pro příkazy k domovním prohlídkám.“

Představoval jsem si týmy agentů bušících na dveře a vytahující ven z postelí pedofily, kteří si zakoupili fotografie zavražděných dětí. Bude to celostátní zátah. Začal jsem si představovat titulky v novinách. Spolek mrtvého Básníka. Tak budou říkat těm mužům.

„Ale teď tu dělám na něčem, co je opravdu specialita,“ řekl Clearmountain.

Počítačový agent měl na tváři úsměv hackera, když se na nás podíval. Bylo to pozvání a Rachel vešla do místnosti a já hned za ní.

„Co je to?“ zeptala se.

„Tedy, to, co tu máme, je seznam čísel, na něž Gladden posílal fotky. Potom tu také máme záznamy o telegrafických převodech peněz z banky v Jacksonville. Porovnali jsme je a všechno to pěkně do sebe zapadá.“

Vzal svazek papírů z klávesnice druhého agenta, prolistoval je a vyndal jeden arch.

„Tak například patnáctého prosince minulého roku bylo na účet zasláno pět set dolarů. Převod byl proveden z Minnesotské národní banky v St. Paulu. Jako plátce byl uveden jakýsi Davis Smith. Pravděpodobně je to smyšlené jméno. Následující den Gladdenův mobilní modem volal na číslo, které jsme vystopovali k chlapíkovi jménem Dante Sherwood v St. Paulu. Spojení trvalo čtyři minuty, což stačí na přenos a stáhnutí fotografie. Máme tu doslova tucty takových transakcí. Jednodenní rozdíl mezi posláním peněz a zasláním fotky.“

„Výborně.“

„Nyní se naskýtá otázka, jak se všichni ti kupci dozvěděli o Gladdenovi a o tom, co má na prodej. Jinými slovy – kde se nalézá trh na tyto snímky.“

„A vy jste ho našli.“

„Ano, našli. Bylo to číslo nejčastěji volané z mobilního modemu. Je to číslo počítačové vývěsky. Nazývá se Síť TPSD.“

Na tváři Rachel se objevilo překvapení.

„Tvůj Pán Se Dívá?“

„Když si přejete. My si spíše myslíme, že to znamená Trocha Pomazlení S Dětmi.“

„Děsné.“

„Ano. Vlastně to nebylo tak těžké uhodnout. Není to moc originální a většina těchto vývěsek používá podobné eufemismy. To, jak se dostat do jejich sítě, nám zabralo celé dopoledne.“

„Jak jste to dokázali?“

„Dostali jsme se tam s Gladdenovými hesly.“

„Moment, moment,“ namítla Rachel. „Co se stalo včera večer, bylo ve všech televizních novinách po celých státech. Copak by ho někdo, kdo má na starosti tu vývěsku, nesmazal? Chápete, zamezit jeho napojení a zrušit jeho hesla dříve, než se tam dostaneme my?“

„To měl udělat, ale neudělal.“ Potom se Clearmountain podíval na druhého agenta a spiklenecky se usmáli. Něco nám stále ještě neřekli. „Možná, že ten dotyčný měl spoustu práce a nestihl to včas.“

„Dobrá, tak mi řekněte zbytek,“ řekla Rachel netrpělivě.

„No, my jsme zkusili všechno možné, abychom se dostali dovnitř, obměny Gladdenova jména, datum narození, číslo sociálního pojištění, všechny obvyklé triky. Nic. Mysleli jsme si to samé jako vy, že ho vymazali ze seznamu.“

„Ale?“

„Ale potom jsme přešli na Poea.“

Clearmountain zdvihl těžkou knihu z monitoru.

„Přístup se získá zadáním dvou hesel. Na to první jsme přišli celkem snadno. Bylo to Edgar. Ale to druhé, s tím jsme měli práci. Zkusili jsme Havran, Eidolon, Usher, všechno, co jsme mohli najít v téhle knize. Pak jsme se vrátili nazpátek a zkoušeli to znovu s Gladdenovými jmény a čísly. Pořád nic. Potom – bingo! – kápli jsme na to. Přišel na to Joe, když si dával koláč a kávu.“

Clearmountain ukázal na druhého agenta, Joe Peréze, který se usmál a uklonil se v křesle. Myslím, že to, co dokázal on, je pro počítačového poldu to samé, jako zatčení zločince pro policistu na ulici. Vypadal pyšně jako chlapec, který uspěje v hotelovém pokoji při školním tanečním večírku.

„Četl jsem si o Poeovi při svačině,“ vysvětloval Peréz. „Bolely mě oči od toho dlouhého koukání na monitor.“

„Měli jsme štěstí, že se rozhodl ulevit svým očím čtením té knihy,“ pokračoval ve vyprávění Clearmountain. „Joe našel v životopisné části, že Poe kdysi užil falešné jméno, když se chtěl nechat zapsat do armády. Edgar Perry. Tak jsme to zkusili napsat a – bingo! – byli jsme tam.“

Clearmountain se otočil a plácnul si s Perézem rukou. Vypadali jako dva puberťáci. Dnešní FBI, pomyslel jsem si.

„Co jste našli?“

„Mají tam dvanáct vývěsek. Většinou se tam diskutuje o nejrůznějších choutkách. Jinými slovy, dívky mladší než dvanáct let, hoši pod deset, a tak podobně. Také tam mají právnickou poradnu. Je tam mezi nimi uveden také Gladdenův právník, Krasner. Existuje i

vývěska se skutečnými zážitky, jsou tam všelijaké kraviny, povídky a tak. Pár z nich by mělo být od našeho muže. Podívejte se na tohle.“

Znovu se prohrabal hromádkou papírů a vyndal potisknutou stránku. Začal z ní číst.

„Tohle je jedna z nich. ‚Myslím, že o mně vědí. Přiblížila se moje doba, kdy budu ve světle obdivu a strachu veřejnosti. Jsem připraven.‘ A potom tady dole pokračuje: ‚Moje utrpení je mojí vášní, mým náboženstvím. Nikdy mě neopouští. Vede mne. Je mnou.‘ Je to plné takových žvástů a na jednom místě autor sám sebe nazývá Eidolon. Tak si myslíme, že to musí být on. Vy, lidé z výzkumu, získáte z těchto výtvorů spoustu materiálu pro své databanky.“

„Dobrá,“ řekla Rachel. „Co dalšího?“

„No, jedna z těch vývěsek je bazar. Víte, tam lidé oznámí věci, které mají na prodej nebo které chtějí koupit.“

„Jako třeba fotky nebo doklady?“

„Jo. Je tam někdo, kdo prodává alabamské řidičské průkazy. Myslím, že toho blbce bychom měli co nejdříve zavřít. A také tam byla složka, která nabízela na prodej to, co měl Gladden v počítači. Minimální cena pět set dolarů za obrázek. Tři za tisícovku. Když máte o něco zájem, necháte tam svůj vzkaz a číslo, na kterém je váš počítač. Pošlete peníze na jeho účet a obrázky se objeví ve vašem počítači. Na té bazarové vývěsce uvádí náš inzerent, že může dodat snímky, které vyhovují nejrůznějším chutím a přáním.“

„Že by nejdřív dostal objednávku a pak by šel a…“

„Přesně tak.“

„Už jste o tom řekl Bobovi Backusovi?“

„Jo, zrovna tu byl.“

Rachel pohlédla na mne.

„S tím slavnostním průvodem to vypadá čím dál lépe.“

„Zapomínáte na nejlepší část,“ řekl Clearmountain. „Jaký slavnostní průvod?“

„To nic. Co je to ta nejlepší část?“

„Ta vývěska. Vystopovali jsme její číslo a umístění.“

„A to?“

„Státní nápravný ústav, Raiford, Florida.“

„Ach, můj bože! Gomble?“

Clearmountain se usmál a přikývl.

„To přesně si myslí Bob Backus. Pošle tam někoho, aby to prošetřil. Už jsem do toho vězení volal a zeptal jsem se kapitána, který měl službu, kam ta linka vede. Řekl, že do zásobovací kanceláře. A, vidíte, všiml jsem si, že všechny Gladdenovy hovory na to číslo se uskutečnily po páté hodině odpoledne východního času. Ten kapitán mi řekl, že se ta kancelář zavře a uzamkne každý den v pět hodin. Otevírá se každý den v osm hodin ráno. Tak jsem se ho zeptal, jestli je v té kanceláři nějaký počítač, na kterém by se evidovaly objednávky a dodávky a tak podobně, a on řekl, že určitě ano. Chtěl jsem vědět, jestli je tam telefon, prý ano, ale není připojen k počítači. Ale podle mě tenhle chlap nerozezná modem od díry do země. Je to člověk, který chodí do vězení každý den dobrovolně. Jen si pomyslete. Řekl jsem mu, ať znovu překontroluje tu linku, někdy večer, až bude ta kancelář zavřená a –“

„Počkejte. Snad nebude –“

„Nebojte se, nic neudělá. Řekl jsem mu, ať nic nedělá do té doby, než se mu zase ozveme. Prozatím ta síť musí zůstat v provozu, samozřejmě po páté hodině východního času. Zeptal jsem se ho, kdo tam dělá, a on mi řekl, že Horace Gomble. Je na něj spoleh. Vidím, že už víte, o koho jde. Předpokládám, že každý den zapojí telefonní linku do počítače dřív, než zamkne a odejde zpátky do své cely.“

# # #

Kvůli novému vývoji situace zrušila Rachel náš společný oběd. Řekla, ať jedu do hotelu taxíkem a že mi zavolá, jakmile bude moci. Možná že pojede zase na Floridu, ale že mi o tom dá vědět. Chtěl jsem také zůstat, ale únava z bezesné noci se začala projevovat. Sjel jsem výtahem dolů, šel jsem halou federální budovy a přemýšlel jsem o tom, že zavolám Gregovi Glennovi a že si budu muset projít ještě ostatní vzkazy, když jsem za sebou uslyšel známý hlas.

„Hej, sekáči, jak to jde?“

Otočil jsem se a viděl jsem, že ke mně jde Michael Warren.

„Warren. Právě jsem zkusil ti zavolat do *Times*. Řekli mi, že jsi venku.“

„Byl jsem tady. Předpokládal jsem, že ve dvě bude další tisková konference. Myslel jsem, že přijdu dřív a pokusím se tu něco vydolovat.“

„Třeba nějakého dalšího informátora?“

„Už jsem ti to vysvětlil, Jacku. O tom s tebou nehodlám mluvit.“

„Jo, dobrá, tak já s tebou taky nebudu mluvit.“

Otočil jsem se a namířil si to pryč. Zavolal za mnou.

„Tak proč jsi mi tedy volal? Aby ses naparoval?“

Ohlédl jsem se na něj.

„Něco takového. Myslím, že jo. Ale víš, Warrene, já se na tebe doopravdy nezlobím. Šel jsi za příběhem, který se ti naskytl, a to bylo normální. Nemohu ti to vyčítat. Thorson si vyřídil svoje vlastní účty a ty jsi o tom nevěděl. Využil tě, ale my všichni jsme využíváni. Měj se.“

„Počkej chvilku, Jacku. Jestli nejsi nasranej, tak proč se mnou nemluvíš?“

„Protože jsme pořád ještě rivalové.“

„Ne, to tedy nejsme, člověče. Vždyť tě z toho stáhli. Nechal jsem si poslat faxem titulní stránku *Rocky*. Dali to někomu jinému. Jediné místo, kde se tvé jméno objeví, je v článku. V žádném titulku, Jacku. Ty už o tom případu nepíšeš. Ty *jsi* jeho částí. Tak proč si tu tedy nesedneme a nedovolíš mi položit ti pár otázek?“

„Jako například ‚Jak se cítíš?‘ Na tohle se mne chceš zeptat?“

„Jo, tohle byla jedna z nich.“

Dlouho jsem se na něj díval. Bez ohledu na to, jak moc jsem ho nesnášel a co mi provedl, jsem si nemohl pomoct, měl jsem pochopení pro jeho jednání. Dělal to, co jsem i já sám dělal tolikrát předtím. Podíval jsem se na hodinky a na parkoviště vzadu za halou. Včera jsem tam viděl čekající taxíky, dnes tam nestál ani jeden.

„Máš auto?“

„Jo, služební.“

„Tak mne svez do Chateau Marmont. Promluvíme si cestou.“

„O případu?“

„O případu.“

Zapnul diktafon a položil ho na palubní desku. Chtěl ode mne jen základní fakta. Chtěl citovat moje vyprávění o tom, co jsem dělal minulý večer, než aby se spoléhal na nějaký další zdroj, jako třeba na mluvčího FBI. To bylo příliš snadné a on byl příliš dobrý novinář, než aby se spokojil s mluvčím. Kdykoli to bylo možné, snažil se dojít až k původnímu zdroji. Chápal jsem ho. Byl jsem také takový.

Dělalo mi docela dobře vyprávět mu celý příběh. Vychutnal jsem si to. Neřekl jsem mu nic, co bych už před tím nesdělil Jacksonovi z mých novin, takže jsem nevyzrazoval žádná služební tajemství. Ale Warren byl u tohoto případu téměř od okamžiku, kdy jsem se vydal po oné stopě a mě těšilo, že mohu být tím, kdo mu řekne, kam až to došlo a jak to všechno skončilo.

Neřekl jsem mu ale o nejnovějším vývoji, o Síti TPSD a o tom, že ji obhospodařuje Gomble z kriminálu. To bylo příliš cenné, než abych to dal z ruky. Počítal jsem s tím, že o tomhle napíši já sám, ať už pro *Rocky* nebo pro jednoho z těch newyorských nakladatelů.

Nakonec Warren vyjel po malém stoupání ke vchodu do Chateau Marmont. Vrátnými otevřel dveře, ale já jsem nevystoupil. Podíval jsem se na Warrena.

„Ještě něco?“

„Ne, myslím, že to mám všechno. Stejně se musím vrátit do federální budovy na tiskovou konferenci. Ale tohle bude velký.“

„No, ty a Rocky jste jediní, kdo to mají. Nechystám se to vydat knižně, dokud mi někdo nenabídne šestimístnou cifru.“

Podíval se na mne překvapeně.

„Dělám si legraci, Warrene, klidně se s tebou vloupám do archivu v nadaci, ale abych prodal svoji story nějakýmu bulvárnímu plátku, to je pod mou úroveň.“

„A co nakladatelům?“

„Dělám na tom. A ty?“

„Vzdal jsem to, když vyšel ten první článek. Můj agent mi řekl, že všichni nakladatelé, s nimiž mluvil, měli větší zájem o tebe než o mne. Víš, byl to tvůj bratr. Ty jsi evidentně byl zamotaný do toho případu. Jediná věc, kterou bych mohl prodat, byl ten první článek. Ale o to nemám zájem. Mám svoji úroveň.“

Přikývl a já se otočil, abych vystoupil z auta.

„Díky za svezení.“

„Díky za příběh.“

Byl jsem už venku a chystal jsem se zavřít dveře, když Warren začal něco říkat, ale pak přestal.

„Co povídáš?“

„Chtěl jsem ti… ach, do háje, koukni, Jacku, kvůli tomu mému zdroji. Kdyby –“

„Kašli na to, člověče, na tom teď už nezáleží. Jak jsem ti řekl, ten chlap už je mrtvej a ty jsi udělal to, co by udělal každej novinář.“

„Ne, počkej. To jsem nechtěl říct… Neprozrazuju ty, kdo mě informují, Jacku, ale mohu ti říct, kdo nebyl můj informátor. A Thorson to nebyl, jasný? Vždyť jsem ho ani neznal.“

Jenom jsem kývl hlavou, ale neřekl jsem nic. Nevěděl, že jsem viděl záznamy o hotelových telefonátech a že jsem věděl, že lže. Nový jaguár zajel pod stříšku před vchodem do hotelu a začal z něj vystupovat pár oblečený od hlavy až k patě v černém. Znovu jsem se podíval na Warrena, přemýšlel jsem, o co mu vlastně jde. Co může získat tím, že mi teď lže?

„Tak to je?“

„Jo, přesně tak. Protože on je mrtvý a ty jsi u toho byl, myslel jsem, že by tě to mohlo zajímat.“

Znovu jsem se na něj zadíval.

„Dobrá, člověče,“ řekl jsem. „Díky. Někdy se uvidíme.“

Narovnal jsem se a zavřel jsem dveře, pak jsem se sklonil, podíval jsem se na Warrena okénkem a zamával jsem mu. Vojensky mi zasalutoval a odjel.

Kapitola 46

Ve svém pokoji jsem si připojil počítač k telefonní lince a vytočil jsem číslo počítače v *Rocky*. Čekalo tam na mne třicet šest e-mailových vzkazů. Už dva dny jsem je nekontroloval. Většina vzkazů od kolegů z redakce byla blahopřání, i když to tak doslovně nevyjádřili, protože odesilatelé zřejmě váhali, zda je to vhodné mi blahopřát k tomu, že jsem zabil Básníka. Dva vzkazy byly od Van Jacksona, chtěl vědět, kde jsem, a abych se mu ozval, tři byly od Grega Glenna a chtěly to samé. Operátorka v Rocky přepojila do mé e-mailové schránky také moje telefonní hovory, volalo mne několik novinářů ze všech koutů země a hollywoodské produkční firmy. Také moje matka a Riley zavolaly. Nebylo pochyb o tom, že jsem žádaný. Uložil jsem si všechny vzkazy pro případ, že bych chtěl zavolat zpět a odpojil jsem se.

Přímá linka Grega Glenna šla přes spojovatelku, která mi řekla, že Glenn je na schůzi a že má přísné rozkazy nepřepojovat žádné hovory do konferenční místnosti. Nechal jsem jí své jméno, číslo a zavěsil jsem.

# # #

Když jsem marně čekal patnáct minut na Grega, až mi zavolá nazpět, a pokoušel jsem se nemyslet na to, co mi řekl Warren na konci naší společné jízdy, začal jsem být netrpělivý a odešel jsem z pokoje. Namířil jsem si to po hlavní třídě a nakonec jsem se zastavil u obchodu „Polévka z knih“, obchodu s knihami, kterého jsem si již dříve všiml při naší jízdě s Warrenem. Zašel jsem do oddělení, kde měli knihy pojednávající o nejrůznějších tajemstvích, a vyhledal jsem tam knihu, kterou jsem kdysi četl a o níž jsem věděl, že byla věnována autorovu agentu. Podle mé teorie to alespoň bylo známkou toho, že onen agent byl dobrý. S jeho jménem jsem odešel do oddělení s různými encyklopediemi a vyhledal jsem ho v seznamu

literárních agentur, kde byly i jejich adresy a telefonní čísla. Naučil jsem se jeho telefonní číslo nazpaměť, odešel z obchodu a vrátil se zpátky do hotelu.

Když jsem vstoupil do pokoje, červené světélko na telefonu blikalo, věděl jsem, že to asi volá Greg, ale rozhodl jsem se, že nejprve zavolám tomu agentovi. V New Yorku teď bylo pět hodin, nevěděl jsem, jaké má úřední hodiny. Telefon dvakrát zazvonil a on zdvihl sluchátko. Představil jsem se a rychle přešel k věci.

„Rád bych věděl, jestli s vámi mohu hovořit o tom, že byste mne zastupoval v, ehm, myslím, že to bude mít název Kniha o skutečném zločinu. Zabýváte se skutečnými kriminálními případy?“

„Ano,“ odpověděl. „Ale než o tom takhle mluvit po telefonu, byl bych raději, kdybyste mi poslal vysvětlující dopis, napsal mi něco o sobě a o svém projektu. Potom vám budu moci odpovědět.“

„To bych udělal, ale myslím, že na to nemám dost času. Volají mi různí nakladatelé a lidé od filmu a já se musím nějak rozhodnout dost rychle.“

To byla návnada, na kterou se měl chytit. Věděl jsem, že to bude fungovat.

„Proč vám volají? O co se vlastně jedná?“

„Četl jste nebo viděl v televizi něco o tom zabijákovi z L.A., o Básníkovi?“

„Ano, samozřejmě.“

„Já jsem ten, kdo, ehm, ho střelil. Já jsem spisovatel – novinář. Mého bratra –“

„To jste vy?“

„Ano, to jsem já.“

I když byl často přerušován jinými hovory, hovořili jsme asi dvacet minut o zamýšlené knize a o zájmu, který již projevili lidé od filmu. Řekl, že spolupracuje s jiným agentem v Los Angeles, který by si mohl vzít na starost jednání s těmito lidmi. Prozatím chtěl vědět, jak brzy bych mu mohl poslat dvoustránkový nástin zamýšlené knihy. Navrhl jsem, že mu je pošlu během hodiny a on mi dal číslo svého počítačového faxmodemu. Řekl mi, že pokud ten příběh bude tak dobrý jako to, co viděl v televizi, domnívá se, že by mohl prodat knihu do konce týdne. Řekl jsem mu, že příběh je lepší.

„Ještě poslední věc," řekl. „Odkud jste získal moje jméno?"

„Bylo v knize *Ráno plameňáků.*"

Červené světýlko na telefonu na mne stále blikalo, ale nevšímal jsem si ho a po zavěšení telefonu jsem se na laptopu pustil do psaní stručného nástinu knihy, pokoušel jsem se shrnout poslední dva týdny do dvou stránek. Bylo to obtížné, a navíc komplikované tím, že jsem mohl psát pouze jednou rukou. Obšírně jsem se rozepsal a nakonec jsem napsal čtyři stránky.

Když jsem dopsal, v ruce mi už začalo cukat bolestí, i když jsem se snažil ji nepoužívat. Vzal jsem si další z prášků, které mi dali v nemocnici, a vrátil jsem se k počítači a dělal jsem korekturu svého nástinu, když zazvonil telefon.

Byl to Greg a byl pořádně naštvaný.

„Jacku!" zakřičel. „Čekám na tvé zavolání!! Co tam, k sakru, děláš?"

„Já jsem ti volal! Nechal jsem tam vzkaz. Sedím tu už hodinu a čekám, až se mi ozveš."

„To jsem udělal, do háje! Copak jsi nedostal můj vzkaz?"

„Ne. Musels volat, když jsem si šel na chodbu pro kolu. Ale nedostal jsem žádnou –"

„Nevadí, nevadí. Poslyš, co máme na zítřek? Tady na tom pracuje Jackson a Sheedy odletěla dnes ráno. Letí na konferenci v ústředí FBI. Ale co máš pro nás nového ty? Všechny noviny z celé země nám šlapou na paty a my musíme zůstat před nimi. Co je tedy nového? Máš něco, co ony nemají?"

„Nevím," lhal jsem. „Moc se toho neděje. Myslím, že v ústředí se nyní snaží dát všechno dohromady… Ještě pořád to není můj článek?"

„Podívej, Jacku, nevidím žádný způsob, jak to udělat, abys to mohl psát ty. To jsme přece probrali včera. Ty jsi do toho příliš zamotaný. Nemůžeš ode mě očekávat, že tě –"

„Dobrá, dobrá, jen jsem se zeptal. No, bylo by tu pár věcí. Za prvé, včera večer zjistili, kde ten chlap, Gladden bydlel. Našli tam v bytě mrtvolu. Další oběť. S tím můžete začít. Dále řekni Jacksonovi, ať zavolá zdejší pobočku a zeptá se jich na ten počítač, co našli."

„Počítač?"

„Jo, Gladden měl v autě laptop. Jejich počítačoví machři na tom dělali celou noc i dnes ráno. Nevím, na co tam přišli.“

„Dobrá, a co jsi dělal ty?“

„Musel jsem tam zajít a sepsat prohlášení. Zabralo mi to celé ráno. Musejí s tím zajít za státním návladním a požádat ho, aby to bylo ospravedlnitelné zabití nebo jak se to jmenuje. Když jsem tam byl hotov, vrátil jsem se sem.“

„A cožpak oni ti neříkají, co se děje?“

„Ne, jenom jsem náhodou zaslechl pár agentů, jak si povídali o tom tělu a nějaké věci kolem toho počítače, to je všechno.“

„Tohle je tedy na začátek.“

Usmíval jsem se a snažil jsem se, aby to nebylo slyšet v mém hlase. Bylo mi jedno, že vyzrazuji objevení poslední Básníkovy oběti. To se zřejmě dostane na veřejnost tak jako tak. Ale když někdo jako Jackson si jen tak zavolá, tak pravděpodobně ani nezíská potvrzení toho, že byl objeven nějaký počítač, natož aby mu řekli, co v něm je. Ústředí to nepustí ven, dokud nenastane správná doba.

„Promiň, Gregu, to je všechno, co mám,“ řekl jsem. „Řekni Jacksonovi, že mě to mrzí. Tak co má Sheedy v plánu kromě té tiskovky?“

Sheedy byla nováček. Nedávno ji přidělili k týmu „Utíkej“ – je to skupina novinářů, kteří mají sbalené věci v kufru auta a jsou připraveni okamžitě, během minuty, vyrazit, jakmile se stane jakákoli nehoda, kalamita nebo zajímavost mimo Denver. Také jsem kdysi jako novinář patřil k tomuto „Utíkej“ týmu. Ale když jsem popsal třetí leteckou katastrofu a hovořil s lidmi, jejichž nejbližší se změnili buď v seškvařené nestvůry nebo byli nalezeni po kouskách, ztratila pro mě ta práce půvab a já jsem se vrátil ke zprávám z policie.

„Nevím,“ řekl Greg. „Bude čmuchat kolem. Kdy se vrátíš?“

„Chtějí, abych tu zůstal po ruce pro případ, že by se mě státní návladní na něco chtěl zeptat. Myslím, že zítra by se to všechno mělo vyřídit.“

„Fajn, jestli o něčem uslyšíš, dej mi hned vědět. A pořádně jim tam dole v recepci vynadej, že ti nevyřídili můj vzkaz. Tu věc s tím počítačem nechám vyřídit Jacksona. Tak nashle, Jacku.“

„Dobrá. A, Gregu? Moje ruka je v pořádku.“

„Cože?“

„Věděl jsem, že o ni máš starost. Ale už to tak nebolí. Zřejmě bude v pořádku.“

„Promiň, Jacku. Měl jsem dneska šílenej den.“

„Jo. Já vím. Tak nashle.“

Kapitola 47

Pilulka proti bolesti, kterou jsem si vzal, začala působit. Bolest v ruce ustávala a měl jsem pocit, že se mi v těle rozlévá vlna klidu. Když jsem domluvil s Glennem a zavěsil, připojil jsem telefonní linku znovu k počítači, zapnul program faxování a odeslal jsem nástin knihy na číslo, které mi dal literární agent. Když jsem naslouchal vysokému tónu napojování počítačů, najednou jako by do mne uhodil blesk. Vzpomněl jsem si na ony hovory, které jsem uskutečnil při letu do L.A.

Byl jsem tolik soustředěný na to, abych usvědčil a dokázal, že Thorson poskytl informace Warrenovi, že jsem věnoval pouze letmou pozornost ostatním hovorům na jeho hotelovém účtu, oněm hovorům, které jsem po něm sám opakoval při letu do L.A. Při zavolání najedno z čísel se mi ozval vysoký tón nějakého počítače na Floridě, možná ze Státního nápravného ústavu v Raifordu.

Popadl jsem svoji tašku na počítač, která ležela na posteli, vyndal z ní notýsky a oba jsem prolistoval, ale nenalezl jsem tam žádné poznámky o telefonních číslech, na která jsem volal z letadla. Vzpomněl jsem si, že jsem si tenkrát nepsal žádné poznámky ani telefonní čísla, protože jsem nečekal, že by mi někdo ukradl ty hotelové účty z mého pokoje.

Přestal jsem myslet na cokoli jiného a snažil jsem se vzpomenout si na přesný sled událostí v letadle. Tehdy jsem měl ze všech záznamů, které byly na Thorsonově účtu, zájem především o onen, který svědčil o tom, že volal Warrenovi. Ten záznam mi potvrdil, že Thorson byl Warrenovým informátorem. Ostatní hovory uskutečněné z jeho pokoje – i když byly realizovány v rozmezí několika minut – mě tehdy moc nezajímaly.

Neviděl jsem číslo, o němž Clearmountain tvrdil, že bylo nejčastěji voláno z Gladdenova počítače. Napadlo mě, že mu zavolám a požádám ho o něj, ale zapochyboval jsem, že by ho řekl nějakému novináři, aniž by si vyžádal souhlas od Rachel nebo od Backuse. To by tedy nepomohlo, instinkt mi napověděl, abych to ještě nedělal.

Vyndal jsem z peněženky Visa kartu a otočil jsem ji. Znovu jsem připojil telefonní šňůru, vytočil číslo 800 podle kreditní karty a řekl spojovatelce, že mám dotaz ohledně telefonních účtů. Po třech minutách čekání, vyplněných poslouchánímreprodukované hudby, se mi ohlásila jiná spojovatelka, zeptal jsem se jí, zda je možné zkontrolovat, které položky mi byly připsány na účet za poslední tři dny. Pomocí čísla sociálního pojištění a dalších detailů si ověřila moji totožnost, potom mi sdělila, že může v počítači zkontrolovat můj účet a podívat se, zda mi tam byly připsány nějaké položky. Řekl jsem jí, o co mám zájem.

Hovory byly právě poslány a byly uvedeny v počítači, který vedl účty pro Visa. A čísla, která jsem volal, byla také uvedena v konečném vyúčtování. Během pěti minut jsem si napsal do notýsku čísla, která jsem volal z letadla, poděkoval jsem spojovatelce a zavěsil.

Ještě jednou jsem zapojil telefonní šňůru do počítače. Otevřel jsem okno terminálu, napsal jsem do něj telefonní číslo, které bylo voláno z Thorsonova pokoje a spustil jsem program. Podíval jsem se na

hodiny u postele. Tady byly tři hodiny, na Floridě šest. Telefon jednou zazvonil a pak následovalo spojení. Slyšel jsem známé pískání, když se počítače napojují. Obrazovka monitoru byla chvíli prázdná a potom se na ní objevila titulní stránka:

****
*

VÍTEJTE NA SÍTI TPSD

****
*

Vydechl jsem, opřel se a pocítil, jako by mnou proběhl elektrický proud. Po několika vteřinách se titulní stránka odsunula nahoru a na monitoru se objevilo okénko, do kterého se mělo napsat heslo uživatele. Napsal jsem EDGAR, všiml jsem si, že se moje zdravá ruka při tom chvěje. Heslo Edgar bylo přijato a byl jsem požádán o druhé heslo. Napsal jsem PERRY. To bylo za chvíli také přijato a na obrazovce se objevil varovný nápis:

****
*

CHVALTE PÁNA

****
*

PRAVIDLA CESTY
1. NIKDY NEUŽÍVEJ PRAVÉ JMÉNO
2. NIKDY NEDÁVEJ NAŠE ČÍSLO ZNÁMÝM
3. NIKDY SE NECHTĚJ SETKAT S DALŠÍM ÚČASTNÍKEM
4. DEJ SI POZOR, DALŠÍ ÚČASTNÍK MŮŽE BÝT NEPŘÍTEL
5. SYSOP SI VYHRAZUJE PRÁVO VYMAZAT KTERÉHOKOLI ÚČASTNÍKA
6. VÝVĚSKY NESMÍ BÝT POUŽÍVÁNY K DISKUZÍM O ILEGÁLNÍCH AKTIVITÁCH – TOTO JE ZAKÁZÁNO!
7. SÍŤ TPSD NENÍ ZODPOVĚDNÁ ZA OBSAH
8. CHCEŠ-LI POKRAČOVAT, STISKNI JAKOUKOLI KLÁVESU

****
*

Stiskl jsem klávesnici ZPĚT a již jsem mohl číst obsah jednotlivých diskuzních nástěnek, které byly k dispozici uživateli. Byla tam, jak už uvedl Clearmountain, pestrá nabídka rozličných námětů, zajímajících moderního pedofila. Stiskl jsem klávesu ESC a počítač se mne zeptal, jestli chci opustit Síť TPSD. Kliknul jsem myší na „Ano“ a odpojil jsem se. V této chvíli jsem neměl zájem prozkoumávat Síť TPSD blíže. Víc mě zajímala skutečnost, že Thorson – nebo kdokoli, kdo od něj volal onu neděli časně ráno – věděl o síti TPSD a dokonce k ní měl přístup přinejmenším již před čtyřmi dny.

# # #

Napojení na Síť TPSD se uskutečnilo z Thorsonova pokoje, takže se zdálo samozřejmé, že to udělal on. Ale pečlivě jsem zvážil ostatní detaily. Napojení na Síť TPSD se uskutečnilo, jak jsem si pamatoval, několik minut po volání Warrenovi v Los Angeles, které bylo realizováno ze stejného pokoje. Thorson přinejmenším třikrát rozhodně popřel, že by byl Warrenovým informátorem. Také Warren to dvakrát popřel, jednou dokonce po Thorsonově smrti, kdy by už nevadilo, jestli by on byl tím zdrojem. Semínko, zasazené Warrenem během jeho druhého popření před sotva několika hodinami, začínalo zvolna klíčit. V mé mysli vyrůstalo v květ pochybností, kterého jsem se nemohl zbavit.

Pokud jsem měl věřit Warrenovi a Thorsonovi, kdo potom telefonoval z Thorsonova pokoje? Když jsem v duchu zvažoval různé možnosti, v tu chvíli jako by do mě udeřil blesk – všechny souvislosti ukazovaly na jedinou osobu. Rachel.

Na tu myšlenku mě navedlo skloubení nejrůznějších a vzájemně nesouvisejících skutečností.

Za prvé, Rachel měla laptop. To ale byl nejslabší důkaz. Thorson, Backus, každý vlastnil nebo měl přístup k počítači, který by umožnil připojení na Síť TPSD. Za druhé, Rachel nebyla ve svém pokoji pozdě v sobotu v noci, když jsem jí volal a potom dokonce klepal na dveře. Tak kde tedy byla? Mohla dojít do Thorsonova pokoje?

Uvažoval jsem o věcech, které mi Thorson řekl o Rachel. Nazýval ji Namalovaná poušť. Ale řekl také něco jiného. *Může si s tebou hrát… jako s hračkou. Chviličku si s tebou chce hrát, a vzápětí už nechce. Zmizí ti v dáli.*

A nakonec jsem pomyslel na Thorsona, kterého jsem uviděl na chodbě tu noc. Věděl jsem, že bylo už po půlnoci a zhruba v té době, kdy byly uskutečněny ony hovory z jeho pokoje. Když mě na chodbě minul, všiml jsem si, že něco nese. Malý pytlík nebo krabičku. Nyní jsem si vzpomněl na zvuk otvíraného zipu u vnitřní kapsy v kabelce Rachel a na prezervativ –, ten, který nosila pro všechny případy –, jež mi vsunula do dlaně. A napadlo mě, jakým způsobem by mohla Rachel poslat Thorsona ven z jeho vlastního pokoje, aby mohla použít jeho telefon.

Začala se mě zmocňovat hrůza. Květina zasazená Warrenem byla nyní v plném rozpuku a dusila mě. Stoupl jsem si, abych se trochu prošel, ale začala se mi točit hlava. Přičítal jsem to léku proti bolesti a sedl jsem si zpět na postel. Odpočinul jsem si několik okamžiků, znovu jsem zapojil telefon a zavolal jsem do hotelu v Phoenixu, chtěl jsem účtárnu. Ozvala se nějaká mladá žena.

„Ano, haló, bydlel jsem ve vašem hotelu přes víkend a pořádně jsem se podíval na účet teprve po návratu domů. Rád bych se zeptal na několik telefonních hovorů, které jste mi naúčtovali. Chtěl jsem vám zavolat už dříve, ale zapomněl jsem na to. Je tam někdo, s kým bych si o tom mohl promluvit?“

„Ano, pane. Ráda vám pomohu. Řeknete-li mi svoje jméno, najdu si váš účet.“

„Děkuji, jmenuji se Gordon Thorson.“

Neodpověděla a já jsem na okamžik strnul, napadlo mě, že poznala to jméno z televize nebo z novin jako jméno agenta, který byl zabit v L.A., ale potom jsem uslyšel, jak začala ťukat do klávesnice.

„Ano, pane Thorsone. Byl jste v pokoji tři sta dvacet pět, dvě noci. Jaký máte problém?“

Napsal jsem si číslo pokoje do svého notýsku, jen abych něco dělal. Tato novinářská rutina zapisování všech detailů mi pomohla se uklidnit.

„Víte co? Nemohu – hledám tu na stole svoji kopii účtu a zdá se, že jsem ji někam založil… Zatraceně! Teď ji nemohu najít. Ach, budu vás muset zavolat znovu. Ale mezitím to možná můžete najít a připravit si to. Jde mi o tři telefonní hovory uskutečněné v sobotu po půlnoci, nemohu si vzpomenout, že bych někam volal. Někam jsem si zde ty čísla napsal – tady jsou."

Rychle jsem jí nadiktoval tři čísla, která jsem získal od spojovatelky z Visa, doufal jsem, že mi ten trik vyjde.

„Ano, jsou na vašem účtu. Jste si jist, že jste –"

„V kolik hodin to bylo? Víte, v tom je ten problém. Já už uprostřed noci nepodnikám."

Řekla mi ty časy. Hovor do Quantika byl v 0.37, pak následoval hovor s Warrenem v 0.41 a potom volání na Síť TPSD v 0.56. Napsal jsem si ta čísla a potom jsem si je prohlížel.

„Nevěříte tomu, že jste to volal vy?"

„Prosím?"

„Ptám se, jestli máte pochyby o tom, že jste to volal vy?"

„To máte pravdu."

„Byl tam v pokoji s vámi ještě někdo jiný?"

To je právě ten problém, napadlo mne, ale nevyslovil jsem to nahlas.

„Ach, ne," řekl jsem a rychle jsem dodal: „Můžete to překontrolovat, a pokud máte v pořádku počítač, rád to zaplatím. Děkuji vám."

Zavěsil jsem a podíval jsem se na časy, které jsem si poznamenal do notýsku. Souhlasily. Rachel zůstala v mém pokoji téměř do půlnoci. Příští ráno mi řekla, že se na chodbě srazila s Thorsonem, když ode mne odcházela. Možná mi lhala. Možná tam bylo něco víc než pouhá srážka. Možná šla k němu do pokoje.

Teď, když byl Thorson mrtev, zůstala pouze jediná cesta, jak si tuto teorii ověřit – kromě přímé otázky Rachel, což jsem ještě nechtěl udělat. Znovu jsem zvedl telefon a zavolal jsem úřadovnu FBI ve federální budově. Spojovatelka, která měla od Backuse přísně nakázáno nepřepojovat mu žádné hovory, obzvláště ne od novinářů, mě nechtěla spojit, dokud jsem jí neřekl, že jsem to já, kdo zabil

Básníka, a že musím nutně mluvit se zvláštním agentem. Nakonec mě tedy spojila a Backus to zvedl.

„Jacku, jaký máš problém?“

„Bobe, poslouchej mě, myslím to velmi vážně. Jsi tam sám?“

„Jacku, co si to –“

„Jen mi odpověz na moji otázku! Podívej, mrzí mě to, nechtěl jsem křičet. Právě jsem dostal – Podívej, jenom mi řekni, jestli tam jsi sám?“

Chvilku váhal, a když odpověděl, zněl jeho hlas pochybovačně.

„Ano. A teď mi řekni, o co jde?“

„Hovořili jsme o důvěře v našem vztahu. Já jsem důvěřoval tobě a ty jsi důvěřoval mně. Chci, abys mi věřil znovu, Bobe, po několik příštích minut a pouze mi odpověděl na mé otázky, aniž by ses na něco ptal. Vysvětlím ti všechno později. Souhlasíš?“

„Jacku, mám tu moc práce. Nechápu –“

„Pět minut, Bobe. To je vše. Je to důležité.“

„Tak na co se chceš zeptat?“

„Co se stalo s Thorsonovými věcmi? S jeho oblečením a s věcmi z hotelu. Kdo je dostal potom, co… zemřel?“

„Já jsem je všechny shromáždil včera večer. Nechápu, jakou to má souvislost s čímkoli. Do jeho věcí nikomu nic není.“

„Měj se mnou trpělivost, Bobe. Tohle není pro nějaký článek, to je pro mne. A také pro tebe. Mám dvě otázky. Za prvé, nalezl jsi v jeho věcech hotelové stvrzenky, účty z Phoenixu?“

„Z Phoenixu? Ne, nebyly tam a také tam být neměly. My jsme se odhlásili před odletem a už jsme se tam nevrátili. Jsem si jistý, že účet byl poslán do mé kanceláře v Quantiku. Co máš na mysli, Jacku?“

První díl skládačky zapadl na své místo. Jestli Thorson neměl ty účty, tak potom zřejmě nebyl tím, kdo mi je vzal z pokoje. Znovu jsem pomyslel na Rachel. Nemohl jsem si pomoci. Tu první noc v Hollywoodu, když jsme se pomilovali, vstala první a šla se vysprchovat. Potom jsem šel já. Představil jsem si ji, jak mi bere z kapsy kalhot klíč od mého pokoje, sbíhá po schodech, vklouzne do pokoje a rychle mi prohledává věci. Možná se jenom chtěla trochu

porozhlédnout. Třeba se nějak dozvěděla, že mám ty hotelové účty. Je možné, že zavolala do hotelu ve Phoenixu a oni jí to řekli.

„Další otázka," řekl jsem a nevšímal si toho, že se Backus také na něco ptal. „Nalezl jsi v Thorsonových věcech nějaké kondomy?"

„Poslyš, nevím, kvůli jaké morbidní zvědavosti to chceš vědět, ale nebudu tě v tom podporovat. Teď zavěsím, Jacku a nechci, abys mě _"

„Počkej okamžik! Jaká morbidní zvědavost? Chci jen přijít na něco, co tvým lidem uniklo! Mluvil jsi dnes s Clearmountainem o tom počítači? O té Síti TPSD?"

„Byl jsem plně informován. Co to má společného s krabičkou kondomů?"

Uvědomil jsem si, že bezděky odpověděl na moji otázku o kondomech. Neřekl jsem ani slovo o nějaké krabičce.

„Věděl jsi, že někdo volal na Síť TPSD z Thorsonova pokoje ve Phoenixu v neděli ráno?"

„To je nesmysl. A jak by ses to, sakra, mohl dozvědět ty?"

„Protože když jsem se odhlašoval z hotelu, ten úředník myslel, že jsem taky agent FBI. Pamatuješ si na to? Stejně jako ten novinář před krematoriem. Dal mi hotelové účty, abych vám je předal. Myslel si, že ušetří čas, když je nebude posílat poštou."

Po tomto doznání zavládlo dlouhé ticho.

„Chceš říct, že jsi ukradl hotelové účty?"

„Říkám to, co jsem právě řekl. On mi je dal. A na Thorsonově účtu byly hovory jak Warrenovi, tak do TPSD. To je zvláštní, protože vy jste zřejmě o té Síti TPSD do dneška nevěděli."

„Pošlu tam někoho, kdo ty účty převezme."

„Nenamáhej se, já už je nemám. Někdo mi je ukradl z mého pokoje v Hollywoodu. Máš v tom svém kurníku nějakou lišku, Bobe."

„O čem to mluvíš?"

„Řekni mi o té krabičce kondomů, které jsi nalezl mezi Thorsonovými věcmi, a já ti povím, o čem mluvím."

Slyšel jsem, jak unaveně povzdechl, jako by se vzdával.

„Byla tam krabička kondomů, stačí? Dokonce nebyla ani otevřená. Tak, a teď mi řekni, co to znamená?"

„Kde je teď?“

„V zapečetěné kartónové krabici se zbytkem jeho věcí. Zítra ráno ji pošleme nazpět do Virginie spolu s jeho tělem.“

„Kde je ta zapečetěná krabice?“

„Přímo tady u mne.“

„Potřebuji, abys ji otevřel, Bobe. Podívej se na ty kondomy, jestli tam není nějaká cenovka nebo cokoli, podle čeho by se dalo zjistit, kde je koupil.“

Poslouchal jsem, jak roztrhává krabici a lepenku a v duchu jsem si vybavoval obraz, jak Thorson jde chodbou a něco nese v ruce.

„To ti mohu říct hned teď,“ ozval se Bob při roztrhávání krabice s majetkem Thorsona. „Byly v pytlíku z drogerie.“

Srdce mi poskočilo a potom jsem uslyšel zvuk otevíraného sáčku.

„Dobrá, už je mám,“ řekl Bob a v jeho hlase bylo znát, že mu dochází trpělivost. „Scottsdale drugs. Otevřeno dvacet čtyři hodin. Krabice dvanácti kondomů, cena devět devadesát pět. Chceš vědět také značku, Jacku?“

Přešel jsem jeho ironickou poznámku, ale jeho otázka mi vnukla myšlenku, kterou si promyslím později.

„Je tam účtenka?“

„Právě jsem ti ji přečetl.“

„A co datum a čas nákupu, to je tam také? Většina těch počítačových pokladen je uvádí.“

Následovalo ticho. Tak dlouhé, že se mi chtělo zakřičet.

„V neděli ráno, 0.54.“

Zavřel jsem oči. Zatímco si Thorson kupoval krabičku kondomů, z nichž ani jeden nepoužil, někdo v jeho pokoji telefonoval.

„Dobrá, Jacku, co to všechno znamená?“ zeptal se Backus.

„To znamená, že všechno byla lež.“

Otevřel jsem oči a oddálil jsem sluchátko od ucha. Díval jsem se na ně, jako by to byla nějaká cizí věc, připojená k mé ruce, a pomalu jsem ho položil nazpátek do vidlice.

# # #

Bledsoe byl stále ještě ve své kanceláři a po prvním zazvonění zdvihl sluchátko.

„Dane, to jsem zase já, Jack.“

„Jack Mac, co se děje?“

„Vzpomínáš si na to pivo, o němž jsi říkal, že mi ho dlužíš? Napadlo mě něco jiného, co bys pro mne mohl místo toho udělat.“

„Máš to mít.“

Řekl jsem mu, co potřebuji, a on nezaváhal ani okamžik, i když jsem mu řekl, že to potřebuji udělat hned teď. Řekl, že mi nemůže zaručit výsledek, ale že se mi ozve v každém případě, jakmile to bude možné.

# # #

Přemýšlel jsem o onom prvním telefonickém hovoru, který se uskutečnil, zatímco byl Thorson mimo svůj pokoj. Bylo voláno na hlavní veřejnou linku do centrály v Quantiku. Nepřipadalo mi to nijak zvláštní, když jsem to číslo volal z letadla. Ale teď ano. Proč by někdo volal uprostřed noci na hlavní linku? Teď jsem věděl, že jediná odpověď je ta, že dotyčná osoba nechtěla volat přímé číslo na centrálu, protože by se prozradilo, že ono číslo zná. Místo toho si počítačem zavolala na číslo hlavní linky a když spojovatelka uslyšela pípnutí faxu, přepojila hovor na jednu z všeobecných faxových linek.

Vzpomínal jsem si na nedělní ranní schůzi, kdy jsme se dozvěděli o faxu od Básníka. Po vyslechnutí zprávy z Quantika nám Thorson sdělil příslušné detaily. Fax došel na veřejné číslo a byl přepojen na jeden z faxových přístrojů.

# # #

Operátorka v Quantiku mě beze slova přepojila do kanceláří BSS, když jsem zavolal a chtěl agenta Brada Hazeltona. Telefon třikrát

zazvonil a já už jsem si myslel, že volám příliš pozdě, že už odešel, ale nakonec zvedl sluchátko.

„Bradě, to jsem já, Jack McEvoy. Jsem v Los Angeles."

„Ahoj, Jacku, jak se ti vede? Včera jsi měl opravdu namále."

„Už je to v pořádku. Je mi líto agenta Thorsona. Vím, že tam na tom každý pracujete naplno…"

„No, byl to takový bručoun, ale nikomu nepřeju, co se stalo jemu. Je to děsné. Dneska tu není vidět moc usměvavých tváří."

„To si dovedu představit."

„Tak o co jde?"

„No, mám tu jen pár menších detailů. Dávám si do pořádku časovou posloupnost jednotlivých událostí, abych měl celý příběh správně. Víš, kdybych to všechno chtěl někdy napsat."

Nerad jsem lhal muži, který byl ke mně vždy přátelský, ale nemohl jsem si dovolit říci mu pravdu, protože potom by mi určitě nepomohl.

„No a zřejmě jsem si někam založil své poznámky o tom faxu. Víš, toho faxu, který Básník poslal do Quantika v neděli. Vzpomínám si, že Gordon říkal, že má podrobnosti o něm buď od tebe nebo od Brass. Potřeboval bych vědět přesný čas, kdy přišel. Pokud to tam máš."

„Jo, počkej chvilku, Jacku."

Odešel dříve, než jsem stačil říct, že počkám. Zavřel jsem oči a strávil jsem několik příštích minut přemýšlením o tom, zda opravdu hledal to, co potřebuji, nebo se šel nejdřív zeptat, jestli mi to může říct.

Nakonec se vrátil k aparátu.

„Promiň, Jacku, musel jsem tady projít všechny papíry. Fax došel na aparát číslo dvě v telefonní centrále určené pro veřejnost ve tři třicet osm v neděli ráno."

Podíval jsem se na své poznámky. Když odečtu tříhodinový časový rozdíl, potom fax došel do Quantika jednu minutu po tom, co byl hovor z Thorsonova pokoje přepojen na všeobecnou linku.

„Je to v pořádku, Jacku?"

„Ach, jo, díky. Hm, měl bych ještě jednu otázku."

„Tak odpal – totiž vypal ji, promiň."

„To je v pořádku. Ta otázka, kterou mám, je… agent Thorson vám poslal na rozbor výtěr z úst oběti ve Phoenixu. Orsulaka.“

„Ano, Orsulak.“

„No, chtěl udělat rozbor výtěru. Byl přesvědčen, že to byl nějaký lubrikant z kondomu. Rád bych věděl, jestli se vám podařilo ho identifikovat jako druh, pocházející z určité značky kondomů? Je to možné zjistit? Podařilo se vám to?“

Hazelton hned neodpověděl a také já jsem mlčel. Posléze promluvil.

„To je zvláštní otázka, Jacku.“

„Jo, to vím, ale, no, mě zajímají všechny detaily případu, a to, jak vy je řešíte, to mě opravdu fascinuje. Je důležité přesně vědět, jak se všechno odvíjelo – dává to příběhu tu pravou šťávu.“

„Počkej tedy ještě chvilku.“

Opět odešel dříve, než jsem mohl odpovědět, že počkám. Tentokrát se vrátil velmi brzy.

„Ano, už to mám. Nechceš mi říct, na co to doopravdy potřebuješ?“

Tentokrát jsem byl na řadě já, abych se odmlčel.

„Ne,“ řekl jsem nakonec ve snaze být upřímný. „Jenom chci něco dokázat, Bradě. Jestli to bude opravdu tak, jak předpokládám, FBI bude první, kdo se o tom dozví. Věřte mi.“

Hazelton chvíli váhal.

„Dobrá, Jacku, já ti věřím. Navíc, Gladden už je mrtev. Takže to nebude vyzrazení usvědčujících materiálů a navíc s tím stejně mnoho nedokážeš. Při identifikování oné hmoty naše pátrání skončilo u dvou různých značek kondomů. Ramses Lubricated a Trojan Golds. Problémem je, že jsou to dvě nejpoužívanější značky v zemi. Takže jsme nedospěli k tomu, co nazýváme nezvratné svědectví.“

Možná to nebyl důkaz, který by bylo možno vzít k soudu, ale Ramses Lubricated byla značka kondomu, který Rachel vyndala ze své tašky a vsunula mi ho do dlaně v sobotu v noci v mém pokoji v hotelu. Poděkoval jsem Hazeltonovi a bez další diskuse zavěsil telefon.

# # #

Už jsem měl všechno a zdálo se, že vše do sebe zapadá. Ať jsem se během další hodiny pokoušel rozbít svoji teorii všemožnými způsoby, nepodařilo se mi to. Byla to teorie vystavěná na podezření a spekulaci, ale fungovala jako nějaký stroj, jehož všechny součástky do sebe perfektně zapadají. A já jsem neměl nic, co bych mohl vhodit mezi jeho kola a donutit ho, aby se skřípáním zastavil.

Poslední část skládačky, kterou jsem potřeboval, měl opatřit Bledsoe. Chodil jsem po pokoji a čekal na jeho zavolání, cítil jsem v břiše úzkostné svírání, jako kdybych tam měl něco živého. Vyšel jsem na balkon, abych se nadýchal vzduchu, ale nepomohlo to. Zíral na mne velký Marlboro Man, jeho třicet stop dlouhý obličej dominoval Sunset Stripu. Vrátil jsem se nazpět do pokoje.

Místo cigarety, na niž jsem měl chuť, jsem si dal kolu. Vyšel jsem z pokoje, otočil jsem nočním zámkem, aby se mi dveře nezavřely úplně a šel jsem chodbou k automatům s nápoji. Přestože jsem si vzal prášek proti bolesti, moje nervy byly napjaté k prasknutí. Ale věděl jsem, že toto napětí brzy vyústí v únavu, pokud tomu nepředejdu dávkou cukru a kofeinu. Když jsem se vracel a byl jsem v půli cesty, uslyšel jsem zvonění telefonu. Běžel jsem do pokoje, aniž bych zavřel dveře, a zvedl jsem ho při asi devátém zazvonění.

„Dane?“

Ticho.

„Tady Rachel. Kdo je to Dan?“

„Ach,“ stěží jsem popadl dech. „Je to, hm – Je to jeden přítel od novin. Měl mi zavolat.“

„Co je to s tebou, Jacku?“

„Jsem celý bez dechu. Šel jsem si na konec chodby pro kolu a vtom jsem uslyšel telefon.“

„Ježíši, to musel být úprk nejméně sto yardů.“

„Tak nějak. Počkej okamžik.“

Šel jsem nazpět ke dveřím a zavřel je, potom jsem si nasadil svůj herecký obličej a vrátil se k telefonu.

„Rachel?“

„Poslyš, jenom jsem ti chtěla říct, že odjíždím. Bob chce, abych se vrátila na Floridu a vyřídila tam tu záležitost s tou Sítí TPSD.“

„Aha.“

„Asi mi to zabere několik dní.“

Signální světélko na telefonu se rozsvítilo. Bledsoe, pomyslel jsem si a potichu jsem zaklel, měl jsem zlost na špatné načasování tohoto hovoru.

„Dobrá, Rachel.“

„Potom bychom se měli někde spolu sejít. Myslela jsem na to, že bych si vzala dovolenou.“

„Myslel jsem, že jsi ji právě měla.“

Vzpomněl jsem si na označení na kalendáři, který jsem viděl na jejím stole v Quantiku. Poprvé mě nyní napadlo, že to bylo tehdy, kdy musela jet do Phoenixu, aby mohla sledovat a zabít Orsulaka.

„Neměla jsem opravdovou dovolenou už strašně dlouho. Myslela jsem zajet třeba do Itálie, do Benátek.“

Na tuto její lež jsem nic neodpověděl. Zůstal jsem zticha a jí došla trpělivost. Hraní mi dnes moc nešlo.

„Jacku, co se děje?“

„Nic.“

„Nevěřím ti.“

Váhal jsem a potom jsem řekl: „Rachel, je tu jedna věc, která mě trochu znepokojuje.“

„Pověz mi o ní.“

„Tenkrát v noci, naší první společné noci, jsem ti volal do pokoje, když jsi odešla. Víš, chtěl jsem ti jenom říct dobrou noc a taky ti povědět, jak moc se mi líbilo, co jsme spolu dělali. A ty jsi to nezvedla. Dokonce jsem došel ke tvým dveřím a zaklepal jsem. Zase jsi mi neodpověděla. Potom jsi mi druhý den ráno řekla, že jsi na chodbě potkala Thorsona. Nevím proč, ale pořád na to myslím.“

„Na co myslíš, Jacku?“

„Nevím, jen tak přemýšlím. Dumám o tom, kde jsi byla, když jsem ti volal a když jsem pak klepal.“

Chvíli mlčela, a když konečně promluvila, její vztek zapraskal v telefonu jako oheň.

„Jacku, víš jak mi připadáš? Jako žárlívej studentík. Jako ten študák na lavici v tělocvičně, o kterém jsi mi vyprávěl. Ano, viděla jsem Thorsona na chodbě, ano, a musím připustit, že si dokonce myslel, že ho hledám, že ho chci. Ale to je vše, nikam dál to nedošlo. Nemohu ti vysvětlit, proč jsem neodpověděla na tvoje volání, dobrá? Třeba ses dovolal do jiného pokoje nebo jsem se zrovna sprchovala a taky jsem si myslela, jak pěkná noc to byla. A možná, že bych se tu neměla obhajovat a vysvětlovat ti to. Jestli nejsi schopný zvládnout svoji malichernou žárlivost, pak si najdi jinou ženskou a veď jiný život.“

„Rachel, podívej se, mě to mrzí, jasné? Ty ses mě ptala a já ti to pověděl.“

„Vzal sis asi moc těch prášků, které ti předepsal doktor. Radím ti, Jacku, vyspi se z toho. Musím chytit letadlo.“

Zavěsila.

„Na shledanou,“ řekl jsem do ticha.

Kapitola 48

Slunce zapadalo a obloha měla barvu zralé tykve s probleskujícími skvrnami žluté. Bylo to překrásné a dokonce i změť billboardů na horním a dolním konci Sunset Stripu se mi zdála nádherná. Stál jsem zase na balkoně, pokoušel jsem se myslet, pochopit, co se děje, čekal jsem, až Bledsoe znovu zavolá. Byl to on, kdo mi zanechal vzkaz,

když jsem mluvil s Rachel. Prý odchází z kanceláře, ale znovu mi zavolá.

Podíval jsem se na Marlboro Mana, na jeho přimhouřené oči a pevnou bradu, nezměněné časem. Byl vždy jedním z mých hrdinů, idolem, bez ohledu na to, že byl vždy plochý jako stránka v novinách nebo vývěsní cedule. Vzpomínám si, jak jsem sedával každý večer při jídle u stolu, pokaždé napravo od otce. Vždy kouřil a popelník měl na pravé straně talíře. Kvůli tomu jsem se také naučil kouřit. Můj otec mi připadal jako Marlboro Man. Alespoň tenkrát.

# # #

Když jsem se vrátil zpět do pokoje, zavolal jsem domů. Zvedla to moje matka. Začala se mě melodramaticky vyptávat, jestli jsem v pořádku, a trochu mě pokárala, že jsem nezavolal dříve. Nakonec, když jsem ji uklidnil a ujistil, že jsem v pořádku, požádal jsem ji, aby mi dala k telefonu otce. Nemluvili jsme spolu od pohřbu – a možná že ani tam ne.

„Tati?“

„Hochu, opravdu jsi v pořádku?“

„Je mi fajn. A co ty, všechno dobré?“

„Ach, ovšem. Jenom jsme o tebe měli starost, to je všechno.“

„Tak si ji nedělejte. Všechno je dobrý.“

„To byla šílená věc, že?“

„Myslíš to s Gladdenem? Jo.“

„Riley je tu s námi. Zůstane pár dní.“

„To je dobře, tati.“

„Chceš s ní mluvit?“

„Ne, chtěl jsem mluvit s tebou.“

To ho umlčelo, možná dokonce znervóznilo.

„Jsi v Los Angeles?“

Vyslovil to se zdůrazněným G.

„Jo, alespoň ještě den nebo dva. Chtěl jsem… Zavolal jsem, protože jsem chtěl… Přemýšlel jsem o různých věcech a chtěl jsem ti říct, že mě to mrzí.“

„Co tě mrzí, synku?“

„Cokoli, všechno. Sarah, Sean, co chceš.“ Zasmál jsem se tak, jak se smějeme, když něco není legrační, když máme nepříjemný pocit. „Je mi to všechno líto.“

„Jacku, opravdu jsi v pořádku?“

„Ale ano, jistě.“

„No tak, nemusíš říkat, že ti je všeho líto.“

„Ano, musím. Musím.“

„Dobrá… Tak nás to taky mrzí. Mně je to líto.“

Chvíli jsem mlčel, abych to zvýraznil.

„Děkuji, tati. Už musím jít. Vyřiď mámě na shledanou a Riley řekni, že jí posílám ahoj.“

„Vyřídím. Co takhle sem zajet, až se vrátíš nazpátek? Mohl bys tu strávit pár dní.“

„To udělám.“

Zavěsil jsem. Marlboro Man, pomyslel jsem si. Vyhlédl jsem otevřenými dveřmi na balkon a uviděl ho, jak se na mne pokradmu dívá přes zábradlí, jak mě pozoruje. Ruka mě zase bolela. Hlava taky. Věděl jsem toho příliš mnoho a vůbec jsem o to nestál. Vzal jsem si další prášek.

# # #

V pět třicet Bledsoe konečně zavolal. Zpráva, kterou pro mne měl, nebyla dobrá. Byl to poslední kus skládačky, který strhnul poslední zbytek závoje naděje, jenž jsem se snažil udržet. Když jsem mu naslouchal, měl jsem pocit, že mi odchází krev ze srdce. Takže jsem byl opět sám. A horší bylo, že ta, po které jsem toužil, mě jednoduše neodmítla. Využila mě a zradila takovým způsobem, že bych si nikdy nepomyslel, že by toho nějaká žena byla schopna.

„Tohle pro tebe mám, kamaráde,“ řekl Bledsoe. „Drž si klobouk, pojedeš z kopce.“

„Tak mi to řekni.“

„Rachel Wallingová. Její otec byl Harvey Walling. Neznal jsem ho. Když byl u detektivů, já jezdil s hlídkou. Mluvil jsem s jedním z těch starých detektivů, svěřil mi, že mu říkali Harvey Násoska. Víš, kvůli pití. Byl trochu podivín, samotářský typ.“

„A co jeho smrt?“

„Už se k tomu blížím. Požádal jsem svého kamaráda, aby mi vytáhl starou složku z archivu. Stalo se to před devatenácti lety. Je zvláštní, že si na to nevzpomínám. Myslím, že jsem byl tenkrát příliš zabraný jen do své práce. Každopádně jsem se setkal s mým kamarádem v hospodě Fells Point Tavern. Přinesl mi tam jeho složku. Tak tedy za prvé, byl to určitě její otec. Je tam uvedeno její jméno. Ona ho totiž nalezla. Sám se zastřelil. Přímo do spánku. Bylo to klasifikováno jako sebevražda, ale existovaly tam určité nejasnosti.“

„Jaké?“

„Především žádný dopis. Dále měl na rukou rukavice. Bylo to v zimě, to je fakt, ale on to udělal doma. První věc ráno. Vyšetřovatel napsal do své zprávy, že se mu to nějak nezdá.“

„Byly na rukavici nějaké zbytky po střelném prachu?“

„Ano, to byly.“

„Byla ona – byla Rachel doma, když se to stalo?“

„Řekla, že spala nahoře ve svém pokoji, když uslyšela výstřel. Spala ve své obrovské posteli, královská velikost. Vyděsila se, uvedla, že celou hodinu po výstřelu nesešla dolů. Potom ho nalezla. Tak je to ve spisech.“

„A co její matka?“

„Neměla matku. Umřela jí už před lety. Rachel zůstala potom sama se svým otcem.“

Chvíli jsem o tom přemýšlel. Jeho zmínka o velikosti její postele a způsob, jak pronesl poslední větu, mě trochu zarazily.

„Máš ještě něco dalšího, Dane? Ty mi neříkáš všechno.“

„Jacku, dovol mi, abych se tě na něco zeptal. Máš s tou ženou něco? Jak už jsem ti řekl, viděl jsem na CNN, jak krás –“

„Podívej, nemám moc času. Co mi zamlčuješ?“

„Dobrá, dobrá. Jediná další věc, o níž bylo v zápisu uvedeno, že je neobvyklá, byla, že jeho postel byla ustlaná.“

„O čem to mluvíš?“

„O jeho posteli. Byla ustlaná. Takže by se to muselo odehrát tak, že vstal, ustlal si postel, oblékl se, vzal si kabát a rukavice, jako kdyby chtěl jít do práce, ale potom si místo toho sedl na židli a

prostřelil si hlavu. Nebo že zůstal vzhůru celou noc, přemýšlel o tom a pak to udělal.“

Cítil jsem, jak se přese mne převalila vlna únavy a deprese. Sklouzl jsem z postele na podlahu, telefon pořád u ucha.

„Chlápek, který to vyšetřoval, je už v penzi, ale stále pracuje. Mo Friedman. My se vracíme. Já jsem akorát nastoupil k detektivům, když on už skoro končil. Ale byl to dobrej polda. Právě před pár minutami jsem s ním telefonoval. Žije nahoře v Poconos. Ptal jsem se ho na ten případ a na jeho dojem, který z toho měl. Jeho neoficiální dojem, to jsem mu řekl.“

„A co ti odpověděl?“

„Řekl, že mu do toho nic není, protože tak jako tak dostal Harvey Násoska to, co mu bylo souzeno.“

„Ale svěřil ti, jaký byl ten jeho neoficiální dojem?“

„Řekl, že si myslí, že postel byla ustlaná, protože v ní nikdo nespal. Nikdy nespal. Řekl, že si myslí, že otec spával se svojí dcerou v té obrovské posteli a jednoho dne že už toho měla dost. O těch dalších věcech nic nevěděl, o žádném z těch případů, které se udaly v poslední době. Moovi je sedmdesát jedna let. Luští křížovky. Povídal, že se nerad dívá na zprávy. Nevěděl, že se ta dcera stala agentkou FBI.“

Nemohl jsem mluvit. Dokonce jsem se nemohl ani pohnout.

„Jacku, jsi tam ještě?“

„Už budu muset jít.“

# # #

Spojovatelka v policejní pobočce řekla, že Backus již dnes skončil. Když jsem ji požádal, aby se šla ještě jednou podívat, odpověděla, ať počkám a nechala mě čekat pět minut, byl jsem si jistý, že si mezitím lakovala nehty nebo opravovala make-up. Když se konečně ozvala, řekla mi, že definitivně odešel a že to mohu znovu zkusit druhý den ráno. Zavěsila dřív, než jsem mohl cokoli říci.

Backus byl hlavní osobou. Musel jsem ho sehnat, říci mu, co jsem zjistil a postupovat dále podle jeho dispozic. Rozhodl jsem se, že když není v kanceláři v pobočce, tak se mohl vrátit do motelu ve

Wilcoxu. Stejně jsem tam musel jít, vyzvednout si své auto. Hodil jsem si přes rameno popruh od tašky s počítačem a namířil jsem si to ke dveřím. Otevřel jsem je a zůstal jsem zaraženě stát. Stál tam Backus, pěst zdvihnutou a právě se chystal zaklepat.

# # #

„Gladden nebyl tím Básníkem. Byl to zabiják, to ano, ale ne Básník. Mohu to dokázat."

Backus se na mne podíval tak, jako kdybych mu právě oznámil, že jsem viděl, jak na mne Marlboro Man mrknul.

„Jacku, koukni, strávil jsi den nějakým divným telefonováním. Nejdřív jsi volal mně, potom do Quantika. Přišel jsem za tebou, protože mě napadlo, že třeba doktor včera něco přehlédl. Napadlo mne, že bychom si mohli zajet do –"

„Podívej, Bobe, nemám ti to vůbec za zlé, po tom, jak jsem se vyptával tebe a taky Hazeltona. Ale musel jsem si nechat všechno pro sebe do té doby, než jsem si byl jist. Teď jsem si jistý. Naprosto jistý. Teď ti to mohu vysvětlit. Zrovna jsem byl na odchodu, že tě vyhledám."

„Tak si tedy sedni a pověz mi, o čem to vlastně mluvíš. Řekl jsi, že mám lišku v kurníku. Co jsi tím myslel?"

„Chtěl jsem říct, že jste tady a vaše práce je chytat ty lidi. Ty sériové zločince, jak jim říkáte. A jeden z nich byl celou dobu přímo mezi vámi."

Backus hlasitě vydechl a zavrtěl hlavou.

„Posaď se, Bobe, povím ti celý příběh. Pokud si pomyslíš, že jsem blázen, až skončím, můžeš mě odvézt do nemocnice. Ale vím, že si nebudeš myslet, že jsem cvok."

Backus se posadil na konec postele a já jsem mu začal vypravovat celý příběh, vylíčil jsem mu všechny kroky, které jsem podnikl, a hovory, které jsem měl během odpoledne. Jenom samotné vylíčení této části mi zabralo téměř půl hodiny. A zrovna když jsem se chystal mu povědět, jak si vykládám všechna fakta, která jsem shromáždil, přerušil mě něčím, o čem jsem již také přemýšlel a nač jsem byl připraven.

„Zapomínáš na jednu věc. Řekl jsi, že Gladden se ti přiznal, že zabil tvého bratra. Před smrtí. Sám jsi to řekl a já jsem si to dnes odpoledne přečetl ve tvém prohlášení. Dokonce jsi řekl, že tě poznal.“

„Ale on se mýlil. A já také jsem se mýlil. Nikdy jsem mu neřekl Seanovo jméno. Řekl jsem mu jenom ‚mého bratra‘. Řekl jsem mu, že zabil mého bratra a on si myslel, že jeden z těch kluků byl můj bratr. Chápeš to? Proto řekl to, co řekl – že zabil mého bratra, aby ho zachránil. Myslím, že chtěl říct, že zabil ty děti, protože věděl, že jakmile byly jednou s ním, tak jsou pro život odepsány. Stejně jako on byl zprzněn Beltranem. Takže si v duchu představoval, že když je zabije, uchrání je před osudem podobným jeho. Nemluvil o policajtech, jenom o těch dětech. Myslím si, že o těch policajtech ani nevěděl. A pokud jde o to, že mě poznal, byl jsem v televizi. Na CNN, vzpomínáš si? Podle toho mě mohl poznat.“

Backus se díval na podlahu, sledoval jsem, jak o tom přemýšlí, a z výrazu na jeho obličeji jsem poznal, že bere moje úvahy vážně. Začínal se klonit k mému názoru.

„Dobrá,“ připustil. „A co Phoenix, ty hotelové pokoje, a to všechno? Jak tohle vysvětlíš?“

„Blížili jsme se k cíli. Rachel to věděla a potřebovala buď nějak odklonit vyšetřování, nebo si to pojistit tak, aby všechno ukazovalo pouze na Gladdena, až ho chytíte. I když si každý policista v zemi přál, abyste ho dostali mrtvého, nemohla si být jista, že to tak dopadne.

Takže udělala tři věci. Za prvé, poslala fax, ten od Básníka, ze svého počítače na všeobecnou linku do Quantika. Napsala to tak, aby se informace, obsažené v tom faxu, staly definitivním důkazem toho, že mezi Gladdenem a zabitím policistů existovala souvislost. Když o tom přemýšlíš, vzpomínáš si na tu schůzi o faxu? Byla to ona, kdo prohlásil, že se tím spojují všechny případy dohromady.“

Backus přikývl, ale neřekl nic.

„Dál,“ pokračoval jsem, „ji zřejmě napadlo, že když prozradí náš příběh Warrenovi, tak jeho článek způsobí všeobecný rozruch a honičku všech novinářů za senzací. Gladden ten článek někde uvidí a bude se muset schovat, protože mu dojde, že bude obviňován nejen z

těch vražd, které spáchal, ale i z vražd policistů, které následovaly. Takže zavolala Warrenovi a prozradila mu potřebné údaje. Nějak musela vědět, že je v L.A. a že shání informace, poté co byl vyhozen z práce. Třeba jí zavolal a nechal vzkaz o místě svého pobytu. Sleduješ mě?“

„Byl sis tak jist, že to byl Gordon.“

„To jsem byl. A měl jsem k tomu dobré důvody. Ty hotelové účty. Ale účtenky z drogerie dokazují, že nebyl ani ve svém pokoji v době, kdy došlo k hovoru, a Warren mi dnes potvrdil, že Thorson nebyl jeho zdrojem. Teď už přece nemá žádný důvod dál lhát. Thorson je mrtev.“

„A co byla ta třetí věc?“

„Myslím, že se počítačem napojila na tu Síť TPSD. Nevím, jak to, že už o ní věděla. Možná, že kdosi dal tip na ústředí. Nejsem si jist. Ale ona se tam napojila. Nevím, odkud měla to číslo, možná na něj přišla, když posílala jednu z těch Eidolonových složek, které později objevil Clearmountain. To by opět bylo další svědectví, dokazující spojitost mezi Gladdenem a vraždami Básníka. Pořádně ho do toho zamotávala. I kdybych ho nezabil a on by zůstal naživu a všechno popřel, veškeré důkazy by svědčily proti němu a nikdo by mu nevěřil, obzvláště ne po těch vraždách, které spáchal.“

Udělal jsem pauzu, aby si mohl Backus ujasnit vše, co jsem až doposud řekl.

„Všechny tři hovory provedla z Thorsonova pokoje,“ řekl jsem po půl minutě. „Byl to další úskok. Kdyby se něco podělalo, nebyl by žádný důkaz o tom, že to volala ona. Hovory byly z Thorsonova pokoje. Ale ta krabička kondomů jí to překazila. Víš, ty jsi přece věděl o vztahu, který měla s Thorsonem. Pořád se hádali, ale stále ještě mezi nimi něco bylo. Pořád ještě ji měl trochu rád a ona to věděla. A tak toho využila. Tak si myslím, že kdyby mu řekla, ať skočí pro krabičku kondomů, že na něj zatím počká v jeho posteli, tak by vyběhl ze dveří a hnal se do drogerie jako někdo, komu hoří gatě. A přesně to, myslím, udělala. Akorát, že na něj nečekala v jeho posteli. Měla ty tři telefonní hovory. A když se pak Thorson vrátil, byla pryč. Thorson mi o tom všem neřekl, ale mnoha slovy mi to naznačil. Když jsme druhý den spolu pracovali.“

Backus přikývl. Vypadal jako dokonale vykolejený člověk. Pomyslel jsem si, že ho asi napadlo, co teď bude s jeho kariérou. Nejdříve ta akce s Gladdenem, které velel a jež skončila fiaskem, a teď tohle. Dny, kdy jako asistent speciálního agenta velel celému oddělení, se chýlily ke konci.

„Zdá se to tak…“

Nedokončil větu a já jsem ji za něj také nedokončil. Ještě jsem mu toho potřeboval říct mnohem více, ale čekal jsem. Backus vstal a začal přecházet po místnosti. Podíval se otevřenými balkónovými dveřmi ven na Marlboro Mana. Zdálo se, že jím není tak nadšen jako já.

„Řekni mi něco o měsíci, Jacku.“

„Co tím myslíš?“

„Básníkův měsíc. Řekl jsi mi závěr příběhu. Jaký je jeho začátek? Jak dospěje ženská až k takovému konci, u kterého jsme nyní my?“

Otočil se ode dveří a podíval se na mne, v očích výzvu. Něco hledal, něco, na čem by mohl vystavět neuvěřitelný příběh. Odkašlal jsem si a potom jsem začal.

„To je moc těžká část,“ povzdechl jsem si. „Měl by ses zeptat Brass.“

„To udělám. Ale zkus to ty.“

Chvíli jsem přemýšlel, než jsem začal.

„Mladá dívka, nevím přesně, asi dvanáct třináct let. Je zneužívaná svým otcem. Sexuálně. Její matka také… Její matka je opustí. Buď věděla o tom, co se děje, a nemohla tomu zabránit, nebo jí to bylo jedno. Matka odejde a nechá dívku samotnou s otcem. On je policista. Detektiv. Vyhrožuje jí, přesvědčuje ji, že to nemůže nikomu říct, protože on je detektiv a přišel by na to. Řekne jí, že by jí stejně nikdo nevěřil a ona mu uvěří.

Takže nakonec toho jednoho dne má dost, nebo toho měla dost po celou dobu, ale neměla příležitost to skoncovat, nebo nevymyslela způsob, jak to udělat. Jedno z toho. Ale konečně přijde onen den a ona ho zabije, udělá to tak, aby to vypadalo jako sebevražda. Projde jí to. Jeden z detektivů ví, že tam není něco v pořádku, ale co může dělat? Ví, že si ten chlap o to koledoval. Tak to nechá být.“

Backus stál uprostřed místnosti a zíral na podlahu.

„Věděl jsem to o jejím otci. Totiž tu oficiální verzi.“

„Nechal jsem si od přítele najít detaily z té neoficiální verze.“

„Co bylo dál?“

„Dále následovalo to, že dospěla. Síla, kterou měla v tom okamžiku, jí nahradí spoustu jiných věcí. Vyrovná se s tím. Málokdo to dokáže, jí se to podaří. Je to chytrá dívka, jde na univerzitu a studuje psychologii, aby se něco naučila i o sobě. A potom se dokonce přihlásí k FBI. Je výborná a v Úřadě rychle postupuje, až se nakonec dostane k jednotce, která studuje takové lidi, jako byl její otec. A jako je ona. Chápeš to, celý její život byl snahou pochopit. A potom, když vedoucí jejího týmu chce studovat sebevraždy policistů, jde za ní, protože zná oficiální verzi o jejím otci. Ne onu pravdivou. Pouze tu oficiální. Ona tu práci přijme, i když ví, že důvod, proč byla vybrána, je vlastně podvod.“

Zde jsem přestal. Čím déle jsem vyprávěl, tím větší sílu jsem cítil. Znalost tajemství jiné osoby je omamná síla. Liboval jsem si ve své schopnosti sestavit příběh dohromady.

„A proč tedy,“ ozval se tiše Backus, „se jí to celé potom rozpadlo?“

Odkašlal jsem si.

„Všechno se jí dařilo,“ pokračoval jsem „vdala se za svého kolegu a všechno vypadalo dobře. Ale později už to nebylo tak dobré. Nevím, jestli to byla zátěž z práce, nebo vzpomínky, rozpad jejího manželství, možná všechno dohromady. Ale začne se rozsypávat. Její manžel ji opustí, protože si myslel, že je uvnitř prázdná. Namalovaná pouť, tak ji nazýval, a ona ho kvůli tomu nenáviděla. A potom… možná si vzpomene na den, kdy zabila svého trýznitele. Svého otce. A také si vzpomene na onen klid, který po tom následoval… vysvobození.“

Podíval jsem se na něj. Měl v očích nepřítomný pohled, možná v duchu viděl celý ten příběh, který jsem mu vykouzlil z pekel.

„Jednoho dne,“ pokračoval jsem, „jednoho dne je požádána o vypracování psychologického posudku. Na Floridě byl zabit a znetvořen jeden chlapec. Detektiv, který se oním případem zabývá, chce psychologický portrét osoby, která provedla takový čin. Jenomže ona pozná toho detektiva, zná jeho jméno. Beltran. Jméno

známé z minulosti. Jméno, s nímž se možná setkala kdysi při výslechu, ví, že on je také trýznitel, že také zneužíval své oběti jako její otec a že oběť, kvůli které požaduje onen posudek, byla pravděpodobně také jeho obětí…“

„Správně,“ řekl Backus, který začal vše chápat. „Tak zajede na Floridu za tím mužem, Beltranem, a udělá to znovu. Stejně jako kdysi se svým otcem. Provede to tak, že to vypadá jako sebevražda. Dokonce věděla, kde Beltran uschovával brokovnici. Gladden jí to pověděl. Zřejmě nebylo obtížné dostat se k němu. Zaletí tam, zajde za ním se svým služebním průkazem a dostane se k němu do domu, aby to mohla provést. Znovu jí to přinese úlevu. Vyplní tu prázdnotu. Jedinou vadou je, že to nevydrží dlouho. Brzy je zase vyprahlá a musí to udělat znovu. A potom znovu a znovu. Sleduje vraha, Gladdena, a zabije ty, kteří jdou po něm, a použije ho k zakrytí svých stop ještě dříve, než je udělá.“

Backus během své řeči nehybně zíral na jakousi vizi.

„Věděla o všech detailech, znala všechny úskoky,“ pokračoval, „dokonce otřela mastek z kondomu Orsulakovi uvnitř úst. Perfektní zmatení stopy. To bylo přímo geniální.“

Přikývl jsem a ujmul se pokračování.

„Viděla Gladdenovu celu a věděla, že ve spisech byla její fotografie, která může být jednoho dne objevena,“ líčil jsem dál příběh. „Věděla, že na té fotografii byly také knihy o Poeovi. Hodilo se jí to k celkovému aranžmá scény. Sledovala Gladdena po celých Státech. Měla intuici. Věděla z případů, přicházejících kvůli zařazení, které spáchal Gladden. Dovedla se do něj vcítit. Sledovala ho. Vyrazila do terénu a zabila policistu, který po něm šel. Zakamuflovala každý případ jako sebevraždu, ale stejně to narafičila tak, aby to ukazovalo na Gladdena pro případ, že by v tom někdy někdo začal šťourat.“

Backus se na mne podíval.

„Někdo jako ty,“ dodal.

„Jo, někdo jako já.“

Kapitola 49

Backus prohlásil, že celá ta historie se podobá prostěradlu visícímu na prádelní šňůře za velkého větru. Stěží ho drží několik kolíčků, každou chvíli může odletět.

„Potřebujeme toho víc, Jacku.“

Přikývl jsem. On byl expert. Kromě toho jsem skutečný soud již provedl ve svém srdci a rozsudek byl vynesen.

„Co s tím uděláš?“ zeptal jsem se.

„Musím si to promyslet. Ty jsi s ní měl – začali jste spolu mít poměr, že ano?“

„Bylo to tak patrné?“

„Jo.“

Potom celou minutu nic neřekl. Chodil po místnosti, na nic konkrétního se při tom nedíval, vedl vnitřní dialog se svými myšlenkami. Konečně se zastavil a podíval se na mne.

„Mohl bys mít štěnici?“

„Co tím myslíš?“

„Ale vždyť ty víš, co myslím. Povolám ji sem nazpět, dám vás dva dohromady a ty to z ní vytáhneš. Ty jsi pravděpodobně jediný, kdo to dokáže.“

Podíval jsem se na podlahu. Vzpomněl jsem si na naši poslední telefonickou rozmluvu a to, jak snadno prohlédla moji hru.

„Nevím. Nejsem si jist, zda se mi podaří z ní něco vytáhnout.“

„Mohla by mít podezření a stáhnout se zpět,“ souhlasil Backus a zamítl svůj nápad. Zamyšleně se díval na zem, jako by očima hledal nějaký jiný. „Stejně ale, Jacku, ty jsi jediný, kdo to dokáže. Nejsi agent a ona ví, že když to bude zapotřebí, může tě odvézt.“

„Odvézt, kam?“

„Odvézt někam pryč.“ Lusknul prsty. „Už to mám. Nebudeš muset nosit štěnici. My tě do ní posadíme.“

„O čem to zase mluvíš?“

Zdvihl prst, jako by mi chtěl říct, abych počkal. Vzal telefon, nacpal si sluchátko do mezery mezi krk a rameno a přecházel s ním

po místnosti, zatímco vyťukával číslo a čekal, až se někdo ozve. Šňůra byla jako vodítko, omezovala jeho chůzi pouze na několik kroků mým směrem.

„Sbal si své věci," řekl mi během čekání na to, až někdo zdvihne sluchátko.

Vstal jsem a pomalu jsem začal provádět jeho příkaz, balil jsem svých pár věcí do tašky s počítačem a do povlaku na polštář, přitom jsem poslouchal, jak si vyžádal agenta Cartera a pak mu začal udělovat instrukce. Nařídil, aby zavolal centrálu v Quantiku a řekl jim, ať předají zprávu letadlu FBI s Rachel na palubě. Ať se letadlo vrátí, poručil Backus.

„Jenom jim řekni, že jsme tu na něco přišli, co se nedá probírat rádiem a že ji potřebuji tady," řekl do telefonu. „Nic víc než tohle. Je to jasné?"

Spokojen s odpovědí, pokračoval dále.

„Ale teď, dřív než to uděláš, přepoj mě na vedlejší linku a zavolej Úřad SAC. Potřebuji přesnou adresu a číselnou kombinaci zámku toho domu po zemětřesení. On už bude vědět, co mám na mysli. Pojedu tam odsud. Sežeň zvukaře a technika přes video a dva dobré agenty a jeďte tam. Řeknu vám další podrobnosti až tam na místě. A teď už zavolej to SAC."

Podíval jsem se zvědavě na Backuse.

„Čekám, až co mi řekne."

„Jaký dům po zemětřesení?"

„Pověděl mi o něm Clearmountain. Je tam v horách nad Údolím. Odshora až dolů samá elektronika. Zvuk a video. Ten dům byl poškozen při zemětřesení a jeho majitelé ho opustili, neplatili si pojistku. Náš Úřad si ho pronajal od banky a používal ho jako past na místní stavební a bezpečnostní techniky, podnikatele a opraváře. Šlo o velké podvody zahrnující i finance Federálního krizového štábu. Proto se do toho vložil náš Úřad. Obvinění už jsou hotová. Ta past už je mimo provoz, ale pronájem Úřadu ještě nevypršel. Takže je to –"

Zdvihl ruku. Carter se mu opět ozval. Backus chvíli poslouchal a přitom pokyvoval hlavou.

„Přímo na Mulholland a potom první doleva. To je docela snadné. Kdy asi přijedete?"

Řekl Carterovi, že se tam dostaneme před nimi, dodal, že potřebuje tu nejlepší práci všech agentů, a zavěsil.

# # #

Když Backus odjížděl od hotelu, nenápadně jsem zasalutoval Marlboro Mánovi. Jeli jsme po Sunset východním směrem na Laurel Canyon Boulevard a potom nahoru klikatou průrvou do hor.

„Jak myslíš, že to bude fungovat?“ zeptal jsem se ho. „Jak přiměješ Rachel, aby také přijela tam, kam teď jedeme my?“

„Ty jí necháš vzkaz na její hlasové schránce v Quantiku. Řekneš jí, že jsi v domě kamaráda – někoho, koho jsi znal v novinách a kdo se sem odstěhoval –, a necháš jí číslo. Až pak budu mluvit s Rachel já, řeknu jí, že jsem ji odvolal z Floridy, protože jsi několikrát volal a vznášel jakási podivná obvinění proti ní a nikdo neví, kde jsi. Řeknu jí, že si myslím, že jsi spolkl příliš mnoho těch pilulek proti bolesti, ale že potřebujeme, abys přijel nazpět.“

Začal jsem se cítit stále více a více nesvůj, netěšila mě vyhlídka, že budu použit jako návnada a budu se muset setkat s Rachel tváří v tvář. Nevěděl jsem, jak to zvládnu.

„Nakonec,“ pokračoval Backus, „Rachel dostane tvůj vzkaz. Ale ona ti nezavolá. Místo toho si podle toho čísla zjistí, kde je ten dům a pojede tam za tebou, Jacku. Sama. Kvůli dvěma věcem.“

„Jakým?“ zeptal jsem se, i když už jsem asi věděl, o jaké věci se bude jednat,

„Buď se pokusí ti to vymluvit… nebo tě zabít. Bude si myslet, že jsi jediný, který o tom ví. Bude potřebovat přesvědčit tě, že se mýlíš, když tvrdíš takové šílenosti. Nebo tě bude chtít zakopat do země. Podle mne to bude to druhé.“

Přikývl jsem. Také jsem si to myslel.

„Ale budeme tam my. Uvnitř s tebou, blízko.“

To mě moc neuklidňovalo.

„Já nevím…“

„Nedělej si starosti, Jacku,“ řekl Backus a přátelsky mě šťouchl pěstí do ramene. „Budeš v pořádku a tentokrát to uděláme bezchybně. O co by sis měl dělat starost, je to, abys ji přiměl mluvit.

Abychom si to mohli nahrát na kazetu, Jacku. Přiměj ji, ať se přizná alespoň k jedné části příběhu Básníka a my už z ní dostaneme zbytek. Nahraj ji na kazetu.“

„Pokusím se.“

„Dokážeš to.“

Na Mulholland Drive zatočil Backus doleva, jak mu poradil Carter, a sledoval silnici, která se jako had vinula po horském hřebenu, byl z ní krásný výhled dolů do Údolí, halícího se do večerního oparu. Jeli jsme serpentinami asi jednu míli, až jsme uviděli Wrightwood Drive. Tam jsme odbočili doleva a sjeli ke skupině malých domů, postavených na ocelových pilířích; domy přesahovaly přes okraj strže, riskantní svědectví stavitelského umění a touhy stavbařů zanechat svoji stopu na každém horském hřbetu ve městě.

„Věřil bys, že lidé žijí v takových hnízdech?“ optal se mě Backus.

„Nechtěl bych být v jednom z nich při zemětřesení.“

Backus jel pomalu, kontroloval čísla domů, napsaná na obrubníku. Nechal jsem ho a snažil jsem se pohlédnout mezi domy dolů do Údolí. Již se začalo stmívat a dole se rozsvěcovala první světla. Backus nakonec zastavil auto před domem v zatáčce silnice.

„Tohle je ono.“

Byla to malá dřevěná stavba. Zepředu nebyly vidět pilíře, které ji nesly, a zdálo se, že se celá stavba vznáší nad propastí. Oba jsme se na ni dlouho dívali a nikdo se nepohnul, aby vystoupil z auta.

„Co když o tomto domu ví?“

„Rachel? Ta ne, Jacku. Já o něm vím pouze díky Clearmountainovi. Prořekl se, když jsme si povídali. Někteří hoši ze zdejší pobočky ten dům občas používají, chápeš asi, na co. Když chtějí být s někým, koho si nemohou přivést domů.“

Podíval jsem se na něj a on na mne spiklenecky mrkl okem.

„Pojďme si to prohlédnout,“ vyzval mne. „Nezapomeň si svoje věci.“

Na dveřích byla krabička s číselným zámkem. Backus znal kombinaci, otevřel krabičku, vyndal klíč z malého prostoru uvnitř a otevřel dveře.

Vstoupil do domu, rozsvítil světlo ve výklenku v chodbě. Následoval jsem ho a zavřel jsem dveře. Dům byl skromně zařízen,

ale nevěnoval jsem tomu pozornost, protože mě hned zaujala zadní stěna obývacího pokoje. Byla zhotovena ze silných skel a skýtala nádherný pohled na celé Údolí, rozkládající se pod domem. Přešel jsem místnost a hleděl jsem ven. Na vzdáleném okraji Údolí se vypínal další horský hřeben. Přistoupil jsem ke sklu dostatečně blízko, takže jsem viděl svůj dech, jak se sráží na skle, podíval jsem se do temné rokle vyschlého potoka přímo pode mnou. Byl jsem trochu nesvůj, když jsem viděl takovou propast zející pode mnou, a ustoupil jsem o krok, když Backus za mnou rozsvítil lampu.

Pak jsem uviděl ty trhliny. Tři z pěti skel byly popraskané, jako by na sobě měly pavučinu. Otočil jsem se doleva a na stěně ze zrcadel, která byla také popraskaná od zemětřesení, jsem uviděl rozbitý obraz sebe a Backuse.

„Co se tu ještě stalo? Je to bezpečné, být tady uvnitř?“

„Je to bezpečné, Jacku. Ale bezpečí je relativní záležitost. Příští velké zemětřesení to všechno může změnit… Pokud jde o další škody, pod námi je ještě jedno podlaží. Měl bych spíše říct, bylo. Clearmountain mi řekl, že tam došlo k hlavní škodě. Vyvalené zdi, rozbité vodovodní potrubí.“

Položil jsem na podlahu svoji tašku s počítačem a povlak z polštáře a otočil jsem se opět k zadnímu oknu. Úchvatný pohled mne přitahoval, znovu jsem přistoupil ke sklu. Uslyšel jsem ostrý skřípavý zvuk od chodbičky, kterou jsme přišli. Poplašeně jsem se podíval na Backuse.

„Neboj se, nechali statiky, aby zkontrolovali pilíře, dříve než začali s rekonstrukcí. Dům nespadne. Jenom tak vypadá a taky tak se ozývá – přesně jak to chtěli kvůli té pasti.“

Znovu jsem přikývl, ale neměl jsem k tomu velkou důvěru. Podíval jsem se na něj skrze sklo.

„Jediné, co někam spadne, budeš ty, Jacku.“

Letmo jsem se podíval na jeho odraz v zrcadle, nechápal jsem, co tím chtěl říct. A tam jsem uviděl jeho čtyřnásobný rozbitý odraz, spatřil jsem pistoli v jeho ruce.

„Co to má znamenat?“ zeptal jsem nechápavě.

„Tohle je konečná stanice.“

Během okamžiku mi to všechno došlo. Vykročil jsem špatným směrem a obviňoval jsem nesprávnou osobu. Také jsem si uvědomil, že to byla chyba v mém nitru, která mě svedla na nesprávnou cestu. Moje neschopnost věřit a přijímat. Viděl jsem city Rachel a hledal jsem v nich kazy, místo abych hledal pravdu.

„Ty," řekl jsem. „Ty jsi Básník."

Neodpověděl. Místo toho se nepatrně usmál a kývl hlavou. Vtom jsem si uvědomil, že letadlo s Rachel nebylo odvoláno a že agent Carter nepřijede se zvukařem a technikem ani s dvěma agenty. Nyní jsem jasně viděl jeho skutečný plán. Až po ten prst, který musel držet na telefonu, když předstíral, že volá z mého hotelového pokoje. Nyní jsem byl sám s Básníkem.

„Bobe, proč? Proč ty?"

Byl jsem tak šokovaný, že jsem mu pořád říkal křestním jménem, jako by byl mým přítelem.

„Je to stejně stará historie jako všechny ostatní," odpověděl. „Příliš stará a již zapomenutá, než abych ji mohl vyprávět. A stejně, ty už ji teď nepotřebuješ znát. Sedni si na židli, Jacku."

Pistolí mi pokynul směrem k polstrované židli proti gauči. Potom znovu na mne namířil pistoli. Nepohnul jsem se.

„Ty hovory," řekl jsem. „To ty jsi telefonoval z Thorsonova pokoje."

Řekl jsem to jen, abych něco řekl, abych získal čas, i když jsem v nitru věděl, že získání času teď pro mne nemá žádný význam. Nikdo nevěděl, že tady jsem. Nikdo nepřijde. Backus se mé otázce nuceně, jízlivě zasmál.

„Měl jsem kliku," připustil. „Ten večer jsem zapisoval nás všechny – Cartera, Thorsona, sebe. Potom jsem si zřejmě popletl klíče. Ty hovory jsem měl ze svého pokoje, ale na účtu bylo napsáno Thorsonovo jméno. To jsem samozřejmě nevěděl až do té doby, kdy jsem vzal ty účty z tvého pokoje v pondělí večer, když jsi byl u Rachel."

Vzpomněl jsem si na to, co říkala Rachel o tom, že jsme tvůrci svého vlastního štěstí. Myslím, že se to vztahuje také na sériové vrahy.

„Jak jsi věděl, že mám ty účty?"

„Nevěděl jsem to. Tedy nejistě. Ale ty jsi volal Michaela Warrena a řekl mu, že držíš jeho informátora pod krkem. On mi potom zavolal, protože já jsem byl tím jeho informátorem. I když mi řekl, že obviňuješ Gordona, že je tím zdrojem, musel jsem zjistit, kolik toho víš. To byl také důvod, Jacku, proč jsem tě znovu přibral k vyšetřování. Musel jsem přijít na to, co vlastně víš. A přišel jsem na to teprve tehdy, když jsem si prohlédl tvůj pokoj a nalezl jsem tam ty hotelové účty, zatím co ty jsi byl v posteli s Rachel.“

„Byl jsi to ty, kdo mě později sledoval tam k tomu baru?“

„Tu noc ti přálo štěstí. Kdyby ses vrátil k tomu průchodu a chtěl se podívat, kdo se tam schovává, měl bys to za sebou hned na místě.

Ale když jsi druhý den za mnou nepřišel a neobvinil Thorsona, že se ti vloupal do pokoje, pomyslel jsem si, že nebezpečí pominulo. Že jsi to nechal plavat. Potom všechno šlo hladce – přesně podle plánu – až do dneška, když jsi zavolal a začal ses vyptávat na kondomy a na telefonní hovory. Věděl jsem, co máš za lubem. Věděl jsem, že musím jednat rychle. Teď se posaď na tu židli. Znovu ti to nebudu říkat.“

Došel jsem k židli a posadil se. Opřel jsem si dlaně o stehna, cítil jsem, že se mi chvějí ruce. Zády jsem byl teď otočen ke skleněné stěně. Nemohl jsem se dívat na nic jiného než na Backuse.

„Jak ses dozvěděl o Gladdenovi?“ chtěl jsem vědět. „O Gladdenovi a o Beltranovi.“

„Byl jsem tam. Vzpomínáš si? Byl jsem přece jeden z týmu. Když Rachel a Gordon zpovídali ostatní vězně, já jsem si na chvilku sedl s Williamem a trochu jsem si s ním soukromě popovídal. Z toho, co mi byl ochoten vyzradit, nebylo pro mne těžké identifikovat Beltrana. Když potom propustili Gladdena, čekal jsem, až něco provede. Věděl jsem, že to udělá. Měl to v povaze. Znám takové případy. A tak jsem se za něj schovával. Věděl jsem, že kdyby jednoho dne byla moje činnost objevena, všechny stopy povedou k němu.“

„A co ta Síť TPSD?“

„Moc mluvíme, Jacku. Mám tu spoustu práce.“

Aniž by odvrátil ode mě pohled, sklonil se k zemi a vysypal mé věci z povlaku na polštář. Sáhl dolů a hmatal mezi nimi, oči stále upřené na mě. Nenalezl, co hledal, tak provedl to samé s mojí taškou

na počítač, až konečně našel skleničku s pilulkami, které jsem dostal v nemocnici. Rychle pohlédl na štítek, přečetl si ho a pak se s úsměvem znovu ke mně otočil.

„Tylenol s kodeinem," řekl a usmál se. „To bude fungovat výborně. Vezmi si jednu, Jacku. Vlastně, vezmi si dvě."

Hodil mi lahvičku a já jsem ji instinktivně chytil.

„Nemohu," odmítl jsem. „Vzal jsem si jednu před pár hodinami. Dvě hodiny si teď nemám nic brát."

„Vezmi si dvě, Jacku. Teď!"

Jeho hlas zněl pořád stejně, jako když mluvil před tím, ale výraz jeho očí mě poděsil. Nešikovně jsem zápasil s víčkem, až se mi konečně podařilo lahvičku otevřít.

„Potřebuju vodu."

„Žádnou vodu, Jacku. Vezmi si ty pilulky."

Dal jsem si dvě pilulky do úst a pokusil jsem se předstírat, že jsem je spolknul, i když jsem si je zasunul pod jazyk.

„Hotovo."

„Pořádně otevřít, Jacku."

Učinil jsem tak, on se naklonil kupředu, aby dobře viděl, ale nepřiblížil se ke mně natolik, abych se mohl pokusit mu vytrhnout zbraň. Zůstal mimo dosah.

„Víš, co si myslím? Jsem si jistý, že je máš pod jazykem, Jacku. Ale to je v pořádku, protože se rozpustí. Jenom to zabere trochu víc času. Já mám –"

Ozval se další skřípavý zvuk, on se otočil, ale hned se zase zaměřil na mě.

„Mám dost času."

„Ty jsi napsal ty soubory TPSD? Ty jsi Eidolon?"

„Ano, já jsem Eidolon. Děkuji. A abych odpověděl na tvoji dřívější otázku, dozvěděl jsem se o nástěnce TPSTL od Beltrana. Byl tak laskav, že byl na ni zrovna napojen tu noc, kdy jsem ho navštívil. Takže jsem, abych tak řekl, převzal jeho místo v síti. Používal jsem jeho hesla a později jsem si je nechal systémovým operátorem změnit na Edgar a Perry. Myslím si, že pan Gomble nikdy netušil, že měl… lišku v kurníku, abych použil tvého výrazu."

Podíval jsem se do zrcadla napravo, uviděl jsem v něm odrazy světel v Údolí za mnou. Tolik světel, tolik Udí, pomyslel jsem si, a nikdo mi nepřijde na pomoc. Ucítil jsem, jak mnou proběhl záchvěv strachu, silnější než předtím.

„Musíš se uvolnit, Jacku," řekl Backus monotónním hlasem. „To je hlavní zásada. Už cítíš účinky kodeinu?"

Pilulky pod jazykem se rozdrobily a naplnily má ústa štípavou příchutí.

„Co se mnou uděláš?"

„Udělám s tebou to, co jsem udělal se všemi ostatními. Chtěl jsi vědět něco o Básníkovi. Dozvíš se všechno, co je třeba vědět. Všechno. Informace z první ruky, Jacku. Vidíš, ty jsi vyvolený. Pamatuješ si, co bylo napsané ve faxu? Můj příští už je označenej. Už jsem si ho vybral a mám ho v merku. Byl jsi to ty, Jacku. Po celou dobu."

„Backusi, ty jsi úplně šílenej. Ty –"

Můj výkřik mi uvolnil některé zbytky pilulek do úst a já jsem je spolknul dříve, než jsem tomu mohl zabránit. Backus zřejmě věděl, co se stalo, protože se začal chechtat, ale pak náhle ustal. Civěl na mne a v jeho nehybných očích se lesklo slabé světlo. Vtom jsem si uvědomil, jak je šílený, a došlo mi, že pokud Rachel nebyla tím, kdo to všechno spáchal, potom všechny činy, o nichž jsem si myslel, že byly součástí její snahy vytvořit klamné stopy, byly ve skutečnosti součástí vražedného systému skutečného Básníka. Kondomy, sexuální narážky. Vše to mohlo být součástí jeho vražedného programu.

„Co jsi udělal mému bratrovi?"

„To bylo jen mezi mnou a jím. Osobní záležitost."

„Pověz mi to."

Vydechl.

„Nic, Jacku. Nic. On nepatřil do mých plánů. Byl mou jedinou chybou. Ale teď mám velkou příležitost to napravit. Tentokrát to nespletu."

Podíval jsem se na podlahu. Cítil jsem, že pilulky proti bolesti začínají působit. Zavřel jsem oči a sevřel ruce v pěst, ale bylo příliš pozdě. Jed už jsem měl v krvi.

„Nemůžeš nic udělat,“ řekl Backus. „Jen se uvolni, Jacku, a nechej to na sebe působit. Brzy to budeš mít všechno za sebou.“

„Tohle ti ale neprojde. Neexistuje způsob, jak zabránit Rachel, aby to neprohlédla.“

„Víš, Jacku, myslím si, že máš stoprocentní pravdu. Dozví se to. Možná, že už to ví. Proto po tomhle zmizím. Jsi poslední položkou na mém seznamu. Potom se budu muset vypařit.“

Nechápal jsem to.

„Zmizet?“

„Jsem si jist, že Rachel už má podezření. Proto ji pořád musím posílat na Floridu. Ale to je pouze dočasné oddálení. Brzy jí to bude jasné. Takže nastal čas odhodit masku a posunout se. Musím se stát sám sebou, Jacku.“

Jeho tvář se při poslední větě rozzářila. Myslel jsem si, že ji zazpívá, ale neudělal to.

„Jak se cítíš teď, Jacku? Máš trochu lehkou hlavu?“

Neodpověděl jsem, ale on věděl, že má odpověď zní ano. Cítil jsem se, jako kdybych začal sklouzávat do černé prázdnoty, jako člun přepadávající do vodopádu. Celou tu dobu se Backus jenom díval a hovořil svým monotónním hlasem, používal přitom často mé jméno. „Nechej to, ať tě to prostoupí, Jacku. Jen si ty chvilky užij. Mysli na svého bratra. Pomysli na to, co mu řekneš. Myslím, že bys mu měl říct, jaký se z tebe stal velký detektiv. Dva v jedné rodině, to je něco. Mysli na Seanův obličej. Jak se usmívá. Usmívá se na tebe, Jacku. Teď nech oči zavřené, dokud ho neuvidíš. Pusť se do toho. Nic se ti nestane. Jsi v bezpečí, Jacku.“

Nemohl jsem tomu zabránit. Víčka mi začala klesat. Pokusil jsem se podívat jinam než na něj. Díval jsem se na světla v zrcadle, ale únava se mne přesto zmocnila a přemohla mě. Zavřel jsem oči.

„To je dobré, Jacku. Výborné. Vidíš teď Seana?“

Přikývl jsem, potom jsem ucítil jeho ruku na svém levém zápěstí. Zdvihl mi ruku a položil ji na podpěrku. Potom učinil to samé s mojí pravou rukou.

„Výborně, Jacku. Jsi bezvadný subjekt. Tak skvěle spolupracuješ. Teď chci, abys necítil žádnou bolest. Žádnou bolest, Jacku. Ať už se stane cokoli, neucítíš žádnou bolest, rozumíš tomu?“

„Ano,“ souhlasil jsem.

„Nechci, aby ses hýbal, Jacku. Vlastně, Jacku, ty se nemůžeš pohybovat. Tvoje ruce jsou jako olověná závaží. Nemůžeš s nimi pohnout. Že je to tak?“

„Ano,“ odpověděl jsem.

Oči jsem měl stále zavřené a bradou jsem se opíral o prsa, ale byl jsem si plně vědom toho, co se dělo kolem mě. Bylo to, jako by mé tělo a moje mysl byly odděleny. Jako kdybych se shora díval na své vlastní tělo.

„Teď otevři oči, Jacku.“

Učinil jsem to a uviděl Backuse, stojícího přede mnou. Pistoli měl zastrčenou v pouzdře pod rozepnutým sakem a v ruce teď držel dlouhou ocelovou jehlu. To byla moje šance. Pistole byla v pouzdru, ale nemohl jsem se zvednout ze židle nebo na ni dosáhnout. Mysl nebyla schopna posílat příkazy tělu. Seděl jsem bez pohnutí a pouze jsem sledoval, jak obratně zapíchl špičku jehly do dlaně mé nezafáčované ruky. Potom to samé provedl se dvěma mými prsty. Neučinil jsem nejmenší pohyb, abych mu v tom zabránil.

„To je dobré, Jacku. Myslím, že teď už jsi pro mne připravený. Pamatuj si, ruce máš jako olověná závaží. Nemůžeš s nimi pohnout, ať už bys jakkoli chtěl. Ale měj oči otevřené, Jacku, přece o to nechceš přijít.“

Ustoupil o krok a pohledem mě hodnotil.

„Tak, kdo je teď nejlepší, Jacku?“ začal se vyptávat. „Kdo je ten lepší muž? Kdo vyhrál a kdo prohrál?“

Moje mysl se naplnila odporem. Nemohl jsem pohnout rukama nebo promluvit, ale přesto jsem ucítil, jak mým tělem proběhla mohutná vlna absolutního strachu. Cítil jsem, jak se mi v očích tvoří slzy, ale žádná neskanula dolů. Pozoroval jsem, jak se jeho ruce posunuly k přezce opasku a při tom pronesl: „Dokonce už ani nemusím použít prezervativ, Jacku.“

Zrovna když to pronesl, světlo ve výklenku za ním zhaslo. Potom jsem uviděl pohyb v temnotě vlevo za ním a uslyšel její hlas. Rachel.

„Nepohni se ani o palec, Bobe. Ani o palec.“

Pronesla to klidně a sebevědomě. Backus ztuhl, pohled upřený do mých očí, jako by v nich viděl její odraz. Jeho oči byly jako mrtvé.

Pravá ruka, kterou Rachel ze svého místa nemohla vidět, se začala posunovat do rozepnutého saka. Chtěl jsem varovně vykřiknout, ale nebyl jsem toho schopen. Najednou, když jsem napnul všechny svaly svého těla, abych se pohnul alespoň o centimetr, se moje noha bezvládně odsunula od židle.

Ale to bylo dostačující. Hypnóza, kterou mne Backus ovládal, začala ztrácet svoji snu.

„Rachel!“ zaječel jsem, právě když vytáhl pistoli z pouzdra a otočil se k ní.

Zazněly výstřely a Backus byl vržen dozadu na podlahu. Slyšel jsem, jak se jeden skleněný panel roztříštil a do místnosti vnikl chladný večerní vzduch. Mezitím se Backus plazil skrýt za židli, na níž jsem seděl.

Rachel se vynořila za rohem, popadla lampu, vytrhla ji ze zásuvky a odhodila pryč. Dům se ponořil do temnoty, rušené pouze rozptýleným světlem z Údolí pod námi. Backus na ni dvakrát vystřelil, zvuk výstřelů blízko mé hlavy byl ohlušující. Cítil jsem, jak škubl židlí dozadu, aby ho lépe kryla. Byl jsem jako člověk probuzený z nejhlubšího spánku, snažící se alespoň trochu pohnout. Když jsem se začal zvedat, jeho ruka mi sevřela rameno a stáhla mě zpět na židli. Držela mě na místě.

„Rachel,“ zavolal Backus. „Vystřelíš a trefíš ho, to chceš udělat? Polož pistoli na zem a vyjdi ven. Promluvíme si o všem.“

„Zapomeň na to, Rachel,“ zavolal jsem. „On nás zabije oba. Zastřel ho! Zastřel ho!“

Za zdí, poznamenané stopami po přestřelce, se znovu objevila Rachel. Tentokrát byla nízko u země. Hlaveň její pistole zamířila těsně nad mé pravé rameno, ale zaváhala. Backus ne. Vystřelil dvakrát a Rachel se vrhla zpět do úkrytu, viděl jsem, jak ve výklenku u vchodu explodoval obláček sádrového prachu a úlomků zdi.

„Rachel,“ zaječel jsem.

Zaryl jsem podpatky obou bot do koberce, sebral jsem veškerou sílu, které jsem byl schopen, a v jediném velkém náporu jsem odstrčil židli dozadu tak silně a tak rychle, jak jsem jen mohl.

Backuse ten pohyb překvapil. Cítil jsem, jak do něho židle plnou silou najela, její náraz ho vystrčil ven z úkrytu. V tom okamžiku se

Rachel opět vyklonila za rohem výklenku a místnost ozářilo světlo dalšího výstřelu z její pistole.

Za sebou jsem uslyšel Backusovo zaječení a potom následovalo ticho. Mé oči si přivykly slabému osvětlení, viděl jsem, jak Rachel vystoupila z výklenku a vykročila ke mně. Držela pistoli oběma rukama, lokty natažené. Zbraní mířila vedle mne. Pomalu jsem se otočil, když kolem mě přešla. Na kraji propasti namířila pistoli dolů do tmy, kam spadl Backus. Stála nehnutě nejméně půl minuty, dokud se plně neujistila, že opravdu zmizel.

Dům naplnilo ticho. Cítil jsem na kůži studený noční vzduch. Chytila mě za ruku a táhla vzhůru, dokud jsem nevstal.

„Pojď, Jacku," řekla. „Pojď z toho ven. Nejsi zraněný? Netrefila jsem tě?"

„Sean."

„Cože?"

„Nic. Jsi v pořádku?"

„Myslím, že ano. Zasáhla jsem tě?"

Všiml jsem si, že se dívá na podlahu za mnou a otočil jsem se. Na zemi byla krev. A rozbité sklo.

„Ne, to není ode mne," uklidnil jsem ji. „Trefila jsi jeho. Nebo ho zranilo to sklo."

Šel jsem s ní dozadu k okraji podlahy. Pod námi byla pouze temnota. Jediné zvuky, které jsme slyšeli, bylo šumění vánku dole ve stromech a hluk dopravy, který k nám doléhal z ještě větší dálky.

„Rachel, moc mě to mrzí," začal jsem se omlouvat. „Myslel jsem, že… Myslel jsem, že jsi to ty. Promiň mi to."

„Nemluv o tom, Jacku. Promluvíme si o tom později."

„Myslel jsem, že jsi v letadle."

„Po tom, co jsme spolu telefonovali, jsem věděla, že něco není v pořádku. Pak mi zavolal Brad Hazelton a řekl mi, co jsi od něj chtěl. Rozhodla jsem se promluvit si s tebou, dříve než odletím. Jela jsem za tebou do hotelu a viděla jsem, jak odjíždíš s Backusem. Nevím proč, ale sledovala jsem vás. Možná to bylo kvůli tomu, že mě předtím poslal na Floridu, když tam vlastně měl poslat Gordona. Už jsem mu nedůvěřovala."

„Kolik jsi toho tady slyšela?"

„Docela dost. Jenom jsem nemohla zakročit, dokud nezastrčil pistoli do pouzdra. Mrzí mě, že jsi tím vším musel projít, Jacku.“

Ustoupila od okraje, ale já jsem tam zůstal a díval jsem se dále do tmy.

„Nezeptal jsem se ho na ostatní. Nezeptal jsem se ho, proč to dělal?“

„Které ostatní?“

„Na Seana, na ty ostatní. Beltran dostal, co mu patřilo. Ale proč Sean? A proč ti ostatní?“

„Na to neexistuje žádné vysvětlení, Jacku. A jestli ano, tak my se ho nikdy nedozvíme. Mám auto o kus dál na silnici. Musím se tam vrátit a zavolat pro posilu a helikoptéru, aby prohledali kaňon. Pro jistotu. Raději také zavolám do nemocnice.“

„Proč?“

„Řeknu jim, kolik jsi vzal těch pilulek a zeptám se, co proti tomu máme udělat.“

Vykročila směrem k chodbě vedoucí ven.

„Rachel,“ zavolal jsem za ní. „Díky.“

„Kdykoli budeš potřebovat, Jacku.“

Kapitola 50

Brzy potom, co Rachel odešla, jsem se zhroutil na gauč. Zvuk helikoptéry někde poblíž se dral do mých snů, ale nebyl natolik silný,

aby mě probudil. Když jsem se konečně probudil sám od sebe, byly tři hodiny ráno. Převezli mne do třináctého poschodí federální budovy a uložili mě v malé místnosti užívané pro výslechy. Dva zasmušile se tvářící agenti, se kterými jsem se nikdy předtím nesetkal, se mě příštích pět hodin vyptávali, procházeli můj příběh znovu a znovu, až mi bylo nevolno z neustálého opakování stejných věcí. Při tomto výslechu neseděla v rohu stenografka se svým strojem, protože tentokrát jsme mluvili o jednom z jejich vlastních lidí, a já měl pocit, že chtěli oklestit můj příběh do takové formy, která by jim nejlépe vyhovovala, a teprve potom ho zapsat.

Někdy kolem osmé hodiny konečně řekli, že si mohu skočit dolů do jídelny na snídani, než zavolají stenografku a pořídí se mnou formální zápis. V té době už jsme prošli můj případ tolikrát, že jsem přesně věděl, jak mám odpovídat na téměř každou otázku. Neměl jsem hlad, ale tolik se mi chtělo ven z té místnosti a pryč od nich, že bych řekl ano na cokoli. Ještě že mě nedoprovázeli do jídelny jako vězně.

Našel jsem tam Rachel sedící samotnou u stolu. Koupil jsem si kávu a koblihu, která vypadala jako tři dny stará, a šel jsem k ní.

„Mohu si sem sednout?“

„Je to svobodná země.“

„Někdy o tom pochybuji. Ti chlápkové, Cooper a Kelley, mě drželi nahoře v té místnosti skoro pět hodin.“

„Musíš něco pochopit. Ty jsi novinář, Jacku. Oni vědí, že až odsud vyjdeš, napíšeš svůj příběh do novin, bude v televizi, možná napíšeš i knihu. Celý svět se dozví o jediném špatném jablku v FBI. Nezáleží na tom, kolik dobra jsme udělali, nebo kolik lumpů jsme zavřeli, skutečnost, že mezi námi byl jeden špatný, se stane trhákem. Ty budeš bohatej a my budeme muset žít s tím, co bude následovat. To je, zhruba řečeno, důvod, proč s tebou Cooper a Kelley nejednají jako s nějakou primadonou.“

Chvíli jsem si ji pozorně prohlížel. Zřejmě si dala pořádnou snídani. Na jejím prázdném talíři jsem viděl rozmazané zbytky vaječného žloutku.

„Dobré jitro, Rachel,“ plácnul jsem. „Možná, že to můžeme začít probírat znovu.“

To ji doopravdy dopálilo.

„Podívej se, Jacku, já se s tebou taky nebudu párat. Jak si vlastně představuješ, že se teď k tobě budu chovat?“

„Nevím. Celou dobu, co jsem odpovídal těm chlápkům na jejich otázky, jsem nedělal nic jiného, než že jsem myslel na tebe. Na nás.“

Pozorně jsem se jí díval do obličeje, jaká bude její reakce, ale nebyla žádná. Dívala se dolů do talíře.

„Poslyš, mohu se pokusit vysvětlit ti všechny důvody, proč jsem si myslel, že jsi to byla ty, ale to by nemělo cenu. Všechno to pramení ze mě, Rachel. Něco uvnitř, ve mně schází a… nemohl jsem přijmout to, co jsi mi nabídla, aniž bych neměl trochu podezření; nosím v sobě nějaký cynismus či co… Z toho malého zrnka pochyb vyrostlo a nafouklo se to a vymklo kontrole… Rachel, omlouvám se ti a slibuji ti, pokud mi dáš novou šanci, že to překonám, vyplním tu prázdnotu. Slibuji ti, že to zvládnu.“

Stále nic, ani se na mne nepodívala. Rezignoval jsem. Všechno bylo skončeno.

„Rachel, mohu se tě na něco zeptat?“

„Na co?“

„Tvůj otec. A ty… ublížil ti?“

„Chceš vědět, jestli se mnou šukal?“

Jenom jsem na ni mlčky hleděl.

„O téhle části mě a mého života nemusím s nikým hovořit.“

Otáčel jsem šálkem kávy na stole a díval jsem se na něj, jako by to byla ta nejzajímavější věc, kterou jsem kdy viděl. Nyní jsem to byl já, kdo nemohl pozvednout oči.

„Dobrá, budu muset jít tam nahoru,“ řekl jsem posléze. „Požádali mě, ať přijdu za patnáct minut.“

Chystal jsem se vstát.

„Řekl jsi jim o mně?“ zeptala se.

Zarazil jsem se.

„O nás? Ne, pokoušel jsem se tomu vyhnout.“

„Nic jim nezamlčuj, Jacku. Oni to už stejně vědí.“

„Ty jsi jim to řekla?“

„Ano. Nebyl žádný důvod, proč bych před nimi měla cokoli skrývat.“

Přikývl jsem.

„Co když jim to řeknu a oni se mě zeptají, jestli spolu stále ještě… jestli náš vztah ještě trvá?“

„Řekni jim, že porota se ještě nevyjádřila.“

Znovu jsem přikývl a vstal jsem. Její použití slova „porota“ mi připomnělo mé vlastní myšlenky, když jsem minulý večer v duchu, jako jednočlenná porota, dospěl k rozsudku o ní. Pomyslel jsem si, že nyní bylo naprosto spravedlivé, když zvažovala důkazy, svědčící proti mně.

„Dej mi vědět, až bude rozsudek vynesen.“

Při odchodu z jídelny jsem u dveří hodil koblihu do koše na odpadky.

# # #

Bylo téměř poledne, když jsem s Kelleyem a Cooperem skončil. Teprve potom jsem se také dozvěděl, co se stalo s Backusem. Když jsem procházel chodbou Úřadu, uvědomil jsem si, jak je všude prázdno. Dveře do místností jednotlivých skupin byly otevřené a všechny stoly byly opuštěné. Vypadalo to jako kancelář detektivů při pohřbu policisty a svým způsobem to také tak bylo. Málem jsem se vrátil nazpět do místnosti pro výslechy, kde jsem zanechal své vyšetřovatele, a měl jsem chuť se jich zeptat, co se děje. Ale věděl jsem, že mě nemají v oblibě a že by mi neřekli nic, co by nechtěli nebo co by nemuseli.

Když jsem šel kolem dveří telefonní ústředny, zaslechl jsem úryvky hovoru z vysílačky. Nahlédl jsem dovnitř a uviděl jsem Rachel, byla v místnosti sama. Stojan s mikrofonem stál na stole před ní. Vešel jsem dovnitř.

„Ahoj.“

„Ahoj.“

„Už jsem skončil. Řekli mi, že mohu jít. Kde jsou všichni? Co se děje?“

„Všichni jsou venku a hledají ho.“

„Backuse?“

Přikývla.

„Myslel jsem…“ Nedořekl jsem to. „Nyní bylo jasné, že ho dole na dně propasti nenalezli. Předtím jsem se na to nezeptal, protože jsem předpokládal, že tělo bylo objeveno. Ježíši, jak to mohl…“

„Přežít? Kdo ví? Když se dolů dostali s baterkami a se psy, už tam nebyl. Stojí tam vysoký strom, eukalyptus. Na horních větvích našli krev. Domníváme se, že spadl na ten strom, tím se zbrzdil jeho pád. Psi ztratili stopu na silnici pod kopcem. Helikoptéra byla celkem k ničemu, jenom všechny na tom svahu polovinu noci budila. Všechny kromě tebe. Jsou pořád ještě venku. Poslali jsme všechny do ulic, do nemocnic. Prozatím ale není nic nového.“

„Ježíši.“

Backus byl stále někde venku. Kdesi. Nemohl jsem tomu uvěřit.

„Nedělala bych si s tím starosti,“ prohlásila. „Pravděpodobnost, že by šel po tobě nebo po mně, je velmi malá. Jeho cílem je nyní útěk. Přežití.“

„To jsem neměl na mysli,“ řekl jsem, i když si myslím, že asi ano. „Je to úděsné. Někdo jako on tam venku… Už mají nějakou představu, kvůli čemu to… Proč?“

„Pracují na tom. Brass a Brad na tom dělají. Ale on bude opravdu tvrdým oříškem. Neexistoval nejmenší náznak. Zeď mezi jeho oběma životy byla tak silná jako dveře u bankovního sejfu. Některé případy zkrátka nikdy nerozřešíme. Jsou nevysvětlitelné. Vše, co víme, je, že to zkrátka bylo v nich. Semínko. A potom jednoho dne vyrašilo… a on začal provádět to, o čem před tím třeba jenom v představách fantazíroval.“

Neřekl jsem nic. Chtěl jsem pouze, aby pokračovala, aby na mne mluvila.

„Začnou jeho otcem,“ pokračovala. „Slyšela jsem, že Brass dnes za ním pojede do New Yorku. To je jedna z návštěv, kterou bych nechtěla mít za úkol. Tvůj syn vstoupí v tvých šlépějích do podniku a pak se z něj vyklube tvoje nejhorší noční můra. Jak to napsal Nietzsche? ‚Kdokoli, bojující s monstry…‘“

„… by si měl dát pozor, aby se v průběhu boje nestal sám monstrem.‘“

„Jo.“

Oba jsme chvíli mlčeli a přemýšleli o tom.

„Proč ty nejsi tam venku?“ zeptal jsem se nakonec.

„Protože mám za úkol sedět tady u stolu, dokud se nevyšetří moje střílení… a mé ostatní činy.“

„Není to zbytečné? Obzvláště když ani není mrtvý.“

„Mělo by to být, ale jsou tu ještě jiné okolnosti.“

„My dva? Patříme my dva mezi ty jiné okolnosti?“

Přikývla.

„Dalo by se říct, že posuzují moji soudnost. Zaplést se se svědkem a s novinářem není zrovna standardní praxe v FBI. A potom je tu ještě tohle, přišlo to dnes ráno.“

Obrátila list papíru a podala mi ho. Byla to faxová kopie zrnité černobílé fotografie. Byl jsem na ní já, jak sedím na stole, Rachel stála mezi mýma rozkročenýma nohama a líbala mě. Chvíli mi trvalo, než jsem si vzpomněl, kam to zařadit, pak jsem si uvědomil, že to bylo v nemocnici v pokoji na pohotovosti.

„Vzpomínáš si na toho doktora, kterého jsi uviděl, jak se na nás dívá?“ zeptala se mě Rachel. „No, nebyl to doktor. Byl to nějaký sráč na volný noze, který prodal tu fotku novinám *National Enquirer*. Musel se tam vetřít v tom převleku. Do úterka to bude v prodeji ve všech supermarketech v zemi. Aby jako zachovali svoji novinářskou etiku, tak nám tohle poslali a požádali nás o rozhovor nebo alespoň komentář. Co si o tom myslíš, Jacku? Což takhle ‚Polibte nám prdel‘, hodilo by se to jako komentář? Myslíš, že by to otiskli?“

Položil jsem faxovanou fotografii na stůl a podíval jsem se na ni.

„Mrzí mě to, Rachel.“

„Víš, že tohle je všechno, co teď umíš říkat? ‚Promiň, Rachel. Promiň, Rachel.‘ To ti moc nesedí, Jacku.“

Málem jsem to řekl znovu, ale raději jsem jenom pokývl hlavou. Díval jsem se na ni a dumal jsem chvíli o tom, jak jsem jen mohl udělat takový omyl, jaký jsem učinil. V tom okamžiku jsem si uvědomil, že jsem promarnil šanci, kterou mi poskytla. Litoval jsem sám sebe, v duchu jsem probíral všechny detaily, které se spojovaly v jeden celek a přesvědčily mě o něčem, co mé srdce mělo odmítnout jako nepravdivé. Hledal jsem nějaké výmluvy, ale žádné neexistovaly.

„Pamatuješ se na ten den, kdy jsme se setkali, a ty jsi mě vzala do Quantika?“

„Ano, pamatuji se.“

„To byla Backusova kancelář, do které jsi mě uvedla, že ano? Abych si mohl zavolat. Proč jsi to udělala? Myslel jsem si, že je to tvoje pracovna.“

„Žádnou nemám. Mám psací stůl a pracovní místo. Posadila jsem tě tam, abys měl trochu soukromí. Proč?“

„Ale nic. Byla to jenom jedna část, která zdánlivě… tak dobře zapadala, předtím. Ten kalendář na stole, bylo tam napsáno, že byl na dovolené, když Orsulak… Proto jsem si myslel, že jsi mi lhala, když jsi říkala, že jsi neměla už tak dlouho dovolenou.“

„O tom teď nebudeme mluvit.“

„Tak kdy tedy? Když si o tom nepromluvíme teď, tak už to neuděláme nikdy. Zmýlil jsem se, Rachel. Nemám žádnou přijatelnou omluvu. Ale chci, abys věděla o tom, co vím. Chci, abys rozuměla tomu, co já…“

„Mě to nezajímá.“

„Možná, že tě to nezajímalo nikdy.“

„Nesnaž se to svalovat na mne. Ty jsi ten, kdo to zvoral. Já nebyla ta, která –“

„Co jsi dělala tu noc, tu první noc, když jsi odešla z mého pokoje? Volal jsem ti a ty jsi tam nebyla. Klepal jsem na tvé dveře a ty jsi tam nebyla. Šel jsem ven na chodbu a tam jsem uviděl Thorsona. Přicházel z drogerie. Ty jsi ho tam poslala, že?“

Dívala se hodně dlouho dolů na stůl.

„Alespoň na tohle mi odpověz, Rachel.“

„Také jsem ho uviděla na chodbě,“ tiše odpověděla. „Dříve. Když jsem odešla od tebe. Moc mě to naštvalo, že tam byl, že pro něj Backus poslal. Všechno to ve mně vzkypělo. Chtěla jsem ho ranit. Ponížit ho. Potřebovala jsem… něco.“

Takže se slibem, že na něho počká, ho poslala ven do drogerie pro kondomy. Ale když se vrátil, byla pryč.

„Byla jsem ve svém pokoji, když jsi volal a když jsi klepal. Neodpověděla jsem, protože jsem si myslela, že je to on. On musel

udělat to samé, protože dvakrát někdo klepal. Dvakrát někdo telefonoval. Nikomu jsem neodpověděla.“

Přikývl jsem.

„Nejsem hrdá na to, co jsem mu provedla,“ přiznala se. „Obzvláště nyní.“

„Každý má nějaké věci, na něž není hrdý, Rachel. Ale to lidem nebrání v tom, aby žili dál. Nemělo by.“

Nic na to neodpověděla.

„Teď už jdu, Rachel. Doufám, že se všechny tvé pracovní problémy vyřeší. A také doufám, že mi někdy zavoláš. Budu čekat.“

„Na shledanou, Jacku.“

Když jsem od ní odcházel, zvedl jsem ruku. Jedním prstem jsem přejel po linii její brady. Naše oči se na okamžik setkaly a chvíli jsme se pozorovali. Potom jsem vyšel ven.

Kapitola 51

Choulil se v temnotě kanálu sloužícího k odvádění záplav při bouři, odpočíval a soustřeďoval svoji mysl na potlačení bolesti. Již věděl, že se mu do rány dostala infekce. Zranění nebylo velké, pokud se týká škody, kterou způsobilo. Byl to čistý průstřel, kulka pouze roztrhla horní břišní sval, nic jiného a vylétla ven. Ale do rány se dostala špína, cítil, jak se mu začíná jed rozlévat tělem, chtělo se mu lehnout si na zem a spát.

Pohledem přejel po celé délce černého tunelu. Pouze zatoulaný paprsek světla, prosvítající odněkud shora, se prodral až tak daleko dolů. Zbloudilé světlo. Posouval se po slizké stěně vzhůru, až se konečně postavil a pak se znovu pohnul kupředu. Jeden den, pomyslel si při klopýtavé chůzi. Dokaž přežít jeden den a dokážeš přežít všechny následující. To byla mantra, kterou si v duchu opakoval.

V určitém smyslu to byla úleva. Navzdory bolesti a nyní i hladu, cítil velkou úlevu. Již žádné rozpolcení. Maska spadla. Backus zmizel. Nyní byl pouze Eidolon. A Eidolon bude vítězem. Před ním nebylo nic, co by mu překáželo, a neexistovalo nic, co by ho mohlo zastavit.

„NIC!“

Ozvěna jeho hlasu se nesla tunelem do temnoty a zanikla. S jednou rukou křečovitě sevřenou na zranění, se vydal tím směrem.

Kapitola 52

Na základě stížností obyvatel Údolí na nepříjemný zápach, vycházející z kanalizace, prohledával koncem jara inspektor Městského úřadu vodního hospodářství a energetiky odtokové kanály, přičemž nalezl zbytky těla. Zbytky *nějakého* těla. Bylo oblečené do jeho šatů a mělo u sebe jeho průkaz a odznak FBI. Bylo nalezeno, spíše to, co z něj zbylo, na betonovém výstupku v

podzemní křižovatce dvou tunelů odvádějících dešťovou vodu. Příčina smrti byla neznámá, pitvou ji nebylo možno přesně určit vzhledem k pokročilému stupni rozkladu těla – urychleném vlhkým, plesnivým okolím kanalizace – a kvůli rozptýlení zbytků zvířaty. Policejní lékař nalezl ve shnilém svalstvu něco, co vypadalo jako průstřel a zlomené žebro, ale žádnou střelu ani její části, takže nebyla prokázána souvislost s pistolí Rachel.

Pokud šlo o identifikaci, ta byla také nedostatečná. Byl tam sice odznak a průkaz a také šatstvo, ale nic dalšího, co by potvrdilo, že toto jsou skutečně pozůstatky speciálního agenta Roberta Backuse jr. Zvířata, která poškodila tělo – pokud to byla opravdu zvířata –, kompletně odstranila dolní čelist a též část horní čelisti, čímž bylo znemožněno porovnání se záznamy zubního lékaře.

To se mi zdálo příliš snadné. A ostatním také. Brad Hazelton zavolal, aby mě informoval o těchto zjištěních. Řekl mi, že Úřad oficiálně uzavírá případ, ale že někteří po něm stále budou pátrat. Neoficiálně. Sdělil mi, že část agentů zastává názor, že objev v tunelu stoky není nic jiného než další Backusův úskok, možná to byl nějaký bezdomovec, na kterého Backus narazil v kanalizaci. Řekl mi, že jsou přesvědčeni, že Backus je pořád tam někde venku, já jsem byl stejného názoru.

# # #

Brad Hazelton mi také sdělil, že zatímco oficiální pátrání po Backusovi bude ukončeno, pátrání po psychologických motivech jeho jednání bude pokračovat. Ale přijít na kloub Backusovy patologie, to bude velmi tvrdý oříšek. Agenti strávili tři dny v jeho bytě poblíž Quantika, ale nenalezli nic, co by i jen vzdáleně upozornilo na tajný život, který vedl. Žádné suvenýry na jeho oběti, žádné novinové výstřižky, nic.

Byly známé pouze maličkosti, nepatrné náznaky. Perfekcionalistický otec, který nešetřil rákoskou. Chorobná zatíženost na čistotu – vzpomněl jsem si na jeho pracovní stůl u Clearmountaina, na to, jak pečlivě narovnal kalendář potom, co jsem tam seděl já. Zásnuby zrušené nastávající nevěstou před mnoha lety,

která prozradila Brass Doranové, že Backus na ní vyžadoval, aby se sprchovala těsně před a okamžitě po milování. Jeden spolužák ze střední školy, který se přihlásil a sdělil Hazeltonovi, že se mu kdysi Backus svěřil, že když se jako malý chlapec počůral v posteli, jeho otec ho v koupelně připoutal želízky k tyči na věšení ručníků. Tuto historku otec Roberta popřel.

Ale tohle všechno byly pouze detaily, ne odpovědi. Byly to pouhé úlomky z mnohem většího bloku tvořícího jeho osobnost, přičemž tvar a velikost onoho bloku mohli pouze odhadovat. Vzpomněl jsem si na to, co mi kdysi řekla Rachel. Jako když chcete dát dohromady rozbité zrcadlo. V každém úlomku je zobrazena část předlohy. Ale když se pohne předloha, pohnou se i části odrazu.

# # #

Od té doby, co se to všechno udalo, jsem zůstal v Los Angeles. Ruku mi dal do pořádku jeden chirurg z Beverly Hills a nyní mne bolí pouze po dlouhém dni stráveném u počítače.

Pronajal jsem si malý domek v kopcích, a když je hezké počasí, vidím odraz slunce, vzdálený téměř patnáct mil v Tichém oceáně. Při špatném počasí je výhled depresivní a raději mám žaluzie zavřené. Někdy v noci slýchávám kojoty, jak vyjí a štěkají na sebe v kaňonu Nichols. Je tu teplo a nemám chuť se vrátit do Colorada. Mluvím pravidelně s matkou, s otcem a s Riley – častěji, než když jsem býval doma –, ale stále se více bojím tamějších duchů než těch zdejších.

Oficiálně mám v *Rocky* dovolenou. Greg Glenn chce, abych se vrátil, ale já jsem se ještě nevyjádřil. Mám totiž trumfy. Jsem teď slavný novinář – byl jsem v pořadu „Noční linka“ a „Larry King živě“ – a Greg si mě chce udržet v redakci. Takže jsem prozatím na neplacené dlouhodobé dovolené a píšu knihu.

Můj agent prodal tu knihu i filmová práva na můj příběh za více peněz, než kolik bych si vydělal za deset let psaní pro *Rocky*. Ale většina peněz, až je všechny dostanu, půjde do Nadace pro ještě nenarozené dítě Riley. Seanovo dítě. Myslím si, že bych si s tolika penězi na svém vlastním bankovním účtu nevěděl rady a navíc jsem přesvědčen, že si je nezasloužím. Jsou to krvavé peníze. Jenom si z

první zálohy nakladatelství dám stranou tolik peněz, aby pokryly náklady na moje živobytí zde v L.A. a abych si mohl zajet do Itálie, až dokončím první verzi knihy.

Tam totiž Rachel odjela. Prozradil mi to Hazelton. Když jí sdělili, že byla přeřazena mimo jednotku BSS a mimo Quantico, odešla sama a odcestovala do zámoří. Čekal jsem, že se mi ozve, ale marně. Myslím si, že už mi nezavolá a také asi do Itálie nepojedu tak, jak to navrhovala ona. Duch, který mě v noci nejvíce straší, je ta věc, co mám uvnitř a která mě donutila pochybovat zrovna o tom, po čem jsem nejvíce toužil.

Kapitola 53

Smrt je moje parketa. Skýtá mi živobytí. Na ní jsem založil kariéru a udělal si jméno. Těžil jsem z ní. Vždy mi byla nablízku, ale nikdy ne tolik, jako v oněch okamžicích s Gladdenem a Backusem, kdy mi dýchla přímo do tváře, pohlédla mi zblízka do očí a hrábla po mně.

Nejvíce se pamatuji na jejich oči. Nemohu usnout, aniž bych předtím nepomyslel na ty jejich oči. Ne na to, co v nich bylo, ale na to, co tam chybělo, co v nich nebylo. Za nimi byla pouze temnota. Prázdná zoufalost tak znepokojující, že kolikrát nemohu usnout a pořád na ni myslím. A když myslím na ty oči, nemohu si pomoci, abych nemyslel také na Seana. Na mé dvojče. Rád bych věděl, zda se díval do očí svého vraha, když přicházel konec. Zajímalo by mě,

jestli viděl to, co jsem v nich zahlédl já. Zlo tak čisté a děsivé jako plamen. Stále pro Seana truchlím. A vždy budu. A jsem zvědav, když dávám pozor a čekám na Eidolona, kdy ten plamen opět uvidím.